Elle Kennedy

New York Times Çoksatan Yazarı

İYİ KIZ KARMAŞASI

nemesis KİTAP

Elle Kennedy

New York Times, *USA Today* ve *Wall Street Journal* çoksatan yazarı Elle Kennedy, Toronto, Ontario'nun banliyölerinde doğup büyümüş ve York Üniversitesi İngiliz Edebiyatı bölümünden mezun olmuştur. Yazar olmak istediğine küçük yaşta karar veren ve gençliğe adım attıktan sonra bu hayalin peşine düşen Kennedy, güçlü kadın ve alfa erkek kahramanları sever. Hikâyelerine her zaman biraz sıcaklık, biraz da adrenalin katar!

Briar Kampüsü Serisi

- *Takip*
- *Risk*
- *Oyun*
- *Cesaret*

BİRİNCİ BÖLÜM

Cooper

Dirseklerime kadar Jägerbomb'a batmış durumdaydım. Dün tüm akşam *piña colada* ve çilekli *daiquiri* yapmaktan neredeyse mikserle ciddi bir ilişkiye adım atacaktım. Bu akşamsa Red Bull votka ve *Fireball* hazırlamaktan gına gelmişti. Ah, tabii bir de roze. Pastel bir gökkuşağı oluşturan pamuklu tişörtleri ve üç yüz dolarlık saç kesimleriyle bara yapışmış moronlar ile sevgili roze şarapları... Hepsi de avaz avaz bağırarak sipariş vermeye uğraşıyordu ve içerisi o kadar sıcaktı ki bu saçmalığa daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum.

Avalon Körfezi'nde mevsimler, sonu gelmeyen bir insan akınıyla belirlenirdi. Her yaz bitiminde kasabada mutlaka bir kargaşa baş gösterir; güneşte kızarmış turistler, şekere bulanmış çocuklarını toplayıp minivanlarına atlayarak banliyölerdeki veya iç bölgelerdeki evlerine geri dönerlerdi. Onların yerini ise Garnet Koleji'nde okuyan ve birbirinin klonu gibi görünen öğrenciler alırdı. Bizler cebimizdeki son bozuklukları bile kaybetmemek için uğraşırken spreyle bronzlaşmış bu zengin veletler okyanus manzarasını kapatan kıyı şeridi saraylarında yaşardı.

"Dostum, bize altı şat tekila göndersene!" diye havladı klonlardan biri, etkilenmem gerekiyormuş gibi yapışkan bar bankosuna kartını vurarak. Ama beni hiç etkilemiyordu; bir Sperry kataloğunun sayfaları arasından fırlamış bir Garnet sik kafalısından başka bir şey değildi çünkü.

Garson standında bekleyen Steph'in önüne bir dizi viski-kola koyarken, "Bunu neden yaptığımızı bir kez daha hatırlatsana," dedim.

Elini sutyenine daldırıp siyah, askılı *Joe'nun Plaj Barı* tişörtünün içinde daha dik ve dolgun durmaları için göğüslerini düzeltti. "Bahşişler için, Coop."

Doğru. İnsanlar en çok başkasının parasını harcarken savurganlaşırdı. Bu zengin züppeler de üstünlük oyunlarında babacıklarının kredi kartlarıyla birbirlerini geçmekten başka bir şey düşünmüyorlardı.

İskelede hafta sonları Mardi Gras* gibi geçerdi. Bugün de Garnet'ta güz dönemi başlamadan önceki son cumaydı ve bu, pazartesi sabahına dek üç gün üç gece boyunca barların tıklım tıklım dolacak olması anlamına geliyordu. Biz de *Joe'nun Plaj Barı* olarak para basacaktık. Gerçi ben burada devamlı olarak kalmayı düşünüyor değildim. Başkaları için çalışmayı bırakıp kendi işimin patronu olma amacıma ulaşmak için fazladan para biriktirmek adına hafta sonları burada çalışıyordum. Yeterince biriktirdiğimde bu bar bankosundan sonsuza dek kurtulacaktım.

"Kendine dikkat et," diye uyardım Steph'i, içkileri tepsiye koymasını izlerken. "Sopayı kapıp yardıma koşmama ihtiyacın olursa seslen yeter."

Hayır kelimesini cevap olarak kabul etmeyen birini ilk hırpalayışım olmazdı.

---

* Genellikle hayvansal gıdaların tüketilmediği Büyük Perhiz'den hemen önce gerçekleştirilen bir karnaval. (ç.n.)

Böyle akşamlarda hep olduğu gibi havada farklı bir enerji vardı. Nem o kadar yoğundu ki tuzlu havayı güneş kremi gibi teninize sürebilirdiniz. Vücutlar birbirine yapışıyor, kimse birbirinden çekinmiyordu ve tekilayla beslenen testosteron, zihinleri kötü niyetlerle dolduruyordu.

Neyse ki Steph sert bir kızdı. "Kendim idare ederim." Göz kırpıp tepsiyi aldı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirip uzun, siyah atkuyruğunu sallayarak ilerledi.

Bara gelen heriflerin sürekli üstüne çullanmaya çalışmasına nasıl tahammül edebildiğini bilmiyordum. Yanlış anlaşılma olmasın, ben de kadınların ilgisinden payımı alıyordum. Bazıları fazlasıyla cesur, fazlasıyla samimi oluyordu. Ama hatunlara bir tebessüm atıp bir içki ikram ettiğinizde arkadaşlarıyla biraz kıkırdar, sonra da sizi rahat bırakırlardı. Erkekler öyle değildi. Özellikle de teknelerde çalışan dangalaklar ve Yunan Evleri çapkınları. Steph sürekli fiziksel tacize ve gürültülü müzik tarafından bastırılan pis fısıltılara maruz kalıyordu. Yine de sabrı tükenmiyor olmalıydı ki şimdiye dek kimseyi yumruklamamıştı.

Kısacası bitmek bilmeyen bir eziyet çekiyorduk. Yiyip içip çöpünü ardında bırakan mevsimsel parazitlere ve bu işgalci türlere hizmet etme çabası biz yerlileri tüketiyordu.

Fakat onlar olmasa muhtemelen bu kasaba var olmazdı.

"Hey! Şu şatları artık versen mi?" diye havladı klon tekrar.

Seni bilerek görmezden geliyorum, demeyi çok istesem de *hemen geliyor*, der gibi başımı salladım. Sonra yan taraftan gelen bir ıslık sesi dikkatimi çekti.

Burada öncelikle yerlilere servis yapılırdı. İstisnasız olarak. Bunları iyi bahşiş veren müdavimler, kibar insanlar, seksi kadınlar ve yaşlı hanımlar takip ederdi. Son sırada da bu şımarık ahmaklar olurdu. Barın ucundaki Heidi'ye bir kadeh viski koyarken bir tane de kendime aldım. İçkilerimizi kafaya diktikten sonra onun kadehini tekrar doldurdum.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum çünkü kendine saygısı olan hiçbir yerli bu akşam klonlar tarafından işgal edilip havası bozulmuş bu rıhtıma adım atmazdı.

"Steph'in anahtarlarını getirdim. Evine uğramam gerekmişti de." Birinci sınıftayken Heidi sınıfın en güzel kızıydı ve o zamandan beri de pek bir şey değişmemişti. Eski püskü şortu ve düz mavi tişörtüyle bile şu anda bardaki en seksi kızdı. "Bu gece buralarda mısın?"

"Evet. Muhtemelen üçe kadar çıkamam."

"Çıkınca bana uğramak ister misin?" dedi Heidi, parmak uçlarında yükselip bar bankosunun üzerine eğilerek.

"Yok. Yarın çifte vardiya yapacağım. Biraz uyumam lazım."

Heidi dudaklarını büzdü. İlk başta şakacı bir tavır takınsa da bu gece kaçamak yapmakla ilgilenmediğimi fark edince biraz küstahlaştı. Bu yazın başlarında birkaç kez birlikte olmuş olabilirdik ama bunu en iyi arkadaşlarımdan biriyle düzenli hale getirmek, aramızda bir ilişki varmış gibi hissettirmeye başlamıştı. Benim istediğim bu değildi. Heidi'nin de bunu fark edip teklif etmeyi bırakmasını umuyordum.

"Hey. Hey!" Barın öteki ucundaki sarı kafa, elini kolunu sallayarak dikkatimi çekmeye çalışıyordu. "Şu anda lanet olası bir şat için yüz dolar bile verebilirim ahbap."

"İşe dönsen iyi olur," dedi Heidi, alaycı bir şekilde gülümseyip bana öpücük atarak.

Hiç acele etmeden sarı kafaya doğru ilerledim. Kesinlikle klon taşıma bandından çıkmıştı. Diş sigortası reklamlarında kullanılabilecek kadar mükemmel bir gülümsemeye sahip olan, saçları yana doğru düzgünce taranmış bir Ken bebeğiydi. Yanındaysa onunla aynı fabrikadan çıkan ve el emeği ifadesinin muhtemelen sadece kendi kıçını silmek anlamına geldiğini zanneden kankaları duruyordu.

"Yeşili görelim," diye meydan okudum çocuğa.

Klon, bir Benjamin çıkarıp bankoya vurdu. Kendiyle çok gurur duyduğu belliydi. Ne sipariş ettiğini hatırlamadığım için bir şat bardağına viski doldurup ona doğru kaydırdım ve içkiyi almak için bıraktığı parayı kapıp cebime tıkıştırdım.

"Altı şat sipariş etmiştim," dedi kibirli bir şekilde.

"Sen beş yüz kâğıt daha sökül, ben de şatları doldurayım."

Sızlanıp kriz geçirmesini bekliyordum ama bunun yerine gülerek bana parmağını salladı. Ona göre bu, bulmak için buralara kadar geldiği eğlencenin bir parçasıydı. Ayrıca zengin züppeler soyulup soğana çevrilmeye bayılırlardı.

Sarı kafalı ahmak da bir tomar banknotun arasından beş tanesini çıkarıp bar bankosuna koyarak beni bir kez daha şaşırttı. "Elindekinin en iyisini ver," dedi.

Bu barın stokta bulundurduğu en iyi içkiler Johnnie Walker Blue ve adını telaffuz edemediğim bir tekilaydı. Ve ikisinin de şişe başına fiyatı bile beş yüz dolar etmezdi. Bu yüzden etkilenmiş gibi rol yaparak –evet, ne sipariş ettiğini başından beri hatırlıyordum– bir tabureye çıktım ve üst raftaki tozlu tekila şişesini alıp şat bardaklarına doldurdum.

Richie Rich de tatmin olup bar bankosundan ayrılarak bir masaya gitti.

Barmen arkadaşım Lenny bana yandan bir bakış attı. Böyle davranışları teşvik etmemem gerektiğini biliyordum. Çünkü bu sadece onların kasabanın sahibi olduğu, bizimse satılık olduğumuz fikrini pekiştiriyordu. Ama benim hiç umurumda değildi. Ölene kadar içki servisi yapacak değildim ya. Benim çok daha büyük planlarım vardı.

O sırada sol tarafımdan bir kadın, "Burada işin ne zaman bitiyor?" diye mırladı.

Yavaşça dönerek konuşmanın devamının gelmesini bekledim. Geleneksel olarak bu soruyu şu iki seçenekten biri takip ederdi:

"*Beni* yatağa atmanı istiyorum."

Ya da:

"*Seni* yatağa atmak istiyorum."

Bu da karşımdaki kadının bencil biri mi yoksa birlikte olduğu erkeği tatmin etmeyi seven biri mi olduğunu anlamamı sağlardı.

Bu klişe bir tavlama yöntemiydi ama körfezi her yıl dolduran klonların orijinal yöntemleri olduğu zaten söylenemezdi.

Sarışın, "Eee?" diye üsteleyince cümlenin devamını getirmeyeceğini anladım.

"Bar ikide kapanıyor," diye cevap verdim.

"İşin bitince bizimle takılsana," diye ısrar etti kız. Yanındaki arkadaşının da onun da ışıl ışıl saçları, mükemmel vücutları ve güneşte geçirilen bir günün ardından parlayan ciltleri vardı. Hoş kızlardı ama sundukları şeyi kabul edecek havamda değildim.

"Kusura bakmayın, olmaz," dedim. "Ama bana tıpatıp benzeyen birini görürseniz kaçırmayın. İkiz erkek kardeşim buralarda bir yerlerde olacaktı." Mekânı balık istifi doldurmuş vücutları işaret ettim. "Eminim o sizi eğlendirmek isteyecektir."

Bunu, Evan'ı kızdıracağını bilerek söylemiştim. Gerçi bana teşekkür de edebilirdi. Klonları küçük görüyor olabilirdi ama zengin prensesleri çırılçıplak halde görmeye hayır demiyor gibiydi. Bu kasabaya uyum sağlamaya çalıştığına yemin edebilirdim. Yine de "sıkıldığını" iddia ettiğinde ona inanıyormuş gibi yapıyordum.

"Yok artık, senden iki tane mi var yani?" Her iki kızın da gözlerinde hülyalı bakışlar belirmişti.

Bir bardak alıp içine birkaç buz küpü attım. "Evet. Adı Evan," dedim yardımcı olmak için. "Onu bulursanız sizi Cooper'ın gönderdiğini söyleyin."

Sonunda meyveli kokteyllerini alarak uzaklaştıklarında rahat bir nefes aldım.

Barmenlik boktan bir işti.

Hazırladığım buzlu viskiyi, sipariş eden sıska adama doğru itip bana uzattığı parayı aldım ve bir sonraki müşteriye geçmeden önce elimi saçlarımdan geçirip içime derin bir nefes çektim. Gecenin büyük kısmında sarhoşlar herhangi bir olay çıkarmamıştı. Fedai Daryl, kusmuk partisi vereceğinden şüphelendiği herkesi kapı dışarı ederken Lenny ve ben de barın arkasına geçmeyi kafasına koymuş geri zekâlıları itiyorduk.

Bakışlarım kalabalığın arasında çalışan Steph ve diğer kadın garsonların üzerindeydi. Bir masa dolusu Garnet züppesi, Steph'e salya akıtmakla meşguldü. Kız gülümsüyordu ama bu ifadesini tanıyordum. Kaçmaya çalıştığında çocuklardan biri uzanıp belini kavradı.

Gözlerimi kıstım. Az önce altı yüz dolarını cukkaladığım klondu bu.

Steph'in bakışları benimkileri bulduğunda barın üstünden atlamaya hazırdım. Olacakları biliyormuş gibi kafasını sağa sola salladı, ardından kurnazca bir hareketle kendini tacizci pislikten kurtarıp garson standına geldi.

"Onları benzetmemi ister misin?" diye sordum.

"Gerek yok. Böyleleriyle başa çıkabilirim ben."

"Biliyorum. Ama başa çıkmak zorunda değilsin. Salak heriflerden altı yüz dolar aldım az önce. Seninle paylaşırım. İzin ver de gidip kurtulayım şunlardan."

"Sorun yok. Sen bana üç Corona, iki de Jäg..."

"Sakın devamını getirme," derken tüm vücudum titredi. O iğrenç siyah şeyi bir daha koklamak zorunda kalmak istemiyordum. "Burun tıkacı alsam iyi olacak sanırım."

Steph güldü. "Savaş bunalımı yaşıyor gibisin," dedi, işkence çekerek içkileri doldurmamı izlerken.

"Risk ödemesi almam gerektiği kesin." Bardaklara doldurduğum içkileri ona uzattım. "Az önce ciddiydim bu arada, eğer o herifler ellerini senden uzak tutmazlarsa doğrudan yanına geleceğim."

"Sorun yok, gerçekten. Gerçi bir an önce gitmelerini istemiyor değilim. Bu gece kimin daha berbat olduğuna karar veremedim. Bir yanda Bay Sapık var, diğer yanda da babasının mezuniyet hediyesi olarak yat almaktan vazgeçmesinden yakınan bir son sınıf öğrencisi."

Sırıttım.

Steph içini çekip alkol dolu tepsisiyle süzülerek uzaklaştı.

Neredeyse bir saat boyunca işimden kafamı kaldırmadım. Transa girmişçesine kadehlere içki doldurup POS cihazından kredi kartı geçiriyordum. Mekân o kadar kalabalıktı ki yüzler artık bulanık görünüyordu.

Steph'i bir kez daha kontrol etmek için kafamı kaldırdığımda, Richie Rich'in onu dansa ikna etmeye çalıştığını gördüm. Kızcağız bir boksör edasıyla sağa sola kaçarak ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Tam olarak ne dediğini anlayamıyordum ama tahmin etmek zor değildi: *Şu anda çalışıyorum, lütfen işime dönmeme izin ver. Seninle dans edemem, çalışıyorum.*

Kibar kalmaya çalışsa da alev alev yanan gözleri sabrının taşmak üzere olduğunun göstergesiydi.

"Len," diye seslendim barmen arkadaşıma. Sonra karşıdaki sahneyi kafamla işaret ettim. "Bir saniyeye dönerim."

Lenny başını sallayarak karşılık verdi. Burada hepimiz bizden olanı korurduk.

Mekânda ilerlerken tehditkâr göründüğümün farkındaydım. Boyum 1.87 santimdi, günlerdir tıraş olmamıştım ve saçlarımı kestirmemiştim. Bu görünüşümün, Garnet klonlarını aptalca bir şey yapmaktan caydırmasını umuyordum.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordum gruba ulaştığımda. Ses tonum, her şeyin yolunda olmadığını bildiğimi ve eğer yaptığı şeyi kesmezse onu bir güzel benzeteceğimi söylüyordu.

"Siktir git, işçi," dedi içlerinden biri gülerek.

Hakaret amacıyla söylediği bu şey beni hiç etkilemedi. Bu tür şeylere alışkındım.

Tek kaşımı kaldırdım. "İş arkadaşım bana gitmemi söylemediği sürece buradayım." Richie Rich'in, Steph'in koluna kenetlenmiş eline imalı bir bakış attım. "Zengin oğlanlar tarafından taciz edilmek için garsonluk yapmıyor."

Neyse ki çocuk akıllıca davranıp elini çekti. Steph de fırsattan istifade yanıma koştu.

"Gördün mü? Her şey yolunda." Çocuk pis pis sırıttı. "Burada kurtarılmayı bekleyen prensesler yok."

"Olmasın da." Uyarımı kendi pis sırıtışımla noktaladım. "Ellerini kendine sakla."

Steph'le birlikte oradan ayrılmak üzereydik ki bir bardak kırıldı.

Bir oda ne kadar gürültülü ve kalabalık olursa olsun, bir yerde bir cam kırıldığında saniyeler içinde etraf öyle sessizleşirdi ki iki eyalet ötedeki bir sinek kuşunun kanat çırpışı bile duyulurdu.

Mekândaki tüm kafalar bize döndü. Richie Rich'in, bardağı düşüren arkadaşı bana bakarak masumca gözlerini kırpıştırdı. "Tüh."

Sonra kahkahalar ve alkışlar anlık sessizliği bozdu. Sohbetler yeniden alevlendi ve insanların dikkati sarhoş beyinlerinin eğlenceli bulduğu şeylere geri döndü.

"Kahrolasıcalar," diye mırıldandı Steph, kısık sesle. "Sen bara geri dön, Coop. Burayı ben hallederim."

Ve şımarık ekip kutsal huzurlarından çekilebileceğimizi ima eder gibi yüksek sesle gülüşüp sohbet etmeye devam ederken sinirli bir şekilde kaş çatarak uzaklaştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Lenny, yanına döndüğümde.

"Emin değilim."

Tekrar gruba doğru baktığımda liderlerinin orada olmadığını fark edip kaşlarımı çattım. Hangi cehenneme gitmişti?

"Hayır," dedim yavaşça. "Sanırım yolunda değil. Bir gidip bakayım."

Lenny'yi bir kez daha savaş alanında tek başına bırakıp Steph'i bulmak için barın arkasından çıktım ve cam kırıklarını toplamak için süpürge almaya gitmiş olabileceğini düşünerek arka tarafa yöneldim.

"Çekil *üstümden*!" diyen sesini tam o anda duydum.

Hızlanıp köşeyi dönmemle Richie Rich'in pastel renkli polo yaka tişörtünü görerek çenemi sıkmam bir oldu. Malzeme dolabının bulunduğu kısa, dar koridorda Steph'i sıkıştırmıştı. Kız kurtulmak için kolunun altından geçmeye çalıştığında bileğini kavrayarak onu durdurdu ve diğer elini aşağı kaydırıp kalçasını avuçlamaya çalıştı.

Daha fazla duramayacaktım.

Öne atılıp yakasından tutarak züppeyi çektim ve bir saniye içinde kıçını yapışkan zeminle buluşturdum.

"Defol," diye hırladım.

"Cooper." Gözleri minnetle parlasa da, onu kurtardığım için mutlu olduğu belli olsa da Steph beni tutmaya çalışıyordu.

Silkinerek ondan kurtuldum çünkü bu kadarı yeterdi. "Derhal kalk ve ikile," dedim şaşırmış serseriye.

Zengin züppe ayağa kalkarken öfkeyle bir dizi küfür savurdu.

Hemen birkaç metre ötede tuvaletler bulunduğu için bağırışlarıyla yanımıza seyirci çekmesi çok uzun sürmedi. Bir grup birlik kızı cıyaklayarak gelirken onları diğer meraklılar takip etti.

Koridor birden seslerle doldu.

"Pres! Sen iyi misin kanka?"

Züppenin iki arkadaşı kalabalığı yararak geçip göğüslerini şişirerek şampiyonlarının yanında durdular. Eğer bu akşam bunca seyircinin önünde bardan kovulurlarsa bütün yıl evlerinde tek başlarına içmek zorunda kalacaklarını biliyorlardı çünkü.

"Senin problemin ne dostum?" dedi tacizci, ağzından tükürük, gözlerinden alev saçarak.

"Artık problem kalmadı," diye cevap verdim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Çöpü dışarı çıkarıyordum sadece."

"Kokuyu alıyor musun Preston?" dedi arkadaşı, Richie Rich'i teşvik eder gibi sırıtarak. "Burada kesinlikle pis şeyler kokuyor."

"Dışarıdaki şey çöp kutusu mu yoksa senin karavanın mı?" diye alay etti diğeri.

"İki adım daha yaklaşın ve söylediğiniz şeyleri tekrar edin hadi. Lütfen," dedim. Artık çok sıkılmıştım ve bu heriflerin suratları ezilmek için adeta yalvarıyordu.

Rakiplerimi değerlendirdim. Üçe karşı bir kalmıştım ve herifler hiç de sıska değildi. Üçü de benim boylarımdaydı. Brooks Brothers'ın sponsoru olduğu bir sutopu takımında bile oynuyor olabilirlerdi. Ama ben hayatımı kazanmak için çalışıyordum ve bu kasları gösteriş olsun diye yapmamıştım. Yani bahse girecek olsam paramı kendime yatırırdım.

"Coop, dur." Steph beni yana itip aramıza girdi. "Boş ver. Ben hallederim. Sen bara dön."

"Aynen, *Coop*," diye kışkırttı Preston beni. Sonra arkadaşlarına döndü. "Kasabalıların kıçı bu kadar zahmete değmez."

Steph'e bakıp omuz silktim. Pislik herif ona şans verdiğimde gözümün önünden kaybolmalıydı.

O kendini beğenmiş bir halde gülerken uzanıp Ralph Lauren tişörtünü tuttuğum gibi suratının ortasına yumruğumu geçirdim.

Çocuk sendeleyerek arkadaşlarına doğru düştü, onlar da züppeyi tekrar bana doğru ittiler. Yüzünden kanlar akarken bir korku filminin üçüncü sahnesindeki ürkütücü bir yaratık gibi üstüme çullandığında önce çığlık çığlığa bağıran birlik kızlarına, oradan da duvara çarptık. On beş yıldır kullanılmayan ankesörlü telefon sırtıma batarken çeneme yumruk atması için Preston'a şans doğdu. Sonra ben dönüp onu alçı duvara sabitledim. Tam lanet yüzünü ezmek üzereydim ki Daryl ve Lenny'le beraber gelen bar sahibi Joe beni tutup çekti.

"Salak kasaba çöpü," diye hırladı Richie Rich. "Sen artık ölüsün, farkında mısın acaba?"

"Yeter!" diye bağırdı Joe. Gri hippi sakalı ve atkuyruğu yaptığı saçıyla iri Vietnam gazisi, tombul parmağını Preston'a doğrulttu. "Git buradan. Benim barımda kavga edemezsiniz."

"Bu psikopatın kovulmasını istiyorum," diye emretti Preston.

"Kıçımı öp."

"Coop, kapa çeneni," dedi Joe. Ardından Lenny ile Daryl'e beni bırakmaları için işaret verdi. "Bunu yaptığın için ödemenden keseceğim."

Steph patronumuza, "Coop'un hatası değildi," dedi. "Bu çocuk beni taciz ediyordu. Peşimden malzeme dolabına kadar gelip beni burada köşeye sıkıştırdı. Cooper onu kovmaya çalışıyordu sadece."

"Babamın kim olduğunu biliyor musunuz siz?" dedi Preston öfkeyle, kanayan burnunu sıkarak. "Bankası bu kokuşmuş rıh-

tımdaki binaların yarısının sahibi. Tek bir sözümle hayatınızı altüst ederim."

Joe'nun dudakları gerildi.

"Çalışanın bana el kaldırdı," diye devam etti Preston hiddetle. "Bu sıçan deliğinde işleri nasıl yürütüyorsun bilmiyorum ama böyle bir şey başka bir yerde yaşanmış olsaydı müşteriye saldıran kişi kesinlikle işten atılırdı." Yüzündeki sırıtış yumruklarımı karıncalandırıyordu. Onu çıplak ellerimle boğmak istiyordum. "Yani bu işi ya sen halledersin ya da babama telefon edip onun halletmesini isterim. Saatin geç olduğunun farkındayım, ama merak etme, kendisi bir gece kuşudur." Sırıtışı büyüdü. "Kasasındaki milyarları böyle kazandı."

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Joe içini çekerek bana döndü.

"Ciddi olamazsın," dedim şaşkınlıkla.

Joe ile tanışıklığımız çok eskiye dayanırdı. Lisede okurken yazları kardeşimle birlikte burada barmenlere yardım ederdik. İki kasırgadan sonra barı tekrar inşa etmesine yardımcı olmuştuk. Kahretsin, kızını okul balosuna bile götürmüştüm!

Karşısındakine boyun eğmiş halde sakalını sıvazladı.

"Joe. Ciddi misin dostum? Barını nasıl işlettiğine karışmalarına izin mi vereceksin?"

"Üzgünüm," dedi Joe sonunda, kafasını iki yana sallayarak. "İşimi düşünmek zorundayım. Ve ailemi. Bu sefer çok ileri gittin, Coop. Bu gece için sana borcum neyse kasadan al. Sabah da kalan ödeme çekini hazır ederim."

Richie Rich kendinden memnun bir şekilde bana sırıttı. "Gördün mü kasabalı? Gerçek dünya budur işte." Steph'e kanlı bir tomar para fırlattı ve kanlı balgamını yere tükürdü. "Al bakalım. Temizle hadi."

Arkadaşlarıyla birlikte aylak aylak uzaklaşırlarken, "Bu iş daha bitmedi," diye uyardım onu.

Omzunun üstünden bakıp küçümseyici bir tavırla, "Daha başlamadan bitmişti," dedi. "Sadece sen farkında değildin."

Joe'ya baktığımda gözlerindeki yenilgiyi gördüm. Artık bu savaşları verecek gücü ya da isteği kalmamıştı. Bizi böyle fethediyorlardı işte. Yavaş yavaş. Dayanamayacak hale gelene dek bizi yoruyor, ardından da topraklarımızı, işlerimizi ve itibarımızı ölmekte olan ellerimizden çekip alıyorlardı.

"Biliyorsun," dedim Joe'ya, yerdeki tomarı alıp avcuna vurarak. "Bunlardan birine her boyun eğişimizde bizi mahvetmelerini daha da kolaylaştırıyoruz. Bir dahaki sefere daha güçlü geliyorlar."

Ama... Hayır. "Bir dahaki sefer" falan yoktu. Bu insanlar artık benden herhangi bir şey koparamayacaklardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

Bu sabah ailemin Charleston'daki evinden ayrıldığımdan beri içimden bir ses, giderek artan bir ısrarla geri dönmemi söylüyordu. Her şeyi bırakmamı. Kaçmamı. Lise ve üniversite arasında eğitime ara verdiğim bir senelik zamanın bitişine öfkemi kusmamı, sonra da kendi hayatıma ve işime bakmamı.

İçinde bulunduğum taksi, dikenli meşelerden oluşan bir tünelin içinden Garnet Koleji kampüsündeki Tally Binası'na doğru ilerlerken kalbimde saf ve ciddi bir panik baş gösterdi.

Bu gerçekten oluyor.

Birinci sınıflar ve aileleri, yemyeşil çimenlik alanın ve sıra sıra arabaların ötesinde, taşıdıkları valizlerle birlikte açık mavi göğe uzanan ve pencerelerinin etrafıyla çatısının alt kısmı beyaz sövelerle süslenmiş dört katlı tuğla binaya giriyorlardı. Burası tarihi kampüsün beş orijinal binasından biriydi.

Taksi şoförüne, "Kutularımı almak için hemen döneceğim," dedikten sonra silindir çantamı omzuma asıp tekerlekli valizimle araçtan indim. "Sadece doğru yer olduğundan emin olmak istiyorum."

"Sorun yok. Acele etmeyin." Adam gayet kaygısızdı; sonuçta ailem tüm gün bana şoförlük yapması için ona yüklü bir meblağ ödemişti.

Ön kapıların hemen üzerindeki kirişten sarkan pirinç avizenin altından geçerken bir yıllık firardan sonra hapse dönen bir mahkûm gibi hissettim. Fazla uzun süremeyecek kadar güzel zamanlardı. Şimdi ödevlere ve sınavlara nasıl geri döneceğimi hiç bilmiyordum. Son on iki aydır kendi işinin patronu olmuş biri, hayatını bir müfredata ya da programa göre nasıl yaşardı?

Bir anne, yurt danışmanı olup olmadığımı sormak için beni merdivende durdurdu. Mükemmel. Kendimi iyice yaşlı hissediyordum şimdi. Arkamı dönüp koşarak kaçma isteği tüm şiddetiyle geri döndü ama kendimi onu görmezden gelmeye zorladım.

Küçük bir ada ulusunun gayri safi yurt içi hasılası kadar miktarı yurdun kasasına bağışlamaya gönüllü ebeveynlerin çocukları için biraz daha büyük ve daha hoş odaların bulunduğu dördüncü kata çıktım. Telefonumdaki e-postaya göre 402 numaralı odaya yerleştirilmiştim.

İçeri girdiğimde iki yatak odasını ayıran küçük bir oturma odası ve mini mutfakla karşılaştım. Soldaki odada, hepsi aynı ahşaptan yapılmış boş bir yatak, çalışma masası ve şifonyer vardı. Sağ taraftaki odaya baktığımda kapısı ardına kadar açık olduğu için üstünde kısacık bir şorttan başka bir şey olmayan sarışın kızı rahatça görebildim. Bana arkası dönüktü ve bir şarkıya eşlik ediyormuş gibi sallanırken giysilerini askılara asıyordu.

"Merhaba?" Dikkatini çekmeye çalışırken çantalarımı yere bıraktım. "Selam?"

Beni duymadı. Tedirgin bir şekilde yanına gidip omzuna hafifçe vurduğumda korkuyla sıçrayıp çığlığını bastırmak için elini ağzına götürdü.

"Ayy, ödümü patlattın!" dedi Güneyli ağzıyla. Nefes nefese kablosuz kulaklıklarını çıkarıp cebine tıktı. "Altıma edecektim neredeyse."

Göğüsleri tüm ihtişamlarıyla ortadaydı ve onları kapatmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Gözlerine bakmaya çalıştım ama bu tuhaf gelince dikkatimi pencereye verdim.

"İçeri öylece daldığım için üzgünüm. Bilseydim..." *Oda arkadaşımı amatör bir porno çekiminin ortasında bulacağımı bilseydim girmezdim.*

Omuz silkip gülümsedi. "Sorun değil."

"Şimdi çıkıp birkaç dakika sonra geleyim istersen."

"Hiç gerek yok."

Ellerini beline koymuş, ikizleri de yüzüme doğrultmuştu. Dönüp ona bakmadan edemedim. "Yurt başvuru formunda yanlışlıkla çıplak oda arkadaşı kutucuğunu mu işaretledim acaba?"

Bir kahkaha atarken sonunda üstüne bir atlet geçirmeye karar verdi. "Kaldığım yerin enerjisini temizlemeyi severim. Ayrıca içinde rahatça çıplak dolaşamadığın bir ev, ev değildir."

"Panjurlar açık," diye belirttim.

"Sıkıntı değil," dedi göz kırparak. "Ben Bonnie May Beauchamp. Sanırım oda arkadaşıyız."

"Mackenzie Cabot."

Beni sıkıca kucakladı. Normalde bunu şahsi sınırlarıma ağır bir saldırı olarak görürdüm ama nedense bu kızdan rahatsız olmamıştım. Belki de bir cadıydı. Beni cadı memeleriyle hipnotize etmişti. Ondan güzel bir enerji aldığımı inkâr edemezdim.

Yumuşak, yuvarlak vücut hatları ve iri, kahverengi gözleri vardı. Kadınlar tarafından tehdit edici görülmeyecek, erkekler tarafındansa oldukça çekici bulunacak bir gülümsemeye sahipti. Küçük, sevimli kız kardeş gibiydi. Memeleri olan bir kardeş.

"Eşyaların nerede?" diye sordu beni bırakırken.

"Erkek arkadaşım daha sonra eşyalarımı getirecek. Bir kısmı da aşağıda beni bekleyen takside."

"Hadi birlikte inelim de taşımana yardım edeyim."

Fazla bir şey yoktu ama yardım teklifi için müteşekkirdim. Kutuları yukarı çıkarıp odaya attıktan sonra koridorda biraz dolaşıp komşulara bakmaya karar verdik.

"Güney Carolina'dan mısın?" diye sordu Bonnie.

"Charlestonlıyım. Sen?"

"Georgialıyım. Babam Georgia Üniversitesi'ne gitmemi istiyordu ama annem Garnet'ta okuduğu için buraya gelmemi arzu ediyordu. Bir futbol maçının sonucu üzerine bahse girdiler ve işte buradayım."

Üçüncü kata indiğimizde, telefon numaralarımız karşılığında bize soğutuculu sırt çantasında taşıdığı *frosé*'dan* teklif eden bir çocukla karşılaştık. Kolları, göğsü ve sırtı kalıcı kalemle yazılmış numaralarla doluydu ama çoğunun bir ya da iki rakamı eksikti. Kesinlikle hepsi sahteydi.

Teklifi reddedip sırıtarak çocuğun yanından ayrıldık.

"Sen başka bir okuldan mı geçiş yaptın?" diye sordu Bonnie, mikro topluluklardan oluşan kalabalığın arasında ilerlemeye çalışırken. "Yani... Yanlış anlama ama birinci sınıf gibi görünmüyorsun."

Bunun olacağını biliyordum. Yurt danışmanı olacak kadar yaşlıydım. Liseden sonra okumaya bir yıl ara verdiğim ve annemle babam beni zamanında anaokuluna yazdırmak yerine Akdeniz'deki tekne gezilerini uzatmaya karar verdiğinden dolayı eğitime bir yıl geç başlamıştım; yaşıtlarımdan iki sene gerideydim.

"Liseden sonra bir yıllığına eğitimime ara vermek istedim ve bu süreçte işime odaklanmama izin verirlerse istedikleri üniversiteye gideceğime dair aileme söz verdim," diye açıkladım ama bana kalsa yaşla alakalı bu muhabbeti atlamayı tercih ederdim.

---

* Dondurulmuş roze şarabı. (ç.n.)

"Kendi işin mi var?" diye sordu Bonnie, gözleri fal taşı gibi açılırken. "Ben bütün yazı *Vanderpump*'ın tekrar bölümlerini izleyip gölde partileyerek geçirdim."

"Bir internet sitesi ve mobil uygulama kurdum," diye itiraf ettim. "Çok da abartılacak bir şey değil. Tesla şirketini kurmuş falan değilim."

"Nasıl bir uygulama?"

"İlk başta, insanların komik veya utanç verici erkek arkadaş hikâyelerini yazdıkları bir internet sitesiydi. Liseden bazı arkadaşlarım için şaka olarak başlatmıştım ama sonra birden patladı. Geçen yıl da kız arkadaşlarla ilgili hikâyelerin yazılabileceği bir başka site kurdum."

Kendi başıma başlattığım küçük blog öyle büyümüştü ki geçen yıl içinde işe bir reklam yöneticisi, birkaç site moderatörü ve bir pazarlama ekibi almak zorunda kalmıştım. Yani maaşlı çalışanlarım vardı, vergi ödüyordum ve cari hesabım yedi sıfırlı kazancımla doluydu. Şimdi tüm bunların üzerine bir de ödevler ve vizelerle uğraşmak zorundaydım. Ama anlaşma anlaşmaydı ve üniversite okumak saçma gelse de sözüme sadık kalmalıydım.

"Aman Tanrım! O siteyi biliyorum." Bonnie heyecanla koluma vurdu. Parmakları çelikten yapılmıştı sanki. "Adı *BoyfriendFails** değil mi? İnanmıyorum! Lise sonda arkadaşlarımla ödev yapacağımıza sürekli o siteyi okurduk. Hikâyelerden biri çok fenaydı! Bir randevuda çocuk gıda zehirlenmesi yaşıyordu ve kızın babası onları alıp eve götürürken çocuk arka koltuğa sıçıyordu!"

Bonnie isterik kahkahalarla iki büklüm olurken ben de gülümsedim çünkü o yazıyı iyi hatırlıyordum. Üç yüz binin üzerinde tıklanma ve binlerce yorum almış, o ayki diğer gönderilerin reklam hasılatının iki katını kazandırmıştı.

---

* (İng.) Erkek arkadaş fiyaskoları. (ç.n.)

"Vay canına," dedi kız, sakinleştiğinde. "Gerçekten bundan para mı kazanıyorsun?"

"Evet. Siteye verilen reklamlar fazlasıyla gelir getiriyor." Mütevazı bir şekilde omuz silktim.

"Çok havalı yaa!" Bonnie dudaklarını büzdü. "Seni fena kıskandım. Ben hayatımla ilgili ne yaptığımı hiç bilmiyorum, Mac. Sana Mac diyebilir miyim bu arada? Yoksa Mackenzie'yi mi tercih edersin? Mackenzie *fazla* resmi geliyor."

"Mac diyebilirsin," dedim gülmemeye çalışarak.

"Liseden sonra üniversiteye gidilir, evet. Ama ben hangi bölümde okumak istediğimi ya da büyüyünce ne olacağımı bile bilmiyorum."

"İnsanlar üniversitenin kendini bulma yeri olduğunu söylerler."

"Kendimizi bulacağımız yerin Panama şehri olduğunu sanıyordum."

Sırıttım. Bu kızı gerçekten sevmiştim.

Yaklaşık bir saat sonra erkek arkadaşım, kutularımın geri kalanıyla birlikte yurda geldi. Birbirimizi görmeyeli haftalar olmuştu. İşimi yeni tam zamanlı çalışanlarıma devretmeden önce yapmam gereken çok fazla şey vardı, bu yüzden Preston'ı ziyaret etmeye fazla zaman ayıramamıştım. Ailesiyle Como Gölü'ne tatile gittiği yazdan beri ilk kez bu kadar uzun ayrı kalmıştık.

Ona kampüs dışında birlikte bir daire tutmayı teklif etmiştim ama Preston bunu kesin bir şekilde reddetmişti. Evinde bir havuzu, şahsi bir aşçısı ve hizmetçisi varken bir gecekonduya tıkılmanın mantıksız olduğunu düşünüyordu. Ona küçümseyici gelmeyecek bir cevabım yoktu. Ebeveynlerimizden bağımsız olarak kendi başımıza yaşamak yeterli bir motivasyon değilse başka ne denebilirdi ki?

Benim liseden beri tek motivasyonum bağımsızlık olmuştu. Ailemle birlikte yaşamak bataklık kumuna batmak gibiydi. Eğer

kendimi kurtarmazsam tümüyle dibe batacağımı biliyordum. Ben bağlanmak için yaratılmamıştım. Belki de bu yüzden, bir ayı aşkın süredir görmediğim erkek arkadaşım kucağında kutularla odama girdiğinde içimde derin bir hasret belirmemiş ya da ayrı geçen zamanlardan sonra bir heyecan dalgası hissetmemiştim.

Onu özlemediğimden ya da burada olduğu için mutlu olmadığımdan değildi. Mesele şuydu ki... Ortaokuldayken ancak öğle yemeğiyle altıncı periyot arasında görebildiğim için ergen kalbimin özlemle yandığı aşklarım olmuştu. Ama sonrasında sanırım büyümüştüm. Preston'la rahat ve istikrarlı bir ilişkim vardı. Pratikte yaşlı evli çiftler gibiydik.

Gerçi istikrar oldukça geniş kapsamlı bir sözcüktü.

"Selam bebeğim." Dört kat merdiven çıkmanın sonucunda biraz terlemiş olan Pres beni sıkı sıkı kucaklayıp alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni özledim. Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle." Preston çekici bir çocuktu. Oldukça yakışıklıydı. Uzun boyluydu ve ince ama atletik bir yapıya sahipti. Güneş vurduğunda acayip parlak görünen mavi gözleri, gittiği her yerde dikkatleri üzerine çeken köşeli bir yüzü vardı. Onu son gördüğümden beri saçlarını kestirmişti. Sarı saçlarının üst kısmı, yanlara kıyasla biraz daha uzundu.

Sonra başını hafifçe çevirdi ve sağ gözüyle burnunda bereler olduğunu fark ettim.

"Yüzüne ne oldu böyle?" diye sordum telaşla.

"Ah, bu mu?" Gözüne dokunup omuz silkti. "Geçen gün çocuklarla basketbol oynarken yüzüme top geldi. Büyütülecek bir şey değil."

"Emin misin? Çok acıtmış gibi görünüyor." Doğruyu söylemek gerekirse yüzünün yan tarafına yanık sahanda yumurta yapışmış gibiydi.

"Eminim. Ah, unutmadan sana şunu vereyim."

Haki pantolonunun arka cebine uzanıp, üstünde *BIG JAVA* yazan plastik bir kart çıkardı.

Hediye kartını kabul ettim. "Ah, teşekkürler bebeğim. Kampüsteki kafe için mi?"

Hevesle başını salladı. "Senin gibi bir kahve delisi için en iyi 'üniversiteye hoş geldin' hediyesinin bu olacağını düşündüm. İçine iki binlik yükledim. Senin yükleme yapmana gerek yok."

Mini mutfaktan bize kulak kabartan Bonnie, "İki *binlik* mi?" diye cıyakladı.

Tamam, kafe kartına iki bin dolar yüklemek biraz aşırıydı ama Pres'in en sevdiğim yanlarından biri böyle düşünceli oluşuydu. Sırf eşyalarımı almak için ailemin evine kadar üç saat yol gidip kampüse geri gelmiş ve bunu gülümseyerek yapmıştı. Hiç şikâyet etmemiş ya da ona yük olduğumu hissettirmemişti. Niyeti iyilik yapmaktı.

Gerçi iyilik de oldukça geniş kapsamlı bir sözcüktü.

Oda arkadaşıma baktım. "Bonnie, bu benim erkek arkadaşım Preston. Pres, bu Bonnie."

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi Pres, içten bir gülümsemeyle. "Ben gidip Mac'in kalan kutularını getireyim. Sonra da sizi öğle yemeğine çıkarayım. Ne dersiniz?"

"Ben evet derim," diye yanıtladı Bonnie. "Açlıktan ölüyorum."

"Bence de harika olur," dedim. "Teşekkürler."

O gittikten sonra Bonnie bana sırıtıp başparmaklarını kaldırdı. "Kapmışsın mükemmel çocuğu. Kaç yıldır birliktesiniz?"

"Dört yıldır." Oda arkadaşımın peşinden ortak banyomuza gittim ve öğle yemeğinden önce üstümüzü başımızı düzelttik. "Aynı özel okulda okuduk. Ben üçüncü sınıftayken o son sınıftaydı."

Preston'ı çocukluğumuzdan beri tanıyordum ancak yaş farkı yüzünden o zamanlar arkadaş değildik. Ailem beni bayram eğlenceleri, bağış etkinlikleri veya başka toplantılar için kulübe sürüklediğinde onu orada görürdüm. Spencer Hill'de okumaya

başladığımda Preston koridorlarda veya partilerde beni tanıdığını belli edip selam verecek kadar kibardı; özel okulun köpekbalıklarıyla dolu sularında hayatta kalıp kendime bir yer edinmek için gereken nüfuzu kazanmama yardımcı olmuştu.

"Sonunda üniversitede ona katıldığın için rahatlamış olmalısın. Yerinde olsaydım burada kendi başına ne haltlar karıştırdığını merak etmekten kafayı yerdim."

"Biz öyle değiliz," dedim saçımı tararken. "Preston aldatacak bir tip değil. Aileye ve plana çok değer veriyor."

"Plan derken?"

Bonnie bir kaşını kaldırmış halde aynadan bana bakarak bu soruyu sorana dek bu konsept hiç tuhaf gelmiyordu.

"Eh, ebeveynlerimiz yıllardır arkadaş olduğu için Pres'le bir süre çıktıktan sonra mezuniyetin ardından evleneceğimiz kendiliğinden kararlaştırılmış oldu gibi bir şey. Bilirsin işte, hayat planı."

Oda arkadaşım yüzünü ekşiterek bana baktı. "Ve sen bu planı... onaylıyor musun?"

"Neden onaylamayayım ki?"

Annemle babam ve hatta onların ebeveynleri de aynen bu şekilde sevgili olup evlenmişlerdi. Eski moda görücü usulü evliliklere çok benzediğini biliyordum ve dürüst olmak gerekirse Preston'ın beni ilk randevumuza çıkarmak için birileri tarafından ikna edildiğinden şüpheleniyordum. O üst zümredendi. Bense beceriksiz ve tuhaf ikinci sınıf öğrencisiydim. Fakat birlikteliğimiz Pres'e ebeveynleri tarafından önerilmiş olsun ya da olmasın, ikimiz de çıkmaya zorlandığımızı hissetmemiştik. Birbirimizin arkadaşlığından samimiyetle keyif almıştık ve hâlâ da alıyorduk.

"Yerinde olsaydım daha üniversitenin birinci sınıfına bile başlamadan tüm hayatımın planlanmış olmasına üzülürdüm. Sinemada patlamış mısır için sırada beklerken film hakkında *spoiler* duymak gibi bir şey bu," dedi Bonnie dudak parlatıcısı sürerken omuz silkerek. "Ama sen mutlu olduğun sürece sorun yok tabii. Değil mi?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cooper

Kum tepelerinde yalınayak koşu yarışı yapan, milyon dolarlık malikânelerin önünde kargaşa çıkarıp polisten kaçan aptal birer ergen olduğumuz zamanlardan bu yana, Avalon Körfezi'nin uyumsuz, harcanmış çocukları olarak bir geleneğimiz vardı. Yaz mevsiminin son pazar gününü bir şenlik ateşiyle kutluyorduk.

Tek kuralımız, eğlenceye yalnızca yerlilerin katılabilmesiydi.

Bu akşam da bu şenliğin ev sahipliğini kardeşim ve ben yapıyorduk. İki katlı, kır evi tarzındaki sahil evimiz üç nesildir ailemize aitti. Dağınık ve bakımsızdı, tamirat ve restorasyon gerektiriyordu ancak kaba dış görünüşünü çekiciliğiyle telafi ediyordu. Bu bakımdan sahiplerine benzediği söylenebilirdi. Gerçi ikimizin arasında daha çekici olan kesinlikle Evan'dı. Ben bazı zamanlar karamsar bir pisliğe dönüşebiliyordum.

Arka verandada dikilirken Heidi yanıma gelip ahşap tırabzana bir cep matarası koydu.

"Aşağıda tonlarca içkimiz var," dedim ona.

"Mataranın amacı o değil."

Dirseklerini ve sırtını tırabzana dayadı. Heidi'nin farklı bir tarzı vardı. Dünyada hiçbir şey onu tatmin edemezdi, ilgisi her-

kesin ve her şeyin ötesinde bir yerlerdeydi. Çocukken beni ona çeken özelliklerinden biri bu olmuştu. Gözleri daima ötelere bakardı. Ne gördüğünü her zaman merak etmiştim.

"Amacı neymiş peki?" diye sordum.

"Bu akşam biraz yaramaz hissediyorum. Bu matara da bir sır."

Dönüp muzip bir gülümsemeyle bana baktı. Bu akşam körfezdeki herkes gibi o da üstüne başına özen göstermişti. Saçlarını kıvırmış, dudaklarına koyu kırmızı ruj sürmüştü. Üstünde, kesip atlet haline getirdiği eski Rancid tişörtüm vardı ve altından, siyah dantelli sutyeni görünüyordu. Görünüşü için çok çaba sarf ettiği belliydi ama yine de beni çekmiyordu.

"Sen pek havanda değilsin galiba, ha?" dedi yemi yutmadığımı görünce.

Omuz silktim. Evet, parti havamda değildim.

"Başka bir yerlere gidebiliriz," dedi doğrulup kafasını *uzağa* der gibi hareket ettirerek. "Arabayla dolaşabiliriz mesela. Annenin anahtarını çaldığımız zamanlardaki gibi. Hatırlıyor musun? Kendimizi Tennessee'de falan bulur, gece kamyonetin kasasında uyurduk."

"Bir keresinde sabahın dördünde öfkeli bir korucu tarafından ulusal parktan kovulmuştuk."

Gülerek kolumu dürttü. "Maceralarımızı özlüyorum."

Matarasından bir yudum aldım. "Kendi araba anahtarlarımıza sahip olduğumuzda ve yasal olarak alkol tüketebilecek yaşa geldiğimizde maceralar çekiciliğini kaybetti maalesef."

"Emin ol daha başımızı sokabileceğimiz pek çok bela var."

Gözlerindeki flörtöz kıvılcım beni üzüyordu. Çünkü eskiden birlikte eğlenirken şimdi yan yana olmak beni gerginleştiriyor, tuhaf hissettiriyordu.

"Coop!" diye seslendi avludaki kardeşim o sırada. "Bu bir parti, dostum. Buraya gelsene."

İkiz telepatimiz hâlâ çalışıyordu. Heidi'yi verandada bırakıp basamaklardan indim ve yolda bir bira kapıp plaja doğru ilerleyerek şenlik ateşinin etrafında oturan Evan ile birkaç arkadaşımıza katıldım. Onlar on yıldır anlattığımız hikâyeleri tekrarlarken ben içkimi yudumladım. Sonra dostumuz Wyatt ay ışığında futbol maçı teklif edince kalabalık o tarafa yöneldi ve ateşin etrafında bir avuç insan kaldık. Yanımdaki ahşap bahçe sandalyesinde oturan Evan, arkadaşımız Alana'nın söylediği bir şeye gülüyordu ama ben bu akşam hiç eğlenmiyordum. Tenimin altında bir böcek vardı sanki. Etimde delikler açıyor, içlerine öfke ve hınç yumurtaları bırakıyordu.

"Dostum." Evan ayağımı tekmeledi. "Kendine gelsene artık."

"İyiyim ben."

"Tabii," dedi alaycı bir şekilde. "Belli oluyor." Dalgınca elimde tuttuğum boş bira şişesini alıp soğutucudan yeni bir şişe verdi. "İki gündür huysuz küçük kaltaklar gibisin. Kızgın olmanı anlıyorum ama artık baydın. Sarhoş ol, biraz ot iç. Heidi buralarda bir yerlerdeydi. Belki kibarca sorarsan seninle bir gece daha geçirmeyi kabul eder."

İnlememi bastırdım. Bu grupta sır diye bir şey yoktu. Heidi ve ben ilk seks yaptığımızda daha sabah gözlerimizdeki çapakları silemeden herkesin her şeyden haberi olmuştu. Bu da bu yolda yürümenin kötü bir fikir olduğunun bir başka kanıtıydı. Arkadaşlarla seks yapmak yalnızca belaya davetiye çıkarırdı.

"Götümü ye, pislik seni." Heidi ateş çukurunun diğer tarafından ona bir avuç kum atıp ortaparmağını gösterdi.

"Tüh," dedi, başından beri onun orada oturduğunun farkında olan Evan. "Kusura bakma."

"Ne kadar tuhaf, değil mi?" dedi Heidi, kardeşimin taşaklarını sökmek üzere olduğuna dair bariz bir uyarı olan düz ses to-

nuyla. "Siz ikiniz tek yumurta ikizisiniz ama Cooper'ın yüzüne sahip olsan da senin çüküne elimi bile sürmem, Evan."

Heidi ve Steph'le birlikte kahkahalar atan Alana, "Vurdu ve gol oldu," diye bağırdı. Bu üçü, üçüncü sınıftan beri körfezdeki her erkeğin başının belasıydı. Ateş ve dehşetin kutsal olmayan üçlüsüydüler resmen.

Evan karşılık olarak pis bir el hareketi yaptı çünkü laf dalaşı onun tarzı değildi. Sonra bana döndü. "Ben hâlâ o klonun evinden çıkmasını bekleyip tepesine binmeliyiz diyorum. Olay dilden dile yayılıyor, Coop. İnsanlar bu saçmalığa izin verdiğini öğrenirlerse herkesin bize kafa tutabileceğini düşünmeye başlarlar."

"Cooper'ın şansına o puşt herif suçlamada bulunmadı," dedi Steph. "Ama bunu bir savaşa dönüştürürseniz fikrini değiştirebilir."

Haklıydı. Preston pisliği beni küçük düşürmekle yeterince tatmin olduğu için son iki günü kodeste geçirmemiştim. Yenildiğimi asla itiraf etmezdim tabii ki. Ayrıca kovulduğum için hâlâ çok öfkeliydim. Evan doğru söylüyordu; Hartleyler asla altta kalmazdı. Bu kasabada bir itibarımız vardı. İnsanlar zayıflığın kokusunu aldılar mı bazı fikirlere kapılmaya başlardı. Elinizde hiçbir şey olmasa bile gelip almaya çalışanlar olabilirdi.

"Kimdi ki o çocuk?" diye sordu Heidi.

"Preston Kincaid," dedi Steph. "Ailesi, geçen ay üçüncü bir tenis kortunu kurmak için iki yüz yaşındaki meşeleri söktükleri, sahilin aşağısındaki şu devasa araziye sahip."

"Ay ben onu tanıyorum," dedi parlak kızıl saçları alevlerin ışında parlayan Alana. "Maddy birkaç hafta önce babasının paraşüt teknesini işletirken o çocuk bir hatunla tekneye binmiş. Ve kızın gözlerinin önünde Maddy'ye asılmış. Hatta ona çıkma teklif etmiş. Maddy bahşişi kaçırmamak için kibar bir dille reddetmeye çalışmış ama çocuk bu sefer de hemen oracıkta üçlü seks yapmayı önerince onu tekneden aşağı itecek raddeye gelmiş."

Step yüzünü buruşturdu. "Aşağılık herif."

"Al işte." Evan yeni bir şişe birayı açıp bir yudum aldı. "Çocuk resmen kaşınıyor, besbelli. Ona haddini bildirerek kamu hizmeti yapmış oluruz."

Merakla kardeşime baktım.

"İntikam diyorum, dostum. O senden bir şey aldıysa biz ondan iki şey almalıyız."

İtiraf etmeliydim ki intikam için yanıp tutuşuyordum. Hiddet, tam iki gündür midemin ortasında yanan bir taş gibiydi. Tek gelir kaynağım barmenlik değildi ama orada kazandığım paraya ihtiyacım vardı. O dingil beni kovdurduğunda uğruna çalıştığım her şey benden birkaç adım uzaklaşmıştı.

Bir süre düşündüm. "Onu döversem hapse girerim, bu yüzden bunu yapamam. İşini elinden alamam çünkü adamın bir işi yok. Kıçında gümüş kaşıkla doğmuş. Başka ne yapılabilir ki?"

"Of, zavallı kız," dedi Alana birden. Sonra bize telefonunu göstermek için ateşin karşısından yanımıza geldi. "Şimdi çocuğun sosyal medya hesabını buldum. Kız arkadaşı varmış."

Gözlerimi kısarak ekrana baktım. İlginç. Kincaid bugün kız arkadaşını Garnet'taki yurduna yerleştirdiğiyle alakalı bir gönderi paylamıştı. Tam da sevgilisini aldattığı gerçeğinin üstünü örtmek için fazla abartılı davranışlar sergileyen bir sahtekârın yapacağı gibi gönderiyi kalpli emojilerle falan doldurmuştu.

"Oha," dedi Evan telefonu alırken. Kincaid'in abartılı yatında kız arkadaşıyla birlikteyken çekilmiş fotoğraflarını incelemeye başladı. "Hatun taş, taş." Evan'ın yakınlaştırdığı fotoğraf uzun boylu, koyu renk saçlı, yeşil gözlü ve bronz tenli bir kızı gösteriyordu. Beyaz *crop* tişörtünün tek omzu düşmüş, mavi bikinisinin askısı gözler önüne serilmişti ve nedense bu incecik kumaş şerit, şimdiye dek gördüğüm tüm pornografik görüntülerden daha kışkırtıcıydı. Bir alay, bir davet gibiydi.

Zihnimin en karanlık kısımlarında korkunç bir fikir şekillendi.

"Kızı al," dedi Evan. Çünkü farklılıklarımız çok olduğu gibi benzerliklerimiz de çoktu.

Alana'nın gözleri muziplikle parladı. "Bence de."

"Ne? Kız arkadaşını mı çalacak?" diye sordu Heidi inanmazlıkla. "O kız bir oyuncak değil. Bu..."

"Harika bir fikir," diye araya girdi Evan. "Klonun sevgilisini çalıp bunu gözüne sok, sonra da kızın zengin kıçına tekmeyi bas."

"İğrençsin Evan." Heidi kalkıp Alana'nın telefonunu aldı. "O bir insan."

"Hayır, o bir klon."

"Kızın Kincaid'i terk etmesini istiyorsunuz, değil mi? O zaman onu aldatırken yakalayıp fotoğrafını çekelim ve kıza gönderelim. Sonuç aynı olur," dedi Heidi.

"Aynı şey değil," diye karşı çıktı ikizim.

"Nasıl aynı olmaz?"

"Değil işte." Evan şişesinin ağzını Heidi'ye doğrulttu. "Kincaid'in kaybetmesi yeterli değil. Onu kimin yendiğini bilmesi gerek. Acı çekmesini sağlamamız gerek."

"Cooper'ın onu kandırıp kendisine âşık etmesi gerekmiyor," dedi Alana. "Onu, erkek arkadaşını terk edecek kadar baştan çıkarsa yeter. Birkaç randevuda hallolur bence."

"Baştan çıkarmak mı? Yani onu becerecek, öyle mi diyorsun?" dedi Heidi, bu plandan nefret etmesinin gerçek nedenini açığa çıkararak. "Yine iğrenç."

Başka bir gün olsa onunla aynı fikirde olabilirdim. Ama bugün değildim. Bugün kızgındım, kırgındım ve kan istiyordum. Ayrıca kızı Kincaid'den kurtarmakla ona iyilik etmiş olurdum. Ona bir süre iyi davranıp iki buçuk çocuk doğurtacak, sonra da tüm ilgisini metreslerine yöneltecek bir şerefsizle geçecek korkunç bir hayat yaşamasını engellerdim.

Hayatım boyunca Preston Kincaid gibi adamlarla çok karşılaşmıştım. En eski anılarımdan biri, babam ve kardeşimle rıhtımda yürürken süslü giyimli insanların neden babamla yürüyüş ayakkabılarının altına yapışmış köpek bokuymuş gibi konuştuklarını anlayamayışımdı mesela. Kahretsin, belki de Kincaid'in sevgilisi bu tiplerden bile beterdi.

Steph, olası bir engeli gündeme getirdi. "Ama zaten aldattığı bir kızı ne kadar umursuyor olabilir ki? Belki de terk edilmek onu korkutacak bir şey değildir."

Evan'a baktım. "Haklı."

Dalgınca, "Bilemiyorum..." diyen Alana, Heidi'nin omzunun üstünden eğilip telefona baktı. "Fotoğraflara bakılınca birkaç yıldır birliktelermiş gibi görünüyor. Bahse girerim bu iş onun sonu olacaktır."

Zihnimde evirip çevirdikçe bu fikre daha da ısınıyordum. En çok istediğim şey, Kincaid'in kazandığımı anladığı andaki surat ifadesini görmekti. Ama şu da bir gerçekti ki Kincaid'in sevgilisi olduğunu bilmesem de bu kıza yazardım.

"Bu işi daha ilginç hale getirelim hadi," dedi Steph. Alana'yla bakışırken olasılıkları düşünüyor gibiydi. "Yalan söyleyemezsin. Ona âşıkmış gibi rol yapamazsın ya da o yakınlaşmadıkça kızı yatağa atamazsın. Öpüşmeye izin var. Ayrıca ona sevgilisinden ayrılmasını söyleyemezsin. Bu onun fikri olmalı. Çünkü amaç bu. Böyle olmayacaksa Heidi'nin planını tercih edelim daha iyi."

"Anlaştık." Bu benim için o kadar kolaydı ki neredeyse adaletsiz bir yarış olacağını düşünecektim.

"Gerçeği saklamak da yalan sayılır," dedi Heidi huysuzca. "O tiplerden birinin senin için bulutlardan aşağı ineceğini düşündüren ne acaba?" Cevap beklemedi. Bir hışım eve yöneldi.

"Boş ver onu sen," dedi Alana. "Ben bu plana bayıldım."

Fakat Evan bana sert bir bakış atıp Heidi'nin gittiği yönü kafasıyla işaret etti. "Bu konuda bir şey yapmalısın."

Evet, yapmalıydım. Birkaç kez seks yaptıktan sonra Heidi ile normal arkadaşlığımıza geri dönmüştük ve bütün yaz gayet iyiydik. Ama sonra bir şeyler değişmiş, Heidi birden daha asabi görünmeye başlamıştı. Ve görünüşe göre bu benim suçumdu.

"O büyük bir kız," dedim kardeşime.

Heidi şu anda bölgesini korumak isteyen bir hayvan gibi hissediyor olabilirdi ama bunu illaki aşacaktı. Birinci sınıftan beri arkadaştık. Bana sonsuza dek kızgın kalamazdı.

"Her neyse, klonla ilgili son kararın ne?" dedi Evan beklentiyle.

Biramı ağzıma yaklaştırıp hızlı bir yudum içtim. Sonra omuz silktim. "Ben varım."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mackenzie

Üniversite birinci sınıfın ilk haftası geride kalırken cumartesi gecesi Bonnie beni apar topar kasabaya götürdü. Amacı, onun deyimiyle *etrafı kolaçan etmekti.*

Onunla oldukça iyi anlaşıyordum. Hatta beklediğimden çok daha iyi. Ben tek çocuktum ve ailemin evinden başka bir yerde hiç yaşamamıştım, bu nedenle bir yabancıyla oda paylaşma konusunda tedirgindim. Ama Bonnie'yle yaşamak çok kolaydı. Etrafta çer çöp bırakmıyor ve Güneyli tavırlarıyla beni sürekli güldürüyordu. Sahip olmayı istediğimi hiç fark etmediğim küçük kız kardeş gibiydi.

Kampüsten ayrıldığımızdan beri geçen bir saat boyunca bir çeşit büyücü olduğuna dair fikrimi pekiştirmişti. Bu kızda, bir ölümlünün ancak hayal edebileceği türden güçler olduğu kesindi. Kirişlerinden kadın külotları sarkan bu kuytu mekâna adım attığımız anda üç erkek bize içki ısmarlamak için kalabalığı yarak dibimizde bitmişti. Tek amaçları Bonnie'den bir tebessüm kazanmaktı. O ilk andan beri de serçe parmağını bile oynatmadan erkekleri nasıl etkilediğini izliyordum. Gözlerini kırpıştırıp saçlarını parmağına dolayarak hafifçe kıkırdıyor; adamları, annelerinin böbreğini bile satışa çıkaracak hale sokuyordu.

En son taliplerimizden biri müziği bastırmak için kulağıma bağırarak, "Burada yeni misin?" diye sordu. Sporcu bir tipti. Aşırı vücut spreyi sıkmış, gövdesine yapışmış beyaz bir tişört giymişti. Benimle sohbet ederken bile gözleri, elini kolunu sallayarak hevesli bir şekilde konuşmakta olan Bonnie'ye kayıyordu. Kimsenin onu duyduğunu sanmıyordum ama bu Bonnie için önemli değilmiş gibiydi.

"Evet," diye cevap verdim. Bu akşam poker oyunu için bir arkadaşının evine gitmiş olan Pres'le mesajlaştığım için yüzüm telefonun ekranına yapışmış haldeydi.

Ben, görevi asıl kızın "arkadaşını" eğlendirmek olan bu adama mümkün olan en az ilgiyi gösterirken onun iki arkadaşı dans pistinde Bonnie'nin avcunun içindeydi. Ara sıra kafa sallayıp telefondan gözlerimi ayırıyordum ama ikimiz de sahnedeki grubun müziği içeride gümbürderken muhabbet etmeye çalışmanın boşuna olduğunun farkındaydık.

Yanımdaki çocuk gizlice uzaklaştıktan kırk dakika kadar sonra koluma birinin girdiğini hissettim. "Sıkıldım. Bu çocukları ekelim hadi," dedi Bonnie kulağıma.

"Aynen," dedim başımı sallayarak. "Lütfen gidelim."

Hâlâ ördek yavruları gibi kuyruğunda dolanan iki çocuğa bir bahane sundu ve içkilerimizi alıp dolambaçlı yoldan merdivene gittik. Sahnedeki canlı gruba tepeden bakan ikinci kata çıktığımızda daha rahat nefes almamızı sağlayan bir masa bulduk. Burası biraz daha sessizdi. Bağırmadan ya da işaret diline başvurmadan konuşabilecektik.

"Senin için yeterli değil miydiler?" diye sordum son kurbanlarını kastederek.

"Kendi şehrimde bu et kafalılardan düzinelerce bulabilirim. Orada iki adımda bir üniversiteli futbolcularla karşılaşırsın."

Bardağımın kenarından sırıttım. Meyveli kokteyli pek sevdiğim söylenemezdi ama Bonnie'nin taliplerinden bize ısmarlamalarını istediği şey buydu. "Peki, senin tipin ne?"

"Dövmeleri olacak bir kere. Ayrıca uzun boylu, karanlık ve hasarlı olacak. Duygusal açıdan ne kadar yıkık olursa o kadar iyi." Sırıttı. "Sabıkası ve motosikleti de varsa tadından yenmez."

Gülerken neredeyse kendi dilimi yutup boğulacaktım. Bu inanılmazdı. Oda arkadaşım hiç de öyle bir kıza benzemiyordu. "Belki de kapısında daha fazla Harley motosiklet olan bir bar bulmalıyız. Aradığın şeyi burada bulabileceğimizi pek sanmıyorum."

Etrafa şöyle bir bakınca burada fazla seçenek olmadığı görülüyordu. Çoğunluğu golf kulübü müdavimi tipli erkekler, birlik erkekleri ve atletli plaj sevdalıları oluşturuyordu. Hiçbirinin, Bonnie'nin hayallerini süsleyen deri ve çivilerle uzaktan yakından alakası yoktu.

"Ben araştırmamı yaptım da geldim," dedi gururla. "Söylentilere göre aradığım şey tam da burada, Avalon Körfezi'ndeymiş. Meşhur Hartley ikizleri."

Tek kaşımı kaldırdım. "İkizler, ha?"

"Kasabanın yerlilerinden," dedi kafa sallayarak. "Tabii ben açgözlü biri değilim. Bir tanesi bana yeter. Ama diğerini yedekte bulundurmaktan zarar gelmez."

"Peki, bu Hartley ikizleri tüm beklentilerine uyuyor mu?"

"Kesinlikle. Maceralarını kampüsteki bazı kızlardan duydum." Dudaklarını yaladı. "Ben de bu gece maceralarından biri olmak istiyorum."

Boğazımda kahkaha baloncukları oluştu. Bu kız çok fenaydı. "Adamları tanımıyorsun bile. Ya gudubet gibilerse?"

"Gudubet gibi değiller. Öyle olsalardı isimleri tüm kızların dilinde dolanmazdı." Mutlulukla iç geçirdi. "Ayrıca şu korido-

run sonundaki kız... Adı Nina mıydı Dina mı? Aman her neyse, bana onların bir fotoğrafını gösterdi. Yani merak etmeyin Bayan Mac, *gayet iyi* görünüyorlar."

Sonunda kahkahamı serbest bıraktım. "Pekâlâ. Anlaşıldı. Gözümü dört açıp etrafta birbirinin klonu olan iki kötü çocuk arayacağım."

"Teşekkürler. Peki sen?"

"Ben mi?"

"Aynen, sen."

"Ben kötü çocuk falan istemiyorum." Telefonumun ekranı yandı. Preston bir sonraki oyunun başlamak üzere olduğunu söyleyen bir mesaj atmıştı.

Pres'le ilişkimde beni tatmin eden bir başka şey de rutin ve öngörülebilirlikti. Ben her zaman beklenen değişkenler barındıran yolları tercih ederdim. Planlamaya önem veren biriydim. Bir organizatördüm. Her an, şehrin herhangi bir yerinde olabilecek bir erkek arkadaş, benim hayatıma uygun olmazdı. Bonnie ise uzun vadeli bir yatırım düşünüyor gibi değildi. Belki yalnızca bir mikro hareket istiyordu.

"Söylemesi benden, yapması senden." Bonnie göz kırptı. "Merak etme, bir güven çemberi içindeyiz. Birazcık eğlenmek isteyen oda arkadaşımı asla ispiyonlamam."

"Teşekkür ederim ama ben böyle iyiyim. Pres ve ben birbirimize bağlıyız." Sadık bir çift olabileceğimizden emin olmasaydım uzun mesafeli ilişkiye hiç girmezdim. Ayrıca artık ikimiz de Garnet'ta olduğumuza göre aldatmak daha da manasızdı.

Bana bir an şaşkınlıkla baktı, sonra küçümseyici sayılabilecek bir tavırla gülümsedi. Tabii niyetinin kötü olmadığını biliyordum. "Yani cidden ilişkiye önem veren birisin, ha?"

"Evet." Çıktığım tek erkek Preston'dı ama onun yerinde başka biri olsaydı da hâlâ tek eşliliği destekliyor olurdum. "Aldatmanın

mantığını anlamıyorum. Başkalarıyla birlikte olmak istiyorsan bekâr kal. Biriyle çıkıp onu da bu saçmalığa sürüklemeye ne gerek var?"

"Eh, ne istediğimizi bilip peşinden gitmenin şerefine," dedi Bonnie kadehini kaldırarak. Kadehlerimizi birbirine vurup kokteyllerimizi kafamıza diktik. "Hadi kalk bakalım. Buradan gidelim. Avlanacak ikizlerim var."

Şaka yapmıyordu. Sonraki iki saat boyunca Bonnie'nin peşinden oradan oraya dolanırken kendimi penis kokusu peşindeki bir tazı gibi hissettim. Kız, bulunması imkânsız görünen ikizlerini aramak için beni bir bardan öbürüne sürüklerken arkasında sayısız kurban bırakmıştı. Onun gamzelerinin etkisi altında kalan zavallı ezikler, ardı ardına dizlerine kapanıyorlardı. Ben hiçbir zaman erkeklerin dikkatini çekmekte zorlanan bir kız olmamıştım ama Bonnie May Beauchamp'ın yanında resmen kırık bir bar taburesi muamelesi görüyordum. İyi ki erkek arkadaşım vardı, yoksa kesin kompleks sahibi olurdum.

Kasabalı kötü çocuğunu bulup fethetmek için verdiği mücadelede oda arkadaşıma yardım etmeyi ne kadar istesem de gece ilerledikçe bu yardımcılık işi baymaya başlamıştı. Eğer Bonnie kısa süre içinde bıkıp bu arayışı sonlandırmazsa onu kendine getirmek için kafasına vurmam gerekecekmiş gibi geliyordu.

"Bu son, ona göre," dedim bir başka barın eşiğinden geçerken. Adı Rip Tide'dı. "Şu ikizler burada da değilse başka bir kötü çocuğa razı olmak zorundasın."

"Bu son," diye söz verdi. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve bu gece karşılaştığımız her erkek gibi kendimi onun karşısında erirken buldum. Bu kıza sinirli kalmak imkânsızdı.

Bonnie koluma girip beni Rip Tide'ın derinliklerine çekti. "Hadi kızım, başaralım şu işi. Bu bar konusunda içimde iyi bir his var."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cooper

O buradaydı.

Kader bu planı destekliyor olmalıydı çünkü cumartesi akşamı birkaç kişiyle birlikte bir arkadaşın müzik grubunu izlemek için Rip Tide'a gittiğimizde *onu* karşıma çıkarmıştı. Her şey yüce bir güç tarafından ayarlanmış gibi tam da karşımdaki uzun ayaklı masaların birinde oturuyordu.

Yüzünü gördüğüm anda o olduğunu anlamıştım. Kahretsin ki fotoğraflarda göründüğünden çok ama çok daha seksiydi. Kalabalığın içinde göze çarpan bir kızdı. Uzun, siyah saçları ve sahneden yansıyan ışıkta parlayan delici gözleriyle nefes kesiciydi. Soğukkanlılığı ve özgüveni uzaktan bile belli oluyordu. Belinde düğüm yapılmış beyaz tişörtü ve kot pantolonuyla zahmetsizce öne çıkıyordu.

Muhteşem bir vücudu olmasaydı bile tüm bu özellikleriyle dikkatimi çekerdi. Ama bu kızda o da vardı; upuzun bacaklara, dolgun göğüslere ve yuvarlak hatlı bir kalçaya sahipti. Hayallerimin hayalindeki kızdı resmen.

"Bu o mu?" diye sordu Alana, Preston Kincaid'in kız arkadaşının bulunduğu yere dönük bakışlarımı takip ederek. "Canlısı çok daha güzelmiş, hı?"

Kesinlikle öyleydi.

"Bir sonraki grup sahneye çıkmadan önce hızlıca tüttürüp gelelim mi?" diye sordu arkadaşımız Tate, elini dağınık sarı saçlarının arasından geçirip masadan kalkarken.

"Yok, biz burada kalacağız," diye cevap verdi Alana, ikimizin yerine.

Tate bana bir kaşını kaldırarak baktı. "Coop?"

Alana bir kez daha benim adıma konuştu. "Cooper kanser çubuklarını bırakmaya karar verdi." Elini salladı. "Siz gidebilirsiniz."

Tate omuz silkip peşinde Wyatt ve Wyatt'ın kız arkadaşıyla dışarı çıktı. Onlar gider gitmez Alana bakışlarını bana çevirdi.

"Anlat bakalım şimdi," diye emretti.

"Ne anlatayım?"

"Planını. Tavlama sözcüklerini." Saçlarını savurup çenesini ellerine dayayarak bana masum ama alaycı gözlerle baktı.

"Siktir git ya." Bir kızı tavlamak için koça falan ihtiyacım yoktu.

"Bir plana ihtiyacın var," diye ısrar etti. Alana pençelerini bir şeye sapladı mı ondan vazgeçmezdi. "Durup dururken gidip aletini kucağına bırakacak değilsin herhalde."

"Teşekkür ederim, ben de bunun farkındayım." Masadan kalkarken biramın kalanını içtim.

Alana beni durdurup siyah Henley tişörtümün uzun kollarını bileklerime doğru çekti ve saçlarımı düzeltti.

"Bu ne içindi?" diye homurdandım.

"İyi bir izlenim için," dedi. "Kızın iffetli biri olması ihtimaline karşı. Dövmeler öyle kızları korkutup kaçırır." Arkasına yaslanıp beni baştan aşağı süzdükten sonra eliyle kovma işareti yaptı. "Tamamdır, hazırsın. Harekete geç ve fethet."

Yakın dişi arkadaşlara sahip olmanın dezavantajı da buydu işte.

Hedefimin masasına yaklaşmadan önce Kincaid'in bir yerlerde gizlenmediğinden emin olmak için etrafı taradım. Rövanştan çekinmiyordum tabii ama yeni bir bar kavgası planımızın bir parçası değildi. Müdahale etmesi için çok geç olana dek onun hiçbir şeyden haberdar olmaması daha iyiydi. O, düşmanın içeride olduğunu anlamadan sevgilisini elinden alacaktım.

Bu akşam yanında erkek arkadaşı olmadan çıktığından emin olduktan sonra kızın masasına doğru ilerledim. Yüzü telefonunun ekranına yapışık olduğu için koluna hafifçe vurana dek beni fark etmedi bile.

"Selam," dedim, hoparlörlerden yükselen müziğin arasında sesimi duyurmak için bağırarak. "Bu iskemle boş mu?"

"Evet." Gözlerini ekrandan ayırmadı. "Alabilirsiniz." Oturduğumda sonunda kafasını kaldırdı. "Ah. İskemleyi başka bir masaya götüreceğinizi düşünmüştüm. Pekâlâ, bu da olur."

"Bahse girmek istiyorum," dedim biraz daha yaklaşarak. Etrafına vanilya ve narenciye karışımı güzel bir koku yayıyordu. O kadar güzel kokuyordu ki neredeyse neden burada olduğumu unutacaktım. Her neyse, geri çekilmemesi ya da yüzüme içki fırlatmaması iyi bir başlangıç olmuştu.

"Ah... Ne tür bir bahis?" Gözlerinde minik bir düşmanlık parıltısı yanıp söndü, sonra yüz ifadesi yumuşadı. Bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde ilgisini çektiğimi anladım.

"Sana bir saat sonra benimle bu bardan ayrılacağını söylesem ne derdin?"

"Çabanı takdir ediyorum ama başka bir hedef belirlemelisin derdim."

"Peki, bahse girdik sayalım o halde." Gözlerimi gözlerine dikip tokalaşmak için elimi uzattım. Birini tanımanın en iyi yolunun o kişinin sınırlarını zorlamak ve ne yapacağına bakmak olduğunu düşünüyordum. Ne kadar sinir olurlarsa gerçek kişilikleri o kadar ortaya çıkardı.

"Benim erkek arkadaşım var," dedi düz bir sesle, elimi görmezden gelerek. "Çoktan kaybettin yani."

Küstahça gözlerine baktım. "Erkek arkadaşın var mı diye sormadım."

Bir an için afalladı. Şaşırması doğaldı çünkü daha önce kimse onunla böyle konuşmamıştı. Ahmak erkek arkadaşı kesinlikle böyle konuşacak biri değildi mesela. Böyle hatunlar, her arzularını yerine getiren anne babalara ve karşılarında el pençe divan duran hizmetkârlara alışkın olurdu. Kızın kafasında benimle ilgili bir fikrin şekillendiği ve ekranında baktığı şeyden daha ilginç olduğuma karar verdiği anı tam olarak görebildim.

Telefonunu kilitleyip bıraktı.

Bu fazlasıyla öngörülebilirdi. İyi bir aileden gelen her zengin kız, yaldızlı kapıların yanlış tarafındaki bir erkekle beraber olmanın nasıl olacağını merak ederdi. Hayatlarındaki en heyecan verici şey bu olurdu.

"Bu bir şaka mı?" Etrafa bakındı. "Bonnie mi ayarladı?"

"Ben Bonnie diye birini tanımıyorum. Adım Cooper."

"Ben Mackenzie," diye karşılık verdi, kaşları çatık halde. Beynindeki çarklar hâlâ dönüyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Gerçekten bir erkek arkadaşım var."

"Sürekli bunu söylüyorsun."

Ona doğru eğildiğimde geri çekilmedi. Aramızdaki boşluk birkaç santime düşerken etrafımızdaki hava inceldi sanki.

"Uygar dünyanın büyük kısmında bu önemli bir şey olarak görülür," dedi yavaşça.

"Ama şöyle bir çevreme bakıyorum da dilinden düşürmediğin bu adamı göremiyorum."

Bana inanamıyormuş gibi bakıyordu ama biraz da olsa eğlendiği belliydi. Ne kadar ateşli olduğunun farkındaydı ve erkek-

lerin peşinde dolanmasına alışkındı. Yine de huzursuzluğunu hissedebiliyordum. Ayarını kaçırmış, kafasını karıştırmıştım. Şu anda kayda değer biri olup olmadığımı hesap ediyor olmalıydı. Onun gibi sayısız kızla tanışmış, birkaçıyla yatmıştım. Bu nedenle güzel kafasında nasıl uzak fanteziler ve olasılıklar döndüğünü biliyordum.

"Bu akşam oda arkadaşımla birlikteyim." Sesinde hâlâ bir mücadele etme, karşı koyma çabası vardı. Ya da kulağa öyle geliyordu. "Kız kıza eğlenmeye çıktık."

"Aynen, çılgın bir gece geçirdiğin belli," dedim önündeki su bardağını işaret ederek. "Birilerinde iyi kız kompleksi var galiba."

"Bana hakaret etmek sana bu bahsi nasıl kazandıracak acaba? Çok merak ediyorum."

"Merak ediyorsan yanımda kal ve cevabını al."

Suyunu kaldırıp gösterdi. "Buna iyi arkadaş olmak denir. İki içkiyle alkol kotamı doldurdum."

"Öyle diyorsan öyledir, prenses."

Pipetini bardağın içinde döndürdü. "Oda arkadaşıma göz kulak olmaya çalışıyorum sadece."

"Ama benim gözüme çok yalnız göründün."

Başını eğip gözlerini kıstı. Çarklarının hâlâ döndüğünü görebiliyordum. Beni analiz ediyordu. "Neden yalnız olayım ki?"

"Saçmalamayı keselim bence."

Sırıtarak başını salladı. "Aynen, keselim."

"Kalabalık bir barın ortasında tek başına oturan çekici bir kadınsın. Yüzünü telefona yapıştırmışsın çünkü şu anda olmak istediğin başka bir yer var. Ve o yer her neresiyse, orada sensiz eğlenen biri olduğu kesin. Sen ise can sıkıntını sadakat rozeti gibi takmış, mutsuzluğunun ne kadar iyi bir insan olduğunu kanıtladığı gibi yanlış bir düşünceyle burada oturuyorsun. Yani evet,

bence yalnızsın. İyi vakit geçirmeyi o kadar çok istiyorsun ki karşına çıktığım için gizliden gizliye memnunsun. Ve beyninin en karanlık, en derin köşesinde sana yaramazlık yapmak için bir bahane sunmam için deliriyorsun."

Mackenzie cevap vermedi. Aramızdaki dar alanda oluşan enerjinin çatırdaması eşliğinde gözlerinin ardındaki kararsızlığı inceledim. Pipetini suyunun içindeki buzlara saplarken söylediklerimi düşünüyordu.

Eğer gözünün önünden kaybolmamı söylerse benim yolum belli olacaktı. Sınırlarını zorlamış, ona meydan okumuştum ve beni geri çevirmesi en azından biraz olsun haklı olduğumun işaretçisi olacaktı. Ama eğer geri çevirmezse o zaman onun yolunun belli olmadığı ortaya çıkacaktı. Kuralları olmayacaktı ve bu, doğumundan itibaren tüm hayatı ayrıntılarıyla planlanmış biri için tehlikeli bölge anlamına gelirdi. Zengin olmak asla kendi başına düşünmek zorunda kalmamak demekti.

Eğer yanımda kalmayı seçerse buradan sonrası daha az öngörülebilir olacaktı.

"Tamam," dedi sonunda. "Bahsi kabul ediyorum." Niyetim konusunda hâlâ kuşkulu olduğu belliydi ama ilgisi de çekilmişti. "Fakat bunun sonunda beni yatağa atacağını düşünüyorsan bahis ücretini bana şimdiden ödeyebilirsin."

"Tabii. Seni iyi vakit geçireceğin sözüyle cezbetmek istemem."

Gözlerini devirdi ama gülümsemesini saklayamadı.

"Biliyor musun, etrafına yaydığın sıkıntı enerjisini ta şuradan hissedebildim," dedim, Alana ve diğer arkadaşlarımın bizi izlemiyormuş gibi davranmayı beceremedikleri masayı başımla işaret ederek. "Dürüst olmak gerekirse bu bir koruma politikası. Eğer tavrın düzelmezse sıkıntını başkalarına da bulaştırmadan önce buradan ayrılmanı istemek zorunda kalacağız."

"Ah," dedi sahte bir ciddiyet ifadesi takınarak. "Eğer tıbbi bir acil durum varsa hiç çekinme, gerekeni yap."

Eh, en azından şakalaşmaktan anlıyordu. Giysiler ya da ojeler hakkında olmayan konularda iki lafı bir araya getiremeyen kibirli bir gıcık olmasından korkmuştum doğrusu. Bu işe girerken, her şeyde kusur bulan, şirret yaradılışlı bir klonla baş etmek zorunda kalacağımı sanmıştım ama bu hatun hiçbir şatafatlı iddiası olmayan, normal bir kıza benziyordu.

"Eee, bu gece seni buralara *ne* sürükledi bakalım?" diye sordum. Kendi hakkında ne kadar konuşursa duvarları o kadar hızlı yıkılırdı. Bu ona, kontrolün kendinde olduğunu düşündürürdü çünkü.

"Oda arkadaşım bir çift ikizin peşinde," diye bilgilendirdi beni.

Vay, demek öyle. "Eğlence olsun diye mi ciddi mi?"

"İkisinden de biraz." Bakışlarını mekânda dolaştırdı. Muhtemelen bahsi geçen oda arkadaşını arıyordu. "Kişiliklerini tenlerine yansıtan, sosyal açıdan üretken olmayan erkeklere karşı zaafı var. İkizlerle şansının daha yüksek olacağını düşünüyor. Şahsen ben seksin ertesi sabahı Instagram'a fotoğraf yükleyebilmek için genital hastalık riskini almaya değmeyeceğini düşünüyorum."

Yüzümü ifadesiz tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Aşırı mükemmel bir tesadüftü bu. Ona bunu yaptığım için bir an kötü hissettim ama sonra genital hastalık lafını hatırlayınca o his geçti.

"Sen bu ikizleri tanıyor musun?" diye sordum masum bir ses tonuyla.

"Hayır ama kampüsteki itibarları daha okulun ilk haftasından birinci sınıfların diline bile dolandıysa efsane olmalılar." Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Bu çok eğlenceli olmasaydı rahatsız olabilirdim. "Şanı bu kadar yürümüş bir adam, bir deney kabını her türden genital bakteriyle doldurabilir."

"Doğru diyorsun," dedim ciddiyetle. "Bu ikizlerin isimleri var mı?"

"Hartleyler. Kasabanın yerlileriymiş." Birden yüzü aydınlandı. "Onları tanıyor olabilir misin? Demek istediğim, Bonnie

arayışında ona yardımcı olacak bir ipucu duymayı çok isterdi. Eğer onlarla arkadaş falansan..."

Beklenti artık dayanılmaz olmuştu.

"Hayır. Unut o çocukları." Sırıtmamak için çabaladım. "İkisi de birer pislik torbası."

"Mac! Bir içki daha içeceğim. Sonra da... Ah." Kısa boylu bir sarışın yanımıza geldi ve olduğu yerde kalakalıp doğrudan kafatasımın içine bakmaya başladı. Kocaman gözlerini Mackenzie'ye çevirirken yüzü parlak bir pembe rengini aldı.

İki kız tek kelime etmeden birbirlerine baktılar. Ürkütücü bir zihinsel jimnastik anının ardından Mackenzie bileğimi kavradı ve tişörtümün kolunu yukarı itip dövmelerimi ortaya çıkardı.

"Of, siktir git ya," dedi bana, gözlerinden alevler saçarak. "Hayır. Hayır, bu hiç adil değil." Arkasına yaslanıp kollarını asice göğsünde kavuşturdu. "Senin hakkında konuştuğumu bilmene rağmen devam etmeme izin verdin."

"Bedava eğlenceye asla hayır demem," dedim, sonunda sırıtışımı serbest bırakarak.

Oda arkadaşı, Mackenzie'nin yanındaki iskemleye oturarak bizi izledi. Birdenbire bu kızın benim için bir dezavantaj olabileceğini fark ettim. Ben daha hamle yapma fırsatı bulamadan Mackenzie'yi korkutup kaçırabilirdi. Ama onu son kozum olarak kullanma şansına da sahiptim. Kızı kendi tarafıma çekip kazanmama yardımcı olmasını sağlayabilirdim. Neyse ki bu esnada onun kollarına atacak bir yedeğim vardı.

"Beni kandırdın," diye vurguladı Mackenzie. "Bu kasıtlı bir aldatma girişimi sayılır. Bunu yapamazsın. Aslında... bu konuşmayı yapmak lüzumsuz. Seninle hiç tanışmadım sayıyorum. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Vay canına." Bir kahkaha patlatarak masadan geri çekildim. "Bana düşünecek çok şey verdin. Her şeyi sindirmek için bir

içkiye daha ihtiyacım olacak. Sen de ister misin?" Son soruyu, şaşkınlık ifadesi yüzüne yapışmış gibi görünen oda arkadaşına yöneltmiştim.

"Evet, lütfen." Mackenzie itiraz edecek gibi olduğunda kız ona bir bakış attı. "Teşekkür ederim."

Bara doğru giderken Alana'nın, arkadaşlarımızla oturduğumuz masadan kalktığını fark ettim. Ben üç bira söylerken o, dolambaçlı bir yol seçip Mackenzie ve oda arkadaşının yanından yavaşça geçti.

"İyi gitti sanki?" dedi nihayet yanıma geldiğinde. Mevcut grubun sahnesi sona ermişti ve yeni grup enstrümanlarını kurarken mekânı banda kaydedilmiş müzik sesi doldurdu.

"Fena biri değil," diye yanıtladım omuz silkerek. "Dili biraz uzun ama bu beni hiç durdurur mu?"

"Eh, bağlanayım deme de." Alana da kendi için bir şat söyledi.

"Kızla daha yeni tanıştım. Rahat ol." Ayrıca bağlılık hiçbir zaman benim için sorun olmamıştı. Her şeyin geçici olduğunu daha çocuklukta deneyimleyerek öğrenmiştim. Birine kendini adamanın hiçbir faydası olmadığını biliyordum. Bağlanmamak en temiziydi. Hem herkesi üzüntüden kurtarıyordu.

"Kızların konuşmalarını duydum." Alana şatını fondip yapıp boğazı yanınca yüzünü buruşturdu. "Sarışın olan, *onu istiyorsan senindir*, gibisinden bir şeyler söylüyordu ama kızımız, *ben almayayım, senin olsun*, diyordu." Bara yaslanmak için arkasına dönüp kızların masasına baktı. "Daha çok işin var gibi görünüyor."

"Evan'ı sarışın olana musallat etmek zorunda kalabilirim. Uzun hikâye, şimdi sorma."

Alana gözlerini devirdi. "Evan da böyle şeyleri hiç sevmez zaten."

Mackenzie'nin oda arkadaşı şüphesiz çok seksi bir kızdı ama benim tipim değildi. Ayrıca boyumun yarısı kadardı ve ben bir kızı öpebilmek için iki büklüm olmaktan her zaman nefret etmiştim.

Barmen biralarla geri gelince hepsini aldım ve Alana arkamdan, "git kap *kızı*, kaplan," gibi bir şeyler bağırırken kızlara doğru ilerledim. Seks hayatımı böyle sergilemenin iğrenç hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Masaya vardığımda içkileri koyup oturdum. Mackenzie birayı almak için suyunu kenara ittiğinde ne kadar istekli olduğunu da göstermiş oldu. Korkup kaçacak olsaydı ben dönmeden önce bunu yapmış olurdu.

"Cooper Hartley," diyerek, beni süzdüğünü hiç gizlemeyen oda arkadaşına elimi uzattım.

Kız elimi sıktığında küçük parmakları avcumun içinde biraz fazla oyalandı. Sonra ağır bir Güneyli ağzıyla, "Bonnie May Beauchamp," dedi. "Kardeşin buralarda değil sanırım."

"Hayır. Muhtemelen bir yerlerde başını belaya sokuyordur." Aslında birkaç bina ötede zengin çocuklarının güven fonu paralarını ceplerinden almakla meşguldü. Pratikte ikinci işi buydu. "Onu istemediği yere götüremezsin."

"Bu kötü oldu işte." Bonnie flörtöz bir şekilde dudaklarını büzdü.

Bu sarışın hatunun minik bir ateş topu olduğu açıktı. Her türlü yaramazlık ve cinsel enerji içinden fışkırıyordu resmen.

"Biz de bar gezintileri sonrası küçük partimiz için ona haber uçurursun diye umuyorduk, değil mi Mac? Daha... samimi bir yere gitmeyi düşünüyorduk."

Mackenzie, oda arkadaşına kafası karışmış halde baktığında sırıtmamı bastırdım. Hayır derse arkadaşının bu gece mercimeği fırına vermesini engelleyeceğinin farkındaydı. *Zor seçim, Mac.* Bu Bonnie'yle hızlıca arkadaş olacaktık, orası kesindi. Her şey umduğumdan daha kolay olacaktı.

"Samimi, ha?" dedim.

Mackenzie kafasını çevirip bana baktığında küçük bahsimizi kazanma şansının asla olmadığını fark etti. Eğer bir şeyleri ipleme kapasitem olsaydı onun için üzülebilirdim bile. Bu hatun fazlasıyla seksiydi ve beklediğim kadar kötü çıkmamıştı ama neden burada olduğumu unutmamıştım. O beni amacıma ulaştıracak araçtı sadece.

"Ben bir yer biliyorum." Onları bizim eve davet etmek için henüz çok erkendi. Bu kadarı şimdilik fazla olurdu ve içgüdüsel olarak bu kızda bu stratejinin işe yaramayacağını biliyordum. Ona yavaş ve ölçülü adımlarla yaklaşmalı, önce dostça bir ilişki kurmalıydım. Gerektiğinde sabırlı olabilir, onun bana adım atmasına izin verebilirdim. Görev, Kincaid'le ayrılmalarını sağlamaktı. Bunun gerçekleşmesi için kızın da katkısı olmalıydı.

"Bu kulağa hiç de uğursuz gelmiyor gerçekten," dedi Mackenzie alaycı bir şekilde.

"Kardeşime mesaj atıp her ne yapıyorsa bırakıp bizimle yaramazlığa var mı diye sorabilirim."

"Ben varım." Bonnie, Mackenzie'ye '*Babacığım, bana midilli alır mısın lütfen?*' bakışlarıyla baktı.

"Bilemiyorum." Mackenzie tereddütlü bir şekilde telefonunu kontrol etti. "Saat neredeyse bir. Erkek arkadaşım eve dönmüş, onu aramamı bekliyordur."

"Aramazsan ölmez, merak etme," diye ısrar etti Bonnie. Ses tonundaki yakarış daha da belirginleşmişti. "Lütfen?"

"Hadi ama prenses. Biraz hayatını yaşa."

Mackenzie mantığıyla savaşırken kısacık bir an için kendimi sorguladım. Belki de onu yanlış okumuştum ve biraz serbest kalmaya ihtiyacı olan bıkkın bir zengin kızı değildi. Şu anda bu masadan kalkıp uzaklaşabilir ve arkasını dönüp bana ikinci kez bakmayabilirdi.

"İyi," dedi sonunda yumuşayarak. "Ama en fazla bir saatliğine."

Eh, demek ki hakkında yanılmamıştım.

ALTINCI BÖLÜM

Mackenzie

Bu noktaya nasıl geldiğimizi hiç bilmiyordum. Kıyıya vuran dalgaların ve gelgitlerin sesinin, rıhtımın seslerini bastırdığı plajda parlayan bir şenlik ateşinin etrafında Bonnie, Cooper ve onun tek yumurta ikizi Evan'la oturuyordum. Minik kıvılcımlar ve közler ılık okyanus havasında titreşirken kum tepelerinin ardındaki ışıklar suya yansıyordu.

Aklımı kaybetmiş olmalıydım. Bir yabancının bizi karanlığın içine sürüklemesine izin verirken beynim başka biri tarafından ele geçirilmiş olmalıydı. Bonnie'nin sonunda kavuştuğu kötü çocuğuyla sıkı fıkı olmaya çalışmasını izlerken içimde gitgide büyüyen bir huzursuzluk hissettim. Sebebi de sanki alevlerin hemen karşısındaki Cooper figürüydü.

"Atıyorsun şu anda," dedi yanımda bağdaş kurmuş olan Bonnie suçlayıcı bir sesle. Kuşkucu bir şekilde gülüyordu.

"Cidden atmıyorum." Evan masum olduğunu belirtmek ister gibi ellerini kaldırdı. "Coop ekip arabasının arkasında lanet olasıca keçiyle oturuyordu. Korkudan deliren hayvan alnına bir tekme geçirip her yere kan fışkırmasına neden olurken Coop onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ama her yer kanlı ve kaygandı. Coop'un kıyafetleri, keçinin tüyleri ve camlar kan içinde kalmış-

tı. Bense sirenleri öten, ışıkları yanıp sönen çalıntı polis arabasının sürücü koltuğundaydım."

Ellerini kollarını hareket ettirerek anlattığı bu çılgınca hikâyeye gülmeden edemedim. Cooper biraz gergin görünürken Evan daha şen şakraktı. Yüzleri aynı olsa da ikisini birbirinden ayırt etmek çok kolaydı. Evan'ın koyu renkli saçları daha kısa kesilmişti ve kollarında dövmeler yoktu.

Cooper, "Telsizden polislerin konuşmalarını duyabiliyorduk," diye devam ettirdi hikâyeyi. Aramızdaki ateş, fazlasıyla çekici yüzünde ışık ve gölge oyunları yapıyordu. "*Kahrolasıca iki çocuk, bir keçiyle bir araç çaldı*, diyorlardı. *Gereken güvenlik önlemlerini alın. Köprüyü kapatın.* Biz de, *kahretsin, bu şeyi nereye götüreceğiz*, diye düşünüyorduk."

Gözlerimi dudaklarından, ellerinden, kaslı kollarından ayıramıyordum. Kollarını hareket ettirirken bakışlarımı dövmelerinin ana hatlarında dolaştırdım. Bu resmen psikolojik işkenceydi. Sanki bir sandalyeye bağlanmış, karanlık ve çarpık sırıtışını izlemeye zorlanıyordum. Evan da onunla tamamen aynı yüze sahipti ama nedense *ona* aynı tepkiyi vermiyordum. Sadece Cooper'a karşı böyleydim.

"On üç yaşındaydık ve kasabada bir kovalamacanın başını çekiyorduk," dedi Evan. "Hepsi de Steph'in bu keçiyi birinin bahçesinde zincirlenmiş olarak görmesi ve onu serbest bırakmak için çitin üstünden atlaması yüzünden olmuştu. Keçinin sahibi av tüfeğiyle evden çıkarken kaçık Steph'in bir keçi uğruna kıçına kurşunu yemek üzere olduğunu düşündük."

"Peşinden çitten atladık ve ben çekiçle kilidi kırmaya çalıştım..."

"Yanında çekiç mi vardı bir de?" Sesim kendi kulaklarıma bile garip geliyordu. Bir süredir Cooper'ın büyüsüne kapılmış halde hiç kımıldamadan oturuyor olmama rağmen nefessiz kalmıştım çünkü kalbim deli gibi atıyordu.

"Evet." Bunu sorduğum için tuhafmışım gibi baktı. "Neyse ki ucuz bir kilitti. Yan tarafına birkaç kez sertçe vurmak, içindeki küçük parçaların kırılmasını sağlamıştı. Evan keçiyi kaptı ve tüfekten fırlayan saçmaları atlatarak koşmaya başladık. Neyse ki keçinin sahibi sarhoş olduğu için düzgün hedef alamıyordu."

"Polis arabası nereden çıktı peki?" diye sordu Bonnie.

"Polis bizi köşeye sıkıştırdığında hayvanın zinciri elimizde koşuyorduk, değil mi?" dedi Evan, plaja gelirken getirdiği birayı tutan elini sallayarak. "Adam şok tabancasını çıkardı ama üç insan bir de keçi arasından kimi hedef alacağını şaşırmıştı. Ben de fırsattan istifade bizimkilere, *siktir, hadi araca atlayalım*, dedim."

"Evan'la ikimiz hemen araca atladık," dedi Cooper. "Steph de polisin dikkatini dağıtmak için başka yöne koştu. Keçi kafama tekmeyi geçirince başım dönmeye başladı. Arka koltukta bayılacaktım neredeyse. Sonra Evan'ın, *dostum, arabayı bırakıp kaçmamız lazım*, dediğini duydum."

"Keçiye ne oldu peki?" diye sordum. Zavallı hayvanın kaderini samimiyetle merak ediyordum ama bir yandan da paranoyak gibi herkesin nasıl huzursuz olduğumu, gözlerimi Cooper'a nasıl diktiğimi fark ettiğini düşünüp duruyordum.

"Evan devriye aracını eyalet parkındaki yangın emniyet yoluna çekti ve hayvanla güreşerek onu ormana götürdü. Ben arabanın yanında, yerde baygın halde kalmıştım. Polisler geldiğinde beni kanlar içinde, ölü gibi bilinçsizce yatarken bularak telaşa kapılıp hemen ambulans çağırdılar. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Kargaşanın arasında oradan sıvıştım ve hiçbir şey olmamış gibi Evan'la evde buluştum."

"Sonrasında sizi yakalamadılar mı?" dedi Bonnie kahkahalarının arasında.

"Tabii ki hayır," dedi Evan. "Paçayı sıyırdık."

"Yani bir keçiyi ormanda tek başına mı bıraktınız?" diye sordum onlara. Hikâye gülünç olsa da dehşete düşmüştüm.

"Başka ne yapacaktık ki?" dedi Cooper tükürükler saçarak.

"Ormana bırakmaktan başka herhangi bir şey! Aman Tanrım. Zavallı keçi. Kâbuslarımda karanlık ormanın ortasında tek başına ağladığını, vaşaklar ya da diğer yırtıcılar tarafından kovalandığını göreceğim şimdi."

"Görüyor musun?" Evan kardeşinin koluna vurdu. "İşte bu yüzden hatunların bizi kahraman olmaya ikna etmesine izin vermiyoruz; çünkü asla tatmin olmuyorlar."

Gerginliğime rağmen güldüm. Direksiyonun üzerinden yolu zar zor görebilen iki ergenin, korkmuş bir keçinin tekmeleri eşliğinde kasabada polisle kovalamaca oynaması gözümün önünde canlanınca kendimi tutamamıştım.

Bir süre daha birbirimize saçma hikâyeler anlatmaya devam ettik. Bonnie, lisedeki amigo takımıyla birlikte Florida'da düzenlenen bir yarışmaya gittiklerinde otelin ana merdivenini nasıl su kaydırağına çevirdiklerini anlattı. Ben de bir arkadaşım ve ailesiyle kamp yapmaya gittiğimizde birkaç çocukla tanıştığımız ve kamp alanını havai fişeklerle neredeyse yangın yerine çevirdiğimiz zamanı anlattım.

Ve sonra... Bonnie'nin bütün gece heyecanla beklediği an nihayet geldi.

Evan daha önce arabasından aldığı battaniyeyi kapıp Bonnie'ye yürüyüş yapmayı teklif etti. İkisi buraya geldiğimizden beri bakışıp duruyorlardı zaten. Gitmeden önce Bonnie arkasına dönüp beni yalnız bırakmasının sorun olup olmayacağını sorar gibi baktığında ona kafamı salladım.

Çünkü Cooper'la baş başa kalmaktan ne kadar korksam da esasında tam olarak istediğim buydu.

"Eh, benim buradaki görevim bitti," dedim normal davranmaya çalışarak.

Cooper ateşin içindeki kütükleri hareket ettirmek için sopayla dürttü. "Endişe etme, arkadaşın Evan'ın yanında güvende. Kardeşim suça eğilimliymiş gibi konuşsa da korkunç biri değildir."

"Endişeli değilim zaten." Kalkıp yanına, ikizinden kalan boş yere oturdum. Bunu yapmamalıydım ama kendime işkence etmekten zevk alıyor gibiydim. Ve sebebi Cooper mıydı yoksa yanan odunların sarhoş edici kokusu muydu bilmiyordum ama sadece bir bira içmiş olmama rağmen kafayı bulmuş gibi hissediyordum. "Dürüst olmak gerekirse ikiniz de beklediğim gibi çıkmadınız. İyi anlamda söylüyorum."

Tüh. Söylediğimin kulağa flörtöz gelebileceğini fark ettiğimde yanaklarım ısındı. Bu yorumu onunla ilgilendiğimin işaretçisi olarak algılamamasını umdum.

"Eh," deyip başını iki yana salladı. "Hâlâ o genital hastalık yorumu için özür bekliyorum."

"Susma hakkımı kullanıyorum." Gözucuyla ona bakarken sırıtışımı bastırdım.

"Demek öyle?" Sahte bir kabadayılıkla bir kaşını kaldırdı.

Omuz silktim. "Neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

"Pekâlâ. Anladım. Bu anı unutma, Mac. Büyüklük sende kalacaktı ama şansını kaçırdın."

"Vay," dedim alaycı bir şekilde. "Şimdi de savaşa başlıyoruz, ha? Birbirimizin can düşmanı falan mı olacağız?"

"Ben bir şeyleri başlatan değil, bitiren taraf olurum daima." Sert bir adammış gibi bir tavra bürünüp ayağının altındaki kumları bana doğru tekmeledi.

"Ne kadar da olgunsun."

"Eee, bizim bahis ne oldu prenses?"

Çözülmeme neden olan şey buydu işte. Bana taktığı bu alaycı isimle birlikte aslında fark etmiş olduğum bir şey kesinlikle inkâr edilemez hale gelirken gözlerimi kırpıştırdım.

Cooper seksiydi.

Aşırı seksi.

Sebebi nesilden nesle aktarıldığı açık olan güçlü, yapılı yüzü ve derin bakışlı, karanlık gözleri değildi sadece. Etrafına yaydığı *hiçbir şey sikimde değil* enerjisi, vücudumun en duyarlı kısımlarını canlandırıyordu. Ateşin ışığında neredeyse uğursuz görünüyordu. Çeliğinden, ışığı yansıtan keskin bir bıçak gibi. Yine de inkâr edilmez bir çekim gücü vardı.

En son ne zaman bir erkeğe karşı bu denli derin bir çekim hissettiğimi hatırlamıyordum. Belki de hiç hissetmemiştim.

Bu hiç hoşuma gitmemişti. Benim bir erkek arkadaşım vardı. Ayrıca nabzımın deli gibi atmasından, yanaklarımın yanmasından ve kendi vücudumun kontrolünü yitirmiş gibi hissetmekten nefret etmiştim.

"Nesine bahse girdiğimizi hiç konuşmadık," dedi düşünceli bir şekilde.

"Ne istiyorsun?" Bahse girdiysem sonuçlarına da katlanacaktım. Ben sözünü tutan bir kadındım.

"Öpüşelim mi?"

Sakin olmaya çalıştım ama nabzım vites değiştirdi. "Başka ne istiyorsun?"

"Yani... Oral seksle başlamak biraz abartı olur diye düşünmüştüm ama pazarlık yapıyorsak..."

Kaygılarıma rağmen gülümsemeden edemedim. "Utanmazsın."

Her nasılsa ortamı yumuşatmayı, gerilimi ve tuhaflığı azaltmayı başarmıştı. Artık aşırı uyarılmış hissetmiyordum.

"Pekâlâ," dedi, dudaklarında seksi bir sırıtış belirirken. "Sıkı pazarlık yapıyorsun. Önce ben seni tatmin edeyim madem."

"Bence bunun içinden çıkamayız."

"Öyle mi diyorsun?" Yarı kapalı göz kapaklarının arasından bana baktı. Zihninde beni soyduğunu hissetmemek imkânsızdı. "İyi, tamam. Ama bunu yazdım bir kenara. Bana borçlusun."

Bir noktada telefonumun cebimde titrediğini hissettim. Cooper ve ben, hamur işlerinin sosyoekonomik etkileri üzerine bir tartışmanın tam ortasındaydık. Bonnie'nin kurtarma çağrısı yapıp yapmadığını kontrol etmek için ekrana baktım ama sadece Preston'dan, poker oyunundan eve döndüğünü haber veren bir mesaj geldiğini gördüm.

Cooper, "Kesinlikle öyle değil," diyordu. "Hamur işleri zengin insanların yemeğidir. Asgari ücret kazanan birinin lanet bir kutu kruvasan için fırına gittiğini göremezsin. Bizler *donut*, soğuk Pop-Tart veya teneke kutuda satılan bisküvilerden falan yeriz, o süslü hamur işlerinden değil."

"*Donut* kesinlikle hamur işidir. *Donut* dükkânları da bir tür fırın sayılır."

"Yok artık, daha neler. Bu kasabada beş tane fırın var ve üç tanesi yalnızca yazları açık oluyor. Bu sana ne anlatıyor?"

"Turist mevsiminde nüfusun arttığını ve diğer dükkânların da bu talebi desteklemek için açıldığını anlatıyor. Toplumsal istatistikler hakkında hiçbir şey söylemediği kesin."

Kaşlarını çatıp ateşe bir sopa fırlattı. "Saçmalıyorsun şu anda."

Kavga ediyormuşuz gibi görünse de dudaklarının kenarının hafifçe kıvrılması bana bunu eğlencesine yaptığını söylüyordu. Tartışmak, benim evimde neredeyse bir spor sayılırdı, bu nedenle bu konuda oldukça yetenekliydim. Cooper'ın çekişmeyi nere-

de bu kadar iyi öğrendiğini bilmiyordum ama kesinlikle benden geri kalır yanı yoktu. Ve ikimiz de yenilgiyi kabul etmiyorduk.

Bir süre sonra, "Tanıştığım en sinir bozucu klon sayılmazsın," dedi.

Bonnie ile Evan hâlâ geri dönmemişlerdi. Arkamızdaki rıhtıma sessizlik çökmüştü çünkü saat oldukça geçti ama ben hâlâ yorgun değildim. Hatta daha da enerjik hissettiğimi bile söyleyebilirdim.

"Klon mu?" dedim dudak bükerek. Bu benim için yeniydi.

"Zengin çocuklarına böyle diyoruz. Çünkü hepiniz aynısınız." Ay ışığında gözleri düşünceli bir şekilde parladı. "Ama belki de sen tam olarak diğerleri gibi değilsindir."

"Bu hakaretvari bir iltifat mı yoksa iltifatı andıran bir hakaret mi?" Ona kum fırlatma sırası bana gelmişti.

"Hayır. Demek istediğim, beklediğim gibi değilsin. Gayet iyi birisin. Gerçeksin." Beni incelemeye devam ederken tüm o oyuncu havası ve numaraları yok olmuştu. Yüzünde sadece samimiyet görüyordum. Bu gerçek Cooper'dı. "Kendi boklarının kokusuna bayıldıkları için kafalarını kıçlarının arasından çıkarmayan o kibirli züppelere benzemiyorsun."

Sesinde bir şey vardı. Beyaz yakalı turistler ve zengin züppeler yüzünden duyulan bir rahatsızlığın ötesinde bir şey. Kulağa gerçek acı gibi geliyordu.

Ortamı yumuşatmak için onu dirseğimle dürttüm. "Seni anlıyorum. Ben o insanlarla büyüdüm. Bir zaman sonra bir şeyleri kanıksayacağını düşünüyorsun ama hayır, öyle olmuyor. Yine de hepsi kötü insanlar değil."

"Şu erkek arkadaşın neler yapar?"

"Adı Preston," dedim. "Aslında o buralı. Deniz kenarındaki aile evinde yaşıyor. Ve tabii Garnet'ta okuyor. İşletme bölümünde."

"Hadi canım?" dedi Cooper alaycı bir şekilde.

"O kadar da kötü biri değil. Hayatında squash bile oynamamıştır," dedim ama esprim havada kaldı. "İyi bir çocuktur. Restorana falan gittiğinde garsonlara bile kaba davranmaz."

Cooper hafifçe kıkırdadı. "Hizmet sektöründeki insanlara nezaket göstermek. Tek yaptığı bu yani, ha?"

İçimi çektim. Yeni tanıştığım bir çocuğa erkek arkadaşımı nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Özellikle de yetiştirilme tarzımıza açıkça düşmanlık besleyen Cooper gibi birine.

"Bu seni şoke edebilir ama ona bir şans verirsen aslında iyi anlaşabilirsiniz. Hepimiz birer pislik değiliz," dedim.

"Yok." Yüzü az da olsa tekrar parlamaya başlayınca bunu iyiye işaret olarak algıladım. "Ben hayatım boyunca körfezde yaşadım ve tanıdığım tek istisnanın sen olduğundan oldukça eminim."

"Eh, halkımın iyi yönlerinin temsilcisi olduğum için onur duydum."

Gülümseyip omuz silkti. "Göreceğiz."

"Öyle mi? Bu kulağa şüpheli bir şekilde bir davet gibi geliyor. Ama sen kıyamet kopsa bile bir klonla..." Söyleyeceğim şeyin etkisini artırmak için keskin bir nefes aldım. "... arkadaş olamazsın, değil mi?"

"Asla. Bunu bir deney gibi düşünebiliriz. Sen de benim deneğim olursun."

"Peki hangi hipotezi test ediyoruz?"

"Bir klon, gerçek bir insan olarak yeniden programlanabilir mi?"

Kahkahamı tutamadım. Bu gece gerçekten çok gülmüştüm. Cooper dışarıdan karamsar kötü çocuk gibi görünüyor olabilirdi ama beklediğimden daha esprili çıkmıştı. Onu sevmiştim.

"Yani bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

Dilini sapık gibi alt dudağında gezdirdi. "Oral seksi diyorsun, değil mi? Kesinlikle evet. Hadi başlayalım."

Bir kahkaha daha attım. "Arkadaş olmaktan bahsediyorum! Tanrım, Hartley, aklın fikrin oral sekste."

"Öncelikle, acaba sen hiç aynaya baktın mı? Tanrım..." Duraksayıp bana baktı. "Soyadın ne?"

"Cabot."

"Tanrım, Cabot." Soyadımı söylerken beni taklit etti. "Gezegendeki en seksi kadının yanında otururken nasıl olur da oral seksi düşünmem?"

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Kahretsin. Bu açık sözlülüğü acayip seksiydi.

Yutkunarak bedenimi bu dürüstlüğüne veya iltifatına tepki vermemeye zorladım. *Senin bir erkek arkadaşın var, Mackenzie.* Beynimin tam olarak anlaması için harfleri tek tek söyledim. E-R-K-E-K A-R-K-A-D-A-Ş.

Bu gece bunu kendime endişe verici sayıda hatırlatmak zorunda kalmış olmam kötü bir şey miydi?

"İkinci olarak," diye devam etti Cooper. "Kaçamak yapmayacağımızdan emin misin?"

"Eminim."

Gözlerini devirdi. "İyi, o zaman üçüncü olarak... Evet, sanırım arkadaşlığa razı olacağım."

"Ne kadar da kibarsın."

"Değil mi ama?"

"Tanrım. Acaba kararımı gözden mi geçirsem? İlgi manyağı bir arkadaş olacakmışsın gibi geliyor."

"Zırva," diye savunmaya geçti. "Şimdiye dek sahip olduğun en iyi arkadaş olacağım. Ben her zaman benden beklenenin ötesine geçerim. Arkadaşı için keçileri bile özgürlüğüne kavuşturmuş adamım. Sen kendin için aynısını söyleyebilir misin?"

Kıs kıs güldüm. "Keçiler mi? Yalnızca bir tane değil miydi?"

"Aynen, yalnızca bir keçiydi. Ama bir keresinde arkadaşım Alana için Japon balığı çalmıştım."

"Mükemmel. Bir hırsızla arkadaş oldum." Yan tarafını dürttüm. "Japon balığı hikâyesini de dinlemek istiyorum."

Göz kırptı. "Çok iyi hikâye yalnız."

Giderek azalan alevlerin karşısında o kadar uzun süre sohbet ettik ki Evan ile Bonnie kendilerinden memnun halde yanımıza gelene kadar gecenin karanlığının yerini sabahın erken saatlerinin grisinin aldığını fark etmedim bile. Telefonumu kontrol ettiğimde Preston'dan bir sürü mesaj geldiğini gördüm. Başıma ne geldiğini merak ettiğini söylüyordu. Tüh.

"Numaramı kaydet," dedi Cooper alçak sesle. "Kampüse döndüğünde bana mesaj at ki güvenli bir şekilde vardığını bileyim."

Kafamda çalan uyarı zillerine rağmen numarasını telefonuma yazdım.

Büyütülecek bir şey değil, diye güvence verdim onaylamayan tarafıma. Yurda döndüğümde ona sadece bir mesaj atacak, sonra da numarasını silecektim. Çünkü arkadaşlığımızla ilgili şakalaşmak ne kadar eğlenceli olsa da bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Romantik komedilerden öğrendiğim bir şey varsa o da çekici bulduğun biriyle arkadaş olmanın sakıncalarıydı. Çekimin kendisi zararsızdı. Sonuçta hepimiz insandık ve hayat uzundu. Eşimizden başka birine fiziksel çekim duymamız kaçınılmazdı. Ama kendilerini baştan çıkabilecekleri durumlara doğrudan sokan kişiler bela istiyor demekti.

Bu yüzden Bonnie ile bindiğimiz Uber'dan inip tökezleye tökezleye yurt odamıza çıkarken Cooper Hartley'yi rehberimden silmeye hazırdım. Telefonumu açıp o tek mesajı yolladım: *Yurttayım!* Sonra numarasına tıklayıp parmağımı *SİL* tuşuna götürdüm.

Ama ben daha basamadan ondan yanıt geldi.

Cooper: *Bayağı eğlenceliydi. Bir ara yine yapalım mı?*

Açık davete bakarak dudağımı ısırdım. Alevlerin parlattığı karanlık gözlerinin, geniş omuzlarının ve kaslı kollarının hatırası yorgun beynimi harekete geçirip bacaklarımın arasındaki noktayı gıdıkladı.

Sil onu, dedi iç sesim sertçe.

Sohbet başlığına tıkladım. Bu çocukla arkadaş olmak korkunç bir fikir olabilirdi ama kendime engel olamadım. Pes ettim.

Ben: *Donutları ben getiririm.*

YEDİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

Sömestr başlayalı daha iki hafta olmuştu ama ben çoktan okuldan bıkmıştım. İşletme ve finans derslerine girebilseydim bu kadar sıkıcı olmazdı. Pazarlama, kitle iletişim hukuku ve hatta temel web kodlamalarıyla alakalı dersler de kabulümdü. Fakat ne yazık ki öyle dersler yerine bir amfide sıkışmıştım, ekrana yansıtılmış –ve üç sıra önde oturan birine çok benzeyen– çıplak ve kıllı bir maymunumsu insan resmine bakıyordum.

Birinci sınıf genel eğitimi saçmalıktan başka bir şey değildi. Psikoloji veya sosyoloji bile işime katkı sağlayabilirdi ama o dersler çoktan dolmuştu. Bu yüzden antropoloji dersini seçmek ve bugün on dakikalık ön insan slayt gösteriminin ardından kırk dakikalık evrim tartışmalarına katlanmak zorunda kalmıştım. Bunların hiçbiri banka hesabıma bir fayda sağlamazdı. Annemle babam beni üniversite okumaya mecbur bırakmışlardı ama buradayken en azından biraz üretken olabileceğimi umuyordum. *BoyfriendFails*'ı ve kardeş sitesini mükemmelleştirmek, hedef anahtar kelimeler belirlemek ve reklamları geliştirmek üzerinde çalışırım diyordum. Bunun yerine dersle alakalı notlar alıyordum çünkü profesörümüz, *A demek kusursuzluk demektir, bu yüzden bu derste kimse A almayacak, pislikler* diye düşünecek

tiplerdendi. Hem madem bu zaman israfını yapmaya mecburdum, o halde ortalama C notuna razı gelecek değildim.

Binadan dışarı, yakıcı günışığına çıkana dek parmaklarımın donduğunu fark etmemiştim. Amfi buz gibiydi. Öğrenci birliği binasına gidip bir kahve aldıktan sonra ısınmak için bir manolya ağacının altındaki sıcak beton banka oturdum. Yarım saat sonra Preston'la buluşacaktım ama o zamana kadar boş vaktim vardı.

Kahvemi yudumladım ve bugün henüz Cooper'dan hiç ses çıkmamış olmaması gerçeği üzerinde durmamak için kendimi zorlayarak işle alakalı e-postalarıma göz attım.

Henüz demiştim çünkü cumartesi gecesinden beri her gün bana mesaj atıyordu. Bu yüzden bugün de yazacağını biliyordum ama zamanını bilemiyordum. İlk mesajı geldiğinde açmakta tereddüt etmiştim çünkü karşımda birden aletinin fotoğrafını falan görürüm diye korkmuştum. Belki de heyecanlanmıştım. Ben hiçbir zaman penis fotoğrafları isteyen tiplerden olmamıştım ama...

Aması falan yok! diye bağırdı sert iç sesim.

Doğru. *Yoktu.* Cooper Hartley'nin penisini görmek istemiyordum, nokta. Cümlenin sonu. Yani, geçen cumartesi sabaha kadar konuştuğum seksi, dövmeli çocuğun penisini görmeyi neden isteyecektim ki? Bu çok gülünçtü.

Eh, artık nedense üşümüyordum. Cayır cayır yanıyordum.

Dikkatimi dağıtmam gerekiyordu. HEM DE HEMEN!

Telefonumun ekranında annemin numarası belirdiğinde görmezden gelmeyi düşündüm çünkü umduğum dikkat dağıtma aracı kesinlikle bu değildi. Ama geçmiş deneyimler bana onu görmezden gelmenin, aramasını cevaplamamı söyleyen yüz elli tane mesaj atması, ardından da fidye için kaçırıldığım düşüncesiyle FBI'ı aramasıyla sonuçlanacağını söylüyordu.

"Selam anne," diye açtım telefonu, ne kadar hevessiz olduğumu sesimden anlamamasını umarak.

"Mackenzie, tatlım, merhaba."

Acaba dikkati başka bir yerde mi yoksa benim mi bir şey dememi bekliyor diye düşünmeme neden olan uzun bir duraksama oldu. *Arayan sensin, anne.*

"N'aber?" diye muhabbet açmaya çalıştım.

"Seni kontrol etmek istedim sadece. Yerleştikten sonra arayacağına söz vermiştin ama hiç sesin çıkmadı."

Of. Bunu her zaman yapıyordu. Karşısındakine suçluluk duygusu yaşatmaya bayılıyordu. "Geçen hafta sonu evi aradım ama Stacey dışarıda olduğunu söyledi. Ya da meşgul olduğunu, tam hatırlamıyorum."

Annemin kişisel asistanı Stacey'le, ailemdeki herhangi birinden çok telefonla konuşurdum.

"Evet. Eh, şu anda programımda pek çok şey var. Tarih kurumu, Hükümet Binası'ndaki yeni bir sergiye sponsor oldu ve çocuk hastanesi için düzenlenecek güz bağış etkinliğini planlamaya çoktan başladık. Fakat sebat çok önemlidir, Mackenzie. Bunu biliyorsun. O gün daha sonraki saatlerde tekrar arayabilirdin."

Tabii. Kişisel asistanı bile olan annem tek çocuğunun aramasına geri dönmeyi hatırlayamıyordu ama bu yine de benim suçum oluyordu. Gerçi artık bununla yaşamayı öğrenmiştim. Annabeth Cabot hiçbir konuda yanılmış olamazdı. Aslında bu özelliği bana da geçmişti; en azından *donutlar* veya başka saçma konulardaki manasız tartışmalar söz konusu olduğunda. Bu tartışmaları daima kazanmalıydım. Ancak annemin aksine ben hata yaptığımı kabul edebiliyordum.

"Okul nasıl?" diye sordu. "Profesörlerini seviyor musun? Derslerini zorlu buluyor musun?"

"Okul harika."

Yalan.

"Profesörlerim oldukça ilgi çekici ve ders içerikleri de bayağı merak uyandırıcı."

Yalan. Yalan.

"Burayı seviyorum."

Yalan.

Ama anneme gerçeği söylemek bana bir şey kazandırmazdı. Profesörlerin yarısının, birinci sınıf öğrencilerine ders vermeyi bir kin eylemi olarak gördüğünü, diğer yarısınınsa yalnızca asistanlarına PowerPoint slaytlarının bulunduğu bir harici sürücü vermek için ortaya çıktığını anlatmanın ne manası vardı? Zamanımı, işimi geliştirmeme yarayacak başka bir yerde geçirmemin daha iyi olacağını söylesem de dinlemezdi ki.

Gerçek şuydu ki ebeveynlerim kendi yazdıkları senaryolar olmadıkça benim söyleyeceğim şeylerle asla ilgilenmezlerdi. Örneğin babamın yazdığı senaryoda kızı, etkinliklerde onun için hazırlanmış yazıyı ezberden okur ve konuklara sahte tebessümler atardı.

"Kendini derslerine vermeni istiyorum, Mackenzie. Bir hanımefendi eğitimli ve deneyimli olmalı."

Dile getirmediği şey bunun sadece gösteriş için olduğuydu. Öğrendiklerini herhangi bir yerde uygulamak için değil, kokteyl partilerinde muhabbetlere katılabilmek için.

"Eğlenmeyi de unutma tabii. Üniversite, bir genç kadının hayatındaki son derece önemli kısımlardan biridir. Üniversitede okurken, gelecek yıllarda pek çok yerde bağlantıların olabilmesi için yeni insanlarla tanışırsın. Bu ilişkileri şimdiden kurmak elzemdir."

Annem onun adımlarını takip edeceğimi sanıyordu. Yardım etkinliklerinde boy gösteren ve kocasının profesyonel atılımla-

rını desteklemek için partiler veren yüceltilmiş bir ev kadını olmamı istiyordu. Onunla bu konuyu tartışmayı bırakmıştım ama benim istediğim hayat bu değildi. Umuyordum ki eninde sonunda başka bir yola yönelecektim ve ailemin beni durdurması için çok geç olacaktı.

Şimdilik onunla aynı fikirdeymişim gibi davranıyordum.

"Biliyorum anne."

"Oda arkadaşın nasıl biri? Adı ne?"

"Bonnie. Georgialı."

"Soyadı ne? Ailesi ne iş yapıyormuş?"

Çünkü her zaman bilinmesi gereken en öncelikli şey buydu. *Önemli insanlar* mı?

"Beauchamp. Birkaç oto galerileri var."

"Ah." Düş kırıklığıyla dolu uzun bir sessizlik daha. "Herhalde iyi para kazanıyorlar."

Yani onu benimle aynı yurt odasına yerleştirmeye güçleri yettiğine göre o kadar da fakir olmamalıydılar, değil mi?

İç çekmemek için kendimi tuttum. "Kapatmam lazım anne. Birkaç dakika içinde derse gireceğim," diye yalan söyledim.

"Peki. Sonra görüşürüz canım."

Telefonu kapattım ve tuttuğum nefesimi bıraktım. Annem bazen gerçekten çok oluyordu. Hayatıma beklentilerini ve kendi kişiliğini yüklemeye çalışıp duruyordu. Evet, benzerliklerimiz vardı. Görünüşümüz, sabırsızlığa eğilimimiz ve onun hayır kurumlarıyla çalışırken sergilediği iş ahlakı, benimse işime ve çalışmalarıma gösterdiğim özen aynıydı. Ama ne kadar benzer olsak da tamamen farklı önceliklere sahip iki farklı bireydik. Beni kendi kalıplarına göre şekillendiremeyeceğini henüz kavrayamamıştı.

"Selam güzellik." Preston bir gülümsemeyle karşımda belirdi. Basketbolda aldığı berelerden tamamıyla kurtulmuştu ve elinde,

kampüsteki bir çiçek tarhından kopardığından şüphelendiğim pembe bir demet aslanağzı tutuyordu.

"Bugün modun yüksek, ha?" diye takıldım, o beni banktan kaldırıp kendine çekerken.

Preston beni öpüp kollarını gövdeme sardı. "Artık buradasın ve seni sık sık görebilmek hoşuma gidiyor."

Dudakları boynuma kaydı ve oraya küçük bir öpücük kondurduktan sonra kulak mememi hafifçe ısırdı.

Kaşımı şüpheyle kaldırmamaya çalıştım çünkü normalde insan içinde böyle yakınlaşmaktan kaçınırdı. Çoğu zaman elimi bile tuttuğunda kendimi şanslı sayardım. Ama hiçbir zaman dokunma bağımlısı bir sevgili olmamıştı ve ben de zamanla bunu kabullenmeyi öğrenmiştim. Hatta bu bazen iyi bile oluyordu, özellikle ailelerimizin yanındayken. Duygularımı maskelemenin ve ara sıra ortaya çıkan vahşiliklerimi bastırmanın bizim dünyamızda hayatta kalmak için gerekli olduğunu çok küçük yaşta öğrenmiştim.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Önden buyur."

Pres bana kampüsü gezdirirken hava biraz sıcak olsa da güzel bir gündü. İlk durağımız tabii ki de işletme bölümüne ev sahipliği yapan Kincaid Binası oldu. Preston'ın ailesi kuşaklar boyu Garnet öğrencisi olmuştu.

Pres parmaklarını benimkilere geçirdi ve dışarı çıkarak güzel sanatlar binasına doğru ağaçlarla çevrili bir yolda yürüdük. Bu manzaraya hayrandım. Kırmızı tuğladan binaları, kütüphanenin üzerindeki muhteşem saat kulesi, yemyeşil geniş çimenlikleri ve görkemli meşe ağaçlarıyla kampüs gerçekten çok güzeldi.

"Eee, okul hakkındaki izlenimlerin neler?"

Preston'a karşı dürüst olabilirdim. İçimi çektim. "Aşırı sıkıldım."

Kıkırdadı. "Ben de birinci sınıftayken öyle hissediyordum, hatırlıyor musun? İlk iki yıl, üst düzey derslere başlayana dek sıkıcı geçer."

"Senin en azından bir amacın var." Öğrencilerin, araç park alanında eski zamanlara ait bir sokağa benzetilmiş bir seti boyadıkları tiyatro binasının yanından geçtik. "Babanın bankasında çalışmak için belirli düzeyde eğitim alman gerek. Belirli beklentilere ve gereksinimlere göre hareket ediyorsun. Ama benim zaten bir işim var. Kendi işimin patronuyum ve birilerine bir şey kanıtlamak için diplomaya ihtiyacım yok."

Pres gülümseyerek elimi sıktı. "İşte bu özelliğini çok seviyorum bebeğim. Kimsenin iznine ihtiyacın yok. Büyük bir iş insanı olmak için büyümeyi beklemek istemiyorsun."

"Gördün mü işte?" dedim ona parlak bir gülümseme atarak. "Beni anlıyorsun."

"Ama bak, üniversitede okurken küçük teknoloji şeyinin üzerinde çalışmaya devam etmek istiyorsan o zaman Garnet'ı kuluçka makinen olarak düşünebilirsin. Burada markanı büyütmek için birçok fırsatla karşılaşacaksın."

Ah. Hiç bu açıdan bakmamıştım. İşimi, *küçük teknoloji şeyi* olarak adlandırmasından hoşlanmasam da haklı olduğunu kabul etmeliydim.

"İyi bir noktaya değindiğiniz Bay Kincaid." Parmak uçlarımda yükselip pürüzsüz yanağını öptükten sonra yürümeye devam ettim.

Pres'le birbirimize bu kadar uygun olmamızın sebeplerinden biri de buydu: İkimiz de iş odaklı insanlardık. Bir sanatçının idealizmine ya da sırt çantasıyla Avrupa turuna çıkmak ve Machu Picchu'ya tırmanmak gibi romantik hayallere sahip değildik. İkimiz de yetiştirilme tarzımızın ürünleriydik ve damarlarımızda asil kan akıyordu. Geleceğin imparatorluklarının başına geçmemiz planlanıyordu.

Gerçi uyumluluk oldukça geniş kapsamlı bir sözcüktü.

Güzel sanatlar binasını ve öğrenci çalışmalarının sergilendiği küçük müzeyi gezdikten, botanik bahçesindeki heykellerin

arasından dolanıp sera ve sebze bahçesinden geçen patikayı takip ettikten sonra Preston beni aracına götürdü.

"Hadi gel, sana göstermek istediğim bir şey daha var." Kapıyı benim için açtığında şık, deri yolcu koltuğuna yerleştim. O da gümüş Porsche'sinin tavanını açtı ve motoru çalıştırdı.

Kampüsün arka kısmına doğru ilerleyip spor kompleksini geçtik, bir tepeyi tırmandık ve sonunda kubbesi olan uzun, dairesel bir binaya ulaştık. Astronomi fakültesinin teleskopu olmalıydı bu. Preston beni binanın yan tarafına, küçük bir ahşap blokla desteklenmiş bir kapıya götürdü.

"Buraya canı isteyen girebiliyor mu ki?" diye sordum, binayı çevreleyen dar bir koridorda parmak uçlarımızda ilerlerken.

"Burada tanıdığım biri var," dedi Preston ama sonra işaretparmağını dudaklarına götürdü. "Ama hayır, canı isteyen giremiyor."

Koridorun sonunda metal bir merdiven vardı. İkinci kata çıktığımızda duvar boyunca bilgisayarların ve tavandaki geniş yarığa doğrultulmuş devasa bir teleskopun bulunduğu bir odayla karşılaştık.

"Vay, harika," dedim teleskopa yönelerek.

Preston ilerlememi engelledi. "Görmeye geldiğimiz şey bu değil."

Beni bir kapıya götürüp oradaki portatif merdivene yöneltti. Bir platforma çıktık. Buradan tüm kampüs görülebiliyordu. Uçsuz bucaksız yeşillikler ve tepeler, beyaz çatılı binalar. Hatta Avalon Körfezi'nin ufkuna kadar neredeyse tüm kasaba ayaklarımızın altındaydı. Olağanüstü bir şeydi bu.

"İnanılmaz," dedim bu kadar düşünceli ve hünerli olması karşısında gülümseyerek.

"Şehre kuşbakışı bakılmayan bir tura VIP tur denir mi?" Preston arkamda durup kollarını belime sardı ve birlikte manzaranın tadını çıkarırken kafamın yan tarafını öptü. "Burada olduğun için çok mutluyum," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben de."

İtiraf etmeliydim ki son iki senedir o üniversitede, ben lisedeyken aramızda biraz gerginlik vardı. Hafta sonları görüşebiliyor olsak da uzun mesafe ilişkisi oldukça stresliydi. İlişkimizin eğlencesinin çoğu bu yüzden yok oluyordu. Bugünse çıkmaya başladığımız ilk zamanları keyifle anımsıyordum. Ona nasıl da hayrandım. Üst sınıflardan biri tarafından seçildiğim için kendimi ödül kazanmış gibi hissetmiştim.

Ama yine de Pres beni kendine bastırıp burnunu boynuma sürttüğünde zihnimin en gerilerinde bir düşünce belirdi.

Haince bir düşünce.

Cooper'ın yapılı çenesi ve dipsiz gözleri gözümde canlandı. Yanıma oturup o kendini beğenmiş sırıtışlarından birini attığında nabzımın nasıl hızlandığını hatırladım. Preston bulunduğum mekâna girdiğinde hiç böyle hissetmiyordum. Bana dokunduğunda tenim karıncalanmıyor, bacaklarım gerilmiyor ya da ağzım kupkuru kesilmiyordu.

Bu tepkiler fazla abartılmış da olabilirdi tabii. Damarlarında hızla hareket eden fazla sayıda hormon, insanın muhakeme gücünü etkileyebilirdi. Yani, istatistiklere bakılınca uyumluluğa değil de cinselliğe önem verenlerin ilişkilerinin ne kadar bozuk olduğu görülüyordu. Pres ve ben uyumluyduk. İyi anlaşıyorduk. Aynı yörüngedeydik. Ailelerimiz de ilişkimizi onaylıyordu ve herkes mutluydu. On tane Cooper'la gönül eğlendirsem on seferinde de kalp kırıklığıyla karşılaşırdım, bunu biliyordum. Kendime bunu neden yapacaktım ki?

Gerçi elindekinin kıymetini bilmek oldukça geniş kapsamlı bir ifadeydi.

"Teşekkür ederim," dedim Pres'e, onu öpmek için kollarında dönerek. "Bugün mükemmeldi."

Fakat o gecenin ilerleyen saatlerinde bir yandan İngiliz Edebiyatı okumamı yapıp bir yandan Netflix izlerken telefonu-

mun ekranında Cooper'ın adı belirdiğinde içimde bir heyecan dalgası belirdiğini inkâr edemezdim. Öyle ki kendime sakinleşmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Cooper: *Akşam yemeği yiyelim mi?*

Ben: *Çoktan yedim.*

Cooper: *Ben de.*

Ben: *O zaman neden soruyorsun?*

Cooper: *Ne cevap vereceğini görmek için.*

Ben: *Çok fenasın.*

Cooper: *Ne yapıyorsun?*

Ben: *Netflix ve ödev.*

Cooper: *Bu bir şey için gizli kod mu?*

Ben: *Yakalandım.*

Cooper: *Zenginlerin pornosunun nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.*

Ekrandaki sözcükler zihnimi korkunç fikirlerle doldurup bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu. Onları tabii ki de derhal "*sakın cüret etme*" kutusuna attım.

Ben: *Çoğunlukla* Wall Street Journal *sayfalarının üzerinden hamur işi yeme fantezileri içeriyor.*

Cooper: *Siz sıçmışsınız.*

Dudaklarımdan bir kıkırtı kaçınca Bonnie beni duyup neyin bu kadar komik olduğunu sormak için odama dalmasın diye elimle ağzımı kapattım. Oda arkadaşım çok tatlı bir kızdı ama sınırlarını bilmiyordu.

Ben: *Eee, sen ne yapıyorsun?*

Cooper: *Yeni tanıştığım bir hatunla flört ediyorum.*

Eh, kendim kaşınmıştım.

Ben: *Hâlâ bir erkek arkadaşım var.*

Cooper: *Şimdilik.*

Ben: *İyi geceler kasabalı.*

Cooper: *İyi geceler prenses.*

Sadece damarıma bastığını biliyordum. Zamanla öğrenmiştim ki tepemin tasını attırmaya bayılıyordu. Bundan nefret ettiğimi söyleyemezdim gerçi. Kişiliğimin bu kısmını anlayan bir arkadaşım olması ferahlatıcıydı. Tamam, teknik olarak buna flörtleşme deniyordu ve teknik olarak hoş karşılanan bir şey değildi ama amaç yalnızca eğlenmekti.

Cooper çekiciliğiyle bende ne kadar hormonsal tepki oluşturursa oluştursun, üniversitede tanıştığım ilk kötü çocuk için Pres'ten ayrılacak değildim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

Ertesi gün öğleden sonra programım boş olduğu için kasabayı tek başıma keşfe çıkmaya karar verdim. Preston, Garnet'a bir sürgün yeriymiş gibi bakmaktansa burada geçirdiğim zamanın tadını çıkarmam için bana ilham vermişti. Bu düşünceyle dolabımdan çiçekli bir elbise seçip üstüme geçirdim ve bir taksi çağırdım.

Avalon Körfezi, hırpani kılıklı balıkçıların ve multimilyonerlerin bir arada yaşaması gibi paradokslarla dolu bir kıyı kasabasıydı. Anacaddenin bir tarafında el yapımı sabunlar satan lüks butikler varken diğer tarafına rehinci dükkânları ve dövmeciler sıralanmıştı. Hafta içi olduğundan ötürü ahşap rıhtım çoğunlukla sessizdi. Barların birçoğu, arkadaşlarıyla birlikte ESPN izleyen kasabalılarla seyrek olarak doluydu.

Buraya en son geldiğim zamankinden daha uzağa yürüyüp birkaç yıl önceki kasırga nedeniyle harap olmuş kısma ulaştım. Birkaç bina hâlâ yapım aşamasındaydı. Yakınlarda bir inşaat ekibi, dış cephesinin etrafına yapı iskelesi kurulmuş bir restoranı restore ediyordu. Diğer işyerlerinin çevreleri ise kontrplaklar ve ikaz bantlarıyla sarılmıştı. Fırtına, çatılarını koparıp iç mekânları sular altında bıraktığından beri buralara el sürülmediği belliydi.

Victoria tarzı antika bir otelin önünde durdum. Yeşil süslemeleri olan beyaz binanın arka tarafının tamamı fırtınayla mahvolmuştu. Duvarları yıkılmış, iç yapı malzemeleri açığa çıkmıştı. Eski mobilyalar ve kırışmış halılar, hiç gelmeyecek misafirleri bekliyordu. Ön taraftaki yıpranmış ve iki yerinden kırılmış tabelada altın rengi harflerle Beacon Oteli yazıyordu.

Acaba otelin sahiplerinin başına ne gelmişti de burayı bir daha inşa etmemişlerdi? Ya da nasıl hiç kimse bu mülkü talep edip onu eski ihtişamına geri döndürmek için adım atmamıştı? Burası birinci sınıf bir konumdu.

Bunları düşünürken telefonum, gelen e-postalarla birkaç kez titreyince bir dondurmacıya uğrayıp vanilyalı külah dondurma aldım ve bir banka yerleşip tek elimle e-posta kutumu açıp ekranı kaydırdım.

İlk e-posta, site moderatörlerimin birinden gelen güncellemeydi. *GirlfriendFails*'daki her gönderiyi trolleyip ırkçı ve cinsiyetçi yorumlar yazan birkaç kullanıcıyı engellediklerini söylüyordu. İlişikteki ekran görüntülerini kontrol edip de yorumların ne kadar ağır olduğunu gördüğümde ağzım bir karış açık kaldı.

Hızlıca bir cevap yazdım: *Onları engellemen iyi olmuş.*

Sıradaki e-posta, *BoyfriendFails*'ı denetlemesi için tuttuğum adamdan gelen bir yardım çağrısıydı. Görünüşe göre bir kullanıcı, sitedeki gönderilerden birinin iftira olduğu iddiasıyla hukuki işleme başvurma tehdidinde bulunmuştu. Söz konusu gönderiye tıkladım. Yazıyı yazan kişi, "Ted" diye adlandırdığı bir adamla çıktığından ve bu adamın bir mikropenise sahip olduğu gerçeğini ilk cinsel ilişkilerine dek ondan sakladığından bahsetmişti.

Site yöneticim Alan'ın, başkentteki bir hukuk firması tarafından gönderilen ve göz korkutucu bir antetli kâğıda yazılmış mektubu iliştirdiği e-postaya göz gezdirdim. Galiba kullanıcı (butterflykisses44), çıktığı adamın gerçek adına çok yakın bir

takma isim seçmişti. Hikâyedeki Ted aslında, küçük düşürüldüğü için öfkelenen ve *BoyfriendFails*'ın sadece yazıyı kaldırmakla kalmayıp, yol açtığı duygusal sıkıntı nedeniyle ona tazminat ödemesini talep eden Tad adındaki bir adamdı.

BoyfriendFails, yayıncı bir kuruluş değil, yalnızca bir platform olduğu için kullanıcılarımızın içerikleri nedeniyle bize dava açılması söz konusu değildi. Ama Alan'a, her ihtimale karşı mektubu şahsi avukatıma da iletmesini söyledim. Sonra telefonumu kapatıp eriyen dondurmamın kalanını yedim. CEO Mackenzie Cabot'ın hayatı buydu işte.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse son zamanlarda canım... *Daha fazlasını* istiyordu. Uygulamalarımı çok seviyordum ama son birkaç aydır bir şeylere evet ya da hayır demekten, gereken yerlere imzamı atmaktan, e-postaları okuyup reklamları onaylamaktan başka bir şey yapmıyordum. Asıl heyecanı ta en başta arkadaşlarımla oturup uygulamalara eklenecek özellikler için beyin fırtınası yaparken, geliştirici ve programcıyla görüşüp fikirlerimi hayata geçirirken, kullanıcıları çekmek için pazarlama kampanyaları düzenlerken ve siteyi sonunda kullanıma açarken yaşamıştım.

Zorlayıcı ve heyecan verici bir süreçti. Hayatım boyunca geçirdiğim en eğlenceli zamanlardı. Şimdi anlıyordum ki gerçekten zevk aldığım *asıl* kısım kurmaktı, sürdürmek değil. Hayır, sitelerimden nefret etmiyordum veya onları satmayı düşünmüyordum. Onlar hâlâ benimdi. Gelişmekte olan imparatorluğumun bir parçasıydılar. Ama belki de artık yeni fikirler için beyin fırtınası yapma vakti gelmişti.

Güneş gökyüzünde alçalırken sahile doğru yürüyüp kumlara oturdum ve dalgaları dinleyerek martıların rüzgâra karşı süzülmesini izlemeye koyuldum. Arkamdaki bir inşaat ekibi paydosa hazırlanıyor olmalıydı; matkap ve testere sesleri kesilmişti.

Dalgın olduğum için birinin geldiğini, yanıma oturana dek fark etmedim.

"N'aber prenses?"

Korkuyla sıçrayıp tişörtünü ve eldivenlerini çıkarmakta olan Cooper'a şaşkınlıkla baktım.

Şenlik ateşinin başında geçirdiğimiz gece olduğu kadar etkileyiciydi yine. Saçları ve kotu talaş içindeydi. Geniş göğsü ve karın kasları terden parlıyordu. İki kolundan yukarı, göğsüne doğru uzanan dövmelerinin büyük kısmını ilk defa görüyordum. Dudaklarımı yaladım ama sonra içten içe kendime kızdım. Onun yanındayken böyle şehvet dolu birine dönüşmekten, mantığımı kaybetmekten nefret ediyordum. Bu düşüncelerin hepsini bir araya toparlayıp hemen "*kesinlikle uzak dur*" etiketli kutuya sıkıştırdım.

"Artık beni takip etmeye de mi başladın?" diye sordum.

"Çalıştığım şantiyenin önünden..." –eliyle beni baştan aşağı işaret etti– "... bu gülünç fırfırlı elbiseyle ve o bacaklarla geçip de 'Ah, bana bakmayın çocuklar, ilgiden *nefret ederim*,' demeye falan kalkma şimdi."

Gözlerimi devirerek, "Ya tabii, ben hep öyle konuşurum zaten," dedim. "Ayrıca elbisemin nesi var?" Çiçek desenli yazlık elbisemin eteklerini düzelttim.

"Üzerinde çiçekler var. Sen çiçek insanı değilsin, Mac."

"Bana Mac deme."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bu lakabı sadece arkadaşlarım kullanabilir."

"Biz arkadaşız. Hatta kankayız." Yamuk bir gülümsemeyle bana baktı. "Bakıyorum da çiçek insanı olmama kısmını inkâr etmiyorsun."

Haklıydı. Genelde kadınsı desenler ve fırfırlı yazlık elbiseler tercih etmez; beyaz tişörtlere, eskimiş kot pantolonlara ya da hava sıcakken kısacık şortlara ve askılı tişörtlere yönelirdim. Ama ara sıra sevimli hissetmeyi seviyordum. Bu da suç olamazdı herhalde. Hem giyim zevkimle alakalı böyle küstahça yorumlar yapma hakkını ona kimse vermediği için tartışmayı sürdürdüm.

"Çiçeklere bayılırım aslında. Özellikle giysilerdeki çiçek desenlerine. Ne kadar gösterişli olursa o kadar iyi."

Cooper yalan söylediğimi çok iyi biliyormuş gibi gözlerini devirdi. "Bu kadar çabalamana gerek yok, biliyor musun?" Dizlerini göğsüne çekip kollarını kavuşturdu. "Ben oldukça kolay biriyimdir."

"Pardon, ne? Kim çabalıyormuş? Mesaj kutumu hamur işi içeren porno fikirleriyle dolduran sensin."

"Yatak odasında tuhaf zevklerin var," dedi omuz silkerek. "Seni anlıyorum. Benim tarzım değil ama seni ne tahrik ediyorsa ona yönelmekte serbestsin tabii."

Ah, bir bilseydi... Preston ve benim seks hayatımız gayet yolundaydı ama yeteri kadar... çeşnilendirilmiş değildi. İlk başlarda seksin böyle olması gerektiğini düşünmüştüm: işlevsel, hızlı ve birazcık sıkıcı. Bekâretimi Pres'e verdiğimde on altı yaşındaydım ve bu konularda oldukça bilgisizdim. Cansız cinsel birleşme anlarımdan kız arkadaşlarıma söz ettiğimde seksin aslında –çok şaşırtıcıydı ama– *eğlenceli* bir aktivite olması gerektiğinin farkına varmıştım.

Ne kadar tuhaf hissettirse de bu konudan Pres'e bahsettiğimde, "fazla tutkulu" davranarak beni korkutmak istemediğini itiraf etmişti. Ona istediğini yapmakta ve yatak odamızı canlandırmakta özgür olabileceğini söylediğimde işin içine biraz eğlence dahil olmuştu. Fakat tamamen dürüst olmam gerekirse aradan dört yıl geçmesine rağmen bahsettiği o "tutku" hâlâ ortalarda yoktu.

"Mastürbasyon yaparken bakılacaklar galerinde neler olduğunu düşünmek bile istemiyorum," dedim.

"Beni yatağa atmaya çalışıyorsan açıkça söyleyebilirsin." Cooper dirseğiyle kolumu dürttü. Özgüveni hiç sarsılmaz mıydı bu adamın? Her zaman fazlasıyla küstah ama çekiciydi. Kendinden tamamen emindi ama zorba değildi. Doğal yeteneklerini inşaatta harcaması ne yazıktı. İşletme alanına ilgisi olsa mükemmel bir CEO olurdu.

"Bu yarım yamalak ters psikoloji saçmalığı bende işe yaramaz," diye bilgilendirdim onu. Banka hesabımı dolduran onca paraya, kolayca manipüle edilebilen biri olduğum için sahip olmamıştım. "Sırf bana meydan okudu diye kasabalı bir yabancının yatağına atlayacak tiplerden değilim."

Yine de muzip sırıtışı ve kurnaz gözleri içime işliyordu. Geniş omuzlara ve kaya gibi sert karın kaslarına bağışıklığım yoktu ne yazık ki. Üstelik bu çocuk bir muammaydı. Zaman geçtikçe onun hakkında öğrendiğim şeyler, bu görünüşünün -dövmeleri ve tavrının- aslında bir şeyleri kamufle etmek için zekice bir yöntem olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu. Ama ne saklıyor olabilirdi ki? Beynim böyle bilmecelere bayılırdı.

"Ben de zaten ölsem bile bir Garnet klonuyla yatmam. Korumam gereken bir itibarım var."

"Doğru. Tabii. Tanrı korusun, sonra seni zevk sahibi bir adam falan sanırlar."

Gülümsemesini bastırdı ama ben bu anlık ifadede her türlü kötü niyeti görmüştüm bir kere. Bulanık geceler ve vahşi pişmanlıklar. Nefes nefese kalışlar. Nabzımın hızlanmasına ve ayak parmaklarımın uyuşmasına neden olan görüntüler.

Bu çocuk tehlikeliydi.

"Coop!" diye seslendi şantiyeden biri. "Bara geliyor musun?"

Omzunun üstünden baktı. "Bensiz gidin."

Şeytani kahkahalar sırtımızı gıdıkladı. Cooper'ın iş arkadaşlarının yüzümüzü görmemesine seviniyordum çünkü pancar kesildiğimden emindim.

"Bunu neden yaptın ki?" diye homurdandım.

"Ne yaptım? Onlara bara gitmeyeceğimi söyledim sadece."

"Aynen. Şimdi sahilde beni becermek istediğin için gitmediğini zannedecekler."

Koca bir kahkaha patlattı. "Bunu düşünmediklerinden eminim ama şimdi *ben* düşünüyorum. Burada mı yapalım istersin yoksa iskelenin altına mı gidelim?"

"Arkadaşlarınla bara git, *Coop*. Orada yatağa atacak birini bulma şansın çok daha yüksek olur."

"Yok. Ben olduğum yerde iyiyim." Elini saçlarının arasından geçirirken gerilen kaslarını izlemeden edemedim.

"O restoranı onarıyorsunuz sanırım, ha?" Aşırı seksi kaslarına ağzımın sularını akıtarak bakmayı kesmeye çalıştım. "Büyük bir iş gibi görünüyor."

"Öyle. Bunu bitirdiğimizde onarmamız gereken yaklaşık altı bina daha var." Kaslı kolunu kaldırıp rıhtımdaki harap olmuş yerleri işaret etti.

"Şantiyede çalışmayı seviyor musun?"

Yavaşça başını salladı. "Seviyorum, evet. Evan ve ben, amcamızın firmasında çalışıyoruz. Böylece bizi dolandırmaya çalışan ya da maliyeti düşürmek için kalitesiz malzeme kullanan pislik bir patronla uğraşmak zorunda kalmıyoruz. Levi iyi bir adamdır. Adaletlidir. Ayrıca ben her zaman ellerimi kullanmakta iyi olmuşumdur."

Yutkundum. Sesinde bariz bir ima yoktu ama yine de bakışlarımın ellerine kaymasına engel olamamıştım. İri ve güçlüydüler,

uzun parmakları ve nasırlı avuçları vardı. İnşaatta çalışmasına rağmen tırnaklarının arasında kir yoktu.

"Peki ya sen, prenses?" dedi merakla başını eğerek.

"Ben mi?"

"Bu seninle ikinci karşılaşmamız ve yüzünde o ifadeyi ikinci görüşüm."

"Ne ifadesiymiş o?" Salak gibi söylediği her şeyi tekrar ediyordum ama gözlerindeki yoğunluk kalbimde bir endişenin filizlenmesine neden olmuştu.

"Daha fazlasını istediğini söyleyen ifade."

"Daha fazlasını istemek... Daha fazla ne istiyor olabilirim?"

Beni incelemeye devam etti. "Bilmiyorum. Sadece *daha fazlasını* istediğini görüyorum. Sanki... Can sıkıntısı, tatminsizlik, hüsran ve özlem hissediyormuş gibisin."

"Tek bir ifadede ne de çok şey görmüşsün," diye takıldım ama kalbim şimdi daha da hızlı atıyordu çünkü hissettiğim hemen hemen her şeyi özetlemişti. Üniversiteye geldiğimden beri ruh halim buydu. Yo, hayır, hayatım boyunca hissettiğim buydu.

"Yanılıyor muyum?" diye sordu kısık sesle.

Bakışlarımız kilitlendi. Ona güvenip içimi dökme dürtüsü o kadar güçlüydü ki kendimi durdurmak için dilimin ucunu ısırmak zorunda kaldım.

Sonra aniden, kıyıya çarpan dalgaların ve çığlık atan martıların sesleri arasında hayal meyal bir bağırış duydum.

"Şunu duydun mu?" Acı ve çaresizlik dolu sesin kaynağını aradım.

Cooper kıkırdadı. "Dikkatimi dağıtmaya çalışma."

"Hayır, ciddiyim. Duymuyor musun gerçekten?"

"Neyi duymuyor muyum? Ben..."

"Şşşt!"

Kulağımı kabartıp sesi tekrar duymaya çalıştım. Hava kararıyor, alacakaranlığı aydınlatmak için rıhtımdaki ışıklar tek tek yanıyordu. Başka bir bağırış daha duyuldu; bu seferki daha yüksekti.

Ayağa fırladım.

"Bir şey yok," dedi Cooper ama onu duymazdan gelip sesi takip ederek iskeleye koştum. Arkamdan bitkin bir şekilde koşarken sesleri sadece hayal ettiğimi söylüyordu.

"Hayal falan etmiyorum," diye ısrar ettim.

Sonra onu gördüm. Cıyaklamanın kaynağını. İskelenin ötesindeki dalgakıranın üzerinde mahsur kalmış küçük bir şekildi.

Kalbim gümbürderken Cooper'a bakmak için döndüm. "Bu bir köpek!"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cooper

Daha ben gözümü bile kırpamadan Mackenzie elbisesini üstünden çıkarıp attı.

Yani... Ciddi ciddi soyundu.

Hayır, çıplak değildi. Sutyeniyle külotunu çıkarmamıştı. Erken biten striptiz gösterisinin getirdiği hayal kırıklığı, iç çamaşırlarıyla aşırı iyi göründüğünü fark ettiğimde biraz olsun yok oldu.

Onun yükselen gelgite doğru koştuğunu ve anında boynuna kadar battığını gördüğümdeyse beynimin mantıklı kısmı devreye girdi.

"Mac!" diye bağırdım arkasından. "Kahretsin, geri dön!"

Ama çoktan yüzerek uzaklaşmaya başlamıştı.

Harika. O pireli sokak köpeğini kurtarmaya uğraşırken boğulacaktı.

Bir dizi küfür savurarak kotumla ayakkabılarımı çıkardım ve Mackenzie'nin peşine düştüm. Çoktan kayalara ulaşmış, köpeğin yanına tırmanıyordu. Dalgalar beni iskelenin direklerine ya da kayalara çarpmaya çalışsa da akıntıya karşı tüm gücümle yüzdüm. Sonra kayalardan birine tutunup sudan çıktım.

"Sen delisin, biliyorsun değil mi?" diye hırladım.

Titreyen köpek, onu teselli etmeye çalışan Mac'in yanında endişeyle oturuyordu. "Ona yardım etmeliyiz."

Kahretsin. Bu zavallı, pis şey sadece bir yavruydu ama Mackenzie'nin onunla kıyıya kadar yüzmesi imkânsızdı. Ben bile onun iki katı cüssede olmama rağmen akıntı yüzünden zorlanmıştım.

"Onu bana ver," dedim iç çekerek. Ama köpeğe uzandığımda Mac'in arkasına saklandı ve benden uzaklaşmaya çalışırken suya düşecek gibi oldu. "Lanet olsun, hadi ama! Ya ben ya da hiç."

"Sorun yok miniğim, göründüğü kadar korkutucu biri değildir," diye mırıldandı Mac. Bense karşılarında dikilmiş, sert gözlerle onları izliyordum.

Köpek hâlâ tereddütlüydü, bu yüzden sonunda Mac onu aldı ve mutsuz, ıslak bir bohça gibi kucağıma bıraktı. Korkmuş hayvan neredeyse anında kaçmak için pençelerini ve tekmelerini savurmaya başladı. Kahretsin, dönüş yolculuğu kâbus olacaktı.

Mackenzie onu sakinleştirmek için boşuna bir çabayla sırılsıklam kürkünü okşadı. "Bundan emin misin?" diye sordu bana. "Ben deneyebi..."

Hayatta olmazdı. Dalgalar köpeği elinden çekip alır, ben Mac'i kıyıya çekmeye çalışırken lanet olasıca şey boğulurdu. Buna izin veremezdim.

"Git," diye emir verdim. "Hemen arkandan geleceğim."

Başını sallayarak suya daldı ve kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Kayaların üzerinde dikilirken yavruya küçük bir motivasyon konuşması yaptım. "Sana yardım etmeye çalışıyorum, tamam mı? Suratımı ısırmaya kalkma. Önümüzdeki birkaç dakika için birbirimize katlanalım. Anlaştık mı?"

Hayvan sızlanıp cıyaklamaya devam etti. Sanırım elde edebileceğim tek şey buydu.

Olabildiğince nazik bir şekilde suya indim ve köpeği futbol topu gibi havada tutarken tek kolumla yüzdüm. Bütün bu zaman boyunca kahrolasıca şey onu öldürmeye falan çalıştığımı zannederek havlamaya, elimi tırmalamaya, hatta birkaç kez tutuşumdan kurtulmaya çalıştı. Her hareketiyle vücudumdan biraz daha et kaybediyordum. Kumsala varır varmaz köpeği yere bıraktım, o da hemen Mac'e koşup kollarına atladı. *Bir şey değil, küçük hain.*

Mac, "İyi misin?" diye seslendi.

"Evet. Sorun yok."

İkimiz de dalgalarla savaştıktan sonra soluk soluğaydık. Karanlık iyice çökmüştü ve tek ışık kaynağı rıhtımdı. Mackenzie'yi puslu bir figür olarak görüyordum.

Ona doğru ilerlerken öfkeme yenik düştüm. "*Kahretsin*! Bu da neydi böyle?"

Bir elini çıplak kalçasına koydu. Diğer eliyse koruyucu bir şekilde hayvanı tutuyordu. "Ciddi misin sen?" diye bağırdı. "Çaresiz bir hayvana yardım ettim diye mi kızıyorsun? Çocukcağız ölebilirdi!"

"*Sen de* ölebilirdin! Akıntıyı hissettin, değil mi güzelim? Seni denizin derinliklerine çekmesi an meselesiydi. Yılda en az bir kişi sırf pervasız bir salak olduğu için burada boğuluyor."

"Ben senin *güzelin* değilim," diye homurdandı. "Ayrıca bana gerçekten salak mı dedin az önce?"

"Salak gibi davranırsan salak sıfatını hak edersin." Öfkeyle saçımdaki suları silkeledim. O sırada köpek de aynı şeyi yapıyordu. İkimiz de vahşi birer hayvandık.

Mackenzie yeni evcil hayvanını daha sıkı tuttu. "Bir kalbe sahip olduğum için özür *dilemeyeceğim*. Bu zavallı yavrunun ölmesine ses çıkarmadan durabileceğini duyduğuma inanamıyorum. Aman Tanrım. Bir köpek katiliyle arkadaş olmuşum!"

Ağzım bir karış açık kaldı.

Yüce İsa, bu hatun cidden fena çıkmıştı. Daha önce bir kızı kazanmak için hiç bu kadar uğraşmamıştım. Yine de onun için neredeyse ölümle burun buruna gelmiş ve köpek katilliğiyle suçlanmış olsam da öfkem bir kahkaha patlamasıyla yok oluverdi. İki büklüm olup deniz suları saçarak gülmeye başladım.

"Niye gülüyorsun?"

"Bana köpek katili dedin," demeyi başardım kahkahaların arasında. "Sen kafayı yemişsin."

Bir saniye sonra o da kıkırdamaya başladı. Biz karşısında yarı çıplak ve sırılsıklam iki ahmak gibi gülerken köpek ikimize de şaşkın bakışlar atıyordu.

"Pekâlâ, tamam," dedi kıkırdama nöbeti bittiğinde nihayet yumuşayarak. "Çizgiyi biraz aşmış olabilirim. Sadece güvenliğim için endişelendiğini biliyorum. Ve bana yardıma geldiğin için teşekkür ederim. Minnettarım."

"Rica ederim." Kot pantolonumu üstüme geçirdim. Islak *boxer* şortum kasıklarıma yapıştığı için fermuarımı çekmek zor oldu. "Hadi eşyalarımızı toplayıp bana gidelim. Üstümü değiştirmem gerek. Sen de orada kurulanabilirsin. Ardından seni yurda götürürüm."

Bir şey demeden yüzüme baktı.

"Tamam," dedim iç geçirerek. "Köpeği de al."

Vardığımızda ev karanlıktı. Garaj yolunda Evan'ın motosikleti de Jeep'i de yoktu ve Mac'le birlikte evi çevreleyen verandaya çıktığımda ön kapının da kilitli olduğunu gördüm. Neyse ki evin içi dağınık değildi. Arkadaşlarımız genelde bizim evi parti mekânı ya da barlar arasında geçiş yaparken dinlenme yeri olarak seçtiği için sıklıkla düzensiz görünebiliyordu ama Evan'la ben başka

sosyal inceliklere sahip olmasak da evimizi temiz tutmaya çaba gösteriyor, hayvanlar gibi yaşamıyorduk.

"Benim duşumu kullanabilirsin," dedim Mac'e, giriş katındaki odamı işaret ederek. Işıkları açıp kendime buzdolabından bir bira kapmıştım. Köpek yavrusu kurtarma operasyonunda kahramanlık gösterdikten sonra bir içkiyi hak ediyordum bence. "Ben de sana ödünç verebileceğim giysiler bakayım."

"Teşekkürler." Mackenzie, uykulu köpeği hâlâ kucağında taşıyordu. Kamyonetteyken eğer köpeği benimle bırakırsa sabah onu barınağa götürebileceğimi söylemiştim. Gerçi hayvanı ondan ayırabileceğimden şüpheliydim.

Mac odamdaki banyoya girdiğinde onun için temiz bir tişört ayarlayıp Heidi'nin asırlar önce bizim evde bıraktığı kotu buldum. Ya da Steph bırakmıştı. Kızlar partilerden ya da kumsalda geçirilen günlerden sonra eşyalarını burada unutup duruyorlardı. Ben de bir noktadan sonra kıyafetlerini onlara geri verme zahmetine girmeyi kesmiştim.

Tişörtle kotu yatağa düzgünce bıraktıktan sonra ıslak kıyafetlerimi çıkarıp üstüme bir tişört ve eşofman altı geçirdim. Banyo kapısının altından süzülen buhar inanılmaz derecede kışkırtıcıydı. Duş kabinine girip kollarımı beline sarsam ve göğüslerini avuçlasam Mac ne tepki verirdi acaba?

Boğazımdan bir inilti yükseldi. Muhtemelen hayalarımı tırnaklarıyla sökerdi ama sadece ona dokunmak bile buna değebilirdi.

O sırada, "Selam, selam," diye seslendi kardeşim ön kapıdan.

"Buradayım," dedim mutfağa dönerken.

Evan anahtarlarını eskiyip kıymıkları çıkmaya başlamış ahşap ada tezgâha attı. "Bu koku da ne?"

"Mackenzie ve ben iskeleden başıboş bir köpek yavrusu kurtardık." Zavallı şey biraz kokuyordu. Sanırım kokusu bana da geçmişti. Muhteşem.

"O burada mı?" Etrafa bakınırken ikizimin yüzünde çarpık bir sırıtış belirmişti.

"Duşta."

"Vay, bayağı kolay oldu ha? Fakat yeterince eğlenemediğin için hayal kırıklığına uğradım."

"Düşündüğün gibi değil," diye homurdandım. "Köpek kayaların üzerinde mahsur kalmıştı, onu kurtarmak için denize girmek zorunda kaldık. Sonrasında Mackenzie'ye buraya gelip temizlenebileceğini söyledim. Birazdan onu yurduna götüreceğim."

"Yurda mı götüreceksin? Abi, fırsat ayağına gelmiş resmen. Bitirsene işi." Başını sabırsızlıkla salladı. "Bir köpeği kurtarmasına bile yardım etmişsin, Tanrı aşkına. Seninle sikişmeye hazır olmalı şu anda."

"Adileşme." Konuşma şekli nedense sinirime dokunmuştu. Planımız baştan etik değildi ama yine de ucuz davranışlara lüzum yoktu.

"Ne var ya?" Evan planın bu kadar iyi ilerlemesi karşısında neşesini saklayamıyordu. "Sadece söylüyorum."

"Olabilir." Biramdan bir yudum aldım. "Düşüncelerini kendine sakla."

Mac'in tereddütle, "Selam," diyen sesi duyuldu.

Sonra kendisi içeri adım attı. Onu benim tişörtümün içinde, koyu renkli saçları ıslak halde sırtına dökülürken karşımda görmek zihnimi her türlü günahkâr düşünceyle doldurdu. Pantolonu giymemişti; aşırı uzun, bronz bacakları açıktaydı.

Siktir.

O bacakları belime sarmak istiyordum.

"Evan," diye kardeşimi selamlarken onun iyi bir şeylerin peşinde olmadığını anlamış gibi kafasını salladı. Uyumakta olan köpeği hâlâ kucağında gördüğüme şaşırmamıştım.

"Eh." Evan ona gülümseyip birasını alarak dayandığı buzdolabından ayrıldı. "Ben kaçtım. Pestilim çıkmış durumda. Size iyi eğlenceler."

Kardeşimin incelikten anladığı yoktu tabii.

"Uygunsuz bir şey mi söyledim?" diye sordu Mac kuru bir sesle.

"Yok ya. Yatak odasına geçeceğimizi düşünüyor." Kolumu kaldırıp parmaklarımı nemli saçlarımdan geçirirken gözlerinin telaşla açıldığını gördüm. "Ne oldu?"

"Cooper, yaralanmışsın."

Kafamı eğip kendime baktım. Kıymetli küçük köpekçiğinin aşağı yukarı bir saat önce tüm vücudumu fileto haline getirmeye çalıştığını unutmuştum. Her iki kolum da kırmızı çiziklerle kaplanmıştı ve köprücük kemiğimde kötü bir kesik vardı.

"Önemi yok. İyiyim ben," dedim. Kesiklere ve çiziklere alışkındım; hatta bunlar tecrübe ettiğim en kötü yaralar değildi.

"Hayır, değilsin. Yaralarını temizlememiz gerek."

Bunu söyledikten sonra tüm karşı çıkmalarıma rağmen beni banyoya sürükledi ve kapalı klozete oturttu. Köpeği küvetime bırakıp orada kıvrılarak uyumasına izin verdikten sonra ilk yardım çantası bulmak için dolaplarımı karıştırmaya başladı.

"Kendim yapabilirim," dedim, o alkolü ve kulak temizleme çubuklarını bulup çıkarırken.

"Beni zorlamaya devam edecek misin?" dedi bir kaşını kaldırarak. Yüzündeki, *çeneni kapat ve ilacı kabul et*, diyen ciddi kararlılık ifadesi çok sevimliydi.

"Tamam ya..."

"Güzel. Şimdi tişörtünü çıkar."

Dudaklarım bir sırıtışla gerildi. "Başından beri planın bu muydu? Beni çıplak bırakmaya mı çalışıyordun?"

"Aynen, Cooper. Barınağa gidip bir köpek yavrusu çaldım, onu tehlikeli bir duruma soktum, sonra bunu yapanın ben olduğumu anlamayasın diye onu kurtarmak için dalgaların arasına atladım ve köpeğe telepatik mesaj gönderip seni yolmasını söyledim. Hepsini sırf mükemmel kaslarını görmek için yaptım," dedi alaycı bir şekilde burnundan nefes vererek.

"Bayağı çabalamışsın," dedim. "Ama haksız olduğunu söyleyemeyeceğim. Kaslarım *gerçekten* mükemmeldir. İnsan bilincini aşan bir kusursuzluğa sahipler."

"Egon da öyle."

Tişörtümü bilerek yavaşça çıkardım. Tüm o alaycı sözlerine rağmen bedeni, çıplak göğsüme tepki verdi. Nefesi hafifçe kesilirken gözlerini kaçırıp alkol şişesinin kapağını açmakla meşgulmüş gibi yaptı.

Gülümsememi sakladım ve kolumdaki yaraları temizlemeye başladığında arkama yaslandım.

"Burada sadece ikiniz mi yaşıyorsunuz?" diye sordu merakla.

"Evet. Evan'la bu evde büyüdük. Dedemin babasıyla annesi, bu evi evlendiklerinde inşa etmişler. Onlardan sonra dedemler burada yaşamış. Sonra da biz."

"Ne güzel."

Öyleydi gerçekten. Ama ev artık dökülüyordu. Çatının değişmesi gerekiyordu. Kumsal erozyonu yüzünden temelde çatlaklar oluşmuştu. Dış cephe çok fazla fırtına görmüş, zemin döşemeleri eğrilip bükülmüştü. Zamanım ve param olsa onaramayacağım şeyler değildi ama iş her zaman dönüp dolaşıp vakte ve nakde gelmiyor muydu zaten? Lanet olası kasaba *keşkelerle* doluydu. Bunu düşünürken birden neden burada olduğumu, bir klonun kız arkadaşının ellerini çıplak göğsümde dolaştırmasına neden izin verdiğimi hatırladım.

"Bitti," dedi koluma dokunarak. "Şimdi daha iyi."

"Teşekkür ederim," derken sesim biraz çatallı çıktı.

"Rica ederim." Onun sesi de biraz boğuktu.

Kendimi bir an için parlak yeşil gözlerinde kaybettim. Sıcak avcu tenime değerken benim tişörtümle sarılmış olan, neredeyse çıplak bedeniyle ilgili kışkırtıcı düşünceler kafamı doldurdu. Boynundaki kasın seğirmesine bakılırsa o da bana karşı boş değildi.

Aklımdan geçenleri yapabilirdim. Kalçalarını kavrayıp onu kucağıma oturması için çekebilir, elimi saçlarına daldırıp yakıcı bir öpücükle dudaklarına yapışabilirdim. İlk adımı o atmadıkça onu yatağa götüremezdim ama aramızda cızırdayan elektrik bir şeylerin göstergesiyse bir öpücükle durabileceğimizden şüpheliydim. Bu öpücük kesinlikle yatakta sonlanırdı ve o zaman da çoktan aletimi derinliklerine daldırmış olurdum. Kincaid'i öyle hızlı terk ederdi ki kimsenin *oyun bitti* demeye vakti olmazdı. Kazanırdım. Görev tamamlanırdı.

Ama o zaman işin eğlencesi falan kalmazdı, değil mi?

"Pekâlâ," dedim. "Sıra arkadaşında."

Mackenzie de tıpkı benim gibi bir uyuşukluk halinden kurtulmuşçasına gözlerini kırpıştırdı.

Köpek yavrusu için sıcak, köpüklü bir banyo hazırlayıp onu içine koyduk. Hayvan birden tamamen değişime uğradı. O boğulmak üzere olan sıçan, küvete düşen şampuan şişesiyle oynayan minik bir Golden Retriever'a dönüştü. Ya annesi tarafından terk edilmiş ya da kaybolmuş olan zavallı şey bir deri bir kemikti. Onu bulduğumuzda tasması yoktu. Barınak, çipi falan var mı diye kontrol ederdi artık.

Köpeği iyice temizleyip kuruttuktan sonra mutfağa bir kâse su koydum ve yesin diye birkaç hindi sosis dilimledim. Onun için ideal besin değildi ama içinde bulunduğumuz koşullarda en

iyisi buydu. Yavru yemeğini yerken kapıyı açık bırakarak arka verandaya çıktım. Hava serinlemişti ve okyanus esintisi dalgaları savuruyordu. Ufukta bir teknenin yanıp sönen ışıkları görünüyordu.

"Biliyorsun..." Mac yanıma gelmişti.

Varlığının farkındaydım zaten; tüm sinir uçlarım onun bulunduğu yöne doğru dönmüş durumdaydı. Hatun bana bakmıyordu bile ama ben çoktan yarı sertleşmiş haldeydim. Bu çok sinir bozucuydu.

"Burada olmamalıyım," diye bitirdi.

"Sebep?"

"Sebebini bildiğini düşünüyorum." Sesi yumuşak ve ölçülüydü. Hem beni hem kendini test ediyordu.

"İstemediği bir şeyi yapacak bir kıza benzemiyorsun." Dönüp gözlerine baktım. Onunla fazla zaman geçirmemiştim ama inatçı olduğunu biliyordum. Başkasının emriyle hareket edecek, itilip kakılacak biri değildi. Üstün zekâm sayesinde onu buraya çekebildiğimi zannetme yanılgısına düşmüyordum yani.

"Gerçeği bilsen şaşırırsın," dedi acı acı.

"Anlat o zaman"

Beni ölçüp tartıyormuş gibi baktı. Şüpheliydi. İlgimin ne kadar samimi olduğunu sorguluyordu.

Kaşımı kaldırdım. "Arkadaşız, değil mi?"

"Öyle düşünmek istiyorum," dedi.

"O zaman anlat bana. Seni tanımama izin ver."

Beni incelemeye devam etti. Yüce İsa. Bana böyle baktığında beni çözdüğünü, her şeyi anladığını hissediyordum. Daha önce kimsenin karşısında bu denli açığa çıkmış hissetmemiştim. Fakat her nedense bu beni olması gerektiği kadar rahatsız etmiyordu.

"Özgürlüğün kendi kendine yetmek olduğunu sanıyordum," dedi sonunda. "Ama bunun tam olarak doğru olmadığını gör-

düm. Bunu benden duymak sana muhtemelen saçma gelecek ama kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Beklentiler ve vaatlerden oluşan bir kapana. Kendim dışında herkesi mutlu etmeye çalışıyorum. Keşke bir kez olsun bencil olabilseydim. İstediğim şeyi, istediğim zaman, istediğim şekilde yapabilseydim."

"Öyleyse niye yapmıyorsun?"

"O kadar kolay değil."

"Tabii ki kolay." Zengin insanlar her zaman paranın onlara nasıl yük olduğunu söyler dururdu. Çünkü parayı nasıl kullanacaklarını bilmiyorlardı. Saçma sapan şeylere kendilerini öyle kaptırıyorlardı ki aslında ahmak arkadaşlara veya aptal kulüplere üye olmaya ihtiyaçları olmadığını unutuyorlardı. "Başkalarını salla. Sana kötü hissettirenler mi var? İlerlemeni engelleyenler mi var? Hepsini salla ve hayatına devam et."

Dişleri alt dudağına battı. "Yapamam."

"O zaman yeteri kadar istemiyorsun demektir."

"Bu hiç adil değil."

"Tabii ki değil. Hayat ne zaman adil oldu ki? İnsanlar daima değiştirmek için isteksiz oldukları şeyler hakkında yakınıyorlar. Bir noktada ya cesaretini toplayacaksın ya da çeneni kapayıp oturacaksın, başka seçenek yok."

Mackenzie kahkaha attı. "Bana çenemi kapamamı mı söylüyorsun?"

"Hayır, yaşamın ve kontrolümüzün ötesindeki koşulların bizi durdurmak için karşımıza pek çok engel çıkarabileceğini söylüyorum. En azından biz kendi kendimizi engellemeyelim diyorum."

"Peki ya sen?" dedi yüzüme bakıp soruyu bana çevirerek. "Şu anda sahip olamayacağın ama istediğin şey ne?"

"Seni öpmek."

Gözlerini kıstı.

Bunu söylediğime pişman olmalıydım ama değildim. Yani, onu öpmemi ne engelliyordu ki? Ya da bunu istediğimi ona söylememi? Zaten bir noktada harekete geçmem gerekecekti, değil mi? Onu tav ettiğim açıktı. Planımın gerektirdiklerini yapmayacaksam neden vaktimi harcıyordum?

Bu yüzden onu izleyip ilgisizlik maskesi altındaki duyguları çözmeye çalıştım. Karşımdaki amansız bir hatundu. Ama kısacık bir an için gözlerinde beliren kıvılcımı kaçırmadım. Düşünüyordu. Olasılıkları hesaplıyordu. Bir eylemin bir başka eylemi doğuracağını ve bunların bazı sonuçları olacağını biliyordu.

Dudaklarını yaladı.

Ona biraz daha yaklaştım. Çok az. Kendimi kışkırtıyordum. Ona dokunma ihtiyacım neredeyse katlanılmazdı.

"Ama bunu yaparsam mükemmel bir dostluğu mahvetmiş olurdum," dedim çünkü kahrolası ağzımın kontrolünü tamamen kaybetmiştim. "Bu yüzden rahat durmayı seçeceğim."

Ne halt ediyordum ben böyle? İçime ne girmişti bilmiyordum ama birdenbire kendimi onu *çekmek* yerine iterken bulmuştum.

Mac denize dönüp kollarını parmaklığa yasladı. "Dürüstlüğünü takdir ediyorum."

Gözucuyla yüzünün yan tarafına bakarken içim hayal kırıklığıyla doldu. Üstünde benim tişörtümden başka bir şey olmayan muhteşem bir kadın hemen dibimde duruyordu. Bense onu kollarıma çekip bayıltana dek öpeceğim yerde kendimi gözünde arkadaş kategorisine sokuyordum.

Doğrusu bu planı yaptığımızdan beri ilk defa başımı büyük bir derde sokup sokmadığımı merak etmeye başlamıştım.

ONUNCU BÖLÜM

Mackenzie

Ertesi sabah Cooper'dan bir mesajla uyandım. Gerçi fotoğrafı Evan çekmiş olmalıydı çünkü Cooper yatakta uyuyordu, köpek yavrusu da göğsüne sokulup başını çenesinin altına gömmüştü. O kadar sevimli bir manzaraydı ki. Dün gece ikisinin asla anlaşamayacağından emindim ama farklılıklarının üstesinden gelmiş gibi görünüyorlardı.

Evan ile Cooper'ın köpeği evde tutmaya karar vermelerini umuyordum. Doğru olanın onu barınağa götürmek olduğunu biliyordum; sonuçta yanıma alamazdım. Ama onu bir daha asla göremeyecek olma düşüncesi kalbimi kırıyordu.

Cooper'a cevap yazdım ama öğleden önceki ikinci dersimden çıktığımda ondan hâlâ ses yoktu. Çalışıyor olmalıydı. Göğsümdeki küçük sızının sebebinin köpek için endişelenmem olduğunu kendime söyleyip duruyordum ama kimi kandırıyordum ki? Dün gece verandasında olanları unutmuş gibi yapamazdım. Aramızdaki cinsel gerilimi, beni öpmek istediğini açıkça itiraf etmesini... Eğer o geri çekilmemiş olsaydı anlık bir zayıflıkla öpücüğüne teslim olabilirdim, bunun farkındaydım.

Cooper'ın cazibesini hafife almıştım. Bu benim hatamdı; çaresiz hayvanlara yardıma koşan yarı çıplak, yakışıklı erkekler ta-

rafından tahrik edilmemek için çabalamam gerektiğini biliyordum. Bundan böyle daha dikkatli olmalı ve arkadaş olduğumuzu sürekli kendime hatırlatmalıydım. İşleri karıştırmaya hiç lüzum yoktu.

Telefonum titrediğinde hevesle cebimden çıkardım ama gelen mesaj Preston'dandı, Cooper'dan değil.

İkinci düş kırıklığı dalgasını zihnimin en gerilerine itip parmak izimle ekran kilidini açtım.

Preston: *Otoparkta seni bekliyorum.*

Doğru ya. Bugün kampüs dışında öğle yemeği yiyecektik. İyi ki hatırlatmıştı çünkü işletme fakültesinin yanındaki sandviç dükkânından tavuklu sebzeli dürüm almak üzereydim.

Preston'ın üstü açılan aracına atladım ve Avalon Körfezi'ne doğru yola çıkarken derslerimiz hakkında muhabbete koyulduk. Vardığımızda Pres rıhtımın yakınlarında, sokakta park edecek bir yer buldu. Arabadan inerken nabzım hızlanmaya başlamıştı. Cooper ile amcasının restore ettikleri restoranın olduğu tarafa bakmamak için elimden geleni yaptım.

Ne yazık ki üç buçuk saniye dayanabildim. Ama şantiye boştu. Muhtemelen öğle yemeğine çıkmışlardı. Ya da bugün başka bir yerde çalışıyorlardı.

Bir kez daha hüsrana uğramamış gibi yaptım.

"Dün neler yaptığını anlatmadın." Arkadaşlarıyla buluşacağımız spor barına doğru ilerlerken Pres elimi tuttu. "Kasabaya indin mi?"

"Evet, indim. Rıhtımı keşfe çıktım ve iskelede biraz yürüyüp günbatımını izledim. Çok hoştu."

Son anda yavru köpek meselesini anlatmaktan vazgeçmiştim. Pres kıskanç bir tip olduğu için değil, henüz Garnet'a yeni gel-

mişken ve her şey yolunda giderken herhangi bir tartışma çık-maması için yaptım bunu. Ona Cooper'la arkadaşlığımdan elbet bahsedecektim. Doğru zaman geldiğinde.

"Senin poker oyunun nasıl geçti? Düşününce... Sen de bana mesaj atmadın." Ben de kıskanç bir tip değildim. Uzun mesafe ilişkisi yaşadığımız için arada bir birbirimize mesaj atmayı ya da cevapsız aramalarımıza dönmeyi unuttuğumuz olurdu. Buna alışmıştık. Birimiz sabaha kadar mesaja ya da aramaya dönmedi diye her seferinde kavga çıkarsaydık çok uzun zaman önce ayrılmış olurduk. Buna güven denirdi işte.

"Aynen, poker oyunu nasıldı?" diye tekrarladı Benji Stanton. Gruba yaklaştığımız için sorumu duymuştu. Yüksek sesle güldü. "Sevgiline dikkat etsen iyi edersin. Kart oyunlarında beceriksiz olmasına rağmen ne zaman duracağını hiç bilmiyor."

"Yani kötü mü geçti?" diye sordum Pres'e gülümseyerek.

"Berbat geçti," diye doğruladı Benji. O da Pres gibi işletme okuyordu. Geçen sene ortak derslerinde tanışmışlardı.

Benji'nin ailesi, Hilton Head'de mülk sahibiydi ve babası serbest yatırım fonu yönetiyordu. Preston'ın arkadaşlarının hepsi benzer çevrelerden geliyordu. Aileleri finans, emlak, siyaset alanlarında milyarderler kulüplerine üyeydi. Yani acayip zengindiler. Neyse ki beni sıcak karşılamışlardı. Birinci sınıfta okuduğum için bana karşı dostane olmayacaklarını sanıp endişelenmiştim ama şimdiye dek Preston'ın Garnet'taki arkadaşlarından kötü bir enerji almamıştım.

"Onu dinleme bebeğim." Pres kafama bir öpücük kondurdu. "Ben uzun vadeli kazancıma bakıyorum."

Birkaç dakika sonra mekânın merdivenlerindeydik. Sharkey'nin Spor Barı iki katlıydı ve üst katta okyanus manzaralı masalar vardı. Giriş katındaysa oyun masaları, pek çok televizyon ve bar bulunuyordu. Bir garson bizi tırabzanın yanındaki

uzun ayaklı bir masaya yönlendirirken çocuklar hâlâ Preston'ın kart oyunlarındaki beceriksizliğine gülüyorlardı.

"Kıymetli mücevherlerini kasanda sakla, Mac," diye nasihat etti Floridalı Seb Marlow. Ailesi hükümet için savunma anlaşmaları yapan dev bir firmaya sahipti. Ciddi ve gizli işler yürütüyorlardı. '*Söylersem seni öldürmek zorunda kalırım*' türünden şeyler. Ya da en azından Seb partilerde sürekli böyle söylüyordu. "Oyuna geri dönebilmek için Rolex saatini ortaya koyacaktı neredeyse."

Kahkahamı bastırarak Pres'e döndüm. "Şaka yapıyor, değil mi?"

Omuz silkti çünkü para onun için kafa yorulacak bir şey değildi. Ayrıca ne yapacağını bilmediği kadar çok saati vardı. "Siz bir de bilardoda karşıma çıkın," dedi arkadaşlarına kaşlarını çatarak. "Gerçek beyefendilerin oyunu bilardodur."

Benji, Seb'e bakıp sırıttı. "Ya iki katı ya hiç."

Meydan okumalardan asla geri adım atmayan Preston fazlasıyla istekli görünüyordu. "Kabul."

Erkekler masadan kalkarken Preston yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Tek bir oyun," dedi. "Hemen geri döneceğim."

"Arabanı kaybetme," diye uyardım. "Kampüse dönmek için araca ihtiyacım var."

"Endişelenme," diye seslendi Benji omzunun üzerinden. "Bende."

Pres gözlerini devirip arkadaşlarının peşinden gitti. Onun hakkında sevdiğim şeylerden bir diğeri de şaka kaldırabilmesiydi. Gecenin sonunda cüzdanı boşalmış olsa bile aptal bir oyun yüzünden asla alınıp gücenmezdi. Gerçi kaybettiği şey başkasının bitmek tükenmek bilmeyen parası olunca gücüne gitmemesi normaldi.

"Eveeet, çocuklar gittiğine göre..." Benji'nin kız arkadaşı Melissa, bana ve Seb'in kız arkadaşı Chrissy'ye doğru eğilmek için su bardaklarını kenara itti.

Melissa'nın yelkenli kullanma hobisi olduğunu bilmem dışında onu fazla tanımıyordum. Chrissy hakkında bildiklerimse çok daha azdı. Keşke bu kızlarla, ebeveynlerimizin banka hesaplarının büyüklüğü dışında başka ortak noktalarımız da olsaydı.

Gerçeği söylemek gerekirse çok fazla kız arkadaşım yoktu. Geçtiğimiz haftalarda da hâlâ kadın yaşıtlarımla bağlantı kurmakta başarısız olduğum kanıtlanmıştı. Bonnie'yi çok seviyordum ama o benim için arkadaştan çok küçük bir kız kardeş gibiydi. Lisedeyken de kız arkadaşlarım olmuştu ama kimseyle sıkı dost olamamıştım. "Yakın arkadaşım" sayılabilecek tek kişi, eski kamp arkadaşım olan ve on sekiz yaşına basana dek her yaz birlikte eğlendiğim Sara'ydı. Hâlâ düzenli aralıklarla mesajlaşıyorduk ama o artık Oregon'da yaşıyordu ve yüz yüze görüşmeyeli iki yıl olmuştu.

Sosyal grubum artık oda arkadaşım, erkek arkadaşım ve onun arkadaşlarından oluşuyordu. Onlar da kafa kafaya vermiş, dedikodu yapmakla meşguldü.

"Eee, Snapchat'teki şu kız hakkında ne öğrendin?" diye sordu Melissa.

Chrissy, bir çift Jimmy Choo kapmak için havuzun dibine dalmak üzereymiş gibi derin bir nefes aldı. "Garnet'ta burslu okuyan bir ikinci sınıf öğrencisiymiş. Instagram'da oda arkadaşının en yakın arkadaşını bulup DM attım. Kızın oda arkadaşına anlattığına göre bir tekne partisinde tanışıp öpüşmüşler."

"Yani sadece öpüşmüşler mi?" Melissa duyduklarından dolayı hüsrana uğramış gibiydi.

Chrissy omuz silkti. "Söylentilere göre tekne partisinde biri oral seks yapan birilerini basmış. Seb olabilir de olmayabilir de. O kadar da önemli değil."

Annemin üniversite zamanlarında nasıl bir kız olduğunu düşününce gözümde hemen Chrissy gibi bir canlanıyordu. Kız

ağırbaşlı, alımlı ve soğukkanlıydı. Saçının bir teli ya da bir kirpiği bile düzensiz görünmüyordu. Aldatma gibi iğrenç bir konuyu eğlenceli bulması görünüşüne çok aykırıydı bence.

"Bir dakika," diye araya girdim. "Erkek arkadaşın seni aldatıyor ama sen umursamıyor musun?"

Kızların ikisi de onları başından beri dinlemediğimi düşünüyormuş gibi baktılar.

Chrissy, "İki eski ABD başkanı ve Suudi Arabistan'ın veliaht prensi, geçen yıl babasının Seyşeller'deki doğum günü partisine katıldı," dedi. "Sadakatsizlik gibi önemsiz bir şey yüzünden Sebastian gibi adamlarla yolunu ayıramazsın. Onun gibilerle evlenirsin."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Seni aldattığını bildiğin biriyle evlenir misin?"

Cevap vermedi. Sadece gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Tek eşlilik beklentisi bu kadar banal ve modası geçmiş miydi yani? Oldukça açık fikirli biri olduğumu düşünürdüm ama görünüşe göre aşk ve romantizm hakkındaki düşüncelerim şoke ediciydi.

"Buna aldatmak bile denmez ki," diye dudak büktü Melissa, elini *saçmalık* der gibi sallayarak. "Seb burslu bir piliçle mi takılmış? Kimin umurunda? Yani, eğer potansiyel eş olsaydı o zaman hikâye başka olurdu. İşte o zaman endişelenmek gerekirdi."

"Potansiyel eş mi?" diye sordum.

Chrissy bana küçümseyen bir bakış attı. "Seb, Benji ve Preston gibi erkekler için iki tür kadın vardır. Potansiyel eşler ve Marilyn olanlar. İlkiyle evlenirsin, ikincisini becerirsin."

Evleneceğin kadını beceremez misin? Ya da becerdiğin kadınla evlenemez misin? Dilimin ucundaki soruları yuttum. Sormanın ne anlamı vardı ki?

"Merak etme," dedi Melissa, masanın üzerinden uzanıp elini elimin üstüne koyarak. Bunun rahatlatıcı bir hareket olduğunu

düşünüyordu herhalde. "Sen kesinlikle potansiyel eşsin. Preston da bunun farkında. Endişelenmen gereken tek şey o yüzüğü parmağına takmak. Bunun dışındaki her şey..." Doğru sözcüğü bulmak için Chrissy'ye baktı. "... teferruat."

Bu şimdiye kadar duyduğum en iç karartıcı ilişki tavsiyesiydi. Bu genç kadınların kendi ailelerinin paraları ve küçük imparatorlukları vardı zaten, stratejik evliliklere ihtiyaçları yoktu. O zaman neden kendilerini sevginin eksik olduğu bir anlaşmanın içine sürüklüyorlardı?

Bir gün Preston'la evlendiğimde sebebi para ya da aile bağlantıları olmayacaktı. Yeminlerimiz, hisse senedi fiyatları düşmediği sürece aldatmanın tolere edilebileceği şartını içermeyecekti.

"Ben bu şekilde yaşamak istemezdim," dedim kızlara. "Sevgi ve karşılıklı saygı üzerine kurulmayacaksa ilişkinin ne anlamı var?"

Melissa bana tepeden bakarcasına başını eğip dudaklarını hafifçe büzdü. "Ah tatlım, ilk başta herkes böyle düşünür. Ama sonunda hepimiz daha gerçekçi olmaya başlarız."

Chrissy hiçbir şey demedi ama soğuk, kayıtsız ifadesi içimdeki bir şeyi hareketlendirdi. Kısacık ve belirsiz bir duyguydu ama midemi bulandırmıştı.

Tek bildiğim şuydu ki aldatmayı "teferruat" olarak göreceğim noktaya gelmeyi asla istemiyordum.

Daha sonra Preston beni Tally Binası'na geri götürürken konuyu açtım. Kızlar bana gizlilik sözü verdirmedikleri için sorarken içim rahattı. "Melissa ve Chrissy'nin, Seb'in Chrissy'yi aldattığını düşündüklerini biliyor muydun?"

Kampüse giden dolambaçlı yolda vites değiştirirken yüz ifadesini değiştirmedi. "Hissediyordum."

Kaşlarımı çatmamaya çalıştım. "Doğru mu peki?"

"Hiç sormadım," dedi. Birkaç saniye sonra, "Doğruysa şaşırmam," diye ekledi.

Preston'ın o tekne partisinde olup olmadığı ya da olayı bilip bilmediği önemli değildi. Bunun mümkün olduğuna inanmasa arkadaşını satmazdı. Bu da bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

"Chrissy kızgın bile değil." İnanmazlıkla kafamı salladım. "Hatta ikisi de kızgın değil. Bu olayı iş anlaşmasındaki pürüzler gibi görüyorlar."

"Ben de anlamıştım aslında." Pres, yurdumun dışındaki otoparka yanaştı ve güneş gözlüğünü çıkarıp gözlerimin içine baktı. "Birkaç haftadır fısıltılar dolanıyordu. Anladığım kadarıyla Seb ve Chrissy bu meseleyi görmezden gelmeyi tercih ettiler. Dürüst olmak gerekirse bu çok da sıradışı bir şey değil."

"Aldatmak sıradışı değil mi?" Bana göre aldatmak aşağılayıcı bir davranıştı. Partnerine, *seni sadık kalacak kadar sevmiyorum ve sana, gitmene izin verecek kadar saygı duymuyorum*, demek gibi bir şeydi. Onu korkunç bir kapana sıkıştırmaktı.

Omuz silkti. "Bazı insanlar için."

"Biz o insanlardan olmayalım," diye rica ettim.

"Değiliz zaten." Preston orta konsolun üzerinden uzanıp yanağımı kavradı ve beni yavaşça öptü. Geri çekildiğinde açık mavi gözleri güvenle parlıyordu. "İlişkimizi tehlikeye atmakla büyük aptallık etmiş olurum, bebeğim. Evlenilecek kadını gördüğüm yerde tanırım."

Bunu iltifat olarak söylüyor olmalıydı ama Melissa'nın ifadesini kullanması midemi bulandırmıştı. Eğer ben potansiyel eşsem bu hayatında bir de Marilyn olduğu anlamına mı geliyordu? Ya da birden fazla Marilyn?

Hüsran boğazımı sıkıştırdı. Melissa ile Chrissy'nin zihnime bu iğrenç şüphe tohumunu ekmiş olmalarından nefret ediyordum.

"Ben evlenilecek bir kadınım, öyle mi?" diye takıldım rahatsızlığımı bastırmaya çalışarak. "Neden peki?"

"Hmmm..." Dudakları yanağımdan kulağıma kaydı ve dişleri kulak mememi buldu. "Çünkü çok seksisin. Ve zekisin. Aklın başında. Ayrıca seksisin. Sadıksın. Seksisin. Bazen tartışmaların aşırı gelebiliyor..."

"Hey," diye itiraz ettim.

"... ama önemli konularda karşı gelmiyorsun," diye bitirdi. "Hayattan istediklerimiz konusunda benzer hedeflerimiz var. Ah, çok seksi olduğundan bahsetmiş miydim?"

Dudakları tekrar benimkilere değdi. Dikkatim biraz dağılmış olsa da öpücüğüne karşılık verdim. Hakkımda söyledikleri çok tatlıydı. O kadar ki suçluluk duygusu boğazımı sıkıştırmıştı; çünkü Cooper meselesi yüzünden bu ilişkide asıl aşağılık olan taraf *bendim*.

Peki arkadaşlık, karşı taraf çekici olsa bile aldatmak sayılmasa da aldatmaya çok yakın olarak görülebilir miydi?

Yo hayır, görülemezdi. Mesajlaşmak, partnerini aldatmak sayılmazdı. Sonuçta birbirimize çıplak fotoğraflar gönderip cinsel fantezilerimizi anlatmıyorduk. Hem dün geceden sonra Cooper da ben de sınırlarımız konusunda daha net fikirlere sahiptik. Artık o sınırı kesinlikle aşmamam gerektiği konusunda daha kararlıydım.

Yurduma doğru yürümeye başlamıştım ki şeytanın kendisinden yeni bir mesaj geldi. Evan ve köpek yavrusunun kumsalda oynadıkları bir fotoğraf da mesaja eşlik ediyordu.

Cooper: *Plan değişti. Yavru bize taşınıyor.*

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Cooper

"Neredeymiş bakalım dünyanın en güzel kızı? Burada mıymış? Burada mıymış tatlı kızım benim? Yiyeceğim şimdi seni, minnoş meleğim."

Kazık kadar olmuş ikizimin dudaklarından dökülen bebeksi sözler utanç vericiydi.

Bu sözlerin hedefindeki canlı ise utanmazın önde gideniydi. Hartley evinin en yeni üyesi, sürünün lideri seçilmiş gibi kasım kasım kasılarak mutfakta geziniyordu. Gerçi öyle de sayılırdı. Evan'ı küçük patisinde oynatıyordu resmen. Bense ilk gördüğüm sevimli yüze âşık olacak bir ahmak değildim.

"Dostum," dedim uyarıcı bir sesle. "Kendine gel. Utanç verici davranışlar sergiliyorsun."

"Ne utancı ya? Baksana şunun güzelliğine!" Yavruyu yerden alıp bana uzattı. "Sevsene bir kere. Nasıl da yumuşacık."

Elimi uzatıp köpeğin altın rengi kürkünü okşadım. Dün temizliği ve bakımı için elli dolar harcamıştım, tabii ki de yumuşacık olacaktı. Köpeği ellerinden alıp tekrar yere koydum.

O da hemen zemine işedi.

"Hay ben senin..." diye homurdandım.

Evan anında anne tavuğa dönüşüp bir rulo havlu peçete aldı ve yeni kız arkadaşına bebeksi şeyler söylemeye devam ederken sidiklerini temizledi. "Sorun değil, güzel kızım. Hepimiz bazen hata yaparız."

Köpek eğitimini henüz tam olarak çözememiştik. Veteriner blogları ve evcil hayvan sitelerinde dolaşarak bir şeyler öğrenmeye çalışıyorduk. Tek bildiğim şuydu ki son yedi günde hiç istemeyeceğim kadar köpek çişi ve kakası temizlemiştim. O şey sevimli olduğuna şükretmeliydi. Geçen hafta barınaktaki veteriner, üzerinde çip olmadığını ve bir süredir terk edilmiş halde dolaştığını doğruladığında onun kafese tıkılmasına ve yine yalnız kalmasına gönlüm razı gelmemişti. Serseri olabilirdim ama gaddar değildim. Bu yüzden veterinerin, yavrunun kilo alması için verdiği özel mamayı da alarak onu eve geri getirmiştim. Artık bir köpeğimiz vardı.

Fakat önümüzde işle dolu uzun bir gün uzanıyordu ve artık çalışmaya başlamamız gerekiyordu. Tabii eğer Evan minnoş kızını okşamayı kesebilirse.

Sabah gözlerimi açtığımda içimin bir şeyler yapmak için büyük bir şevkle dolu olduğunu hissetmiştim. Bugün Evan'ın da benim de izin günümüzdü ve ben artık evi onarmak için doğru zamanı beklemeye devam etmektense harekete geçmeye karar vermiştim. Burası ailemizden bize kalan tek mirastı. Bu nedenle Evan'ı erkenden kaldırmış ve ihtiyacımız olabilecek şeyleri sipariş etmek için hırdavatçıya götürmüştüm.

Ev restorasyonu listesindeki ilk görev çatıyı değiştirmekti. Ucuz olmayacaktı, birikimlerimi biraz azaltacaktı ama neyse ki Evan'ı da biraz katkı yapması için ikna edebilmiştim. En azından işi kendimiz yapmak bize biraz kazandıracaktı.

"Hadi artık işe koyulalım," dedim kardeşime. Planımız günün geri kalanında eski çatıyı sökmek, yarın da yenisini takmaktı. Hızlı çalışırsak iki günden uzun sürmezdi.

"Önce hızlıca yürüyüş yapıp gelelim. Yavruyu biraz yorayım da biz çalışırken o uyusun."

Sonra cevabımı beklemeden köpeği yerden aldı ve tasmasının asılı olduğu arka kapıya gitti.

"Eğer on dakika içinde dönmezsen onu barınağa geri götürürüm, haberin olsun."

"Siktir git. O burada kalacak."

İçimi çekerek ikisinin verandadan kumlara koşmasını izledim. Hırdavatçıda verdiğimiz sipariş henüz gelmemişti ama ön hazırlıklarımızı yaparak zaman kazanabilirdik. Maalesef ki Evan'ın iş etiği benimki kadar sağlam değildi. Çalışmayı ertelemek için elinden geleni yapardı.

Ben de verandaya çıkıp parmaklığa dayandım ve köpeğin doğruca suya yönelmesini sırıtarak izledim. Yumuşacık tüylere elveda demenin vakti gelmişti demek. Evan artık onu övemeyecekti, çok iyi olmuştu.

Onları beklerken telefonumu çıkarıp Mac'e mesaj attım.

Ben: *Patates nasıl isim?*

Neredeyse anında cevap attı. Mesaj listesinde öncelikli olduğum için egomun okşandığını itiraf etmeliydim.

Mackenzie: *Kesinlikle olmaz.*

Ben: *Mary Pawpins?*

Mackenzie: *İdare eder. Ben Daisy diyorum.*

Ben: *Daha ne kadar sıradanlaşabilirsin acaba?*

Mackenzie: *Sensin sıradan.*

Ben: *Hayır bebeğim. Ben türümün tek örneğiyim.*

Mackenzie: *Senin bebeğin değilim.*

Ben: *Eee, ne yapıyorsun bakalım?*

Mackenzie: *Dersteyim.*

Mesajın sonunda kafasına silah dayanmış bir emoji eklemişti. Ekranıma sırıtarak baktım.

Ben: *O kadar mı kötü?*

Mackenzie: *Kötünün de kötüsü. Biyolojiyi zorunlu bilim dersi olarak seçerken salaklık etmişim. Neden bütün türlerin isimleri Latince ki!!? Ayrıca hücre teorisinden ne kadar nefret ettiğimi de unutmuşum! Hayatın en temel yapı taşının hücre olduğunu biliyor muydun?*

Ben: *Onun seks olduğunu sanıyordum.*

Mackenzie göz deviren emoji gönderdi, sonra telefonunu kapatması gerekti. Profesörü öğrencilere sorular sormaya başlamıştı. Ona imrendiğimi söyleyemeyecektim.

Garnet, kasabalılar için oldukça hoş burs fırsatları sunuyordu ama üniversite hiçbir zaman ilgi alanıma girmemişti. Anlamsız geliyordu çünkü. İnşaat ve ağaç işçiliği hakkındaki her şeyi amcamdan, internetten ya da kütüphanedeki kitaplardan öğrenebilirdim. Geçen sene, ne kadar az da olsa paramızı doğru yönetebilmek için kasabanın halk eğitim merkezinde muhasebe dersleri almıştım ama bu bana sadece yüz dolara mal olmuştu. Hücrelerin önemli olduğunu ya da maymundan geldiğimizi anlatan hocaları dinlemek için ne diye *sömestr başı* yirmi beş bin dolar ödeyecektim ki?

Evin ön tarafından gelen korna sesiyle kafamı kaldırdım. Siparişimiz gelmişti.

Kapıdan çıkıp Billy ve Jay West'le yumruk tokuşturdum, sonra hafifçe sırtlarına vurdum. Onlar da körfezde büyüdükleri için eski arkadaştık. Gerçi son zamanlarda fazla görüşemiyorduk.

"İhtiyacın olabilecek her şeyi getirdik," dedi Billy, kamyonetin arka kapağını açarken. Hava kompresörü gibi belirli birkaç aleti ödünç istemiş, bazılarını da satın almıştık. Kamyonetin arkasında ayrıca çatı padavraları da vardı.

"Yetecek gibi görünüyor," dedim, malzemeleri indirmesine yardımcı olurken.

"Babam dedi ki kompresörü pazartesiye kadar geri getirebilirseniz herhangi bir ücret ödemenize gerek yokmuş. Ayrıca yağmur suları için saç örtüyü ve ek parçaları da gelişine verdi."

"Çok teşekkür ederim, B," dedim elini sıkarak.

Körfezde herkes birbirinin arkasını kollardı. Bize has bir takas sistemi diyebilirdik buna. *Bugün sen bana bir iyilik yap, yarın da ben sana yapayım*. Son birkaç yıldır gerçekleşen fırtınalardan çoğumuz bu şekilde sağ çıkabilmiştik. İnsanın komşularına güvenebilmesi, herkesin birbirini desteklemesi çok önemliydi. Aksi takdirde şu anda bu kasaba var olmazdı.

Billy, Jay ve ben kavurucu sıcakta tüm malzemeleri indirmeye çalışırken ter içinde kaldık. Tam son paleti de yere koyarken telefonu çalan Billy yanımızdan uzaklaştı.

"Hey, Coop." Jay, tişörtünün koluyla alnını sildi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii. Gel, su içerken konuşalım." Ön verandadaki soğutucudan iki şişe su aldık. Güneş çok fena yakıyordu. Yaz kasabayı terk etmemekte ısrarcıydı. "Ne konuşmak istemiştin?"

Jay tuhaf bir şekilde kıpırdandı. 1.95 boy ve tamamı kastan oluşan doksan kiloyla West oğlanlarının en irisi oydu. Steph'in ona taktığı "kibar dev" lakabı çocuğa cidden uyuyordu. Çok na-

zik biriydi ve birinin yardıma ihtiyacı varsa her zaman ilk koşan o olurdu. Vücudunda tek bir şeytani hücre bile yoktu.

"Bir şey sormak istemiştim." Yanaklarının kızarması sıcaktan değildi. "Sen ve Heidi..."

Kaşlarımı kaldırdım. İşte bunu hiç beklemiyordum.

"Bazı söylentiler duydum. Siz ikiniz bu yaz... şey..." Omuz silkti. "Aranızda bir şey var mı yok mu emin olamadım."

"Yok."

"Ah. Tamam. Güzel." Suyunun yarısını kafaya diktikten sonra devam etti: "Geçen akşam Joe'nun barında ona rastladım da."

Utangaç haline gülmemek için kendimi tutmaya çalıştım. Ne demek istediğini çoktan anlamıştım ama o dolambaçlı yoldan açıklamayı tercih ediyordu.

"Eee, nasıl gitti?" diye sordum. Heidi'yi de diğer kızları da birkaç gündür görmemiştim.

"Eğlenceliydi. Bayağı." Biraz daha su içti. "Ona çıkma teklif etmem senin için sorun olmaz, değil mi? Aranızda bir şey yokmuş zaten."

Jay West saf bir komşu çocuğuydu ve Heidi onu çiğ çiğ yerdi. Tabii ona bir şans verirse. Ama bundan şüpheliydim çünkü bu kasabada yattığı tek erkeğin ben olduğumdan neredeyse emindim. Lisedeyken bir yıllığına bir çocukla çıkmıştı; ama körfezde yaşamıyordu. Heidi'nin bir ayağı her zaman dışarıda olmuştu. Kasabadan hâlâ ayrılmamış olmasına bile şaşırıyordum.

Jay'e, Heidi'nin muhtemelen onu reddedeceğini söylemeye dilim varmadı. Bu yüzden omzuna hafifçe vurup, "Tabii ki sorun olmaz. Heidi harika bir kızdır; ona iyi davrandığından emin ol," dedim.

"İzci sözü," dedi, erkek izciler gibi bir elini kaldırarak. Tabii ki de bir izciydi. Hatta madalyalarının hepsini de hak ederek

kazanmıştı. Evan ile bense sekiz yaşımızdayken izci birliğinden atılmıştık çünkü liderimizin ekipmanını yakmaya çalışmıştık.

"Hey, geldiğinizi fark etmemişim." Evan tasmanın ucundaki yavruyla birlikte yanımıza gelip onsuz indirdiğimiz malzemelere bakarken üzgünmüş gibi yaptı. "Fark etsem yardıma gelirdim."

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. Tabii, tabii.

"Ne zaman köpek aldınız?" diye sordu Jay coşkuyla. Hemen çömeldi ve parmaklarını ısırmaya çalışan yavruyla oynamaya başladı. "Adı ne oğlumuzun?"

"Kız," diye düzelttim. "Adını henüz bilmiyoruz."

"Benim oyum Kitty'den yana ama Cooper bu ironiyi beğenmedi," dedi Evan.

"Karar verme aşamasındayız."

Telefon konuşmasını bitiren Billy aramıza katılıp Evan'a başıyla selam verdi. İkizim de ona aynı şekilde karşılık verip, "Nasıl gidiyor, Billy?" diye sordu.

"İyi gidiyor."

İkisinin gergince bakıştığını fark edince rahatsız oldum. Kibar dev Jay ise her şeyden habersiz halde köpekle ilgilenmeye devam ediyordu. Billy ve kardeşleriyle artık görüşmememizin sebebi buydu işte. Ortam aşırı tuhaf oluyordu.

Tabii Evan çenesini tutamayıp her şeyi daha da tuhaf hale getirmekte yine bir numaraydı. "Gen nasıl?"

Billy kısaca, "İyi," diye homurdandı ve kardeşini de çekip apar topar kamyonete binerek evimizin önünden uzaklaştı.

"Neydi bu şimdi?" diye sordum Evan'a.

"Ne neydi?" dedi. Lanet kafasında neler döndüğünü anlamıyordum sanki.

"Genevieve saplantının devam etmediğini sanıyordum."

"Etmiyor zaten." Yanımdan geçip soğutucudan su aldı.

"Kız haber bile vermeden çekip gitti," diye hatırlattım. "İnan bana, bir yerlerde senin için dövünmüyordur."

"Umurumda değil," diye ısrar etti Evan. "Sadece sohbet ediyordum."

"Genevieve'in ağabeyleriyle mi? Billy, onun Charleston'a kaçmasından seni sorumlu tutsa şaşırmazdım, biliyor musun? Adam seni bir güzel benzetmek için yanıp tutuşuyor."

Evan'ın eski sevgilisi, grubumuzun asıl haylazıydı. Hepimizin birkaç defa yasadışı madde kullandığı veya birkaç kanunu çiğnediği olmuştu ama Gen başka bir seviyedeydi. Yapılacak şey aptalcaysa ve ölüm riski varsa balıklama atlardı. Evan da daima yanında olurdu. Söylentilere göre toparlanmak için gitmişti. Yeni bir yerde yeni bir hayat kuracaktı. Tabii bunun doğru olup olmadığını kimse bilmiyordu. Kızlardan biri hâlâ onunla konuşuyorsa bile hiç konusunu açmıyordu. Genevieve West, Evan'ın lanet olası kalbini söküp aldığı için üzgün bile değildi ama kardeşim bunu görmüyordu.

"Ona hâlâ âşık mısın?" diye sordum.

Yüzündeki teri silmek için tişörtünü çıkardı. Sonra gözlerime baktı. "Aklıma bile gelmiyor."

Tabii, kesin öyleydi. Bu yüz ifadesini biliyordum. Babamızın ortalarda olmadığı her gün, annemizin bizi haftalarca ya da aylarca bir başımıza bıraktığı her zaman eminim ben de böyle görünmüştüm. Evan bazen bu dünyada yalan söyleyemeyeceği tek kişinin ben olduğumu unutuyordu.

Telefonum titreyince dikkatim dağıldı, kardeşimin yalanları bir anlığına aklımdan çıktı. Ekrana baktığımda Mac'ten mesaj geldiğini gördüm.

Mackenzie: *Biyoloji profesörüm az önce sınıfta Bayan Puddles adında bir köpeği olduğundan bahsetti. Hadi ismi çalalım ve arkamıza bile bakmadan kaçalım.*

Kendime engel olamayıp bir kahkaha patlattığımda Evan su şişesinin üstünden keskin bir bakış attı.

"Ya sen?" Sesinde iğneleme vardı.

"Ne ben?"

"Seni ne zaman görsem o klonla mesajlaşıyorsun. Bakıyorum da ikiniz iyice sıkı fıkı oldunuz."

"Plan da bu değil miydi zaten, Bay Dâhi? Kız, hoşlanmadığı bir serseri için erkek arkadaşını terk edecek değil herhalde."

"Ne hakkında mesajlaşıyorsunuz o kadar?"

"Önemli şeyler değil." Yalan değildi. Çoğunlukla isimler hakkında tartışıyor ve *köpeğimizi* nasıl eğiteceğimizi konuşuyorduk. Mac kendi kendine ortak velayet ve ziyaret hakkı bahşetmiş ve bol bol fotoğraf istemişti; ben de ona çiş pedleri ve köpek maması için katkıda bulunmakta serbest olduğunu söylemiştim.

"Hı hı, eminim," dedi gözlerini kısarak bana bakarken. "O zengin kevaşeye karşı bir şeyler hissetmeye başlamadın, değil mi?"

"Hey." Evan bana ne isterse söyleyebilirdi ama öfkesini Mac'e yöneltmeye hakkı yoktu. "O sana hiçbir şey yapmadı. Ayrıca çok da iyi biri. Bu yüzden ağzını topla."

"Ne zamandan beri umurunda?" Bana yaklaşıp suratıma baktı. "O da onlardan biri, unuttuysan hatırlatayım. Bir klon. Şerefsiz erkek arkadaşı seni işten attırdı. Hangi tarafta olduğunu aklından çıkarma."

"Bizim tarafımızdayım," diye hatırlattım. "Her zaman."

Hayatımda kardeşimle aramdaki bağdan güçlü hiçbir şey yoktu. Nokta. Bir kız bunu değiştiremezdi. Evan, Garnet'ta okuyan

herkese karşı kin besliyordu, ona göre onlar düşmandı. Burada büyüyen çoğu gencin düşüncesi buydu ve bunun için onları suçlayamazdım. Bir klonun bize kötülük yapmadığı, bizi kullanmadığı son seferi hatırlamıyordum.

Mac de aynı benim gibi geldiği yerin ürünüydü, bunun aksi mümkün değildi. Eğer farklı insanlar olsaydık –çevremiz aynı olsaydı ve benzer hayatlar yaşasaydık– ondan hoşlanabilirdim. Zeki, komik ve seksiydi. Bu gerçeği inkâr etmek aptallık olurdu.

Ama farklı insanlar değildik. Dünya da farklı bir dünya değildi.

Biz körfezde her zaman kendi payımıza düşeni kabullenir, öyle yaşardık.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

Biyoloji dersinin yirminci dakikasında, çarşamba olduğunu sandığım günün aslında cuma olduğunu ve medya kültürü sınıfında oturduğumu fark ettim. Şimdi projektör ekranındaki *Real Houseviwes* kliplerinin nedeni anlaşılmıştı. Neredeyse halüsinasyon gördüğümü sanmaya başlayacaktım.

Gerçek şuydu ki son birkaç gündür pek iyi değildim. Okul beni sıkıyordu ve işimle alakalı memnuniyetsizliğim giderek artıyordu. Görevlerimin çoğunu başkalarına devrettiğim için uygulamada yapılacak çok az iş olması sinir bozucuydu. Yeni bir projeye, pençelerimi geçirebileceğim büyük ve zorlu bir şeye ihtiyacım vardı.

Daha da kötüsü sürekli diken üstünde hissediyordum. Süngünün ucundaymışım gibi. Telefonum ne zaman titrese bir miktar endorfin, ardından biraz adrenalin, suçluluk ve mide bulantısı hissediyordum. Bir bağımlıya dönüşmüştüm; beni yavaş yavaş öldürdüğünü bilmeme rağmen hâlâ vazgeçemiyordum.

Cooper: *Moxie Crimefighter'a ne dersin?*

Ben: *Jimmy Chew iyiydi.*

Cooper: *O bir kız!*

Ben: *Eh, ben hâlâ onun bir Daisy olduğunu düşünüyorum.*

Cooper: *Muttley Crue?*

Bir çeşit çarpık ön sevişme safhasındaydık sanki. Köpek isimleri hakkında didişmek bir flört biçimi haline gelmişti. Her kızıştırma, metaforik bir striptiz oyununda birbirimize meydan okumak gibiydi. Ve artık fazla ileri gitmeye başlamıştı. Yine de kendimi durduramıyordum. Bana her mesaj attığında son kez yazacağıma söz veriyor, sonra nefesimi tutup cevap gönderiyor ve bir keşin uyuşturucu beklemesi gibi bir sonraki mesajı bekliyordum.

Bunu kendime neden yapıyordum?

Cooper: *Ne yapıyorsun şu anda?*

Ben: *Dersteyim.*

Cooper: *Çıkınca bize gelmek ister misin? Moon Zappa'yı kumsalda yürüyüşe çıkaracağız.*

Bunu neden yapıyordum? Çünkü Cooper beni altüst ediyor, kafamı karıştırıyordu. Kaslı bedenini ve hisli gözlerini gördüğüm rüyalardan soğuk terler dökerek uyanıyordum. Ne kadar inkâr etmek istesem de ondan hoşlanmaya başlamıştım ve bu beni korkunç bir insan yapıyordu. İğrenç, çürük bir kız arkadaştım. Ama hâlâ herhangi bir hamle yapmamıştım. Kendimi kontrol edebiliyordum. İrademi kullanabiliyordum.

Ben: *Bir saate orada olurum.*

Köpeğimiz için, dedim kendi kendime. *Ona iyi baktığından emin olmak için.*

Hı hı, tabii.

İradeymiş, kıçımın kenarı.

Bir saat sonra Cooper'ın evindeydim ve nedense aramız gergindi. Sebep ben miydim o muydu, yoksa ikimiz miydik bilmiyordum ama neyse ki köpeğimiz ihtiyaç duyduğumuz şekilde bizi oyalıyordu. İçeri girdiğim anda bacaklarıma atlamıştı ve ben de sonraki birkaç dakikayı onu okşayarak, kulaklarının arkasını kaşıyarak ve minik tatlı burnunu öperek geçirmiştim.

Evden çıkıp kumsalda bir süre yürüdükten sonra Cooper sonunda kolumu dürttü.

Ona baktım. "N'oldu?"

"Bir şey mi var?" diye sordu. Kumsal boş olduğu için köpeğin tasma kayışını çıkarmış ve yakalasın diye uzağa bir ağaç dalı fırlatmıştı.

Bu hiç adil değildi. Az önce tişörtünü çıkardığı için şimdi onun yarı çıplak dolaşmasını izlemek zorundaydım. Yıpranmış kot pantolonu kalçasından sarkmıştı. Ne kadar başka tarafa bakmaya çalışsam da bakışlarım pantolonun belinden aşağı doğru inen nefis V şekline kayıyor, Pavlov'un aptal köpekleri gibi ağzım sulanıyordu.

"Kusura bakma," dedim. Bana getirdiğinde dalı köpekten alıp tekrar fırlattım. "Okulla ilgili bir şeyler aklımı kurcalıyor da."

Köpeği yorup Cooper'ın evine dönmemiz fazla uzun sürmedi. Eve girdiğimizde, mükemmel göğsündeki tüm kasları saran incecik, solmuş Billabong tişörtünü tekrar giydi. Dakikalar geçtikçe arkadaşça olmayan düşünceler beslememek zorlaşıyordu. Bu da artık gitme vaktimin geldiği anlamına geliyordu.

Yine de beni yurda arabayla bırakmayı teklif ettiğinde reddettim ama net olarak hayır demedim. Neden sonra kendimizi

evin yan tarafındaki, Cooper'ın atölye olarak kullandığı garajda bulduk. İçeride masa testereleri, makineler ve çeşitli alet edevat vardı. Duvarlar sıra sıra ham ahşapla dolu, zemin talaşla kaplıydı. Odanın öbür ucunda tamamlanmış birkaç parça mobilya durduğunu gördüm.

"Bunları sen mi yaptın?" Elimi bir orta sehpanın, bir sandalyenin ve ince bir kitaplığın üzerinde gezdirdim. Bunlar dışında çekmeceli bir dolap ve bir çift sehpa vardı. Yüzeyleri birbirinden farklıydı ama hepsi de modern bir kıyı estetiğine sahipti. Sade, basit fakat zarif.

"Bir nevi ek iş," dedi aşikâr bir gururla. "Hepsi geri kazanılmış ahşap. Bir yerlerde bulduğum şeyleri kırıp amacıma uygun hale getirdim ve bu şekilde dönüştürdüm."

"Çok etkilendim."

Sadece kibarlık ettiğimi düşünüyormuş gibi omuz silkerek iltifatımı geçiştirdi.

"Ben ciddiyim. Gerçek bir yeteneğin var, Cooper. Bundan çok para kazanabilirsin. Annemin arkadaşları burayı görseler indirimdeki bir Saks mağazasıymış gibi talan edip sana para yağdırırlardı."

"Eh." Aletleri yerlerine yerleştirip çalışma tezgâhını düzeltirken yüzünü sakladı. Ellerini meşgul etmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Günlük işimi bırakacak sermayeye sahip değilim ve bunu sürdürülebilir bir işe dönüştürmek için ihtiyaç duyacağım kadar ürün çıkaracak vaktim yok. Ara sıra bir şeyler satıyor, evi onarmak için biriktirdiğim miktara ekliyorum. Bu sadece bir hobi."

Bir elimi kalçama koydum. "Buradan bir şey satın almama izin vermelisin."

Ben daha gözümü kırpamadan yanıma gelip tamamlanmış mobilyaların üzerine bir örtü attı. "Yapma," diye uyarırken gözlerime bakmıyordu.

"Ne yapmayayım?" diye sordum anlamayarak.

"Bunu işte. Bana bir projeymişim gibi bakmaya başladığın an bu..." Bir beni bir kendini işaret etti. "... tuhaflaşıyor. Senin yardımına ihtiyacım yok. Bunları senden para koparmak için göstermedim."

"Biliyorum." Kolunu tutup bana bakması için onu zorladım. "Bunu hayır olsun diye yapmıyorum. Sen benim gözümde acınacak biri değilsin, Cooper. Keşfedilmemiş bir yeteneğe yatırım olarak görüyorum bunu."

Hafifçe homurdandı.

"Gerçekten. Sen popüler olduğunda herkese bunları ilk önce benim gördüğümü söyleyeceğim. Zengin kızlar trend belirleyici olmayı sever."

Karanlık gözleriyle beni inceledi. Bu çocuğun değişik bir yoğunluğu vardı; aurası hem manyetik hem de tehlikeliydi. Mesafemi korumam gerektiğini düşündükçe kendimi ona daha da yaklaşmış buluyordum.

Sonunda yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi. "Lanet klonlar."

"Pekâlâ. Orta sehpa ve sandalyeler için makul bir fiyat belirle. Zaten yurttaki mobilyalarımız berbat durumda. Bonnie'yle birlikte alışverişe çıkıp bir şeyler alacaktık ama okul yüzünden erteleyip duruyorduk."

Yakındaki bir çalışma tezgâhının üstüne hoplayıp oturdum ve bacaklarımı sallamaya başladım. Gitmem gerektiğini biliyordum ama bu çocuğun arkadaşlığından çok fazla keyif alıyordum.

Ve gün geçtikçe bu gerçek bir sorun haline geliyordu.

Cooper hâlâ beni izliyordu, ifadesi anlaşılmazdı. Telefonuna bir mesaj geldiğinde gözlerini benden ayırıp ekranına baktı ve okuduğu şey her neyse gülmeye başladı.

"Komik olan ne?"

"Hiçbir şey. Arkadaşım Steph sohbet grubumuza komik bir şey göndermiş. Sen de bak." Tezgâhta bana katıldı. Koca vücudunu kaldırıp kıçını benimkinin yanına yerleştirirken hiç zahmet çekmedi.

Telefonuna bakmak için ona doğru eğildiğimde ne kadar güzel koktuğunu fark etmemeye çalıştım. Baharat, talaş ve okyanusun birleşimi olan kokusu, afrodizyaklar ve feromonlar denilince akla gelecek ilk koku değildi ama yine de başımı döndürüyordu.

İşin garibi, açık sohbet odasındaki ekran görüntüsünde benim internet sitelerimden biri vardı. *GirlfriendFails*'da paylaşılmış bu gönderi, barda tanışıp geceyi geçirmek için birlikte eve giden bir erkekle kadının hikâyesiydi. Yazıda anlatılanlara göre seks yapıp uykuya daldıktan sonra kadın, adetinin başladığını ve yanında ped ya da tampon olmadığını fark ederek banyolardan birinde var mı diye bakmak için adamın dairesinde dolaşmaya başlıyordu. İlk banyoda herhangi bir kadınsal ürün bulamayınca başka seçeneği kalmadığını fark ederek ikinci yatak odasının içindeki banyoya sızıyordu ve tam lavabonun altında bir kutu tampon bulmuşken arkasında biri beliriyordu. Bu kişi, adamın, soyulduklarını düşündüğü için silah olarak bir abajuru kapıp banyoya koşmuş olan annesiydi. Bir ölüm perisi gibi çığlıklar atıyor ve sabahın dördünde, üstünde sadece bir tişört ve külot olan bir kadının neden banyosunda dolaştığını öğrenmek istiyordu.

"Hayal edebiliyor musun?" Cooper sırıttı. "Böyle şeyleri görünce iyi ki annem etrafta değil diyorum."

Onu güldüren bu sitenin arkasındaki beynin ben olduğumu ona söylemeliydim. Fakat, *eh, o internet sitesi aslında benim. Lisedeyken kurdum ve sayesinde milyonlar kazandım. Ama sen zorlu mobilya işinden bahsetmeye devam et*, demeye cesaretim yoktu. Bu büyük kabalık olurdu.

Genel olarak başarımla övünmeyi sevmiyordum ama şu anda bu konudan bahsetmek ekstra yanlış geliyordu. Bu yüzden annesiyle alakalı yorumuna odaklanmaya karar verdim. "Annen nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi acı acı. Sesinde incinmişlik ve öfke vardı.

Bam teline bastığımı fark ederek konuyu değiştirmek için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım ama o titrek bir nefes alıp konuşmaya devam etti.

"Evan ve ben çocukken de neredeyse hiç etrafta yoktu. Birkaç ayda bir farklı adamlarla birlikte gidiyordu. Bir gün öylece ortadan kayboluverir, sonra beklenmedik anda çıkıp para isterdi." Omuz silkti. "Shelley Hartley hiçbir zaman anne olmadı."

Taşıdığı bu yük, geniş omuzlarının düşüşünden, kot pantolonundaki ipliklerle oynarken alnının kırışmasından belli oluyordu.

"Üzgünüm," dedim ciddiyetle. "Peki ya baban?"

"Öldü. Alkollü araç kullanmanın sebep olduğu bir kazada. Henüz on iki yaşımızdayken dağ gibi kredi kartı borcunu üstümüze yığıp gitti." Eline bir keski alıp bir süre tuttu, sonra tezgâhın kontrplak yüzeyini dalgınca çizmeye başladı. "Anne babamızın bize verdiği tek şey sorumluluklardı." Ani bir gaddarlıkla keskiyi ahşaba sapladı. "Ama sonum onlar gibi olursa kahrolayım. Onlara benzemektense kendimi köprüden atmayı tercih ederim."

Yutkundum. Cooper bazen biraz korkutucu olabiliyordu. Tehdit edici değildi ama zihnini işgal eden işkenceci iblislerin kinetik potansiyeli yüzünden öngörülmeyen tepkiler verebiliyordu. Cooper Hartley'nin karanlık ve tehlikeli derinlikleri vardı ve pervasız yanım –itinayla gömüp sakladığım dürtülerim– onu keşfetmekten başka bir şey istemiyordu.

Boyumu aşan sularda yüzüyormuş gibi hissetmemin bir başka nedeni de buydu

Uzanıp elini sardım. "Bunun bir faydası dokunur mu bilmem ama... Senin onlar gibi olduğunu sanmıyorum." Şu anda onu anladığını söyleyecek bir arkadaşa ihtiyacı vardı. "Çalışkansın, yeteneklisin, akıllısın. Başarma tutkusuna sahipsin. İnan bana, bu özelliklere sahip olmayan pek çok insan var. Birazcık şansı ve bolca hevesi olan bir insan, hayatına istediği şekilde yön verebilir."

"Senin için söylemesi kolay. Ebeveynlerin doğum günlerinde sana kaç tane midilli aldı?" dedi alaycı bir şekilde. Bunu odadaki tek hedef olduğum için bana yönelttiğini biliyordum.

Ona bakıp acı acı gülümsedim. "Annemi aradığımda asistanıyla değil de onunla konuşabildiğim günler kendimi şanslı sayıyorum. Doğum günü kartlarım her sene kişisel asistanları tarafından hazırlanıyor. Karnelerimi ve izin kâğıtlarımı da hep çalışanlar imzalardı."

"Parmağını şaklattığın anda istediğin her şeyi önünde buluyorsun, daha ne istiyorsun ki?"

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Kafamı iki yana salladım. "Evet, zengin bir ailede doğduğum için çok şanslıyım. Ama zengin olunca da para her şeye bahane oluyor. Hepimizin arasında bir duvar oluşturuyor. Çünkü bir konuda haklısın: Bizler *klonuz*. Doğduğum günden beri annemle babam beni onlar gibi olmam için yetiştirdiler. Beni kendi görüşleri ve düşünceleri olan bir birey gibi görmüyorlar. Ben bir sahne dekoruyum. Yemin ederim, bazen sırf babamın politik emellerine hizmet etmek için mi doğdum diye merak ediyorum."

Cooper bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Babam bir ABD kongre üyesi," diye açıkladım. "Ve herkes seçmenlerin, aileleri olan adayları tercih ettiğini biliyor. En azından anketler böyle söylüyor. Ben de bu yüzden *hop*... Dünyaya gelivermişim işte. Seçim kampanyalarında poz vermek, kameralara parıltılı tebessümler atmak ve bağış etkinliklerinde babacı-

ğım hakkında güzel şeyler söylemek için yetiştirilmişim. Hepsini de sorgulamadan, yakınmadan yaptım. Çünkü bunun bir gün beni sevmelerini sağlayacağını umuyordum." Acı bir kahkaha attım. "Dürüst olmam gerekirse yerime tamamen farklı bir kız geçse bunu fark edeceklerini bile sanmıyorum. Şahsıma karşı bu kadar ilgisizler işte."

Tüm bunları ilk kez yüksek sesle dile getiriyordum. İlk defa birinin bu yanımı görmesine izin veriyordum. Yani, evet, Preston'a da pek çok kez içimi dökmüştüm ama filtrelenmemiş şekilde değil. Erkek arkadaşımla aynı çevredendik ama onun kaderi hakkında herhangi bir şikâyeti yoktu. Ona göre bizim dünyamız gayet normaldi. Hem neden şikâyetçi olsundu ki? O bir erkekti. Bir gün aile imparatorluğunu yönetecekti. Bense arzularımı sır olarak saklamalı ve ailemin, "önemsiz gençlik heveslerimden" sonunda kurtulduğumda sessiz sakin bir ev hanımı olma niyetim olmadığını anlamaması için dikkat etmeliydim.

İkisi de internet sitelerimin tamamıyla vakit kaybı olduğunu düşünüyorlardı. Annem, liseden sonraki boş yılımda uğruna dişimi tırnağıma takarak savaştığım işimi "geçici bir budalalık" olarak adlandırıyordu. Babamsa banka hesabımda altı sıfırı gördüğümü söylediğimde dudak bükmüş, bir milyon doların koca kovadaki tek bir damla olduğunu söylemişti. Kendi şirketinin yüz milyonlarıyla karşılaştırıldığında benim kazancım acınası görünüyor olmalıydı. Ama en azından benimle gurur duyuyormuş gibi yapabilirdi.

Cooper birkaç uzun saniye boyunca beni süzdü. Sonra daldığı düşten uyanmış gibi yoğun bakışları tekrar bana odaklandı. "Pekâlâ. Duygusal olarak hayatında mevcut bulunmayan ebeveynlerin, fiziksel olarak mevcut olmayanlar kadar kötü olduğunu kabul ediyorum."

Güldüm. "Peki, çocukluk travmaları skor tabelasında kim önde?"

"Eh, benden bir kilometre geridesin ama yine de yarışa dahilsin."

"Öyle olsun bakalım."

Bu tartışmaların gereksiz ve saçma olduğunu ikimiz de bildiğimiz için birbirimize sırıtarak baktık. Sohbeti bir rekabete dönüştürmek niyetinde değildim –Cooper'ın çektiği acıyı hafife almam ihtimal dahilinde bile değildi– ama sanırım ben de sandığımdan daha büyük bir hayal kırıklığı içindeydim. Duygularım birden taşıvermişti işte.

"Bu akşam için planın var mı?" diye sordu Cooper, tezgâhtan inerken.

Tereddüt ettim. Önce Preston'a sormalı, bu akşam arkadaşlarıyla bir şeyler yapacak mı öğrenmeliydim.

Ama bunun yerine, "Hayır," dedim.

Çünkü Cooper söz konusu olduğunda mantığım tası tarağı toplayıp cehennemin dibine gidiyordu.

Bakışları sıcak bir ürperti uyandıracak şekilde üzerimde gezindi. "Güzel. O halde gezmeye gidiyoruz."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cooper

"Hep bunlardan birine binmek istemişimdir," dedi Mac, kolumdan tutup beni otuz metre yükseklikte dönen bir canavara doğru çekerek.

Bu kız ciddi miydi? Gözlerimi devirdim. "Başımın dönmesini ve kendi kusmuğumda boğulmayı istesem bunu zeminde de yapabilirim."

Hızla bana döndüğünde gözleri rengârenk ışıkların altında parladı. "Tırsmıyorsun, değil mi Hartley?"

"Asla," dedim çünkü meydan okumalardan geri adım atamamak, kişilik kusurlarımdan biriydi.

"Eh, lafı bırak da icraata geç o zaman, tavşan yürekli."

"Buna pişman olacaksın," dedim önden buyurması için işaret ederek.

Her yıl düzenlenen rıhtım festivali, Avalon Körfezi'nde güz sezonunun en ilgi çekici etkinliğiydi. Kasabanın kuruluşunu ya da buna benzer bir şeyi kutlamak için başlatılmış, daha sonra parti yapmak için bahane haline gelmişti. Yerel restoranlar yiyecek kamyonlarını ve el arabalarını ortaya çıkarır, barlar imza kokteyllerini sunar ve karnaval oyuncaklarıyla oyun alanları rıhtımı doldururdu.

Evan, ben ve arkadaşlarımız eskiden madde kullanıp kafayı bulur, ardından ilk kimin öğle yemeğini çıkartacağını görmek için önümüze gelen oyuncağa binerdik. Son birkaç yıldır bundan bıkmıştık.

Nedenini bilmiyordum ama bu sene Mac'i festivalle tanıştıran kişi olmak istemiştim.

Rıhtım kalabalıktı. Festival tıngırtıları, Eski Şehir'in üç noktasına yerleştirilmiş sahnelerdeki canlı müzik gruplarıyla yarışıyordu. Havayı mısır unu kaplı sosis, pamuk şeker, huni kek ve hindi budu kokuları kaplamıştı. *Wave Flinger* ve *Moon Shot* isimli oyuncaklara bindikten sonra on beş metre boyundaki *Avalanche*'a geçtik, ardından da *Gravity Well*'in üstesinden geldik. Mac hepsine de yüzünde kocaman bir sırıtışla binmiş, anlık bir korku bile yaşamamıştı. Maceracı bir kızdı ve bu hoşuma gitmişti.

"Sıradaki ne?" diye sordu, son oyuncağın neden olduğu artçı şoktan kurtulur kurtulmaz. Pısırık biri değildim ama yanımdaki bu delifişek beni bile zorluyordu.

"Biraz daha hareketsiz bir şeylere binsek?" diye homurdandım. "Ya da yerçekimine yeniden alışmam için beş saniye versen?"

Sırıttı. "Hareketsiz bir şey mi? Tanrım, dedeciğim, hangi hareketsiz oyuncağa binmek istersin? Dönme dolapta sessiz sessiz oturalım mı? Yoksa Aşk Tüneli'nden geçen şu minik, yavaş trene mi binelim?"

"Dedesiyle Aşk Tüneli'ne girmeyi aklından geçiren biriysen konuşmamız gereken başka sorunların da var demektir."

Ortaparmağını kaldırdı. "O zaman bir pamuk şeker molasına ne dersin?"

"Olur." Atıştırmalık stantlarından birine doğru ilerlerken havadan sudan sohbet eder gibi konuştum. "Bir keresinde o tünelde kızın biri bana sakso çekmişti."

Yeşil gözlerinde tiksinti yerine keyif parıltıları belirdi. "Cidden mi? Baştan sona anlat."

Beş yaşından küçük üç çocukla baş etmeye çalışan bir kadının arkasında sıraya girdik. Çocuklar muhtemelen yüksek şeker yüklemesinden dolayı köpek yavruları gibi kıpır kıpırdılar.

Dilimi alt dudağımda kaydırıp Mac'e göz kırptım. "Sonra anlatırım. Başkaları yokken."

"Baş belası."

Standa vardığımızda iki paket pamuk şeker aldım. Mac hevesle bir tanesini kapıp kocaman, kabarık, pembe bir parça koparıp ağzına tıktı.

"Offf nefiiis." Ağzı dolu olduğu için kelimeleri boğuk çıkıyordu.

Onun şekeri yüksek sesle emmesini izlerken zihnim müstehcen görüntülerle doldu.

Aletim fermuarımı zorlarken Mac'in söylediklerine odaklanmak benim için çok zordu.

"Pamuk şekerin bir diş hekimi tarafından icat edildiğini biliyor muydun?"

Gözlerimi kırpıştırarak gerçekliğe döndüm. "Harbiden mi? Müşteri kazanmak için proaktif bir stratejiymiş."

"Bence de dâhice."

Kendi pamuk şeker paketimin içine elimi daldırıp bir parça kopardım. Şeker dilime değdiği anda eridi ve tatlılığı içimi geçmişe özlemle doldurdu. Kendimi yeniden küçük bir çocuk gibi hissettim. Annemle babamın hâlâ birbirlerine âşık ve bizim yanımızda olduğu zamanlardaymışım gibi. Evan'la beni rıhtıma getirir, bizi abur cubura boğar ve dilediğimizce yaramazlık yapmamıza izin verirlerdi. Eve gülmekten sersemlemiş, coşkulu ve gerçek bir aile olarak dönerdik.

Evan'la ben altı yaşımıza bastığımızda ilişkileri çekişmeli bir hal almış, babam daha çok içmeye, annem ise ilgi ve sevgiyi diğer

erkeklerde aramaya başlamıştı. Sonra ayrıldıklarında kendilerini alkol ve sekse vererek bizi geri plana atmışlardı.

"Hayır," dedi Mac emir verir gibi bir sesle.

Yine gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Yüzünde yine o kara kara düşünme bakışı var."

"Düşünmüyorum."

"Düşünüyorsun, çok belli. Suratın, *karamsar düşüncelerimde kaybolmuş durumdayım çünkü KEDER İÇİNDEKİ bir kötü çocuğum*, diye bağırıyor resmen." Bana sert bir bakış attı. "Kendine gel, Hartley. Şurada ne güzel bilgi paylaşımı yapıyorduk."

"Pamuk şekerden bahsediyorduk sadece." Sesim kuruydu.

"Eee, n'olmuş? Bilgi bilgidir." Kendini beğenmiş şekilde tek kaşını kaldırdı. "Peki, biliminsanlarının yapay kan damarları oluşturmak için pamuk şeker kullanmaya çalıştığını biliyor muydun?"

"Bu kulağa koca bir yalan gibi geliyor," dedim gülerek.

"Yalan değil. Bir yerde okumuştum," diye ısrar etti. "Pamuk şeker lifleri aşırı küçük, kan damarlarımızla aynı boyuttalar. Tam süreci hatırlamıyorum ama temel önerme şuydu: Pamuk şeker büyük bir tıbbi buluştur."

"Sözde bilim."

"Yemin ederim okudum."

"Kaynağını belirt."

"Bir dergiydi işte, bilmiyorum."

"Aaa, tabii ya! Dergiler en güvenilir ve saygıdeğer yayınlardır zaten."

Bana dik dik baktı. "Haklı olduğumu neden kabul edemiyorsun?"

"Sen neden yanılabileceğini kabul edemiyorsun?"

"Ben asla yanılmam."

Gülmeye başlayarak bakışlarının daha da sertleşmesine neden oldum. "Sırf tartışmış olmak için tartışıyorsun," dedim.

"Hiç de bile."

Daha çok güldüm. "Baksana şu haline! Acayip inatçısın."

"Yalan!"

Küçük bir çocuğun elinden tutan uzun boylu, sarışın bir kadın yanımızdan geçerken kaşlarını çattı. Mac'in bağırışı endişelenmesine neden olmuş gibiydi.

"Sorun yok," diye temin etti Mac, kadını. "Arkadaşız biz."

"Hayır, amansız rakipleriz," diye düzelttim. "Bana sürekli bağırıyor, hanımefendi. Lütfen bu toksik ilişkiden kurtulmama yardım edin."

Kadın, toy çocuklarla uğraşan kırklı yaşlarındaki her insanın yaptığı gibi "siz iflah olmazsınız" bakışı attı. İkimizin de yirmili yaşlarımızda olduğumuzu bilse ne düşünürdü kim bilir.

Rıhtımda yürümeye devam ettik. Enayi bir oğlan, kız arkadaşı için pelüş oyuncak alabilmek için bir duvara yapıştırılmış balonlara ok atmaya uğraşıyordu. Kırk dolarını kaybettikten sonra hâlâ istediği pandayı alamamıştı ve kız arkadaşı şimdi ona tezahürat yapmak yerine beni kesiyordu.

"Nasıl bir kız bu böyle?" dedi Mac, oradan uzaklaşırken. "Zavallı erkek arkadaşı o mutlu olsun diye cüzdanını boşaltırken kızın seni çıplak hayal ettiğine yemin edebilirim."

"Kıskandın mı?" dedim sırıtarak.

"Hayır ama etkilendim. Fazlasıyla popülersin, Hartley. Bu akşam yanından geçtiğimiz tüm kızlar sana ağızlarının suyunu akıtarak baktılar."

"Ne diyebilirim ki? Kadınlar beni sever." Bunu kibirden söylemiyordum. İkizimle benim yakışıklı olduğumuz bir gerçekti ve yakışıklı erkekler her zaman kadınlar arasında popüler olurdu. Bunun aksini söyleyenin ağzının hâlâ süt koktuğundan emin olabilirdiniz. Temel hayvan içgüdülerimiz çoğunlukla görünüşe bakarak birine cinsel çekim duymamıza neden olurdu.

"Neden kız arkadaşın yok?" diye sordu Mac.

"Çünkü istemiyorum."

"Ah, anladım. Bağlanma fobisi."

"Yoo." Omuz silktim. "Şu anda birini aramıyorum. Başka önceliklerim var."

"İlginç."

Gözlerimiz kısacık bir an için buluşup alevlendi. Mac gözle görülür bir şekilde güçlükle yutkunup konuyu değiştirmese, mevzu bahis önceliklerimi tekrar gözden geçirmeye başlayacaktım.

"Pekâlâ, yeni bir oyuncağa binme vakti geldi," dedi. "Yeterince uzun süre oyalandık."

"Lütfen bu kadar üstüme gelme," diye yalvardım.

Yanıt olarak sadece alaycı bir nefes verdi ve ölüme meydan okuyacağımız yeni bir oyuncak arayışı için hızlı adımlarla ilerledi.

Eğlenerek ve biraz da hayrete düşerek arkasından baktım. Bu kız bir başkaydı. Can sıkıntısından kime saracağını bilemeyen Garnet klonlarından değildi. Nasıl göründüğünü önemsemiyordu; saçları dağılmış, makyajı terden akmış olsa da umurunda değil gibiydi. İçinden geldiği gibi davranan, özgür ruhlu biriydi ve bu da neden o Kincaid denyosuyla birlikte olduğunu sorgulamama yol açıyordu. O çocukta bu kadar harika olan ne vardı?

"Bir şeyi açıklığa kavuşturur musun?" dedim, iki kişi kapasiteli sepetine binen kurbanları neredeyse altmış metre yükseğe fırlatan devasa bir makineye yaklaşırken.

"Vakit kazanmaya çalışıyorsan boşuna uğraşma." Hemen biniş görevlisine gidip biletlerimizi uzattı.

"Erkek arkadaşın hakkında bir şey," diye konuyu açtım, sepete önce binmek için yanından geçerken.

Görevli kemerlerimi bağlayıp, *kollarınızı ve bacaklarınızı sepetin içinde tutun, eğer bu oyuncak sizi öldürürse biz sorumlu değiliz*, anlamına gelen klasik uyarı nutkunu çekti.

Mac yanıma otururken bu akşam ilk kez gergin görünüyordu. "Ne?"

Kelimelerimi özenle seçtim: "Yani... Kulağıma bir şeyler geliyor. Hiçbiri de iyi değil. Ve merak ediyorum, anne babasının minik prensesi olmak istemeyen bir kız neden ondan beklenen yapıp bir Garnet klonuyla birlikte olur ki?"

Bizi birazdan gece göğüne fırlatacak olan kalın kablo demeti, oyuncağın kollarına bağlı olduğu yerlerden gerilmeye başladı.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Yüzü ifadesizleşirken sesinde düşmanca bir tını belirmişti. Bam teline basmıştım.

"Hadi ama... manyak bir seks hayatınız falan mı var? Öyleyse anlarım. Hoşuna giden buysa sana saygı duyarım."

Bu küçücük teneke kutuda beni görmezden gelme ihtimali varmış gibi dümdüz karşıya baktı. "Seninle bu konuşmayı yapmayacağım."

"Para için olmadığını biliyorum," dedim. "Ve onun hakkında hiç konuşmadığına göre kalbin aslında onda değil."

"Tamamen yanlış." Mac bakışlarını bana çevirip çenesini asice kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse senin adına utanıyorum."

"Ah, öyle mi prenses?" dedim kendimi tutamayıp. Onu sinirlendirmek beni tahrik ediyordu. "En son ne zaman onu düşünerek kendine dokundun?"

"Siktir git." Yanakları al al oldu. Gözlerini devirirken yanağının içini ısırdığını görebiliyordum.

"Bana yanıldığımı söyle. Onunla aynı odada olmakla bile kızıştığını söyle."

Boynunda atan nabzı gözle görülür hale gelmişti. Ayak bileklerini çaprazlayarak koltuğuna iyice yerleşti. Bakışları bana kaydığında dudaklarını yaladı ve bu yaptığı, benimle aynı şeyi düşündüğünü anlamamı sağladı.

"İlişkilerde kimyadan daha önemli şeyler vardır," dedi ama sesindeki belirsizlik çok belirgindi.

"Uzun zamandır kendine böyle söylüyor olmalısın." Kafamı yana eğdim. "Ama artık bundan eskisi kadar emin değilsin."

"Neden emin olmayacakmışım?"

"Pekâlâ," dedi görevli. "Sıkı tutunun. Ondan geriye doğru sayacağım. Hazır mısınız?"

Of, kahretsin.

"Ödeme talep ediyorum," dedim Mac'e.

"Ne ödemesi?"

Görevli saymaya devam ediyordu. "*Sekiz. Yedi.*"

"Bahse girmiştik, unuttun mu? Tanıştığımız gece. Galip geldiğime göre ödülümü almalıyım, değil mi?"

"*Altı. Beş.*"

"Cooper..."

"*Dört. Üç.*"

"Öp beni," dedim kabaca. "Ya da hâlâ beni istemediğini söyle."

"*İki.*"

"Hangisini seçeceksin, Mackenzie?"

"*Bir.*"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cooper

Havaya fırladık ve yürek hoplatan, mide bulandıran birkaç saniye için zamanda donduk. Altımızdaki zemin kayboldu. Kısa süren ama olağanüstü hissettiren bir yerçekiminden kurtuluş anı bizi oturaklarımızdan kaldırdı, sonra iplerin gerilimi hafifçe azaldı ve birkaç kez zıplayarak en yüksek noktayı geçtik. O sırada başımı çevirdim ve Mac'in dudakları benimkileri buldu.

Elektrik şoku gibiydi. Dudaklarımdan kasıklarıma kadar inen cızırtılı, sıcak bir şok...

Beni kendine çevirip saçlarımı kavrayarak çılgınca öpmeye başladı. Ağzında şeker ve bitmeyen yaz gecelerinin tadı vardı. Her ikisine de açmışım gibi dilim onunkinin üzerinde kaydı ve öyle yükseklere çıktık ki asla aşağıya inemeyecekmişiz gibi geldi.

Kesik nefesleri dudaklarımı ısıtıyordu.

Yumuşacık iniltisini yutarak öpücüğü daha da derinleştirdim.

Sepet bir kez daha sekip yeryüzüne doğru inişe geçerken irkilmiş nefesler almak için dudaklarımızı ayırdık. Nerede olduğumuzu kendime hatırlatmazsam her an üstündeki her şeyi parçalayıp atabilirdim. Çok fena sertleşmiştim ve arzu doluydum.

"Bunu yapmamalıydık." Mac kolsuz tişörtünün askılarını düzeltip dağılmış rujunu sildi.

"Üzgün değilim," dedim. Ciddiydim. Haftalardır bunu yapmak istiyordum. Artık her şey tümüyle açığa çıkmış durumdaydı. Bahaneleri, yalanları ateşe vermiştik ve bundan böyle ileriye bakmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Oyuncaktan indiğimizde Mac oldukça sessizdi. Belki de ona çok yüklenmiş, korkmasına neden olmuştum.

Bizi çıkışa yönlendirdiğini fark ettiğimde iç çekişimi bastırdım.

Evet.

Korkmuştu ve kaçıyordu.

"İstersen seni yurda bırakabilirim," diye teklif ettim, kamyoneti park ettiğimiz yere doğru peşinden giderken.

"Önce Daisy'ye iyi geceler demek istiyorum."

Bu sefer onu düzeltmek için uğraşmadım. Bu mücadeleyi onun kazandığını kabul etmeliydim galiba.

"Senin evden taksi çağırırım," diye ekledi.

Eve dönüş yolu boyunca onu bu akşamdan sonra bir daha asla göremeyeceğimden emindim. Planı mahvetmiştim. Beynimdeki çarklar son hızda dönüyor, söyleyecek bir şey bulmaya, durumu kurtarmak için bir çözüm üretmeye çalışıyorlardı. Ama aklımdaki tek düşünce onu yatağa götürüp birçok farklı pozisyonda becermek istediğimdi. Ve ne yazık ki bu bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Ayaklarımın yere basmasını sağlıyor."

Alçak sesle söylediği bu cümle şaşkınlıkla ona bakmama neden oldu. "Ne?"

"Preston. Onunla birlikte olmamın pek çok nedeni var ama en büyüğü bu. Ayaklarımın yere basmasını sağlaması." Gözucuyla ellerini ovuşturduğunu gördüm. "Bana daha ölçülü olmam gerektiğini hatırlatması."

"Neden daha ölçülü olman gerekiyor?" Sesim boğuktu.

"Öncelikli sebep babamın toplumun gözü önünde olması."

"Öyleyse n'olmuş? Bu seçimi baban yaptı. Onun hayat tercihleri yüzünden kendini plastik bir insana dönüştüremezsin." Kaşlarımı çattım. "Ayrıca dizginlerini elinde tutan bir erkek arkadaşa katlanmak zorunda değilsin."

Gözleri alevlendi. "Kimsenin dizginlerimi elinde tuttuğu yok."

"Sence 'ölçülü olmak' ne anlama geliyor?" dedim alaycı bir şekilde.

"Bana daha ölçülü olmam gerektiğini *hatırlattığını* söyledim, beni kısıtladığını değil. Her neyse. Anlamıyorsun." Dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını yolcu camından dışarı çevirdi.

"Haklısın, anlamıyorum. Son birkaç saatimi festivaldeki en çılgın oyuncakları aramanı izleyerek geçirdim. Heyecanı seviyorsun. Hayatı seviyorsun. Senin içinde bir ateş yanıyor, Mac."

"Ateş yanıyor..." diye tekrar etti kuşkucu bir şekilde.

"Kesinlikle. Ve sen o ateşi söndüren biriyle birlikte olmayı mı seçiyorsun? Hayır, bu mümkün değil. Ateşinin harlanmasını sağlayacak bir erkeğe ihtiyacın var."

"Ne yani? Sen de o erkek misin?" dedi keskin bir sesle.

"Öyle bir şey demedim. Sadece mevcut seçiminin ciddi şekilde yetersiz olduğunu söylüyorum."

Garaj yoluna girdiğimizde ev karanlıktı. Evan, arkadaşlarımızla buluşacağını söylemişti; belki de bıkkınlığı falan boş verip festivale gitmişlerdi. Mac'le birlikte içeri girerken üzerimize bir kez daha sessizlik çöktü.

Lamba anahtarına bastım. "Bak," diye lafa girdim. "Öpüştüğümüz için pişman değilim. Bunu ikimiz de istiyorduk, sen de farkındasın. Ama bundan sonra arkadaşlık garip gelecek dersen..."

Kafamı çevirip arkaya baktığımda sırtını kapıya yaslamış durduğunu gördüm. Yenilebilecek kadar leziz görünüyordu. Konuşmadı, sadece tişörtümün önünü kavrayıp beni kendine çekti ve daha gözümü kırpamadan parmak uçlarında yükselip dudaklarımı öptü.

"Siktir," dedim hevesli dudaklarına doğru.

Cevap olarak bir bacağını kalçama dolayıp dudağımı ısırdı.

Beynim bir an için teklese de neyse ki hemen kendine gelip Mace uyum sağladı. Bedenimi bacaklarının arasına bastırıp öpücüğü derinleştirdim. O da parmaklarını tişörtümün altına kaydırdı.

"Tanrım, bu kaslar..." Göğsümü ve sırtımı okşadı, tırnaklarını omurgama nazikçe sürttü.

Onun bu arzulu dokunuşu, vücudumdaki tüm kanın kasıklarıma hücum etmesine neden olmuştu. Fena haldeydim. Kaya gibi sertleşmiş, nefes nefese kalmıştım. Onu o kadar çok istiyordum ki nefes alamıyordum.

Kapalı göz kapaklarımın arkasında, onu yatağımın üzerine eğmekle ilgili ayrıntılı bir fantezi dönüyordu. Tam onu kaldırıp omzuna atmak üzereydim ki mutfağın sürgülü cam kapısının yüksek sesle kapandığını duydum.

Dudaklarımız ayrıldı.

"Ah, kusura bakmayın, bölmek istemedim." Kapıdaki Heidi alaycı bir gülümsemeyle bizi izliyordu. "Geri döndüğünüzü bilmiyordum."

Hâlâ nefes nefese olduğumdan dolayı konuşmak için sesimi bulamadım.

Heidi buzdolabına gidip kucağını bira tenekeleriyle doldurdu. "Lütfen devam edin. Bana aldırmayın," dedikten sonra bana göz kırptı ve geldiği yoldan geri gitti.

Mükemmel.

"Gitmeliyim." Mac anında kollarımdan ayrılıp aramıza mesafe koydu. Köpek koşarak yanımıza gelmemişti, bu da Evan'ın onu kumsala, Heidi ve diğer arkadaşlarımızın yanına götürdüğü anlamına geliyordu.

"O, arkadaşım Heidi'ydi," diye açıkladım alelacele. Mac'in gitmesini istemiyordum. "Üzgünüm, evde birilerinin olduğunu bilmiyordum."

"Sorun yok. Ama gitmem lazım."

"Kal lütfen. Muhtemelen hepsi sahildedir. Gidip senin için Daisy'yi getireyim."

"Hayır, gerek yok. Taksi çağırırım."

"Seni ben götürürüm," diye karşı çıktım.

Kapıdan çıkıp ben onu durduramadan uzaklaştı.

Kahretsin. "En azından seninle beklememe izin ver."

Bu kadarına razı geldi ama az önceki büyülü an kaybolmuştu. Sessizlik içinde beklerken aramızda yine kocaman bir krater vardı ve taksiye binerken bana el sallamaktan başka bir şey yapmadı.

Elimi saçlarımın arasından geçirip eve döndüm. Lanet olsun. Bir adım ileri, iki adım geri atıyordum resmen.

Benim de kaderim buydu herhalde.

Mutfağa dönünce kendime bir bira aldım ve verandaya çıkmadan önce büyük bir yudum içtim. Heidi oradaydı. Bira tenekeleri kucağında olmadığına göre onları bırakıp geri gelmiş olmalıydı.

"Selam," dedim alçak sesle.

"Selam." Parmaklığa yaslanıp kot eteğinin yırtıklarıyla oynamaya başladı. "Bakıyorum da klonu oltaya getirmişsin."

"Sanırım." Biradan hızlıca bir yudum daha aldım. Plan, bahis, kurallar... Gerçeği söylemek gerekirse az önce mutfaktayken ak-

lımdaki son şey bunlardı. O anda tüm dünyam Mackenzie'den ve bana yaslandığında içimde beliren hislerden ibaretti.

"Sanırım mı? Sana bakarken kızın gözlerinde yıldızlar belirmişti. Abayı yakmış, benden söylemesi."

Yorum yapmak yerine konuyu değiştirmeyi seçtim. "Birilerinden hoşlanan insanlardan laf açılmışken... Jay West seni soruyordu."

Gözlerini kıstı. "Ne zaman?"

"Birkaç gün önce. Seninle bir barda takıldığını söyledi."

"Aa, evet. Joe'nun yerinde o ve Kellan'la karşılaşmıştık."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sana çıkma teklif edecek."

Bir şey demedi. Sadece ihtiyatla beni izledi.

"Onu geri mi çevireceksin?"

"Geri çevirmeli miyim?"

Boğazıma kadar yükselen iç çekişi bastırdım. Onun üzerinde hak iddia etmemi, ayaklarına kapanıp benden başkasıyla çıkmaması için yalvarmamı beklediğini biliyordum. Ama bunu yapmayacaktım. İlk yattığımızda ilişki istemediğimi ona söylemiştim. Aslında eğlencesine yapacağımız, tek gecelik bir şey olmasını, sonra tekrar arkadaşlığa geri dönmemizi umuyordum ama saflık etmiştim. O geceyi başka geceler de takip etmişti ve şimdi arkadaşlığımız hiç olmadığı kadar yapmacıktı.

"Ne istersen yap, Heidi," dedim sonunda.

"Anlaşıldı. Tavsiye için teşekkürler, Coop," dedi alaycı bir sesle. Sonra kafasını sinirle iki yana sallayıp ayaklarını vura vura basamaklardan indi.

Ciğerlerimde hapsolmuş nefesimi serbest bıraktım ve biramın geri kalanını kafama diktim. Mackenzie'nin tadı hâlâ dilimdeydi. Şeker ve seks, bağımlılık yapan bir kombinasyon oluşturmuştu. İçeri dönüp bir kutu bira daha aldım ve alkolün, tekrar

öpmek için yanıp tutuştuğum kadının tadını ağzımdan silmesini umdum.

Sonra kumsaldaki arkadaşlarıma katıldım. Heidi'yi yaklaşık on metre ötede, deniz kenarında telefonunda mesaj yazarken gördüğümde rahatladım ama bir yandan da böyle hissettiğim için utandım. Acaba Jay'e mi yazıyordu? Ama bundan şüpheliydim. O hiçbir zaman kibar erkeklerden etkilenmezdi, sadece benim gibi pislikleri seçerdi.

Ateşin etrafında oturan Steph ve Alana, Evan'la dalga geçmekle meşguldüler. Görünüşe göre ikizim dün, erkek arkadaşıyla kavga ettiği bir kızla seks yapmıştı. Bunu ben de yeni duyuyordum; gerçi Evan, günahları söz konusu olduğunda ağzını kapalı tutmasını bilirdi. Kızlarla konuşmalarından anladığım kadarıyla dün bilardoda yendiği birkaç Garnet klonu, bahis ödemesini yapmayı reddedince onlarla kavgaya tutuşmuştu.

"Kız bu gece gelip seni nerede bulabileceğini sordu. Gözleri hayranlık doluydu," diyordu Alana.

Evan'ın rengi attı. "Ona numaramı vermedin, değil mi?"

Kardeşimin birkaç saniyeliğine ter dökmesine izin verdikten sonra Alana, Steph'le bakışıp sırıttı. "Tabii ki vermedim. Bu arkadaşlık kurallarına aykırı olurdu."

"Peki, yapış yapış öpüşme seansını izlemeleri için arkadaşlarına en önden koltuklar ayırmak da arkadaşlık kurallarına aykırı değil mi?" dedi Steph, söz konusu suçluyu işaret ederek.

Ateş için açılmış çukurun öteki ucundaki arkadaşımız Tate, eski şezlonglarımızdan birine uzanmıştı. Üstünde de onu battaniye gibi örten kıvırcık, siyah saçlı bir hatun vardı. Kız ona kızgınlıktaki bir kedi gibi sürtünürken Tate de parmaklarını onun saçlarının arasına daldırmıştı. İkisi de varlığımızdan bihaberdi.

Evan sahte bir öfkeyle çifte, "Utanmazlar," diye bağırdı. Sonra sırıttı çünkü kendi de teşhircilerin başını çekenlerdendi.

Tate, kucağındaki kızın kalçasına şakacı bir şaplak attı, sonra kızarmış yanaklar ve şişmiş dudaklarla şezlongdan kalktılar. "Coop," dedi arkadaşım mahmurca. "İçeri geçip biraz televizyon izlesek olur mu?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii. Ama benim odamda televizyon yok, bu yüzden sizi orada bulmasam iyi olur." Arkadaşlarımı seviyordum ama yatağımda seks yapmalarını istemiyordum. Ayrıca çarşafımı daha bu sabah değiştirmiştim.

Tate'le esmer güzeli ortadan kaybolduktan sonra Alana ile Steph baş başa verip fısıldaşmaya başladılar.

"Bize de söyleyin," diye takıldı Evan, kızlara parmağını sallayarak.

Steph şeytani bir neşeyle başparmağını Alana'ya doğrultarak, "Bu kötü kız geçen hafta sonu Tate'le yattı," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Hadi canım?"

Evan etkilenmemiş gibi omuz silkti. "Sonunda Tatemobile bindin, ha? Bu kadar zaman almasına şaşırdım doğrusu."

Kardeşim iyi bir noktaya değinmişti. Tate biz ortaokuldayken ailesiyle birlikte körfeze taşındığı andan itibaren tüm kasabalı kızlar onun için deliye dönmüşlerdi. Tek bir ukala gülümsemesiyle ağızlarının suyu akardı.

Alana omuz silkerken yüzünde bir gram utanç ya da pişmanlık yoktu. "Keşke daha önce yapsaymışım. Adamın takım taklavatı mükemmel. Ayrıca çok da iyi öpüşüyor."

Evan, "Aynen, hiç de fena değil," deyince kendime engel olamayıp kahkahayı patlattım.

"Off," diye mırıldandım. "Tate'le öpüştüğün o geceyi unutup duruyorum."

Kardeşim gözlerini devirdi. "Sadece bir öpücüktü."

"Dostum, tam üç dakika sürmüştü." Gözümün önüne, on altı yaşımızdayken Alana'nın ev partilerinden birinde Evan'la Tate'in

birbirlerinin yüzlerini emdikleri anın görüntüleri geldi. Kızlar tezahürat yapıyor, erkekler yuhalıyordu. Çok garip bir geceydi.

"Ama Ev'in haklı bir sebebi vardı. Tate'le öpüşmesi, Genevieve ve beni üstsüz görmenin tek yoluydu..." Alana birden sustu.

Kahretsin. Gerçekten yapmıştı. Grubumuzun Voldemort'u olan Genevieve'in adını söylemişti. Şimdi kızların hâlâ onunla görüştüğünden neredeyse emindim; çünkü Steph, Alana, Heidi ve Gen vahşi dörtlüydü.

Evan'la benim birbirimizin aklını okuma alışkanlığımız vardı ama ben kendime hâkim olmayı bilsem de o bunun ne anlama geldiğini bile bilmezdi. "Onunla hâlâ konuşuyor musunuz?" diye sordu.

Alana tereddüt etti.

Steph ağzını açtı ama Heidi yanımıza gelince konuşması bölündü.

"Ne oluyor?" diye sordu Heidi, gruba dikkatlice göz atarak. Sonra kafasını salladı. "Ah, Cooper size söylemiş."

Herkesin bakışları bana dönerken Genevieve neredeyse unutuldu. "Ne söyleyecekti ki?" diye sordu Steph.

Ben omuz silkince Heidi hemen devreye girip Mackenzie'yle beni öpüşürken nasıl bastığını anlattı.

Alana bana dönüp birasını kaldırarak, "İtiraf etmeliyim Coop, bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim," dedi. "Etkilendim."

"Ben de fikrimi değiştirdim bu arada." Heidi alevlerin arasından bana bir bakış attı. "Bu plana tamamen katılıyorum. Ne yaptığını fark ettiğinde o kızın yüzünde belirecek ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Nasıl yapacaksın?" diye sordu Steph heyecanla.

Alana sahilde güneşlenirken bikini üstünü alıp kaçan bir klonun arabasını mahvettikleri günden beri kızların en çok eğlendikleri olay bu olsa gerekti.

"Aynen, oyunu nasıl sonlandıracağımızı konuşmalıyız," dedi Evan. "Önümüze çıkan fırsatları kaçırmamalıyız."

"Doğru," diye onayladı Heidi. "Kızı Kincaid'in olduğu bir yere götürmeli, onun ikinizi birlikte görmesini sağlamalısın. Sonra da oracıkta, insanların önünde kızı terk edersin." Heidi bu gece yine aksiydi ve bunun sorumlusu bendim. Ama aramızı nasıl düzelteceğimi bilemiyordum. "Belki bir parti verebiliriz."

Steph hevesle hareketlenirken birasının bir kısmını ateşe sıçrattı. "Hayır, öyle çok sıkıcı olur. Onların topraklarında olmalıyız. Kincaid kendi türünün önünde küçük düşmezse işin eğlencesi kalmaz."

Alana, "Birkaç kova domuz kanını nerede bulabileceğimizi biliyorum," diyerek herkesin kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Onlarla gülüp eğleniyormuş gibi yaptım. Birkaç hafta öncesinde olsak ben de yoluma çıkan şerefsiz herifin zengin klon sevgilisinin başına ne geleceğini umursamazdım.

Ama şimdi Mac'i tanıyor... ve ondan hoşlanıyordum. Kincaid gibi bir pislikle alakası var diye aşağılanmayı hak ettiğini düşünmüyordum. Ve o öpücükten sonra, Mac bundan korksa bile aramızda gerçek bir şeyler olduğunu biliyordum. Yine de arkadaşlarıma tereddütlerim olduğundan bahsedemezdim. Beni topa tutarlardı.

Hem artık suda kan kokusu aldıklarına göre etin tadına bakmadan asla tatmin olmazlardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

"Geçenlerde ne oldu biliyor musun? *Smoothie* dükkânında bir çocuk tam üç gün arka arkaya kapıyı suratıma çarptı ve özür bile dilemedi. Üç günün sonunda bunu kasıtlı yaptığını düşünmeye başladım. Evet, eski kafalıyım, ne yapayım? Terbiyeye önem veriyorum. İnsan bir hanımefendi için kapıyı açık tutmaz mı ya? Her neyse, dördüncü gün bunun geldiğini görüp hazırlandım. Ondan önce içeriye girdim ve kapıyı kilitleyiverdim. Dükkânı öylece kapattım çünkü girmesine izin vermeyecektim. Cesedimi çiğnese giremezdi."

Pazartesi sabahıydı ve Bonnie'yle birlikte çıkmaya hazırlanıyorduk. O, makyajını yaptığı banyodan bağırarak hikâyesini anlatırken ben de mini mutfağımızda ikimize kahve hazırlıyordum. Tüm dikkatimi hikâyeye vermemiştim ama yine de tişörtüme süt damlatmayı başardım.

"Ne kadar sürdü?" diye seslendim, odama geçip üstümü değiştirirken. Öğle yemeği vaktinde Preston'ın evine gideceğimden dolayı kıyafetime özen göstermeliydim. Onun için değil, annesi için. Aslında annesi beni seviyordu –yani öyle sanıyordum– ama oldukça... titiz bir kadındı. Kolsuz bir tişört ve basit bir kot pantolon, Coraline Kincaid için asla yeterli olmazdı.

"Dükkânın işletmecisi yanıma gelip içeride mahsur kalanların çıkmasına izin vermemi talep edene kadar. Ben de 'tabii, ama önce bu çocuk benden özür dileyecek ya da buradan gidecek' dedim. Çocuk sonunda şaka yapmadığımı anlamış olmalı ki çekip gitti. Ertesi gün ne oldu tahmin et. Sandviç almak için gittiğim dükkânda onunla karşılaştım. Bu sefer kapıyı kapatıp beni dışarıda bırakan o oldu ve ancak randevuya çıkmayı kabul edersem kapıyı açacağını söyledi. Uzun lafın kısası, cuma günü beni almaya gelecek ve randevuya çıkacağız."

"Bu harika," diye bağırarak döndüğümde Bonnie'nin hemen arkamda, elinde kahve kupalarımızla dikildiğini gördüm. "Ay pardon."

"Gergin görünüyorsun." Gözlerini yüzüme dikmişti. "Bir sır saklıyorsun."

"Yoo, öyle bir şey yok."

Gözleri kocaman açıldı. "Bir oğlanla öpüşmüşsün."

Cadı.

"Kim olduğunu söyle."

İnkâr etmek faydasızdı; çünkü Bonnie'nin mistik güçleri olduğundan artık emindim. İstediğini alana kadar baskı yapacağını da biliyordum.

"Kasabalı bir çocuk," dedim. Teknik olarak doğruydu. O kasabalının Cooper olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Kahretsin, sadece ismini aklımdan geçirmek bile kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Ne yapmıştım ben? Hadi festivaldeki o öpücüğün fazla şeker tüketiminden kaynaklandığını düşünelim, ya sonrasında evinde başlattığım ateşli öpüşme seansı ne oluyordu?

Bunun hiçbir bahanesi yoktu.

Ben korkunç bir insandım. Korkunç, bencil, berbat bir kız arkadaştım. Preston gibi beni her daim destekleyen bir çocuğu hak etmiyordum.

Cuma akşamı yaptığım şeyi geri almanın imkânı yoktu. Bunu biliyordum. Yine de içimdeki suçluluk fırtınasının arasında şapşal bir küçük kelebek kanat çırpmaya devam ediyordu. O etrafa çarptıkça Cooper'ın aç dudaklarının ve ateşli bakışlarının hatırası gözümde canlanıyordu.

Diliyle ağzımı nasıl keşfettiğini hâlâ hatırlıyordum.

Parmaklarımın inanılmaz kaslı göğsünde nasıl dolaştığını da...

Ama aklımda kalan tek şey fiziksel yakınlaşmamız değildi. Ondan önceki her şeyi de net bir şekilde anımsıyordum. Atölyesinde ailelerimizden bahsettiğimizi, şamatacı gençler gibi rıhtımda oradan oraya koşturduğumuzu... Onunla birlikteyken maske takmak zorunda hissetmiyordum. Benden beklendiği gibi ölçülü, terbiyeli bir hanımefendi olmaya mecbur değildim. Cooper'ın yanındayken kendim gibi hissediyordum ve bu... Beni korkutuyordu.

"Bu kadarcık mı?" Bonnie'nin sorusuyla sıkıntı verici düşüncelerden uyandım. "Yok, buna inanmam. Detayları alayım."

Tuhaf bir şekilde omuz silktim. "Anlatacak pek fazla detay yok. Öylece oluverdi işte."

"Peki, tekrar öylece oluverme ihtimali var mı?" Yüzündeki ifade, cevabımın evet olmasını umduğunu söylüyordu.

"Hayır. Kesinlikle yok. Kendimi berbat hissediyorum. Preston..."

"Bilmek zorunda değil," diye bitirdi Bonnie cümleyi. "Ona söylemen iyi olmaz. Hataysa da hata değilse de bir kızın her zaman birkaç sırrı olabilir. İnan bana."

Oda arkadaşımın iyi niyetle öğüt verdiğini biliyordum ama zaten Preston'dan çok fazla şey saklıyordum. Cooper'la aram-

daki şey fazla ileri gitmişti. Ben bir yalancı değildim ve erkek arkadaşımdan başkasını öpebileceğim aklımdan dahi geçmezdi. Mahcup edici bir deneyimdi ve bana, düşündüğüm kadar erdemli olmayabileceğimi göstermişti.

Bonnie yanılıyordu. Preston, bize yaptığım şeyi bilmeliydi.

Doğru olan, ona gerçeği söylemek ve sonuçlarına katlanmaktı.

O gün ilerleyen saatlerde Preston öğle yemeği için beni almaya geldi. Sabahtan beri ona ne diyeceğimin, nasıl diyeceğimin provasını yapıyordum. Ama yanağımı öpüp kolunu belime sardığında cesaretimi kaybedip çenemi kapalı tuttum.

"Harika görünüyorsun," dedi beğeniyle kafa sallayarak.

İçim rahatladı. Tanrı'ya şükür. Üstümdeki ipek bluz ve lacivert kumaş pantolonda karar kılana dek üç kombin değiştirmiştim. Kendi annem bile bu kadar gerilmeme neden olmuyordu.

"Freddy kuzu incik pişiriyor," diye ekledi Preston. "Umarım açsındır."

Yalan söyledim: "Kurt gibi açım."

Porsche'sini Garnet futbol tesisinin otoparkına yönlendirip boş bir yere park etti ve üstü açık araçtan atlayıp bir beyefendi gibi benim kapımı açmaya koştu. Uzattığı elini tuttum ve birlikte helikopterine doğru ilerledik.

Evet. Preston'ın helikopteri vardı.

Çoğu zaman okula böyle gelip gidiyordu. Ailesi birinci yılında futbol stadyumunun arka tarafına bir helikopter pisti kurdurmuştu. Bu bizim çevremiz için bile biraz gülünçken Cooper parıldayan beyaz hava aracını görse ne derdi merak ediyordum.

Yok, hayır. Onu düşünmeyecektim. Bugün üstümdeki yükü atma günüydü.

Deniz kıyısında bulunan, etrafı çevrili devasa bir taşınmaz mülk olan Kincaid arazisine uçmamız çok uzun sürmedi.

Dönümlerce uzanan çimenlik alanlar ve meşeliklerle denizin arasına kocaman beyaz konak inşa edilmişti. Arazide ayrıca bir havuz, tenis kortları, basketbol sahası ve çiçek bahçesi vardı. Hepsinin bakımı, ailenin tuttuğu en az bir düzine çalışan tarafından yapılıyordu.

Arka verandaya vardığımızda Bayan Kincaid tarafından karşılandık. Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti. Tepeden tırnağa Prada ile kaplıydı. Aslında çoğu gün evden çıkmak için bir nedeni bile olmuyordu, görünüşüne neden bu kadar zahmet ettiğini bilmiyordum. Annem gibi o da çalışmıyor, ev içindeki veya dışındaki işlerini şahsi asistanlarına yaptırıyordu.

"Selam anne." Preston annesinin yanağını öpmek için eğildi.

Coraline, "Merhaba hayatım," dedikten sonra gülümseyerek bakışlarını bana çevirdi. "Mackenzie, tatlım." Bana sarıldı ama çok sıkarsan paramparça olabilecek birinin dokunuşuna sahipti. Zayıf bir kadındı. Narindi ama dayanıksız değildi. Onu kızdırmamaya özen göstermek gerekirdi. "Çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Bayan Kincaid. Çardağın etrafındaki yeni gülleriniz muhteşem."

Onu mutlu etmenin en kolay yolunun, her ziyaretimde arazide iltifat edecek yeni bir şeyler bulmak olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Aksi takdirde, bir arada olduğumuz süre boyunca kırık saç uçlarım ya da belirgin gözeneklerim hakkında yorum yapıp duruyordu.

"Ah, teşekkür ederim, tatlım. Raúl onları daha bu hafta dikti. O gerçek bir sanatçı."

"Öğle yemeğine bize katılacak mısınız?" diye sordum. *Lütfen hayır de, lütfen hayır de...*

"Korkarım ki hayır. Birazdan mimarımla görüşeceğim. Her an burada olabilir hatta. Preston yeni bir havuzlu ev inşa edeceğimizden bahsetti mi?"

"Hayır, bahsetmedi. Ne kadar heyecan verici." Aslında benim için tek heyecan verici şey bizimle yemek yemeyecek olmasıydı.

Ve iyi ki de bizimle oturmamıştı çünkü yemek aşırı derecede tuhaf geçiyordu. Preston farkında değil gibiydi gerçi. Resmi yemek odasındaydık ve ben incecik porselen tabakta servis edilen kuzu inciğimi dürtüp günahlarımı itiraf etmek için cesaretimi toplamaya çalışırken Pres, profesörlerden birinin ona kafayı taktığından bahsediyordu.

"Elbette dekana gidip meseleyi kökten çözebilirdim. Adam işsiz kalırdı. Ama sonra düşündüm, eğlence bunun neresindeydi? Ve daha özgün bir şey bulmaya karar verdim. Bu insanlar böyle işte. Biraz saygı gösterdin mi hemen yerlerini unutuyorlar. Onlara hadlerini bildirmek bizim görevimiz. Bir daha doldur, Martha," Son cümleyi söylerken hizmetçi kıza döndü. "Sağ ol."

Sonunda içimi kemiren şeyi daha fazla tutamayacağımı fark edip, "Sana söylemem gereken bir şey var," deyiverdim.

Çatalını bırakıp tabağını Martha'ya doğru itti. "İyi misin?"

Hayır. Hiç iyi değildim. Şu ana dek fark etmemiştim ama Preston'ı gerçekten önemsiyordum. Ve bunun sebebi uzun süredir birlikte olmamız ya da bir çeşit sadakat duygusuna sahip olmam değildi.

Cooper benim "gerçek kimliğimi" ortaya çıkarmış olabilirdi ama Preston tam olarak geçen gece Cooper'a söylediğim şeyi yapıyordu: Ayaklarımın yere basmasını sağlıyordu. Hayatımdaki varlığı istikrarlıydı. Doğduğumuz çevreyi de ebeveynlerimizle nasıl başa çıkacağımızı da iyi biliyordu ve bu, akıl sağlığımızı korumak için çok önemliydi. Onun yanındayken koca bir endişe ve korku yumağına dönüşmüyordum.

Ve ona yaptığım şey hiç adil değildi.

Titrek bir nefes vermeden önce Martha'nın yemek odasından çıkmasını bekledim.

Ya şimdi yapacaktım ya da asla yapmayacaktım.

"Birini öptüm. Bir adamı."

Preston, devamını getirmemi beklermiş gibi beni izledi.

Devam etmeliydim. Edecektim. Bu, anlatmaya başlamak için en uygun yol gibi görünüyordu. Ama şimdi tamamen baş başa kalabileceğimiz bir yere gidene dek beklemediğim için pişmandım. Annesi şu anda içeri girmeye karar verirse konaktan canlı çıkamayabilirdim.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Pres.

"Hayır. Yani evet. Sadece öpüştük; demek istediğin buysa." Dudağımı sertçe ısırdım. "Yine de seni aldatmış sayılırım."

Masanın diğer ucundaki yerinden kalkıp yanıma oturdu. "Onu tanıyor muyum?"

"Hayır. Bonnie'yle dışarıdayken tanıştığım bir kasabalı. Aptalca hareket ettim. Bir şeyler içmiştik ve düşünmeden..." Darbeyi başka bir yalanla yumuşatmaktan kendimi alamamıştım. Ama hayır, ona söyleyecektim. Her şeyi. Gözlerine bakıyor ve onu bu şekilde incitemeyeceğimi düşünüyordum. Gerçi Pres beklediğim gibi sert tepki vermiyordu. "Çok üzgünüm, Pres. Sen bunu hak etmiyorsun. Hatalıydım ve mazeretim yok."

"Bebeğim," dedi elimi sıkarak. Gülümsüyordu, neredeyse eğleniyor gibiydi. "Kızgın değilim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Değil misin?"

"Tabii ki değilim. Çok fazla içip bir kasabalıyı öpmüşsün sadece. Üniversitenin ilk yılına hoş geldin. Sanırım alkol tüketimiyle alakalı dersini almışsındır."

Kıkırdayarak başımın üstünü öptü, sonra masadan kalkmama yardımcı olmak için elini uzattı.

"Nasıl bu kadar anlayışlı olabiliyorsun?" Aşırı derecede şaşkındım. Tepki gösterebileceği onlarca yol varken olaya bu şekilde yaklaşması hayret vericiydi.

Beni, hizmetçinin çoktan hazır ettiği iki bardak buzlu çayın bulunduğu arka verandaya yönlendirdi. Salıncağa oturduk. "Çok basit. Büyük resmi görebiliyorum. Seninle benim bir geleceğimiz var, Mackenzie. Küçük bir düşüncesizlik yüzünden bunu bir kenara atmam. Sen atar mısın?"

"Kesinlikle hayır." Ama en azından işin içine biraz özür, biraz yalvarma dahil olacağını düşündüğümü inkâr edemezdim.

"Bana gerçeği anlatmana sevindim. Duyduklarımdan hoşlandığımı söyleyemem ama seni anlıyor ve affediyorum. Geçmiş gitmiş, biz de unutup yolumuza bakalım." Buzlu çaylardan birini alıp bana uzattı. "Tam sevdiğin gibi az şekerli."

Pekâlâ.

Günün geri kalanında Preston'ın mesafeli davranmasını, iyi olduğu konusunda ısrar etmesine rağmen soğuk ve mutsuz görünmesini bekledim.

Ama hiç de beklediğim gibi olmadı. Hatta bana karşı daha da sevecendi. Bu olay bizi birbirimize daha da yaklaştırmış gibiydi ama bu bir bakıma kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Durumlar tersine dönseydi tam olarak nasıl bir tepki verirdim bilmiyordum ama omuz silkip "geçmiş gitmiş" demeyeceğimden emindim. Sanırım Preston benden daha iyi bir insandı.

Ben de onun yolundan gitmeli, daha iyi bir insan olmalıydım. İlişkimize daha fazla odaklanmalı, onun da dediği gibi büyük resme bakmalıydım.

O gece Cooper bana mesaj attığında buna hazırdım. Bütün gün, bütün akşam yazmasını beklemiştim. Bana ulaşacağını biliyordum. Ulaştığında ne yapmam gerektiğini de...

Cooper: *Konuşmalıyız.*

Ben: *Konuşacak bir şey yok.*

Cooper: *Gelip seni alayım.*

Ben: *Olmaz. Öpüşmemizden Prestona bahsettim.*

Cooper: *Eee?*

Ben: *Beni affetti. Seninle artık görüşemem.*

Başka bir mesaj göndermeden önce yaklaşık beş dakika geçti. Yanıtını beklerken her tarafıma iğneler batıyormuş gibi hissettim.

Cooper: *Gerçekten istediğin bu mu?*

Ekrana sefil bir şekilde bakarken boğazımda bir yumru vardı. Sonra kendimi yazmaya zorladım.

Ben: *Evet. Hoşça kal Cooper.*

Bir yanım onu böyle aniden hayatımdan çıkarmaktan nefret ediyordu. Onun bir suçu yoktu sonuçta, her şeyi ben batırmıştım. Ama aynı ortamda bulunma konusunda kendime güvenemiyordum. Hem zaten bu kararı haftalar önce vermem gerekirdi. Aptallık etmiş, onunla arkadaş olabileceğimi düşünmüştüm. İki dünyayı birden idare edebileceğimi sanmıştım. Ama şimdi bir seçim yapmam gerekiyordu.

Ve Preston'ı seçiyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Cooper

Pazar günü öğleden sonra, amcam uğrayacağını söylemek için aradığında garajdaydım. Telefonum cebimde her titrediğinde bir iki saniyeliğine Mackenzie olabileceğini düşünüyordum. Sonra ekrana bakıyor, her şeyi batırdığımı bir kez daha hatırlıyordum. Onu çözdüğümü sanmış ama yanılmıştım.

Hoşça kal Cooper.

Eh, kasabalı bir serseriyle birlikte alışkın olmadığı şeyleri tecrübe etmek ve kendini tehlikeli bir şekilde yaşadığına inandırmak eğlenceli olmalıydı. Fakat işler ciddiye binince çekip gitmişti. Bunun başka türlü biteceğine inanmak aptallıktı zaten.

Ama kahretsin ki tadı dilimden silinmiyordu. Geçen hafta her sabah, bacaklarının belime sarıldığı rüyalardan sertleşmiş olarak uyanmıştım. Kendimi tatmin ederken bile zihnimde onun görüntüleri beliriyordu. Bu kız, yavaş etki eden bir zehir gibiydi. Benim tek düşünebildiğimse daha fazlasını elde edebilmekti.

Bugün Evan yüzünden yeni bir orta sehpa yapmak zorundaydım. Mackenzie'ye "sattığım" ürünler hâlâ bir örtünün altında duruyordu çünkü almak için gelmeye karar verip de onları burada bulamazsa ayıp olurdu. Kendime bunun para için olduğunu

söyleyip meseleyi zihnimde kapattım. Şimdi hızlıca çalışmaya başlamam gerekiyordu. Lanet Evan. Dün akşam arkadaşlar aniden bizim evde parti yapmaya karar vermişti ve ikizim, liseden tanıştığımız bir çocukla kavgaya tutuşmuştu. Nasıl başladığını bilmiyordum ama birinin diğerini sehpaya çarpması ve arka kapıya giden yolda kanlı izler bırakmasıyla sonuçlanmıştı. Evan bir sorunu olmadığı konusunda ısrar ediyordu ama onun için endişeleniyordum. Son zamanlarda kavga çıkarmak için daha fazla bahane bulmaya başlamıştı. Her zaman sinirli bir ruh hali içindeydi. Daha çok içiyordu. Onu hiç iyi görmüyordum.

Levi geldiğinde bana yolda aldığı taze kahveyi uzattı, ben de oturabilmemiz için iki taburenin tozunu aldım.

Amcam uzun boylu, iri yapılıydı. Kısa kahverengi sakalı ve kare şekilli yüzü vardı. Görünüş olarak babama benzese de huyu ondan tamamen farklıydı. Babam kendi hayatının içine edip boklarını bize de bulaştırmıştı ama Levi'ın düzenli bir hayatı vardı.

"Kardeşin buralarda mı?"

"Az önce gitti." Muhtemelen bir restoranda yağlı bir akşamdan kalma yemeği yiyordu. "Eee, neden uğramak istedin?"

"Hiç." Omuz silkti. "Sadece merhaba demek istedim. Birkaç aydır evi görmemiştim, bir kontrol edeyim dedim." Levi tezgâhıma baktı. "Yeni bir şey üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Önemli bir şey değil."

"Bu iş hakkında ne zaman ciddileşeceksin, Coop? Yanlış hatırlamıyorsam bir ara işini büyütüp ilerletmek istediğinden bahsediyordun."

"Evet ama mecburen askıya aldım."

"Askıya almamalısın. Bu konuda yeterince iyisin. Her ne kadar şantiyede olmanı sevsem de kendin için bir şeyler yapmanı istiyorum."

Levi bize liseden sonra ilk tam zamanlı işimizi vermişti. Para içinde yüzmese de iyi iş yapan, başarılı bir şirketi vardı. Birçok insan gibi fırtına nedeniyle ona da fazlasıyla iş imkânı çıkmıştı.

Omuz silkerek kahvemden bir yudum aldım. "Üç eyalet bölgesindeki kıyı temalı bazı mobilya mağazalarına birkaç parça sattım. Yaklaşık on bin dolar kazandım sanırım ama bu, gerçek bir iş kurmak için yapılması gereken masraflara yetecek bir miktar değil."

"Bende olsa verirdim," dedi amcam. Samimi olduğunu biliyordum. Babamız öldüğünden beri hep yanımızda olmuştu. Annemiz ortadan kaybolduğunda, buzdolabımız boşaldığında ya da acil yetiştirmemiz gereken bir ödevimiz olduğunda derhal koşar gelirdi. "Sahip olduğum her şeyi şirkete yatırdım. Bu işi seviyorum ama taleplere yetişmek oldukça maliyetli."

"Hiç sorun değil. Zaten senden para alamam. Evan ve benim için yeterince şey yaptın." Hayatım boyunca kimseden sadaka istememiştim, şimdi de istemeyecektim. Levi'ın şantiyelerinde çalışarak kazandığım parayla iyiydim. Eğer biriktirmeye devam edersem kendi çabalarımla bir şeyler başarabilecektim.

"Bankadan kredi alsan?"

Bu fikre pek sıcak baktığımı söyleyemezdim. Babamın ölümünden sonra bankalarla çok uğraşmıştım; her biri, başarımıza yardımcı olmaktansa bizi yem olarak gören kan emici takım elbiselilerle doluydu.

"Bilemiyorum," diye cevap verdim sonunda. "Daha fazla borca girme ya da evi ipotek ettirme fikrinden hoşlanmıyorum." Mızmız bir çocuk gibi konuştuğumun farkındaydım. Bir noktada kesin kararımı vermem gerekiyordu. Ya bu işe baş koyacaktım ya da sızlanmayı bırakacaktım.

"Tabii. Para harcamadan para kazanılmaz. Ama biraz düşün, olur mu? Bu gerçekten yapmak istediğin işse sana yardım edebilirim. Kredi için kefil olurum."

Bu cömert teklifi hafife alamazdım. Şimdilik bu fikir beni heyecanlandırmasa da nezaketini görmezden gelmek kabalık olurdu. Bu yüzden yavaşça başımı salladım. "Teşekkürler Levi. Mutlaka düşüneceğim."

Levi birkaç dakika daha kaldı. Kahvelerimizi bitirdikten sonra o bir müşterisiyle buluşmak için yanımdan ayrılırken ben de sedir ağacından levhayı ölçmeye geri döndüm. Gerçi kafam işte değildi. Konsantre olmakta güçlük çekerken elektrikli aletleri kullanmak asla iyi bir fikir olmazdı, bu yüzden işi bırakıp atölyeden ayrıldım. Evan bu akşam yemeğini kıymetli kız arkadaşı Daisy gibi yerde yiyebilirdi, umurumda değildi.

Daisy'den bahsetmişken... Kendisi eve dönerken ayaklarımı kemirmeye çalışmakla meşguldü. Sonraki on dakika boyunca otur ve bekle komutlarını çalıştık ama buna da yeterince odaklanamıyordum.

Hoşça kal Cooper.

İçimde bir... Ağırlık vardı. Boynuma sarılmış elli kiloluk, çelik bir çapa tarafından suyun altına çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Bu bana yabancı bir his değildi aslında. Kendimi bildim bileli bu yükle yaşıyordum. Annemle babamın borçları, ikizimin saçmalıkları... Bu duygu bazen öyle bir hal alıyordu ki kendi kafamın içinde sıkışmış gibi hissediyordum.

"Üzgünüm kızım, buradan çıkmam lazım," dedim köpeğe, ipeğimsi kulağının arkasını okşamak için uzanarak. "Ama bir dakikaya geri döneceğim, söz."

Bu bir yalandı. Yapmak istediğim şey için bir dakikadan çok daha uzun zamana ihtiyacım olacaktı. Gerçi Daisy fazla yalnız kalmazdı. Evan eve döndüğünde onu sevgi ve ilgiye boğardı. Tıpkı Mackenzie'nin yaptığı gibi. Acaba Mac, bir ara Daisy'yi görmeye gelir miydi?

Bundan şüpheliydim. Çoktan ikimizi de unutmuştu muhtemelen.

İtiraf etmeliydim ki onun bu kadar soğuk olabileceğini hiç düşünmüyordum. Sanırım gerçekte onun da Garnet klonlarından bir farklı yoktu. İliğine kadar duygusuzdu.

Esasında bunu hak etmiştim. Bu işe kötü niyetlerle girmiş, onu Kincaid'den intikam almak için bir araç olarak görmüştüm.

Karma tam bir sürtüktü.

Mac'i zor da olsa aklımdan çıkardım ve on dakika sonra kamyonetimi rıhtımın yakınlarındaki bir otoparka çektim. Dövme salonuna adım attığımda içeride, bitkin düşmüş halde bir eskiz defterine eğilmiş Wyatt'tan başka kimse yoktu.

"Selam," diye karşıladı beni, yüzü aydınlanırken.

"Selam. Randevusuz müşteri için vaktin var mı?"

On altı yaşındayken sol pazımda bir mezar taşı dövmesi istediğim günden beri dövmelerimi Wyatt yapıyordu. Tabii benden sadece bir yaş büyüktü ve bir rehin dükkânından aldığı dövme tabancasını kullanıyordu. Bu nedenle ilk dövmem bir şaheser sayılmazdı. Eğer bir gün çocuklarım olursa onlara vereceğim ilk nasihat, ahmak ergen arkadaşlarının vücutlarına iğne sokmasına izin vermemeleri olacaktı. Neyse ki sonunda başıma bir şey gelmemişti ve Wyatt'ın da işleri açılmıştı. Kendini geliştirip sanatında ustalaşmıştı ve şimdi bu salonu başka bir sanatçıyla ortak olarak işletiyordu. Benim boktan mezar taşım da Avalon Körfezi'nin dalgaları arasındaki sulak bir mezarlık manzarasının içinde kamufle olmuş durumdaydı.

"Ne istediğine bağlı," dedi Wyatt.

"Küçük, basit bir çapa istiyorum." Parmak uçlarımı enseme sürttüm. "Buraya."

"Nasıl bir çapa? Çiposuz mu? Admiralti mi?"

Deniz araçlarıyla alakası olan biri değildim, bu yüzden gözlerimi devirdim. "Nereden bileyim oğlum ben? Balıkçıların kullandığı şeyden işte, normal düz çapa."

Sırıttı. "Admiralti o zaman. Arkaya gel. Bir saatten kısa sürer."

Birkaç dakika sonra arkadaki stüdyoda bir sandalyeye ters oturmuş, Wyatt'ın malzemelerini hazırlamasını bekliyordum. Körfezde işler böyle yürürdü. Eğer arkadaşlarına karşı iyi olursan onlar da sana iyi davranırlardı. Mesela Wyatt, ne kadar ısrar etsem de yeni dövme için benden ücret almayacaktı. Bunun yerine birkaç ay ya da bir sene sonra evime gelecek ve benden bir iyilik isteyecekti. Ben de seve seve yapacaktım.

"Buraya geldiğimde neden o kadar sıkkın görünüyordun?" diye sordum.

Sinirli bir şekilde homurdandı. "Ah, o mesele. Rene beni geri kabul etmekten başka çare bırakmayacak, aşırı seksi bir tasarım üzerinde çalışıyordum."

Kahkaha atmamak için kendimi tuttum. "Seni yine mi terk etti?"

"Yeni haber değil, değil mi?"

Evet, kesinlikle değildi. Wyatt ve Lauren –namı diğer Ren– akla gelebilecek en saçma sebeplerden dolayı birkaç ayda bir ayrılırlardı. Bizim için iyi bir eğlence kaynağı oluyordu, orası ayrı.

"Bu sefer ne oldu?"

"Öne eğil," diyerek beni hafifçe ittirdi. Kafamın arkası artık ona emanetti.

Bir saniye sonra enseme soğuk spreyin vurduğunu hissettim. Wyatt bölgeyi yumuşak bir bezle temizledikten sonra tıraş bıçağına uzandı.

"Pekâlâ," dedi, ensemdeki kısa saçları tıraş ederken. "Bir şey hayal etmeni isteyeceğim. Hazır mısın?"

Yüzümü yasladığım koluma doğru sırıttım. "Evet, hazırım."

"Bir adadasın."

"Issız bir ada mı yoksa tatil yeri mi?"

"Issız ada. Bir uçak kazası gerçekleşti ya da teknen alabora oldu. Bu kısım o kadar önemli değil."

"Nasıl önemli olmaz?" diye karşı çıktım. "Teknede olsaydım muhtemelen adaları, gelgitleri ve denizle alakalı şeyleri daha iyi bilirdim. Bu sayede hayatta kalma şansım artardı."

"Tanrım, mesele o değil," diye homurdandı. "Niye işi bu kadar karmaşıklaştırman gerekiyor, Hartley? Issız bir adadasın işte, nokta."

"Güzel hikâyeymiş, dostum."

"Şu an ensende bir bıçak tuttuğumun farkındasın, değil mi?"

Bir kez daha gülüşümü bastırdım. "Tamam. Issız bir adadayım. Sonra?"

"Bu arada çapayı kendim mi çizeyim şablon mu kullanayım?"

"Kendin çiz. Sana güveniyorum." Hem çirkin olsa bile en azından görebileceğim bir yerde değildi.

Wyatt mürekkebi hazırlarken sorular sormaya devam ediyordu. Tabii ki siyah rengi seçtim. Süslü şeyleri seven biri değildim. "Pekâlâ, adada sıkışıp kaldın. Hayatın artık bundan ibaret. Ama... İyi haber: Denizden birileri geliyor. Karşıda iki tekne var..."

"Güzel. Yani kurtarılacak mıyım?"

"Hayır!" Sinir olmuş gibiydi. "Adada sıkışıp kaldın dedim ya! Sonsuza dek."

"Ama tekneler geliyormuş işte."

"Tekneler birkaç dakika içinde patlayacak, oldu mu? Tekne falan yok. Tanrım, sabır ver!"

İğne kullanma sanatında usta bir adamla uğraşmamam gerekiyordu ama Wyatt'la dalga geçmek çok eğlenceliydi.

"İlk teknede kız arkadaşın, eşin ya da partnerin var. Ama ondan başka tek bir şey bile yok. İkinci teknedeyse herhangi bir

insan bulunmuyor ama içi, adada hayatta kalabilmen için gerekecek tüm malzemelerle dolu. Yangın söndürücü kit, inşaat malzemeleri, yiyecekler, silahlar. Aklına gelebilecek *her şey*."

Dudaklarım seğirdi. "Ren bu düşünce deneyini senin üzerinde mi yaptı?"

"Evet," dedi arkadaşım karamsar bir sesle.

Ona bakmak için kafamı hafifçe çevirdim. "Seni salak piç kurusu. Onun yerine malzeme teknesini seçtin, değil mi?"

"Sen öyle yapmazdın sanki."

Kendimi tutamayıp kahkahayı bastım.

"Ölüm kalım meselesi sonuçta, Coop. Adada yiyecek bir şeylere ve kalacak bir yere ihtiyacım olacak! Tabii orada Ren'le birlikte olmak harika olur ama hayatta kalmamıza yardım edecek malzememiz olmazsa beş saniyede tahtalı köyü boylarız. Ayrıca elimde o kadar malzeme varken bir sal yapıp denize açılarak ona geri dönebilirim. Buna mantık denir."

"Ren senden gerçekten de bu yüzden mi ayrıldı?"

"Ne? Hayır. Bu çok saçma olurdu. Kız kardeşinin doğum günü yemeğine bir saat geç kaldım diye ayrıldı. Tate'le dışarıdaydım ve ona, Ren'in bu aptal düşünce deneyinden bahsediyordum. Saatin nasıl geçtiğini bile anlamamıştım."

Ona öylece bakakaldım. Bu insanlar nasıl benim arkadaşlarım olabilirdi?

Öte yandan, böyle bir arkadaşa sahip olduğum için bedavaya dövme yaptırabiliyordum ve gülünç hikâyesi Mackenzie'yi unutmamı sağlamıştı.

Hoşça kal Cooper.

Ya da hoşça kalma.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

İki haftadır son derece uslu duruyordum. Cooper'la konuşmamıştım. İstemeden ona rast gelme ve şeytana uyma ihtimalimin en yüksek olduğu rıhtımdan uzak durmuştum. Gerçi bu kısıtlamanın rüyalarım üzerinde etkisi yoktu. Ya da derslerdeyken zihnime dolan anı selini engellemiyordu.

İngiliz Edebiyatı dersinde, kendimi ilk öpücüğümüzü düşünürken bulmuştum.

Beni evin kapısına sıkıca yaslayıp öptüğü görüntüler Biyoloji dersinde aklımı işgal etmişti.

Avrupa Tarihi dersindeyse avuçlarımın altındaki sert göğsünü anımsamış, nefes nefese kalmıştım. Birileri halimi fark etmiş miydi hiç bilmiyordum.

İşin iyi yanı, Preston'la aramız çok iyiydi ve sonunda Bonnie'den başka bir kızla arkadaş olmuştum. O da Garnet'ta okuyordu ve Melissa'nın kardeşi olmasına rağmen ona hiç benzemiyordu. Kate çok eğlenceli ve esprili biriydi, ayrıca yelken açmaktan nefret ediyordu. Hepsi de benim için artı özelliklerdi. Preston, Kappa Nu'nun düzenlediği yemeğe katılıp Melissa, Chrissy ve diğer birlik kızlarıyla kaynaşmamda ısrarcı olduğu

için oraya gittiğimde Kate'le tanışmış; gecenin büyük kısmını onunla *The Bachelor*'ın sanatsal değeri üzerinde tartışarak geçirmiştim.

Bu yüzden Kate, perşembe akşamı mesaj atıp onunla ve bazı arkadaşlarıyla kasabada bir yerlerde içki içmek isteyip istemeyeceğimi sorduğunda hemen kabul ettim. Bu, Cooper'la karşılaşma riskine girmek anlamına geliyordu ama Bonnie dışındaki birinden gelen ilk daveti geri çeviremezdim.

Ortak banyomuzda saçımı örerken, "Sen de gelmek ister misin?" diye sordum oda arkadaşıma.

Bonnie'nin kafası aynada hemen arkamda belirdi. "İsterdim ama bu akşam Todd'la buluşacağım."

Aynadan ona gülümsedim. "Yine mi? Galiba aranızda ciddi bir şeyler doğuyor, ha?" Sandviç dükkânında tanıştığı o çocukla son zamanlarda çok sık bir araya geliyordu. Kötü çocuk fetişi sona ermiş olmalıydı; çünkü Todd'la bir kez tanışmıştım ve görünürde ne bir *piercing* ne de dövme fark etmiştim.

"Ciddileşmek ve ben? Yok artık!" Elini salladı. "Todd, rotasyonumdaki üç kişiden biri sadece, Mac. Yarın akşam Harry'le buluşacağım mesela. Cumartesi de sana geçenlerde bahsettiğim çocukla akşam yemeği yiyeceğim. Adı Jason demiştim, hatırladın mı? Hani Edward'a benzeyen..."

"Edward mı?" dedim kimden bahsettiğini anlamayarak.

"*Alacakaranlık*'taki Edward." Mutlulukla ürperdi. "Offf, *öyle* yakışıklı ki gerçekten vampir çıksa bile umurumda olmaz. Hatta acayip hoşuma gider! Kan görmek midemi bulandırıyor ama olsun."

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. "Vampir olmadığından eminim." Yine de Bonnie'nin cadı olma ihtimalini göz ardı etmiyordum.

Ona randevusunda şans dileyip odamızdan ayrıldım ve çağırdığım Uber'ın beklediği otoparka indim. Kate ve arkadaşlarıyla

Rip Tide'da buluşacaktım. Araç, sahildeki mekâna yaklaşırken buraya son geldiğim zamanı anımsadım ve kalp atışlarım hızlandı. O gece Cooper'la tanışmıştım. Bonnie ile Evan işi pişirmeye gittiğinde ikimiz kumsalda saatlerce muhabbet etmiştik.

Yeter, diye emretti sert iç sesim. *Unut onu.*

Onu gerçekten ama gerçekten aklımdan atmalıydım artık. Preston'la birlikteydim ve Cooper'ı düşünüp durmak ilişkim için hiç iyi olmuyordu.

Şoföre teşekkür edip araçtan indim. Yan örgümü düzeltirken bakışlarım bir ay önce ilk kez gördüğüm otel harabesine kaydı. Hâlâ aynıydı. Ve görünüşe göre hâlâ boştu. Yalnız bir sokak lambasının ışığında parlayan yıpranmış, beyaz boyalı geniş binaya bakarken içimde garip bir his belirdi.

Gözlerimi oradan ayırmak için kendimi zorlamam gerekti. Harika. Beynim önce Cooper'a takılıp kalmış, şimdi de terk edilmiş bir binayı takıntı haline getirmişti. Psikolojik sorunlarım olmalıydı.

Bara adım attığımda Kate'in sahnenin yan tarafındaki bir masada oturduğunu gördüm. Yanında üç kız vardı; biri Melissa'ydı ama diğer ikisini tanımıyordum. İç çekişimi bastırdım. Melissa'nın geleceğinden haberim yoktu. Ona garezim olduğundan değildi ama dedikoducu doğası yüzünden yanındayken hep tetikte oluyordum.

"Selam," diye karşıladı Kate beni.

Ablası gibi o da solgun sarı saçlara ve iri, gri gözlere sahipti. Fakat tarzları tamamen farklıydı. Kate bacaklarını zar zor kapatan mavi bir mini elbiseyle parmak arası terlikler giymiş, iki bileğine de şıngırtılı bileklikler takmıştı. Melissa'nın diz hizasındaki pembe elbisesi ise boynuna kadar düğmeliydi ve kulaklarında yalnızca iki devasa elmas vardı.

"Selam," dedim masadakilere garip bir gülümseme atarak. "Selam Melissa."

Kate beni iki arkadaşı Alisha ve Sutton'la tanıştırdı. Melissa'nın ısrarı üzerine *daiquiri* içmekte karar kıldık ama ikimiz sipariş vermek için bara gittiğimizde Kate bana göz kırpıp iki votka şat da istedi.

"Ablama söyleme," dedi ve komplocu sırıtışlarla votkaları kafamıza diktik.

Masaya döndüğümüzde ilk içkilerimizi çabucak bitirdik, bu yüzden hemen yeni bir sipariş verdik. Üçüncü tur içkilerimizi içerken derslerimizden ve gelecek planlarımızdan muhabbet etmeyi bırakıp erkeklerden ve utanç verici hikâyelerden konuşmaya başladık. Kate, ona hayran olan ve her ödevinin son sayfasına kurutulmuş bir çiçek yapıştıran profesör asistanından bahsetti.

Bir kahkaha attım. "Hadi canım! Yapmış olamaz!"

"Yaptı. Ama sonsuz aşkının bana daha iyi notlar kazandırdığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Son ödevime C eksi verdi." Öfkeli gibiydi. "Kurutulmuş petunyalarını al da bir yerlerine sok, Christopher. Çiçek vereceğine A ver."

Alisha'nın, ayrı yaşadığı karısına göndermek istediği ateşli aşk mektubunu yanlışlıkla ona gönderen profesörüyle alakalı hikâyesi Kate'in hayranını unutturdu.

"Karısının adı Alice'ti, bu yüzden sanırım e-postanın alıcı kısmına 'Al' yazınca liste otomatik olarak çıktı ve adam karısınınki yerine benim adıma tıkladı." Kıkırdarken içkisindeki pipeti döndürdü. "E-postada neden boşanmamaları gerektiğiyle ilgili uzun bir liste vardı. Temelde ne kadar harika bir adam olduğunu yazmıştı."

Melisa ağzını şaşkınlıkla açtı. "Aman Tanrım! Listede neler vardı?"

"Hepsini hatırlamıyorum ama ilki şuydu... Sıkı durun..." Alisha dramatik efekt oluşturmak için duraksadı. "Münasip bir sevgiliyim."

Herkes kahkahalara boğuldu.

"Münasip mi?" dedi Kate kıkırdayarak. "Ah, zavallı kadın."

İçkimin geri kalanını höpürdeterek yudumlarken liseden beri kız arkadaşlarımla eğlenceli bir gece geçirmediğimi fark ettim. Spencer Hill'deki arkadaşlarımla temasta da kalmamıştım. Aslında onlar da beni arayıp sormamışlardı ve bu, arkadaşlığımızın o kadar da sağlam olmadığını gösteriyordu. Üniversitedeki arkadaşlıklarımı sürdürüp koruyacağıma dair kendi kendime yemin ettim.

Sutton bir oyun oynamamızı önerdiğinde sohbet konumuz yine değişti. Gerçi oyun dediği de masamızın yanından geçen tüm erkekleri oylamaktan başka bir şey değildi.

"Vaaay, şuna ne dersiniz?" diye yüksek sesle fısıldadı Alisha.

Hepimiz kırmızı, askılı bir tişörtle turuncu deniz şortu giymiş olan uzun saçlı, sörfçü tipli çocuğu inceledik. "Moda anlayışına on üzerinden iki veriyorum," dedi Melissa burun kıvırarak. "Kırmızı ve turuncu mu? Hadi ama! Kendinize biraz saygınız olsun, beyefendi."

Sırıtmadan edemedim. Sarhoş Melissa hâlâ kibirliydi ama şimdi buna cadalozluk da eklenmişti ve bu hali çok hoşuma gitmişti.

"Ama o kıça on üzerinden dokuz verilir," dedi Kate. "Harika görünüyor."

Alisha, "Bahse girerim kıçında bir çeyreklik sektirebilirim," diye ekledi onaylayarak.

Evet, şu anda erkekleri nesnelleştiriyorduk ama sarhoş kızların utanması çekinmesi olmazdı.

"Genel olarak yedi puan o zaman," dedi Sutton.

"Üç," diye düzeltti Melissa, çenesini kaldırarak. "Kırmızı-turuncu kombinasyonunun iğrençliğini unutamıyorum."

"Şeyy, kızlar," diye fısıldadı Alisha, hevesle öne eğilerek. "Saat altı yönüne, barın öteki ucuna bakın. On üzerinden on puanlık erkeği buldum."

Hep birlikte kafalarımızı bara çevirdiğimizde neredeyse kendi dilimi yutarak boğulacaktım.

Alisha'nın mükemmel, on puanlık erkeği Cooper Hartley'den başkası değildi.

Kate kısık bir ıslık çaldı. "Of, evet. Sevdim."

"Ben *bayıldım*," dedi Alisha, yüzünde hülyalı bir ışıltıyla.

Onu suçlayamazdım. Cooper bu gece gerçekten harika görünüyordu. Üzerindeki Billabong yazısıyla yapılı göğsünü ortaya çıkaran, çok sevdiğim o beyaz, eski tişörtünü giymişti. Buna dağınık siyah saçları, ön kollarını tamamen kaplayan dövmeleri ve az önceki sörfçününkinden çok daha sıkı olan kıçını saran kargo pantolonunu ekleyince ortaya gerçekten güzel bir erkek örneği çıkıyordu.

Cooper, bir grup kadının ona baktığını hissetmiş gibi birden başını kaldırdı. Bir saniye sonraysa gözleri masamıza çevrilmişti. Bakışlarım onunkilere kilitlendiğinde yanaklarımın yandığını hissettim. Kahretsin. Kızarıyor muydum? Kızarmamış olmayı umdum.

Beni görünce gözleri kısıldı. Dudakları bir an için ince bir çizgi halini alsa da hemen ardından pis bir sırıtışla kıvrıldı.

Yanımdaki Alisha keskin bir nefes aldı. "Sana bakıyor," dedi suçlayıcı bir şekilde. "Onu tanıyor musun?"

"Ben... şey..." Ateşli bir kasabalının neden benimle uzun uzun göz teması kurduğunu açıklamak için doğru düzgün bir bahane bulmaya çalıştım.

"Mackenzie?" Melissa'nın kurnaz bakışları kafamın yan tarafında bir delik açıyordu sanki. "O çocuğu tanıyor musun?"

Boğazım tamamen kurumuştu. Gözlerimi Cooper'dan ayırıp içkime uzandım ve bir yudum alırken panikle düşünmeye devam ettim. Melissa sadece meraklı değil, aynı zamanda akıllı bir kızdı. Cooper'ı yalnızca arkadaş olarak bile tanıdığımı itiraf edersem bunu kesinlikle dedikodu malzemesi yapar ve daha fazla soru sormaya başlardı. Ve cevaplarımdan birinin bile doğru olmadığını hissederse her şeyi Benji'ye anlatabilirdi. O da gidip henüz iki hafta önce başka bir erkeği öpmeme rağmen beni affeden Preston'a söylerdi.

Yani hayır. Cooper'ı herhangi bir şekilde tanıdığımı itiraf etmemin imkânı yoktu.

"Evan," deyiverdim.

Melissa kaşlarını çattı. "Ne?"

Plastik *daiquiri* kadehimi bıraktım ve bu tatmin edici, dâhice fikirle rahat bir nefes aldım. "Evan Hartley. Oda arkadaşım sömestrin başında onunla yatmıştı."

Melissa hafifçe gevşedi. Manikürlü parmakları kulağındaki elmasla oynuyordu. "Gerçekten mi? Küçük Bonnie'cik o çocuğu yatağa mı attı?"

"Aynen öyle oldu." Bir kahkaha patlatıp hiçbirinin sesimdeki gerginliği duymamasını umdum. "Onunla ay ışığı altında kumsal seksi yapmak için beni bırakıp gitti."

Mükemmel. Şimdi Melissa hikâyemi doğrulamak için etrafı koklamaya başlarsa Bonnie de aynı şeyleri anlatacaktı. Tabii Cooper olduğu yerde kalır ve...

Bize doğru yürümezse.

Kahrolası Cooper gerçekten de yanımıza geliyordu.

Kalbim hoparlörlerden yükselen müzikten daha hızlı bir tempoyla atmaya başladı. Ne yapıyordu bu şimdi? Onunla artık görüşemeyeceğimi net bir şekilde söylemiştim, lanet olsun. Hiçbir şey olmamış gibi masama gelip...

"Evan!" diye haykırdım, aşırı yüksek bir ses ve aşırı parlak bir gülümsemeyle.

Cooper'ın yürüyüşü bir anlık sekteye uğradı. Sonra uzun bacakları, önümde durana kadar rahat adımlarına devam etti. "Mackenzie," dedi ellerini ceplerine sokup tembel bir pozda dikilirken.

"Evan, merhaba. Nasıl gidiyor?" Hiç öpüşmemişiz ya da ereksiyonunun nabız gibi atışlarını karnımda hiç hissetmemişim gibi dostane ve rahat bir tavır takınmaya çalıştım. "Oda arkadaşımı baştan çıkarıp benden çaldığın geceden beri görüşmemiştik."

Kate kıkırdadı.

Gözlerimin, dillendirmediğim şeyleri aktarmasını umarak Cooper'a odaklanmaya devam ettim. *İşbirliği yap. Lütfen. Bu kızların hakkımızda dedikodu yapmasına ve söylentinin Pres'in kulağına ulaşmasına izin veremem. Lütfen işbirliği yap.*

Onun gerçek kimliğini saklamak suçlu hissetmeme neden olsa da bu duygu, Preston'ı aldatma konusunda ne kadar berbat hissettiğimle kıyaslanamazdı. Cooper'ı öpmem bir hataydı. Ama erkek arkadaşıma itirafta bulunmuş, vicdanımı temizlemiştim. Şimdi hayatıma devam etme vaktiydi. Fakat Melissa burada bir dedikodu potansiyeli olduğuna inanırsa bu mümkün olmayacaktı. Bu yüzden tam dibimde duran Cooper'a gözlerimi dikip sessizce yalvardım.

Sırıtışı derinleşti ve karanlık gözleri çözemediğim bir şeyle parladı.

Artık gerginlikten soğuk terler dökmeye başlamıştım ki Cooper konuşmaya karar verdi.

"O gece Bonnie'nin şikâyet ettiğini duymadım," dedi göz kırparak.

O kadar rahatlamıştım ki neredeyse bayılacaktım. Kadehime uzanırken kimsenin elimin titrediğini fark etmemesini umdum.

"Eh, sabahın ikisinde tek başına Uber'la kampüse dönmek zorunda kalan o değildi." İçkimden hızlıca bir yudum alıp hepsini tanıştırdım. "Alisha, Sutton, Kate, Melissa. Kızlar, bu Evan."

Ne komikti ki Cooper'ın Evan'a dönüştüğü şu ana kadar ikizlerin aslında ne kadar farklı olduğunu fark etmemiştim. Cooper'ın normalde yoğun ve düşünceli olan gözleri şimdi muzip bir şekilde ışıldıyordu. Dilini alt dudağında kışkırtıcı bir şekilde kaydırdıktan sonra arkadaşlarıma ukala bir tebessüm attı.

"Eee..." Sesi bile daha farklı çıkıyordu. Daha rahat, daha flörtözdü. "Bu gece Mackenzie'nin hangi arkadaşını baştan çıkaracağım?"

Böyle bayağı bir yorumun kızlar tarafından hor görüleceğini sanırdım ama buna bayıldılar. Melisa bile etkilenmiş görünüyordu. Yüzü pembeye dönmüş, dudakları hafifçe aralanmıştı.

Onları suçlamıyordum tabii. Bu çocuk resmen ayaklı seksti. İster karamsar halinde olsun ister bir erkek orospusu gibi davransın, etrafına dalgalar halinde cinsel enerji yayıyordu.

"Bu gece uçkurunu gevşetmeyi aklından geçirme, *Evan*." Alaycı bir tonla konuşmak istemiştim ama daha çok uyarıyormuşum gibi oldu.

Sırıtması genişledi.

"Pekâlâ." Sutton abartılı bir şekilde iç geçirip iskemlesinden atladı. "Sanırım ben elimi taşın altına koyacağım." Buğulu gözlerine bakılırsa zihninde çoktan Cooper'la seks yapmaya başlamıştı bile. "Önce dans edip sonra da baştan çıkarma teklifini gözden geçirsek nasıl olur?"

Vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Parmaklarım kadehime dolanıp sertçe sıktı. O kadar ki kadehi ezmekten korkmaya başlamıştım. Neyse ki plastikten yapılmıştı yoksa her yer cam kırıklarıyla dolardı.

Cooper'ın alaycı gözleri tepkimi kaçırmadı. Sutton'a cevap verirken bile beni izliyordu. "Dans fikri kulağa harika geliyor. Önden buyur, bebek."

Üç saniye sonra sahnenin önündeki dans pistinde Sutton'ı sarmalamıştı bile. Kız da kollarını boynuna sarıp ince bedenini onun güçlü bedenine bastırdı. Cooper'ın elleri, kızın dantelli kaşkorsesinin arkasında gezindi ve avuçlarından biri kalça kıvrımının hemen üzerinde durdu. Diğer eli omurgasında yukarı doğru kayıp siyah atkuyruğuna dolandı ve ensesini kavradı.

Acı bir öfke boğazımı kaplarken bu korkunç tattan kurtulmak için *daiquiri*'me uzandım ama kadehim boştu.

"Off, bu kıza inanamıyorum," diye sızlandı Alisha.

Bense Cooper'a inanamıyordum. Tamamen yabancı biriyle hiç çekinmeden müstehcen dans hareketleri yapıyordu.

Yanımdaki Kate, Alisha'nın kolunu okşadı. "Üzgünüm tatlım. Bir dahaki sefere daha hızlı davranmalısın."

"Tanrım, çocuk *çok seksi*," dedi Melissa, gözlerini Cooper ile Sutton'dan ayırmadan. "Benji'yle birlikte olmasaydım geceyi bir kasabalıyla geçirme fikrini asla reddetmezdim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Teferruat sayılan etkinlikler tamamen kabul edilebilir değil miydi?"

Güldü. "Yok şekerim. O bizim için geçerli değil. En azından kilisede yeminleri edene kadar... Sonrasında havuz temizliğine gelen çocukları ve bahçıvanını istediğin gibi becerebilirsin."

Kate ablasına bakarak gözlerini devirdi. "Sen sosyetik bir kaltaksın, Mel."

Melissa omuz silkti. "Ne var? Bu işler böyle yürür."

Masamızdan üç metre ötede gerçekleşen dikey seks gösterisi dikkatimi tekrar çekince kızları duymaz oldum. Sutton şimdi parmak uçlarında yükselmiş, Cooper'ın kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Cooper kıkırdarken ben gerildim. Neye gülüyorlardı?

Ayrıca o ellerini kızın kıçından gerçekten çekmesi gerekiyordu. Hem de hemen. Bu işi fazla abartmıştı ve izlemeye daha fazla katlanamayacaktım. Yanağımın içini sertçe ısırdım.

Alisha, "Bize yaklaştığı anda onu sahiplenmeliydim," diye inledi. O da saplantılı bir şekilde dans pistini izliyordu.

Kate ciddi bir tavırla, "Erken kalkan siki kapar," dedi.

"Aman neyse." Alisha kadehini masaya çarpıp somurttu. "Sutton'ın yaptığı kuru gürültü sadece. O tek gecelik seks yapmaz. Hele ki hiç tanımadığı bir adamla yatmayı..." Cümlesi yarıda kesildi çünkü ağzı bir karış açılmıştı.

Onun bakışlarını takip ettim ve Cooper ile Sutton'ın bardan birlikte ayrıldıklarını gördüm.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

Ertesi sabah medya kültürü dersim iptal edildi. Profesör, haddinden fazla kişisel bilgi ifşa etme yasalarına meydan okuyan toplu bir e-posta göndermiş ve karısının dün akşam yemeği için hazırladığı köfte yüzünden bağırsaklarının iptal olduğunu bildirmişti.

Acını hissediyorum, dostum. Cooper'ın, kolu Sutton'a dolanmış halde Rip Tide'dan ayrılmasını izlediğim andan beri benim de midem düğüm düğümdü.

Acaba seks yapmışlar mıydı? Düşündükçe midem bulanıyordu ve biraz kızgın hissediyordum. İki buçuk saniyedir tanıdığı bir kızla nasıl yatağa girebilmişti? Ama yatmamış da olabilirlerdi. Belki de Sutton onu sadece ağzıyla tatmin etmişti.

Onları bu şekilde hayal edince gözümü adeta kan bürüdü. Sutton'ın dokunmasına izin verdiği için Cooper'ın aletini koparmak istiyordum.

Hmm. Pekâlâ.

Belki de *biraz* değil, çok kızgındım.

Ama böyle hissedemezdim. Cooper benim erkek arkadaşım değildi. Ben Preston'la beraberdim ve Cooper'ın kimlerle düşüp kalktığını umursamamalıydım. Ayrıca kesinlikle telefonuma uzanıp mesajlaşma uygulamasında onun adına tıklamamalıydım.

Ben: *Benim yüzümden öyle bir şey yapmak zorunda değildin. "Yapmak" derken, Sutton'ı yatağa atmaktan bahsediyorum.*

Kahretsin. Benim sorunum neydi? Metni ekranda gördüğüm anda gönderdiğime pişman oldum. Mesajı silmek için telaşla ekrana bastım ama maalesef böyle bir seçenek yoktu.

Hem Cooper çoktan cevap yazmaya başlamıştı.

Kalbim çılgınca atarken yatakta doğrulup iradesizliğime küfürler savurdum.

Cooper: *Vay. Yine konuşmaya mı başladık?*

Ben: *Hayır. Başlamadık.*

Cooper: *İyi o zaman. Ben kaçtım.*

Hayal kırıklığı içinde telefonuma baktım. Ama asıl öfkem kendimeydi. Ona arkadaş olamayacağımızı söylemiştim. *Hoşça kal Cooper*, diyerek aramızdaki şeyi bitirmiştim. Dün gece Melissa hiçbir şeyden şüphelenmesin diye onun Evan olduğunu söylemiş ve bekâr arkadaşlarımın önüne onu kendi ellerimle atmıştım. Suç bendeydi. Tabii ki Cooper benimle konuşmak istemezdi.

Yine de aptal parmaklarım kendi iradeleri varmış gibi hareket ediyorlardı.

Ben: *Sana Evan dediğimde eşlik ettiğin için teşekkürler. Ama abartıp metot oyunculuğu yapmak zorunda değildin.*

Cooper: *Hey, prenses. Benim sikim yerine erkek arkadaşınınki için endişelenmeye ne dersin?*

Çığlık atmak istiyordum. Keşke Cooper Hartley'le hiç tanışmasaydım. O zaman böyle hissetmezdim. Midem düğüm düğüm olmazdı. Verdiği cevap yüzünden hissettiğim kıskançlığın boğazımı asit gibi yakmasından bahsetmiyordum bile. O cevabı verirken dün akşam aletini *kullandığını* mı ima ediyordu acaba?

Neredeyse kendimi tutamayıp dün gece *tam olarak* neler olduğunu öğrenmek için Kate'ten Sutton'ın numarasını isteyecektim; fakat son anda sağduyum devreye girdi. Melissa'nın bir şeylerden şüphe etmesini istemiyorsam Sutton konusunda kafayı yemiş gibi davranmamalıydım.

Sahip olduğum tüm irade gücünü kullanarak telefonumu bir kenara itip dizüstü bilgisayarımı aldım. Dersin iptal olması, işime zaman ayırabileceğim anlamına geliyordu ve bu, her zaman dikkatimi dağıtmaya yarardı.

E-posta kutumu kontrol ettim ancak ele alınması gereken acil bir durum yoktu. Çok şükür ki Tad ve mikropenisi olayı bastırılmıştı. Ve site moderatörlerim ile reklam yöneticilerim, eylül ayının gelir açısından şimdiye kadarki en iyi ayımız olduğunu belirtmişti. Bu herhangi bir işletme sahibinin heyecanla karşılayacağı bir haberdi. Tabii ki ben de *çok* heyecanlanmıştım ama sonraki birkaç saati işle alakalı temel şeyleri yaparak geçirirken hayal kırıklığı geri dönüp boğazımı sıkıştırdı. Birden kampüsten uzaklaşıp yürüyüş yapma dürtüsü hissettim. Her gün aynı manzarayı görmekten bıkmıştım. Cooper hakkındaki takıntılı düşüncelerimden de bıkmıştım.

On dakika sonra, Avalon Körfezi'ne giden bir taksideydim. Temiz havaya ve güneş ışığına ihtiyacım vardı. İskelenin yanında araçtan inip ellerimi şortumun ceplerine sokarak rıhtıma doğru yürüdüm. Ekim ayında olmamıza rağmen havanın bu yumuşaklığına inanamıyordum ama şikâyetim yoktu. Yüzüme vuran sıcak esinti cennet gibiydi.

Ayaklarım beni otele kadar taşıyınca bugün beni buraya gelmeye neyin motive ettiğini birden fark ettim. Otelin sanki birini beklercesine hâlâ boş olduğunu gördüğümde olasılıkların verdiği heyecanla doldum.

Çılgıncaydı ama karşımdaki metruk binaya bakarken vücudum uğuldamaya başlamıştı. Parmaklarım bile kaşınıyordu; sanki ellerimin bir an önce harekete geçmesi için mesaj veriyorlardı. Aradığım meydan okuma, aklımdan bir türlü çıkaramadığım bu harabelik olabilir miydi?

Burası satılık bile değil, diye hatırlattım kendime. Fakat bu hiç de önemli değil gibi görünüyordu. Uğultu, vücudumu terk etmeyi reddediyordu.

Kasabanın içine doğru yürüyüşe devam ederken zihnimin gerilerinde bir fikir oluşmaya başlamıştı. Bir şeyler içmek için bir kafeye uğradım ve tezgâhın arkasındaki kadına sodalı meyve suyu siparişimi verirken bir an tereddütle duraksadım. Avalon Körfezi küçük bir kasabaydı. Eğer gerçek hayattaki kasabalar da *Gilmore Girls* gibi dizilerdeki yerlere benziyorsa o halde buradaki herkes birbirini tanıyor ve her şeyden haberdar oluyor demekti.

Tahminimi doğrulamak için, "Rıhtımdaki terk edilmiş otel hakkında bildiğiniz bir şey var mı? Beacon Oteli?" diye sordum. "Sahibi neden oteli öylece bırakmış?"

"Kendisine sorabilirsin."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamadım?"

Tezgâhın arkasındaki kadın başıyla pencerenin yanındaki masayı işaret etti. "İşte sahibi."

Bakışlarını takip ettiğimde geniş kenarlı bir şapka ve yüzünün büyük kısmını kapatan bir güneş gözlüğü takmış yaşlı kadını gördüm. Otelciden çok tatilci gibi giyinmişti.

Onunla burada karşılaşmak şaka gibiydi. Uğultu daha da yoğunlaştı ve tüm bedenimi adeta canlı bir akım sardı. Bunun bir anlamı olmalıydı.

İçeceğimi alıp yavaşça masasına yaklaştım. "Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim ama sizinle oteliniz hakkında konuşmak istemiştim. Oturabilir miyim?"

Kadın kahveli keki ile çayından kafasını kaldırmadı. "Kapalıyız."

"Evet, biliyorum." Bir nefes aldım. "Bunu değiştirebileceğimi umuyordum."

Kırılgan görünümlü parmaklarıyla pastasını dürttü, düşen kırıntıları yavaşça çatalına toplayıp ağzına götürdü.

"Hanımefendi? Oteliniz hakkında birkaç soru sorabilir miyim?"

"Kapalıyız."

Benimle oynuyor muydu yoksa gerçekten dalgın mıydı emin olamıyordum. Kabalaşmak veya onu üzmek istemiyordum, bu nedenle son bir kez denemeye karar verdim.

"Otelinizi satın almak istiyorum. Bu ilginizi çeker mi?"

Sonunda kafasını kaldırıp bana baktı. Güneş gözlüğü yüzünden gözlerini göremiyordum ama dudaklarını düşünceli bir şekilde büzmesine bakılırsa ilgisini çekmiştim. Çayından büyük bir yudum aldı. Ardından fincanı bırakıp ayağıyla benim için bir sandalye itti.

Aşırı hevesli görünmediğimi umarak oturdum. "Benim adım Mackenzie Cabot. Garnet Koleji'nde öğrenciyim ama aynı zamanda bir nevi girişimciyim. Oteliniz hakkında gerçekten konuşmak istiyorum."

"Lydia Tanner." Uzun bir duraksamadan sonra güneş gözlüğünü çıkarıp masaya koydu. Şaşırtıcı derecede kurnaz gözleri benimkileri deler gibiydi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi," diye gülümseyerek cevap verdim.

Bir saatten uzun süre boyunca otelin tarihi hakkında konuştuk. Savaştan sonra orayı kocasıyla nasıl inşa ettiklerini, o zamandan bu yana tam üç kez yıkılıp yeniden inşa edildiğini, iki yıl

önce kocasının vefat ettiğini ve son fırtınanın ardından artık çok yaşlı ve yorgun olduğundan dolayı otelle tekrar ilgilenemediğini anlattı. Kendi yeniden inşaatla uğraşmak istemiyordu, çocukları da mülkü kurtarmakla ilgilenmiyorlardı.

"Bugüne dek pek çok teklif aldım," dedi kendinden emin ve dengeli bir sesle. Ürkek bir yaşlı kadın gibi görünüyor olabilirdi ama hiç de öyle değildi. "Bazıları oldukça bonkör, bazıları değildi. Oteli yıkıp yerine çirkin, yüksek bir bina dikmek istiyorlardı. Zaten yıllardır rıhtımı yıkıp burayı Miami'ye dönüştürmek için sayısız girişimde bulundular. Her yer beton ve cam olsun istiyorlar."

Alaycı bir edayla burnunu çekmesi bu konu hakkında nasıl hissettiğini gösteriyordu. Kadını, "Bu kasaba asla Miami gibi olmayacak. Buradaki tılsım ve cazibe buna izin vermez," diye temin ettim.

"İmar sektöründekiler tılsımı falan umursamaz ki. Baktıkları her şeyde dolar simgesi görürler sadece." Lydia fincanını aldı. "Otelimi satın alacak kişi için tek şartım oranın gayesini ve karakterini korumasıdır. Ben sadece torunlarıma daha yakın bir yere taşınmak, zamanımın geri kalanını ailemle geçirmek istiyorum." İçini çekti. "Ama Beacon'a iyi bakılacağından emin olmadan da ayrılmak istemiyorum."

"Size bunun sözünü verebilirim," dedim dürüstçe. "Ben otelin cazibesine âşık oldum zaten. Her kısmını mümkün olduğunca orijinaline yakın bir şekilde restore etmeye gayret edeceğimi söyleyebilirim. Elektrik kablolarını ve su tesisatını yenileyip iskeletini kuvvetlendireceğim. Elli yıl daha hayatta kalabilmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Lydia beni ciddiye mi alsa yoksa zamanını boşa harcayan bir kız olarak mı görse emin olamıyormuş gibiydi.

Birkaç uzun saniye geçti, sonra kafasını yavaşça salladı. "Pekâlâ genç hanım, bir sayı ver bakalım."

Sayı mı? Otel ya da emlak piyasası hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden telefonumun not uygulamasını açıp içgüdülerime güvenerek bir fiyat yazdım. Orası gibi bir mülkün ne kadara mal olabileceğine dair en iyi tahminim buydu. Tabii banka hesabımın tamamını boşaltmamaya da dikkat etmiştim.

Telefonu masanın üzerinden ona doğru kaydırdım. Lydia ekranı inceledi ve sunabileceğim gerçek miktar karşısında şaşkınlığa düşmüş gibi bir kaşını kaldırdı.

Sonraki on dakika boyunca sıkı bir pazarlık ettik. Torunlarının fotoğraflarını gördüğümde neredeyse fazla ödeme tuzağına düşecektim ama sonunda güzel bir anlaşmaya vardık.

Yakın zamanda, rıhtımda kendime ait bir otelin gururlu sahibi olacaktım.

İlk başarılı iş anlaşmamı yaptıktan sonra kendimi çok iyi hissediyordum. Damarlarımda baş döndürücü bir heyecan ve *çok* yoğun duygular dolaşıyordu. Olanlara hâlâ inanamıyordum. Yirmi yaşındaydım ve bir *otel* satın almıştım. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de doğru hissettiriyordu. Sonraki adımlarımın neler olacağına kafa yormaya başlamıştım bile. Gelecekte imparatorluğumun büyüdüğünü şimdiden görebiliyordum. Okula odaklanacağıma dair aileme söz vermiştim ve bunu yapacaktım. Fakat aynı zamanda otel sahibi olarak yeni rolüme de odaklanacaktım. İkisini aynı anda yürütebilirdim.

Belki.

Yani öyle umut ediyordum.

Lydia'yla el sıkıştıktan sonra resmi işlemlere başlaması için avukatıma haber vermiştim ama Preston'ı mülkü görmeye götürene kadar tüm bunlar gerçek gelmemişti.

Fakat o, heyecanıma ortak olmak yerine coşkuma bıçak sapladı.

"Ne bu şimdi?" Duvarları yıkılmış, mobilyaları sudan zarar görmüş otele kaşlarını çatarak baktı.

"Yeni otelim."

Gözlerini kısıp kafasını yana eğdi. *Bunu açıkla* der gibiydi.

"Henüz göz kamaştırıcı değil tabii ki. Komple bir restorasyondan sonrasını hayal etmelisin." Sesimde bir çaresizlik tınısı vardı. "Burayı yenileyeceğim. Her şey *vintage* olacak. Baştan sona savaş sonrası dönemi esintileri taşıyan, beş yıldızlı, lüks bir tatil yerine dönüşecek."

"Ciddi olamazsın." Yüzü ifadesizleşirken ağzı düz bir çizgi halini aldı. Umduğum tepki kesinlikle bu değildi.

"Yani evet, otel sahibi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama öğreneceğim. Bir internet sitesi kurmak ve iş yönetmek hakkında da hiçbir şey bilmiyordum ama bu beni daha önce durdurmadı, değil mi? Belki turizm-otelcilik bölümüne geçiş yapmayı bile düşünebilirim."

Cevap vermedi.

Sessizliğin her saniyesi sevincimi yavaş yavaş emmeye devam etti.

"Preston. Sorun ne?" diye sordum zayıf bir sesle.

Kafasını iki yana sallayıp ellerini havaya kaldırdı. "Ne diyeceğimi hiç bilmiyorum, Mackenzie. Bu hayatın boyunca yaptığın en sorumsuzca, en çocukça şey olmalı."

"Ne?"

"Beni duydun."

Konuşma şekli babama benziyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştım. Evet, bu işe girerken çok fazla düşünmemiş olabilirdim ama zaten hep içgüdüsel hareket etme eğiliminde olan biriydim. Preston'ın da benim için mutlu olacağını zannetmiştim.

"Açıkçası beni düş kırıklığına uğrattın. O günkü konuşmamızdan –o küçük hatandan– sonra planımız ve geleceğimiz hakkında hemfikir olduğumuzu sanmıştım."

"Preston, bu hiç adil değil." Başka biriyle öpüşmemi bu şekilde yüzüme vurması alçakça bir hareketti. Hem bu meseleyle alakası bile yoktu.

Beni duymazdan gelerek, "Planımıza bir otel dahil değildi," diye bitirdi konuşmasını. Dudakları kınamayla bükülmüştü.

"Buradaki potansiyeli gerçekten görmüyor musun?" diye sordum mutsuzca.

"Ne potansiyeli? Şuna baksana. Çöplükten başka bir şey değil burası. En iyi ihtimalle yıkım yapılabilir. Yani belki arazi değerlendirilebilir ama restorasyon imkânsız. Sen aklını kaçırmışsın. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir işe dalmak ne demek? Bu aptal avuntu için güven fonunu harcamadan önce hiç durup düşündün mü acaba?"

Kanım güceniklikle kaynamaya başladı. "Ben düşündüğünden daha yetenekliyim. Ayrıca güven fonumu kullanmadım. İllaki bilmen gerekiyorsa kendi param var."

"Nasıl?" diye sordu talepkâr bir şekilde.

Çenemi diktim. "İnternet sitelerimden kazanıyorum."

Pres şoke olmuş gibiydi. "Şu küçük aptal teknoloji şeyinden mi?"

Şimdi gerçekten kızgındım işte. Tırnaklarımı avuçlarıma batırırken yüzümün yandığını hissediyordum. "Evet, küçük aptal teknoloji şeyimden," diye tekrarladım acı bir sesle.

İnternet sitelerimin ne kadar para kazandırdığını ona hiçbir zaman ayrıntılı olarak açıklamamıştım; Preston da onlarla dalga geçmekten öteye gitmemişti. Bu zararsız esprilerin erkeklere özgü bir şey olduğunu sanmıştım. Bazen *BoyfriendFails* üzerinde çalışırken yanıma gelir ve kaşlarımı konsantrasyonla çatmış haldeyken ne kadar sevimli göründüğümü söylerdi. Sırıtır ve bana "seksi iş insanı" derdi. Benimle, ortaya çıkardığım işle gurur duyduğunu sanmıştım.

O gülümsemelerinin esasında gurur dolu olmadığını şu ana dek fark etmemiştim. Beni bir "iş insanı" olarak görmüyordu.

Benimle dalga geçiyordu.

"Bunun bir hobi olması gerekiyordu," dedi düz bir sesle. "Bu şeyden gelir elde ettiğini bilseydim..."

"Bilseydin ne yapardın?" dedim meydan okurcasına. "Beni durmaya mı zorlardın?"

"Seni doğru yola yönlendirirdim," diye düzeltti. Patronluk taslayan ses tonu kanımı kaynatıyordu. "Bunu daha önce pek çok kez konuştuk. Üniversiteye birlikte gidecektik. Okuldayken istediğin hobilere sahip olabilecektin. Ben önce mezun olup babamın bankasının başına geçecektim. Ardından sen mezun olacak ve annenin vakıflarının yönetim kurullarına katılacaktın." Kafasını sağa sola salladı. "Sen hayır işlerine ve ailemizi büyütmeye odaklanırken bu ilişkide geçimi sağlayanın ben olacağımı kabul etmiştin."

Ağzım bir karış açık kaldı. Aman Tanrım. Ne zaman böyle şeyler söylese alaycı bir ses tonu kullanır, espri yapıyormuş gibi anlaşılmasını sağlardı.

Tüm o söylediklerinde *ciddi* miydi yani?

"Anlaşmadan çekileceksin." Bu emri verirken sergilediği kesin tavır içimde bir şeyleri harekete geçirdi. "Ailen her şeyi öğrenmeden önce burada olup seni durdurduğum için şanslısın. Son zamanlarda sana ne oluyor bilmiyorum, Mackenzie; fakat kendine gelmen gerek."

Ona bakakaldım. Sersemlemiştim. Bu fikre karşı böyle gaddarca bir nefret sergileyeceğini hiç düşünmemiştim. Kararımı destekleyeceğini sanmıştım. Ve bana destek olmayacağını öğrenmek sarsılmama neden olmuştu.

Erkek arkadaşımı bu konuda bu kadar yanlış değerlendirebildiysem başka hangi konularda yanılmış olabilirdim acaba?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Cooper

"Hiç içkimiz kalmadı."

Oturma odasındaki kanepeye yayılıp bir kolunu kenardan sarkıtmış olan Evan'a gözlerimi devirerek baktım. Geçen hafta sonu yaptığım sehpa şimdiden bira lekeleri ve sigara izmaritleriyle kaplıydı. Dün gece ikizimin bir başka doğaçlama partisinde biri ağzına kadar dolu kül tablasını devirmiş olmalıydı.

"Pazar günü öğlen saatlerindeyiz," dedim kardeşime. "İçkiye ihtiyacın yok. Kalk su iç."

"Şu anda içki istediğimi söylemedim. Ama birinin bira stoku yapması gerek. Yarın akşam poker gecesine ev sahipliği yapıyoruz."

Biri derken açıkça beni kastediyordu çünkü derhal gözlerini yumup, "Daisy'yi de yanına al," dedi. "Kamyonetle gezmeyi seviyor."

Evan'ı güzellik uykusuyla baş başa bırakıp köpeğe ıslık çaldım. Normalde kardeşimin bana emretmesine izin vermezdim ama gerçek şuydu ki delirmek üzere gibi hissediyordum.

Dün akşamki sarhoş şenliklerine katılmamıştım. Bunun yerine gecenin çoğunu atölyemde geçirmiş, gece yarısından önce yatağa girmiş ve sabahın yedisinde Mackenzie hakkındaki rahatsız edici bir +18 rüyayla aniden uyanmıştım. Onunla yataktaydım,

derinlerine dalarken dudaklarımdaki iniltilerini yutuyordum. Sonra kafamı kaldırıyordum ve Mac'in yüzü, barda tanıştığım Sutton'ın yüzüne dönüşüyordu. Sıçrayarak kalkmama neden olan da buydu.

Kahretsin, bu kız beynimi altüst etmişti. Uykuda ya da uyanık olmam fark etmiyordu; Mackenzie Cabot'la alakalı düşünceler bilincimi zehirliyor ve hissetmemeyi tercih edeceğim bir sürü duyguyu tetikliyordu.

Öfkeliydim çünkü benim yerime Kincaid'i seçmişti.

Hüsran doluydum çünkü aramızda gerçek bir şeyler olduğunu biliyordum.

Suçluluk hissediyordum çünkü bu işe girerken niyetim şaibeliden de şaibeliydi.

Ve son birkaç gündür bunlara yeni bir his daha eklenmişti: İğrenme. Arkadaşları birbirimizi tanıdığımızdan şüphelenmesinler diye beni ikiz kardeşim gibi davranmaya zorlamış, sonra da başka bir kızla takılmam konusunda dırdır etme cesaretini göstermişti. Aslında Sutton'la yakınlaşmamıştım bile. Biraz yürüyüş yapmıştık, sonra onu taksiye bindirip göndermiştim. Ama başkasıyla yakınlaşsam da Mackenzie'nin bana kızmaya hakkı yoktu. Beni delice öpüp sonra da veda eden oydu.

"Hadi bakalım," diye mırıldandım Daisy'ye. "Erkek arkadaşın için biraz bira alıp gelelim."

Daisy tasmasına uzandığımı gördüğünde ayaklarımın dibinde mutluluk dansı yapmaya başladı. Kamyonete gittiğimizde binebilmesi için yolcu kapısını açtım. Bunu yapmayı daha yeni öğrenmişti. Daha önce çok küçüktü ama şimdi bacakları uzamıştı ve belirli bir mesafeye zıplayabiliyordu. Aşırı hızlı büyüyordu.

"Mac'in seni göremiyor olması çok kötü," dedim, meraklı ve heyecanlı bakışlarını cama dikmiş olan köpeğe. Rüzgâr burnunu her gıdıkladığında tiz bir sesle havlıyordu. En basit şeylerden bile zevk alıyordu.

Kasabaya varınca birkaç kasa bira, bir şişe tekila ve biraz abur cubur aldım. Bunları kamyonete koyarken birinin bana seslendiğini duydum.

Arkamı döndüğümde Tate kaldırımda bana doğru geliyordu. Bir elinde pilot model güneş gözlüğü, diğer elindeyse anahtarları ve telefonu vardı.

"Selam," dedim. "Nasıl gidiyor?"

"İyi. Öğle yemeği için Sharkey'nin barında Wyatt'la buluşacağım. Gelmek ister misin?"

"Olur." Şu anda yapmak istediğim son şey eve gidip Evan'ın ortada bıraktığı pislikleri temizlemekti. "Önce Daisy'yi alayım."

"Ah, evet," dedi Tate, yolcu camından kafasını uzatan köpeği fark ederek. "Hatun mıknatısını al tabii."

Körfezdeki bar ve restoranların çoğu köpek dostuydu; özellikle de personelin, köpek konukları için su kapları ve ikramlar getirdiği Sharkey'nin barı. Tate ve ben barın ikinci katına çıkan köhne merdiveni tırmanırken Daisy'ye tam da olduğunu sandığı kraliçe gibi davranıldı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı ön taraftaki garson kız, saf bir zevkle. "Şu tatlılığa bak! Adı ne?"

"Daisy," diye yanıtladı Tate benim yerime. Köpeğin sahibiymiş gibi tasma kayışını elimden aldı. "Senin adın ne?"

"Jessica," diye cıvıldadı garson kız. Şimdi gözleri daha da parlıyordu çünkü altın çocuğumuz Tate'i fark etmişti. Adam tanıştığı her kadının gözlerini kamaştırmak gibi şaşmaz bir yeteneğe sahipti.

Ben de dikkatleri üzerime çekmekte başarısız sayılmazdım ama Tate farklı bir türdü.

Kadınlar ona baktıklarında düğünler, bebekler gibi romantik kavramların vaadini görürlerdi. Bana baktıklarındaysa yalın, edepsiz seks vaadi.

Fakat görünüşünün aksine Tate, körfezdeki en büyük erkek orospusuydu. Jessica kasabada yeniydi herhalde, yoksa bu gerçeğin farkında olurdu.

"Size masanızı göstereyim," dedi kız. Sonra o, Tate ve köpeğim önden ilerlediler.

Sırıtarak onları takip ettim ve Tate'in daha menülerimizi açmadan kızın numarasını rehberine kaydedeceğine dair kendi kendime bahse girdim.

Maalesef kaybettim. Sularımız masaya gelene kadar numarasını alamadı.

"İyi işti ortak," dedi ardından, ayaklarının dibinde oturmuş ona hayranlıkla bakan köpeğe.

Wyatt yaklaşık on dakika sonra geldi. Ren yanında değildi, yani hâlâ bir araya gelmemiş olmalıydılar.

"Ren yok mu?" Tate kaşlarını kaldırdı. "Seni henüz geri kabul etmedi mi?"

"Hayır." Wyatt, Daisy'yi başını okşayarak selamladıktan sonra karşımdaki tabureye oturup bir menü aldı. Sonra okumadan geri koydu. "Kimi kandırıyorum? Hepimiz balıklı sandviç yiyeceğimi biliyoruz."

"Ren'in seni affetmesi neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Tate sırıtarak. "Destansı kavuşmalarınız genelde çok hızlı gerçekleşir."

Wyatt, "Bu sefer işi uzatıyor," diye yakındı. "Dün gece spor salonundan bir mankafayla birlikte çıktı ve bana beraber *The Bachelorette*'i izledikleri bir *selfie* gönderdi. Bunu beni kızdıracağını bildiği için yaptı."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bu seni neden kızdırsın ki?"

"Çünkü o bizim favori programımız, salak. File tişört giyen bir adamla televizyon izlemesi büyük ihanet."

Tate sırıttı. "Ren'in sensiz aptal bir realite şovunu izlemesine mi yoksa spor salonundan bir adamla yatmasına mı kızıyorsun?"

Wyatt elini salladı. "Onunla yatmıyor. İntikam almak için birlikte takılıyor sadece. Ren'in bana sormadan tüm müzik grubu tişörtlerimi attığı zaman benim sörf okulunda çalışan şu piliçle çıkmam gibi."

"Sen sörf okulundaki piliçle yatmamış mıydın?" diye sordu Tate kafası karışmış gibi.

Wyatt ona öylece baktı. "O sendin, aptal."

Tate birkaç saniye düşündükten sonra bir karara varmış gibi başını salladı. "Doğru ya. Haklısın." Sırıttı. "Fena bir hatundu. İlk defa Viagra denememem için beni ikna etmişti. Ne uzun geceydi ama..."

Bir kahkaha attım.

"Bensiz Viagra mı kullandın kardeşim?" dedi Wyatt suçlayıcı bir şekilde.

Daha da çok gülmeye başladım. "Viagra kullanmak ne zamandan beri grup aktivitesi oldu?" diye sordum uluyarak.

Jessica yemek siparişlerimizi almak için geri döndüğünde utanmazca Tate'le cilveleşmeye devam etti. "Bu tatlış şey yürüyüş yapmayı seviyor mu?"

Tate göz kırptı. "Bu tatlış şey yürüyüş yapmaya *bayılıyor*."

"Köpeği kastetmiştim."

"Ben de öyle," dedi arkadaşım masumca.

"Yaklaşık bir saat sonra vardiyam bitiyor. Yemeğinizi bitirdikten sonra Daisy ve sen, benimle sahilde buluşmak ister misiniz?"

Ben Tate'e köpeğin onun olmadığını hatırlatamadan önce o gamzelerini ortaya çıkararak garson kıza gülümsedi. "Bu bir randevu o zaman."

Jessica uzaklaşırken gözlerimi devirdim. "Kız tavlamak için cidden köpeğimi mi kullanıyorsun?"

"Herhalde yani. Söyledim ya, yavru köpekler hatun mıknatısıdır." Alnına düşen bir tutam saçı geri itti. "Onu birkaç saatliğine almama izin ver, dostum. Köpeklerle aramın iyi olduğunu biliyorsun. Evde üç tane var."

"İyi, al. Ama senin için kasabada vakit öldürmeyeceğim. İşin bitince onu bizim eve bırakırsın. Akşam yemeği saat beşte. Sakın geç kalma, koca hergele."

Tate yine sırıttı. "Tamam baba."

"Ren'i görmeye gittiğimde Daisy yanımda olsaydı onu geri kazanmak için şansım olur muydu acaba?" diye sordu Wyatt düşünceli bir şekilde.

"Kesinlikle," dedi Tate.

Wyatt bana döndü. "Yarın onu ödünç alabilir miyim?"

Arkadaşlarım birer aptaldı.

Gerçi benim de onlardan geri kalır yanım yoktu. Çünkü telefonum titrediğinde ve ekranda Mac'in adı belirdiğinde akıllıca davranıp aramayı görmezden gelmedim.

Ona cevap verdim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

Liseden mezun olduğum senenin yazında tek başıma Avrupa'ya geziye gitmiştim. Bu seyahat, annemle babamdan bir hediyeydi. Vatikan şehrinden Kolezyum'a yeni dönmüştüm ki bir tür çılgınlık patlamasıyla otele girmekten vazgeçip tren istasyonuna yürümüştüm. Nereye gittiğimi bilmiyordum; sadece bir sonraki tren için birinci sınıf bir bilet almış, sonradan trenin Floransa'ya gittiğini öğrenmiştim. Oradan Bolonya'ya, Milano'ya, ardından da İsviçre, Fransa ve İspanya'ya geçmiştim. İtalya'dan ayrıldıktan iki gün sonra oteli arayıp valizimi Barselona'ya göndermelerini rica etmiştim.

Bugüne kadar, o zaman içime neyin girdiğini bilmiyordum. Aniden gelen bir kurtulma, özgür kalma ihtiyacı hissetmiştim. Hayatımdaki düzeni bozmak ve kendime hayatta olduğumu, kaderimi kontrol ettiğimi hatırlatmak istemiştim. Bu sefer de aynı hisle Cooper'ı aramaya karar vermiş olmalıydım ki Preston otelle ilgili hayallerimi yıktıktan bir gün, Cooper'ı öpüp ardından da benimle bir daha iletişime geçmemesini söyledikten on dört gün ve ona telefon ettikten on beş dakika sonra kasabalı çocuk, Beacon Otel'in önündeki kaldırımda hemen yanımda dikiliyordu.

"Burayı öylece... satın mı aldın yani?" Elini şaşkınlıkla siyah saçlarından geçirdi.

Bir an için bronzlaşmış kolu ve belirgin pazısıyla dikkatim dağıldı. Bugün siyah bir tişört ve düşük belli kot pantolon giymişti. Onu yeniden ilk kez görüyormuşum gibi hissediyordum. Ona bakmanın bana ne yaptığını unutmamıştım ama artık tahammülüm azaldığı için bu his daha da güçlüydü. Kalbim normalden daha hızlı atıyordu. Avuçlarım terlemiş, ağzım kurumuştu.

"Eh, henüz evrak işleri ve durum tespiti süreci var ama bunlarda bir sorun çıkmazsa..."

Şu anda Lydia'ya teklifte bulunduğum andan daha gergin hissediyordum. Preston'a oteli gösterdiğim günden bile daha gergindim hatta. Neden bilmiyordum ama Cooper'ın benim adıma mutlu olmasına ihtiyaç duyuyordum ve şu ana dek bunu hiç fark etmemiştim.

"Etrafa bakabilir miyiz?"

Ne düşündüğünü hiç belli etmiyordu. Yüzünde ne can sıkıntısı ne hoşnutsuzluk ne de heyecan belirtisi vardı. İlk karşı karşıya geldiğimizde birbirimize kısaca merhaba demiş, öpüşmemiz ya da kavgamız hakkında tek kelime etmemiştik. Ona yalnızca, "*Şey, bu oteli satın alıyorum. Ne düşünüyorsun?*" diye sormuştum. Benimle buluşmaya neden geldiğini bile bilmiyordum.

"Tabii," dedim. "Müfettiş ilk katın sağlam olduğunu söyledi. Ama üst kata çıkmamalıymışız."

Fırtına tarafından savrulmuş mobilyaların ve küflenmiş halıların üzerinden geçerek mülkü birlikte gezmeye başladık. İç kısımdaki odaların bazıları neredeyse mükemmel durumdayken plaja bakan odalar her türlü hava şartına maruz kaldıkları için enkaz halindeydi. Duvarları çökmüş, dalgalar uzun zaman önce eşyaları denizin derinliklerine çekmişti. Mutfak hemen yarın kullanılabilecekmiş gibi görünürken balo salonu korku filmlerindeki hayalet gemileri andırıyordu. Otelin sokağa bakan cephesi ise içerideki hasarı adeta yalanlıyordu; eksik çatı kiremitleri ve aşırı büyümüş yeşillikler dışında tamamen orijinal halindeydi.

"Burasıyla ilgili planın ne?" diye sordu Cooper, resepsiyonun arkasına göz atarken. Kapağında altın harflerle *Beacon Otel* yazan eski moda bir konuk defteri, oda anahtarlarıyla birlikte hâlâ bir rafta duruyordu. Anahtarların bazıları kancalarında asılıydı, bazıları ise düşmüştü.

"Önceki sahibinin tek bir talebi vardı: Otelin yıkılıp yerine çirkin bir gökdelen dikilmemesi."

"Çocukken buraya sık sık gelirdim. Evan'la havuzu kullanır, kovulana kadar plajdaki kulübelerde takılırdık. Steph lisedeyken birkaç yaz burada çalışmıştı. Tüm eski ahşap yüzeyleri ve pirinç armatürleri hatırlıyorum."

"Burayı bütünüyle restore etmeyi düşünüyorum," dedim. "Mümkün olduğu kadarını kurtarmak, geri kalanının yerine de *vintage* eşyalar koymak istiyorum."

Kısık bir ıslık çaldı. "Bu oldukça pahalıya patlar. Kiraz ağacından özel yapım replika mobilyalar ve el yapımı aydınlatma armatürlerinden bahsediyoruz. Ayrıca buranın taş zemin karoları ve tezgâhları artık küçük partiler dışında üretilmiyor."

Başımla onayladım. "Elektrik bağlantısının olmadığını ve alçı panellerin sökülmesi gerektiğini de biliyorum."

"Ama gözümde canlandırabiliyorum." Lobiden ana merdivene doğru ilerleyip elini girift desenlerle oyulmuş tırabzanın üzerinde gezdirdi. "Doğru dokunuş ve yeterli parayla ortaya güzel bir şey çıkacaktır."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Deyim yerindeyse burası potansiyelle dolup taşıyor."

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum," dedim, merdivenin dibine oturarak. "Ama burayı ilk gördüğümde gözümde bazı görüntüler canlandı. Verandanın sallanan sandalyelerinde oturup şaraplarını yudumlayan ve gelgitleri izleyen konukları net bir şekilde gördüm."

"Aptalca değil," dedi Cooper yanıma oturarak.

Ondan düşmanca bir enerji almıyordum; yeniden arkadaşmışız gibiydi. Tabii parmaklarımı saçlarının arasına daldırmam için bana yalvaran manyetik dürtü dışında.

"Tezgâhıma kurtarılmış bir ahşap parçası koyduğumda onu neye dönüştüreceğime dair bir fikrim olmuyor. Karşısına oturuyor, kendini ifade etmesini bekliyorum. Sonra zihnimde bir şeyler oluşuyor ve ben de bu görüntünün peşinden gidiyorum."

Dudağımı ısırdım. "Ailem bundan hiç memnun olmayacak."

Son zamanlarda babam aniden parlar olmuştu. Sebebi çoğunlukla iş stresiydi ama devamlı bir şeylere karşı savaş halindeymiş gibiydi. Ben de muhtemelen mücadeleci yönümü ondan almıştım. Fakat mesele şuydu ki eğer bu savaşlar kötü bir şekilde sona ererse hüsranını bana bağırarak ifade etmekten geri durmuyordu.

"Kimin umurunda?" dedi Cooper alaycı bir şekilde.

"Senin için söylemesi kolay tabii."

"Ben ciddiyim. Ne zamandan beri başkalarının ne söylediğini umursuyorsun?"

"Onların hükmü altından çıkmanın ne kadar zor olduğunu anlamıyorsun. Hayatımın neredeyse her bölümünü onlar yönetiyorlar."

"Çünkü sen onlara izin veriyorsun."

"Hayır. Ama..."

"Seni tanıdığım kısa süre içinde her zaman inatçı ve dediğim dedik bir baş belasıydın."

Sohbetlerimizin çoğunun, sonucu olmayan çekişmeli tartışmalara dönüştüğünü hatırlayarak güldüm. "Her zaman yanılman benim suçum değil."

"Sözlerine dikkat et, Cabot," dedi tehditkârmış gibi görünmeye çalışarak. "Cidden ama. Tanıdığım çoğu kişiden daha düzenli

bir hayatın var. Annenle babanın fikirlerinin canı cehenneme. Kendin olmalısın."

"Onları tanımıyorsun."

"Onları tanımak zorunda değilim. Seni tanıyorum." Yüzüme bakmak için vücudunu bana doğru çevirdi. "Mac, sen yabana atılmaması gereken bir güçsün. Haksızlığa ve emrivakiye katlanmak yerine, bir şeylere yön verecek birisin. Bunu unutma."

Kahretsin. KAHRETSİN.

"Neden böyle olmak zorundasın ki?" diye mırıldandım ayağa kalkarken. Kaslarımı kontrol edemiyordum. Harekete geçmeli, nefes alacak bir yer bulmalıydım.

"Nasıl?" diye sordu Cooper, volta atarken peşime düşerek.

"Bu kadar..." Elimi ona doğru salladım. "Kendin gibi işte."

"Beni kaybettin maalesef."

Flört etmektense böyle gıcıklık yaptığında her şey daha kolay oluyordu. Benimle tartışıp bana prenses dediğinde onu ciddiye alınmaması gereken, sinir bozucu bir yakışıklı olarak görüp uzak durmam daha kolaydı. Ama sonra çok tatlı ve kibar birine dönüşüyor ve kafamı karıştırıyordu. Kalbim çığlıklar ve tekmeler atarak işe müdahil oluyordu.

"Bana iyi davranma," dedim hüsranla. "Bu kafa karıştırıcı."

"Eh, sen de geçenlerde tırnaklarınla sırtımı kazıyarak biraz kafamı karıştırmıştın ama ben bir şey dememiştim."

"Bu iyi," dedim dönüp parmağımı ona doğrultarak. "Böyle devam et. O zaman sorun olmuyor. Pislik Cooper'la başa çıkabilirim."

"Bu mu yani? Umursamaktan korkuyorsun çünkü umursamaya başlarsan bizim hakkımızda kendine yalan söylemeye devam edemezsin, öyle mi?"

"Biz diye bir şey yok," diye karşılık verdim. "Sadece öpüştük. Çok önemli sanki."

"İki kez, prenses."

"Ve o kadar iyiydi ki iki hafta boyunca konuşmadık."

"Sonunda beni aradın ama." Meydan okuyan, asi gözlerle bana baktı.

"Şimdi görüyorum ki bu bir hataydı."

Dişlerimi gıcırdatarak çıkışa giden kemerli kapıya yöneldim ama oraya gitmek için Cooper'ın yanından geçmem gerekiyordu. Maalesef ki daha fazla ilerleyemeden beni belimden yakaladı.

Göz açıp kapayıncaya kadar kollarının arasındaydım. Beni göğsüne bastırmıştı ve vücudunun her bir sıcak, sert santimini vücudumda hissediyordum. Bana bakmak için başını eğdiğinde etrafa bir sessizlik çöktü. Nefesim kesildi. Onunla tanışmadan önce kim olduğumu unuttum. İçinde bulunduğumuz bu balonda, kimsenin bizi bulamayacağı bu sessiz yerde tamamen kendimiz olabilirdik.

"Bu..." diye fısıldadım, bir şeyler söylemesini, bir şeyler yapmasını beklerken. Beklenti beni öldürüyordu ve bunu o da biliyordu.

"İstediğin zaman gidebilirsin," dedi boğuk sesle.

"Biliyorum." Ama ayaklarım kıpırdamıyordu. Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu. Boğuluyor gibi hissetmeme rağmen tek istediğim kollarına daha çok gömülmekti.

Başparmağı beyaz renkli bol tişörtümün yan tarafını hafifçe okşadığında titredim. Sonra bu hafif dokunuşun yerini kalçamın üzerinde kıvrılan güçlü parmaklar aldı. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Kollarının arasında dumana dönüşmüştüm sanki. Katı bir varlık değildim artık.

"Ne yapıyoruz biz, Mac?" Yoğun, kara bakışları içime işliyordu.

"Bildiğini sanıyordum."

Aniden dudakları benimkileri kapladı ve parmakları kalçama battı. Ben de ellerimi saçlarının arasına daldırarak yüzünü kendime doğru çektim. Çok aç, çok çaresizdik. Dili dudaklarımı dürterek ağzıma girmek istediğinde hafifçe inleyip ona istediğini verdim. Dillerimiz buluştuğunda neredeyse bayılacaktım.

"Sorun değil, tuttum seni," diye fısıldadı. Sonra ne olduğunu anlamadan ayaklarım yerden kesildi ve bacaklarım beline dolandı.

Sırtım çatlamış bir duvarın açıkta kalan betonuna değene kadar yürüdü ve sert bedenini bana yasladı. Kendimi ona sürtmem için beni zorlayan ısrarlı tahrik dalgasına karşı koyamıyordum; sanki bunu yaparsam haftalardır içimde duran bastırılmış özlem düğümü çözülecekti. Bu ben değildim. Bir erkek yüzünden aklını yitiren, her an birilerinin gelebileceği bir yerde, güpegündüz cinsel aktivitelere karışan bu kız ben olamazdım. Ama yine de buradaydım, dudaklarımı ve vücudumu daha da yakınlaşmak istercesine Cooper'a bastırmıştım.

"Siktir," diye inledi Cooper. Elleri tişörtümün altında yolunu buldu ve parmakları sutyenimin içine girdi.

Göğüs uçlarıma değdiği anda biri zifiri karanlık bir odanın perdelerini açmış da kör edici günışığı aniden içeri dolmuş gibi irkildim.

"Yapamam," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Cooper hemen geri çekilip beni yere bıraktı. "Sorun ne?"

Dudakları ıslaktı ve şişmişti. Saçları karmakarışıktı. Nefes alıp verişlerimi düzene sokmaya çalışırken aklımdan onlarca fantezi geçti. Beni ayakta tutan tek şey arkamdaki duvardı.

"Hâlâ bir erkek arkadaşım var," dedim özür diler gibi. Çünkü şu anda Preston'la mutlu olmasam da henüz resmi olarak ayrılmamıştık.

"Sen ciddi misin?" Cooper bir hışım yanımdan uzaklaştı, sonra dönüp bana baktı. "Uyan artık, Mackenzie." Ellerini havaya kaldırdı. "Akıllı bir kızsın. Nasıl bu kadar kör olabiliyorsun?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Bu ne demek oluyor şimdi?"

"Erkek arkadaşın seni aldatıyor," dedi tükürürcesine.

"Ne?"

"Etrafta sorup soruşturdum. O şerefsiz piçin iki senedir hareket eden her şeyi becerdiğini körfezdeki herkes biliyormuş."

Dudaklarım hiddetle büküldü. "Yalan söylüyorsun."

Böyle bariz bir tuzağa düşeceğimi sanıyorsa yanlış kızı seçmişti. Bunu sadece beni yatağa atmak, Preston'a öfkelenip aramızdaki yadsınamaz çekime teslim olmamı sağlamak istediği için söylüyordu. Preston'ı tanımıyordu bile. Tanısaydı onun önüne gelenle yatacak son kişi olduğunu bilirdi.

"Yalan söylememi çok isterdin, değil mi?" Cooper bana yaklaşırken öfkeden köpürüyordu. Gerçi şu noktada hangimizin daha sinirli olduğundan emin değildim. "Bununla yüzleş, prenses. Sevgili Beyaz Atlı Prens'in bir bar taburesinden daha çok kıç görmüştür, emin olabilirsin."

Göğsümü değişik bir duygu kapladı.

Kör edici, yakıcı bir gazap.

Ona sert bir tokat attım. O kadar sertti ki kendi elim bile acıdı.

Ses boş otelde yankılandı.

Cooper bir an bana sadece bakakaldı. Şok olmuştu. Hâlâ öfkeliydi.

Sonra dudaklarından kısık, alaycı bir kahkaha döküldü. "Biliyor musun Mac? İster inan ister inanma." Tekrar güldü. Sesinde karanlık, uyarıcı bir tını vardı. "Her iki durumda da sonunda gerçekler yüzüne çarptığında seni kenardan gülerek izleyeceğim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

Cooper'ın Preston hakkındaki suçlamaları sonraki yirmi dört saat boyunca aklımdan hiç çıkmadı. Zihnimi bulandırıyor, düşüncelerimi zehirliyordu. Pazartesi derslerinin hiçbirine dikkatimi veremedim. Bunun yerine Cooper'ın söylediklerini kafamda öfkeyle, rahatsızlıkla ve kuşkuyla evirip çevirdim.

O şerefsiz piçin iki senedir hareket eden her şeyi becerdiğini körfezdeki herkes biliyormuş.

Sevgili Beyaz Atlı Prens'in bir bar taburesinden daha çok kız görmüştür, emin olabilirsin.

Doğruyu mu söylüyordu? Ona güvenmek için hiçbir sebebim yoktu ki. Bunları sırf beni sinirlendirmek için de söylemiş olabilirdi. Sonuçta en iyi yaptığı şey buydu.

Fakat yalan söylemek için ne sebebi vardı? Preston'dan ayrılsam bile doğrudan onun kollarına koşacak değildim herhalde.

Koşar mıydım?

Dün onunla tartıştıktan sonra yurda döndüğümde Preston'ı arayıp her şeyi açık açık sormamak için kendime güç bela engel olmuştum. Otelim konusunda verdiği tepkiye, beni ciddi bir iş insanı olarak görmemesine ve gelecekte boş boş oturan biri olmamı istemesine çok kızgındım.

Cooper o suçlamaları yapmadan önce de Preston'la ilişkimi sorgulamaya başlamıştım zaten. Ama şimdi kafam allak bullaktı. Beynim pelteye dönmüş, içim düğüm düğüm olmuştu.

Sınıf arkadaşlarımla muhabbet etmek istemediğimden dolayı amfiden kafamı eğerek ayrıldım ve dışarı çıktığımda temiz havayı derin derin içime çektim. Bitmek bilmeyen yazın ardından nihayet sonbahar esintileri gelmiş, hava biraz serinlemişti.

Keten omuz çantamdaki telefonum titredi. Bonnie'den, öğle yemeğinde buluşmayı teklif eden bir mesaj gelmişti. Oda arkadaşım esrarlı bir şekilde aklımı okumakta çok iyi olduğu için ona çalışmam gerektiğini söyleyip avluda bir bank buldum ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

Dikkatimi dağıtacak, kaos halindeki düşüncelerimden biraz uzaklaşmamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Otel hakkında plan yapmak bana istediğim şeyi verdi.

Sonraki birkaç saati bu projeye başlamak için gerekli kaynakları araştırarak geçirdim. Müteahhitlerin bir listesini yaptım ve hepsine ulaşıp mülke göz atmak için uğramalarını rica ettim. Binayı işler hale getirmenin neye mal olacağını en iyi onlar bilirdi. Ardından kasaba tüzüklerini ve otel ruhsatı için neler gerektiğini araştırdım, elektrik ve su tesisatlarıyla alakalı birkaç video izledim ve yeni teknoloji kasırga geçirmez yapı malzemeleriyle sigorta poliçelerinin fiyatları hakkında yazılar okudum.

İlgilenilmesi gereken çok fazla şey vardı.

Tam bilgisayarımı çantama geri koymuş ve üç saattir demir bir bankta oturmaktan ağrımış bacaklarımı germek için ayağa kalkmıştım ki annem aradı.

"Anne, selam."

Annem hoşbeşi atlayıp sadede geldi. "Mackenzie, babanla ben bu akşam Preston ve seni yemeğe davet etmek isteriz. Saat yedi uygun mu?"

Dişlerimi sıktım. Ebeveynlerimin birilerine hak tanıma anlayışları aşırı derecede can sıkıcıydı. Bana söz hakkım varmış gibi yaklaşıyordu ama bunun ihtimal dışı olduğunu ikimiz de biliyorduk.

"Preston müsait mi bilmiyorum," dedim gergince. Hayallerimi yıkıp bana sorumsuz ve çocukça davrandığımı söylediğinden beri onunla konuşmuyordum.

Sert, küçümseyici sözlerini düşününce ona olan öfkem yeniden alevlendi. Hayır. Bu akşam onunla yemeğe gidip ailemin önünde büyük bir kavgaya tutuşma riskine giremezdim. Zaten bir adama tokat atmıştım. Birine daha atmak istediğimden emin değildim.

Ama annem düşüncelerimi baltaladı. "Baban Preston'la zaten konuştu. Bize katılmaktan mutlu olacağını söylemiş."

Ağzım bir karış açık kaldı. Gerçekten mi? *Beni*, kendi kızlarını aramadan önce erkek arkadaşımla program mı yapmışlardı?

Annem itiraz etmem için fırsat vermedi. "Yedide görüşürüz, tatlım."

Bağlantı kesilir kesilmez derhal Preston'ı aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"Selam bebeğim."

Selam bebeğim mi? Bu çocuk ciddi miydi? Cumartesi günü aramalarını ve mesajlarını görmezden gelmiştim. Pazar sabahı yurduma gelmekle tehdit ettiğinde biraz zamana ihtiyacım olduğunu ve hazır hissettiğimde onu arayacağımı söyleyen bir mesaj atmıştım.

Bunun üstüne şimdi bana *selam bebeğim* mi diyordu?

Ne kadar kızdığımı anlamıyor muydu?

"Sonunda aramana sevindim." Sesindeki üzgünlük, mutsuzluğumun farkında olduğunu doğruluyordu. "Küçük tartışmamız yüzünden hâlâ kızgın olduğunu biliyorum, bu yüzden benden istediğin gibi sana biraz zaman tanımaya çalışıyordum."

"Gerçekten mi?" dedim acı acı. "Bu yüzden mi bana danışmadan ailemle akşam yemeğini kabul ettin?"

"Arasaydım açar mıydın?" diye karşılık verdi.

Eh, haklıydı.

"Ayrıca babanla daha az önce konuştum. Ben seni arayamadan sen aradın."

"İyi. Her neyse. Ama bu akşam gitmek istemiyorum, Preston. Cumartesi sabahı otelde olanlardan sonra gerçekten zamana ihtiyacım var."

"Biliyorum." Sesinde duyduğum pişmanlık tınısı samimi geliyordu. "Kötü tepki verdim, bunu inkâr edemem. Ama sen de anlamalısın ki beni büyük şaşkınlığa uğrattın. En son beklediğim şey gidip bir *otel* satın aldığını duymaktı. Bu büyük bir şey, Mac."

"Anlıyorum. Ama benimle itaatsiz bir çocukmuşum gibi konuştun. Bunun ne kadar küçük düşürücü olduğunun farkında mısın?" Duraksayıp sakinleşmek için nefes aldım. "Hayır. Şu anda bunu konuşmak istemiyorum. Bir konuşma yapmamız gerekiyor ama şimdi değil. Akşam yemeğine de gitmeyeceğim."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Mackenzie. Gitmek istemediğini annenle babana söyleyemeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Evet.

Bu doğruydu.

"Beni yediye çeyrek kala al," diye mırıldandım.

Tally Binası'na döndüğümde annemin ters ters bakmasına neden olmayacak bir elbiseyi ütüleyip şık bir şekilde giyindim. Lacivert renkli, kayık yakalı elbisem aşırı mütevazı sayılmazdı ama akşamımı mahvetmelerine karşı sessiz bir protesto olacaktı. Nitekim Preston beni yurttan alır almaz hırka giymemi önerdi.

Kampüsün yakınlarında yeni açılan lüks et restoranına giderken sessizce oturdum. Preston beni konuşmaya zorlamayacak kadar zekiydi.

Restorana vardığımızda, babamın önceden arayan asistanı sayesinde bize özel oda verildi. İçeri girerken babam her zamanki gibi potansiyel seçmenlerine gülümseyip yanına gelenlerle el sıkıştı, ardından restoran müdürüyle fotoğraf için poz verdi. Bu fotoğraf yarın çerçeveletilerek restoranın duvarına asıldığı gibi yerel gazetede de basılacaktı. Babam dahil olduğunda küçük akşam yemekleri bile büyük olaya dönüşürdü çünkü şişkin egosu, ailesiyle sessiz sedasız yemek yiyerek asla tatmin olamazdı.

Bu esnada hemen yanında duran annem ellerini kibarca önünde kenetlemiş, yüzüne plastik bir gülümseme yerleştirmişti. Bu şeyleri hâlâ seviyor muydu yoksa botoks yüzünden artık duygularını tamamen ifade edemez mi olmuştu bilemiyordum.

Yanımdaki Preston'ın gözlerinden ise şan şöhret merakı açıkça okunuyordu.

Kokteyller ve mezeler getirilirken babam yeni harcama pusulası hakkında konuşmaya başladı. Tabağımdaki pancar salatasını dürtüp dururken konuyla ilgileniyormuş gibi yapmak bile içimden gelmiyordu. Benim aksime Preston hevesle ona kulak vermişti ve neden olduğunu bilmiyordum ama bu akşamki hali daha çok sinirime dokunuyordu. Onun, anne ve babamla sohbet etme, bu konularda üzerimdeki yükün bir kısmını alma becerisini her zaman takdir etmiştim aslında. Ailem onu seviyordu ve buluşmalara birlikte gittiğimizde neşeleri yerinde oluyordu. Fakat şu anda inanılmaz derecede canımı sıkıyordu.

Bir an için cesaretimi toplayıp ebeveynlerime haberi vermeyi düşündüm: *Bilin bakalım ne oldu? Bir otel satın aldım!* Ama annem gelecekte hayır kurumlarının etkinliklerine daha fazla dahil olmamı sabırsızlıkla beklediğini anlatmaya başlayınca ikisinin de Preston'dan daha iyi bir tepki vermeyeceğine ikna oldum.

Başlangıç yemekleri getirilirken Preston, "Aslında bu yaz Mackenzie'yi Avrupa'ya götürmeme izin verip vermeyeceğinizi sormak istiyordum," dedi. "Babam sonunda baskıya boyun eğip annemi yeni tatil evi için alışverişe götürmeyi kabul etti. Yatla İspanya kıyılarından Yunanistan'a kadar gideceğiz."

Bu benim için yeni haberdi. Son zamanlarda yaz planlarım hakkında bir konuşma yapmadığımızdan emindim ki yapmış olsaydık bile artık restore etmem gereken bir otelim vardı. Preston bu yaz Avalon Körfezi'nden ayrılamayacağımı çok iyi biliyordu.

Belki de sorumsuz bir çocuk gibi davranan potansiyel eşini, satın alma işlemlerini tamamlamaması konusunda ikna edebileceğinden fazlasıyla emindi.

Boğazımda acı bir tat belirirken limonlu sarımsaklı dil balığımdan bir lokma alıp yuttum.

"Ah ne kadar da müthiş," dedi annem, sesinde hafif bir gerginlikle.

Kocasının kariyeriyle alakalı en büyük kırgınlıklarından biri –gerçi sorsan bir kongre üyesinin karısı olmanın getirdiği ayrıcalıklardan da vazgeçmezdi– tüm arkadaşları Zermatt'taki özel dağ evlerine ya da Mallorca'daki villalarına kaçarken kendinin şehir içinde yalnızca iki tatil evine sahip olmak gibi zorunlu bir yoksulluğa mahkûm olmasıydı. Babam, maaşı vergi mükelleflerinin parasıyla ödenirken servetiyle gösteriş yapmanın iyi olmayacağını söylüyordu. Gerçi aile servetinin büyük çoğunluğu mirastan ve babamın meclise girmek için çalışmayı bıraktığı ama yönetim kurulundan ayrılmadığı şirketinden geliyordu. Yine de dikkatleri üzerine çekmek sorulara yol açardı ve babam bundan nefret ediyordu.

Preston, anneme sırıtarak, "Sonuçta annem, babama katlanmak için çok çaba sarf ediyor," diye şaka yaptı. "Buradaki hanımefendi de öyle." Başıyla beni işaret etti ve masanın altından elimi tutmaya çalıştı.

Elimi hemen çekip su bardağıma uzandım.

Şu anda sabrım hiç olmadığı kadar düşüktü. Eskiden bu konuşmaları duymazdan gelmekte çok iyiydim. Ailemi mutlu etmek için tüm söylenenleri zararsız şakalar olarak görür, kafama takmazdım. Preston onları eğlendirdiği ve herkes iyi geçindiği sürece hayatım fazlasıyla kolaydı. Fakat aynı şeyler artık geçerli değildi.

"Önümüzdeki yıl mezun olduktan sonra neler yapmayı planlıyorsun?" diye sordu babam, Preston'a. Buluştuğumuz andan beri benimle ancak iki kelime etmişti. Sanki ben, asıl çocuklarıyla görüşmeleri için bir bahaneydim.

"Babam, bankasının Atlanta'daki merkezinin başına geçmemi istiyor."

"Bu oldukça büyük bir değişiklik," dedi babam, kanlı bifteğini keserken.

"Zorlu bir görev olacak ama dört gözle bekliyorum. Aile şirketimiz hakkındaki her şeyi sıfırdan öğrenmek istiyorum. Sözleşmeleri, banka birleşmelerini, yatırımların nasıl kazanca dönüştüğünü temelden öğreneceğim."

"Yönetmeliklerin nasıl geçtiğini de öğreneceksin," diye ekledi babam. "Önümüzdeki dönem meclise gelmen için bir şeyler ayarlamalıyız. Bazı önemli kanunlar tartışılacak. Bu toplantılara katılmak senin için paha biçilmez bir deneyim olacaktır. İşin perde arkasını görmüş olacaksın."

"Bu harika olur," dedi Preston gülümseyerek. "Minnettar olurum, efendim."

Babam beni bir kez bile Washington'a geziye götürmeyi teklif etmemişti. Meclise yalnızca onun yemin edeceği gün fotoğraf çekimi için gitmiş ve diğer ailelerle birlikte paldır küldür bir odaya alınıp iş bitince hemen kapıdan dışarı itilmiştim. Etkinlikten sonra diğer kongre üyelerinin işe yaramaz çocuklarıyla birlikte başkentte o bar senin bu gece kulübü benim dolaşmıştık. Bir senatörün çocuğu, bir diplomatın şımarık veledini hırpalayınca ve

ikisinin kavgası Gizli Servis ile dış güvenlik güçleri arasında bir hesaplaşmaya dönüşünce herkes dağılmıştı.

"Ne yazık. Tekrar ayrılmadan önce Mackenzie'yle Garnet'ta sadece bir yıl beraber vakit geçirebileceksiniz. Ama idare edeceğinizden eminim," diye araya girdi annem.

"Aslında..." dedi Preston, "Mackenzie, Atlanta'da bana katılacak."

Ona mı katılacaktım?

"Garnet, yatay geçiş yapmasına gerek kalmadan eğitimini tamamlaması için eksiksiz bir çevrimiçi müfredat sunuyor," diye devam etti Preston. "Herhangi bir sebeple kampüse gelmesi gerekirse Atlanta'dan buraya uçuş mesafesi çok kısa zaten."

Burada ne haltlar dönüyordu?

Ona ağzım bir karış açık halde bakıyordum ama Preston ya fark etmemişti ya da umursamıyordu. Annemle babam da giderek artan sıkıntımdan tamamen bihaberdi.

"Bu mükemmel bir çözüm," dedi babam, Preston'a.

Annem de kafasıyla onayladı.

Bu sohbetteki, hatta kendi hayatımdaki varlığım tamamıyla fuzuliyse neden buradaydım? Ben odadan odaya taşıdıkları bir biblo ya da mobilya mıydım? Bu insanlar benim ebeveynlerim ve erkek arkadaşımdı. Dünyada beni en çok önemseyen kişilerin onlar olması gerekmiyor muydu?

Ama tamamen görünmez hissediyordum. Ve bu ilk kez olmuyordu.

Yakınlarım, benim varoluşsal bir krizin ortasında olduğumun farkına varmadan ana yemek boyunca muhabbet ederlerken ben aniden gelecekteki beş, on, hatta yirmi yılı net bir şekilde görür olmuştum.

Gerçi gelecek değil de tehdit diye adlandırılsa daha doğru olurdu.

Fırsat değil cezaydı.

Ama sonra aklıma geldi. Artık çocuk değildim. Burada olmak zorunda değildim. Hatta beni bu koltukta zorla tutan hiçbir şey yoktu. Preston'ın arkadaşlarıyla öğle yemeğine çıktığımız gün kızların, Seb'in yasak ilişkisini nasıl kabul edilebilir bir teferruat olarak gördüklerini düşündüm. Ayrıca Preston da düşüncesizliğim için beni kolayca affedivermişti. İpuçları bir araya geldi ve karşımda net bir resim belirdi.

Kahretsin. Fazlasıyla netti.

Tabağımı itip peçetemi masanın üstüne attım ve sandalyemi yere sürterek kalktım.

Annem kafasını kaldırıp bana bakarken hafifçe kaşlarını çatmıştı.

"Kusura bakmayın," dedim masaya. "Gitmek zorundayım."

Sonra hiç tereddüt etmeden, kimseye karşı gelme şansı vermeden kapıya yöneldim. Restorandan çıkınca aceleyle taksi çağırırken vale standının yanındaki çalılıkta saklanmaya çalıştım ama mükemmel bir saklanma yeri olmadığı için Preston dışarı adım atar atmaz beni fark etti.

"Bu ne şimdi?" diye sordu talepkâr bir sesle.

Yavaşça nefes aldım. "Seninle tartışmak istemiyorum. İçeri gir, Pres. Benim buradaki işim bitti."

"Sesini alçalt." Beni susturup dirseğimden tuttu ve azarlanan bir çocukmuşum gibi köşeye çekti. "İçine ne girdi senin böyle?"

Kolumu ondan kurtardım. "Bunu artık yapamam. Bitti tamam mı? Sana, aileme karşı tamamen hissizim artık. Ve bu akşam sabrımın son damlasını da kaybettim."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Preston öfkeyle bana baktı. "Bu çocuksu kriz, otelle ilgili tüm o saçmalıklar, hepsi stres kaynaklı. Üniversitenin ilk yılının stresi altında eziliyorsun." Kafasını sallamaya başladı. "Seni anlıyorum. İstersen sana yardım edecek biri-

lerini bulabiliriz ya da seni spaya falan göndeririz. Dekanla bu yarıyılı erken bitirmen için ayarlamalar yapabileceğimizden emi..."

"Spa mı?" Kendimi tutamayıp suratına doğru bir kahkaha patlattım. Beni hiç tanımamıştı.

Alaycı gülüşüm karşısında kaşlarını çattı.

"Buna stres değil, netlik denir." Ciddileşip gözlerine baktım. "Beni aldatıyorsun, Preston."

Kaşlarını çattı. "Peki, bunu sana kim söyledi?"

Cevabı *bu* muydu? Daha önce hakkındaki suçlamaların gerçekliğinden şüphelensem de artık hiç şüphem kalmamıştı. İnkâr etmeye bile tenezzül etmiyor muydu?

"Bunun doğru olmadığını mı söylüyorsun?" diye meydan okudum. "Yoksa sen de arkadaşın Sebastian gibi misin? Adam, Chrissy'ye ölümsüz aşkını ilan ediyor ama bir yandan da 'potansiyel eş' kategorisine girmeyen kızlarla düşüp kalkıyor. Chrissy ise bunu umursamıyor bile." İnanmazlıkla kafamı salladım. "Şimdi gözlerime bak ve bana doğru olmadığını söyle."

"Ben onun gibi değilim."

Gözümün içine bakmıyordu.

Sert bir kahkaha attım. "Seb'in eylemlerinden bu yüzden rahatsız olmadın, değil mi Preston? Çünkü sen de tıpkı onun gibisin. Ama komik olan ne biliyor musun? Sana kızmıyorum bile. Kızmalıyım aslında," dedim ona çünkü bu gece bana yaptığı çeşitli saygısızlıklardan dolayı içimde çok fazla öfke birikmişti. "Kızgın olmalıyım. Ama bu akşam fark ettim ki artık umurumda bile değil."

Sertçe, "Benden ayrılamazsın," derken tavrı bana şeker yiyemeyeceğimi çünkü dişlerimi çürüteceğini söylüyormuş gibiydi.

"Ayrılabilirim. Ayrıldım bile."

"Yaptığımı düşündüğün şeyleri unut. Onlar sadece teferruat..."

Yine o kelime.

"... ve ilişkimizle alakaları yok. Seni seviyorum, Mackenzie. Sen de beni seviyorsun."

Yıllar boyu aramızdaki şeyi aşk sanmıştım. Preston'ı seviyordum. Yani en azından bir zamanlar. Her şey sevgiyle başlamıştı, bundan emindim. Ama onunla birbirimize hiçbir zaman *âşık* olmamıştık. Sıkıntıyı rahatlıkla, rahatlığı ise romantizmle karıştırmıştım. Çünkü gerçek tutkuyu tatmamış, hayatımda neyin eksik olduğunu fark etmemiştim. İnsanın kendini kontrol edememesinin, başka birine olan arzusuyla tamamen tükenmesinin ve o kişi için karşılıksız bir takdir ve yakınlık hissetmesinin ne demek olduğunu hiç bilmiyordum.

"Kes artık, Mackenzie." Tüh, şimdi gerçekten hiddetlenmişti. Her an tatlı yememe cezası alarak odama gönderilebilirdim. "Şu anda öfke nöbeti geçiriyorsun ve hiç sevimli görünmüyorsun. İçeri gel. Annenle babandan özür dile. Tüm bunların yaşandığını unutalım."

"Anlamıyorsun. Ben kararımı verdim. Bitti."

"Hayır, bitmedi."

Diğer seçeneğe başvurmamak için son ana kadar direnmiştim ama bana başka şans bırakmamıştı. "Başka biri var."

"Ne diyorsun sen? Kim?" diye sordu sertçe, yüzü öfkeyle kızarırken.

Çağırdığım taksi kaldırıma yanaştı. Çok şükür.

"Bilmene gerek yok," dedim soğuk bir sesle. "Şimdi gidiyorum. Peşimden gelme."

Ve bu akşam ilk kez... beni dinledi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

On beş dakika sonra Cooper'ın kapısındaydım. Yemek masasından ayrılırken nereye gideceğimi içten içe biliyordum sanırım. Dün Cooper'dan uzaklaşırken de, sonrasında saatlerce aç öpücüklerimizi kafamda döndürürken de buraya tekrar geleceğimi ve bunda bir gayem olacağını biliyordum.

Kapıyı açtığında neredeyse kendimi kaybedecektim. Tişört ve yırtık kot giymişti. Saçları yeni duş almış gibi nemliydi. Görünüşü, vücudu, dövmeleri... Hepsi baştan çıkarıcıydı. Hiçbir şey söylemesine ya da hiçbir şey yapmasına gerek olmadan beni tepetaklak etmesinden nefret ediyordum. Bu hiç adil değildi.

"Selam." Aniden kuruyan ağzımı ıslatmak için yutkundum.

O ise tek kelime etmeden dik dik bana bakıyordu. Öfkeli olmasını beklemiştim. Ya da yüzümü bile görmek istemediğini söyleyerek beni kovmasını.

Bu hali çok daha kötüydü.

"Bak, senden özür dilemeye geldim."

"Hadi canım?" Cooper tüm girişi kaplıyordu. Ellerini beline koymuştu ve güçlü kolları kapı çerçevesine değiyordu.

"Çizgiyi aştım," dedim pişmanlıkla. "Genital hastalığın olduğunu ima ettiğim ve sana seks manyağı damgası vurduğum için üzgünüm."

Cooper gizlemek için elinden geleni yapsa da dudaklarının kenarında oluşan sırıtışı bastıramadı. Kollarını indirdi.

"İyi, içeri gel."

Beni boş evin içinden geçirip körfeze bakan, ışıklandırılmış arka verandaya götürdü. İkimiz de nasıl başlayacağımızı bilemediğimizden korkuluğa yaslanıp karanlığın içindeki dalgaları izliyormuş gibi yaptık.

"Daha önce kimseye tokat atmadım," diye itiraf ettim; çünkü aramızdaki buzları kırmak benim sorumluluğumdu. Ama nedense bu beklediğimden daha zor oluyordu.

"Tokat atmakta oldukça iyisin," dedi kuru bir sesle. "Çok fena acıttı."

"Sana daha iyi hissettirecekse, bugün uyandığımda elim hâlâ sızlıyordu. Sert bir suratın varmış."

"Bunu duymak güzel," dedi sesinde bir gülümsemeyle. "Biraz."

"Özür dilerim. Kendimi kaybedip aşırı tepki verdim. Sonrasında çok kötü hissettim. Hâlâ öyle hissediyorum."

Cooper omuz silkti. "Üzülme. Daha kötülerini de gördüm."

Bir yanım öfke kusmasını, bana şımarık bir kaltak olduğumu söylemesini istiyordu. Ama o çok soğukkanlı ve sakindi. İfadesi okunmuyordu ve bu her şeyi daha da imkânsız kılıyordu. Çünkü hakkında pek çok şey öğrenmiş olsam da onu tanımıyordum. Bazen aramızda bir bağ oluştuğunu düşünüyordum ama sonra kendimi, her şeyi kafamda uydurduğuma ikna ediyordum. Her buluştuğumuzda bir rüyadan uyanıyor ve neyin gerçek olduğunu hatırlamıyor gibi hissediyordum.

"Bu akşam nerede olduğumu sormak ister misin?" Neden böyle dediğimi bilmiyordum ama olanları öğrenmesini istiyordum ve pat diye söylemek biraz... Küstahça olacakmış gibi gelmişti.

Bir kaşını kaldırdı.

"Öncelikle, annemle babamı terk ettim."

"Bina hâlâ ayakta duruyor mu peki?" diye sordu eğlendiğini saklamaya bile gerek duymayarak.

"Bilemiyorum. Akşam yemeğinin ortasında kaçtım." Duraksadım. "Başka ne yaptım biliyor musun?"

"Ne?"

"Erkek arkadaşımdan ayrıldım."

Bu dikkatini daha çok çekti. Bana kulak verdiğini gösterircesine dönüp sırtını korkuluğa dayadı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve gülerek başını salladı. "Şimdi anlaşıldı. Kaçak durumundasın ve saklanacak en iyi yerin burası olduğunu düşündün. Kimse seni burada bulamaz, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," diye yanıtladım utangaç bir şekilde. Taksi şoförüne Cooper'ın adresini verirken aklımdaki bu değildi ama bilinçsiz bir içgüdüyle hareket ettiğim açıktı.

"Peki, daha ne kadar saklanmayı planlıyorsun? Burada koca bir otelin sahibi olan ben değilim, prenses."

"Of, haklısın."

Sonrasında, kıyıya çarpan dalgalardan bile daha gürültülü bir sessizlik tarafından yutulduk.

Bu sabah ter içinde uyanmıştım. Güneşe karşı gözlerimi kırpıştırırken Cooper'ın beni duvara dayadığı, bacaklarımı beline doladığı ve avuçlarıyla tenimi yaktığı son kareler, pencere perdazımdaki sabah çiyiyle birlikte buharlaşmıştı. Benim için yeni olan bu duygularla ne yapacaktım? Bir erkek yüzünden hiç bu kadar gergin ve heyecanlı hissetmemiştim. Tamam, o da benimle ilgilendiğini biraz belli ediyordu ama bir sonraki hamleyi yapmazsa bu iş nereye gidecekti hiç bilmiyordum.

"Bir yanım hiç tanışmamış olmamızı diliyor," dedi sonunda. Veranda ışıklarının etkisiyle yüzünde gölgeler oynaşıyordu.

"Neden?" Yani... Bariz sebebin dışında. Tanıştığımızdan beri onu sinir etmekten başka bir şey yapmadığımı, başına bela olduğumu biliyordum.

"Çünkü ortalık karışacak." Kollarını iki yanında tutarak, sadece gözleriyle beni korkuluğa sabitleyene kadar aramızdaki küçük mesafeyi kapattı.

İfadesindeki bir şey değiştiğinde sistemime bilinçaltı bir sinyal gönderilmiş gibi aniden alarma geçtim.

"Ne oluy..."

Sözümü bitiremeden dudakları benimkileri buldu.

Beni korkuluğa bastırıp sertçe, hevesle öptü. Tanıştığımız andan bu yana nefesimizi tutmuştuk da ancak soluklanıyorduk sanki. Elleri kalçalarımı bulup beni ahşaba yaslarken şehvete kapılarak kendimi tamamen unuttum. Onu açlıktan ölüyormuşum gibi öptüm ve Cooper bacağını benimkilerin arasına sokup ereksiyonunu hissetmemi sağladığında derinden inledim.

"Şimdi söyle bana," diye mırıldandı, dudaklarını boynumda kaydırarak. "Durmamı isteyecek misin?"

Düşünerek cevap vermeli, bunun gelecekteki etkilerinin ne olacağını, yarın uyandığımda ne hissedeceğimi düşünmeliydim.

Ama düşünmedim.

"Hayır," dedim. "Durma."

Cooper izni koparınca hiç tereddüt etmeden elbisemi aşağı çekip göğüslerimi ortaya çıkardı. Dudakları meme ucuma kapandığında göğsüme dolan heyecan ve adrenalin dalgası neredeyse boğucuydu. Onunlayken bambaşka bir insandım. Kontrolsüz, dizginsiz. Elini tutup elbisemin altında yolunu bulana kadar aşağı kaydırdım. Parmakları külotumu indirip klitorisime sürtündü, ardından da içime girdi.

"Off, siktir," diye fısıldadı, yanan boynuma karşı. "Çok ıslaksın."

İki parmağı içimde hareket ederken başparmağı heyecanla nabız gibi atan sinir uçlarımı okşadı. Orgazmın gelişiyle bacaklarım şiddetle sarsılırken geniş omuzlarına tutundum ve dudağımı öyle sert ısırdım ki kan tadı aldım.

"Hmmm, işte benim kızım." Sırıtarak dudaklarımı öpmek için eğildi ve kesik nefeslerimi yuttu.

Sözleri içimde elektrik şoklarına neden oldu. *Benim kızım.* O anlamda söylemediğini biliyordum, lafın gelişi konuşmuştu; ancak bu akşam tamamen ona ait olma düşüncesi, içimde yepyeni bir arzu fırtınası oluşmasını sağlamıştı.

Aceleyle kotunun fermuarını açıp aletini çıkardım ve okşamaya başladım. Yanıt olarak inlemesi kulaklarıma müzik gibi geldi. Eli kalçamı sıkarken gözleri alev alevdi.

"Hadi içeri girelim," dedim istekle.

"Cebimde prezervatif var," derken sesi boğuktu. Aletiyse avcumun içinde zonkluyordu.

"Cidden mi? Neden?"

"Böyle sorular sormayalım, olur mu?"

Pekâlâ. Daha bir saat öncesine kadar benim de bir erkek arkadaşım vardı sonuçta. Cooper'ın ne yaptığı ya da ne yapacağı beni ilgilendirmezdi.

Ambalajı yırtıp prezervatifi takınca bacaklarımdan birini kalçasına sardı ve beni kaldırıp korkuluğa oturtarak işkence edercesine yavaş bir şekilde içime girdi. Beni tutmayı bıraksa aşağı yuvarlanacağım kesindi ama ona güveniyordum. Kendimi tamamen ona teslim ettim ve sertliğini zevkle kabul ettim.

"O kadar iyi hissettiriyorsun ki Mac..." Derinlerime dalıp beni neredeyse aklımı kaçıracak noktaya getirirken tekrar dudaklarıma yapıştı.

Saçlarım sıcak bir esintiyle uçuştu. Her an birileri tarafından görülebilirdik ama bunu umursamıyordum. Kardeşi evde mi ya

da evi çevreleyen siluetlerin arasında bizi izleyen birileri olabilir mi diye düşünmüyordum. Şu anda aklımda, vücudumu saran yabancı hislerden başka hiçbir şey yoktu. Bu doğru olandı ve adeta tamamlanmamı sağlamıştı. Cooper parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp boynumu öpmek için kafamı geriye çekti; fakat kalçasını her itişiyle hem kendini hem beni çılgına çeviren şehevi ihtiyaçtan başka bir şeye dikkatimi verebilecek halde değildim.

"Tekrar boşalacak mısın?" diye fısıldadı kulağıma.

"Belki."

"Dene."

Penisinin sadece ucu içimde kalacak şekilde geriledi, sonra tüm gücüyle tekrar itti. Güçlü kollarından birini belime sıkıca sarıp diğerini aramıza kaydırdı ve parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirerek zevkle keskin bir nefes almama neden oldu.

"Ah, buna devam et," diye yalvardım.

Beni öpmek için eğilirken boğuk kıkırtısı dudaklarımı gıdıkladı. Kalçası hâlâ hareket ediyordu ama şimdi daha ağırdı. Benimle oynuyor, vücudumun tadını çıkarırken yavaş yavaş uçurumun kenarına sürüklüyordu. Zevk dalgalarının geri dönmesi fazla uzun sürmedi. Orgazm içimde önce düğümlendi, sonra aniden kör edici bir etkiyle patlayıverdi.

Cooper, "Evet," diye tıslayıp temposunu artırdı. Kendini kaybetmişçesine içime girip çıkıyordu. En sonunda titreyerek zirveye ulaştığında soluk soluğaydı.

Güçlükle yutkunup deli gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bu çok..." Gerisini getiremedim.

O da anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. "Bu çok... evet."

Gülerek birbirimizden ayrıldık. Korkuluktan aşağı kayıp elbisemi düzelttim, sonra Cooper elimi tutarak beni içeri yönlendirdi.

Duştan sonra onun dolabından giyecek bir şeyler ödünç aldım ve birlikte Daisy'yi ay ışığı altında yürüyüşe çıkardık. Parmaklarım hâlâ uyuşuktu, bacaklarım ağırlaşmış haldeydi. Cooper beklediğimin çok ötesinde çıkmıştı. Sert, coşkun ve ateşliydi.

Ve her nedense bu hali hiç tuhaf hissettirmemişti. Preston'dan başkasıyla hiç seks yapmadığım için ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama... Bu arada az önce yaptığımıza ne ad verilirdi acaba? Kaçamak mı? Tek gecelik ilişki mi? Sabah, hakkında asla konuşmayacağımız bir eylem mi? Doğrusu bunu da hiç umursamıyordum. Şimdilik iyiydik ya, gerisi önemli değildi.

Eve geri dönerken Cooper uzun bir kamış bulup Daisy'yi oynattı ve, "Gece bende kalmak ister misin?" diye sordu.

"Olur."

Şu andan itibaren aşırı düşünmeme kararı alıyor, temiz bir sayfa açıyordum. Her şeye en baştan başlayacaktım.

Hayatın tadını çıkarma vakti gelmişti de geçiyordu bile.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cooper

Kafam karman çormandı. Sabah yanımda Mac'le uyanmak bir kez daha kötü kararlar almak istememe neden oldu. Başım gerçekten büyük beladaydı. Dün gece üstüme atladığında pek hevesliydim ama sonrasında gerçekten korkunç bir şey olmuştu. Gitmesini istememiştim. Ya eve giderse ve bana yine, *kusura bakma, dün gece bir hataydı, şerefsiz erkek arkadaşımla tekrar bir araya gelmeye karar verdim,* mesajı atarsa diye düşünmüştüm.

Ve bunu düşündüğüm anda da boka battığımın farkına varmıştım.

"Günaydın," diye mırıldandı Mac, gözlerini açmadan.

Dönüp bacağını benimkinin üstüne atarak ereksiyonumu kışkırttığında ben de kıçını avuçladım.

"Günaydın," dedim.

Buna yanıtı sol pazıma bir öpücük kondurup hafifçe ısırmak oldu.

Bu kız bir başkaydı cidden. Zaten her zaman iyi kızlardan korkulmalıydı. Dışarıda şık bluzlar ve örgü süveterler giyer, ağırbaşlı görünürlerdi. Ta ki onları yalnız yakalayana kadar. O zaman yüzünüzü bacaklarının arasına bastırır, sırtınızda kanlı izler bırakırlardı.

Sıcak yatağımda bir süre daha sarmaş dolaş uzandık. Sonra Mac kafasını kaldırıp bana baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" İhtiyatlı görünüyordu.

"Tabii."

"Burnumu sokmuş gibi olmak istemem ama..."

"Peki."

"Yani, beni hiç ilgilendirmez ama..."

"Soracak mısın yoksa soru sorma süreci hakkında tartışmaya devam mı edeceğiz?"

Bu sefer de omzumu hafifçe ısırdı. "İyi. Sutton'la seks yaptınız mı?"

"Hayır. Rıhtımda biraz yürüdük; sonra o korkuluklara kusmaya başlayınca taksiye bindirip evine yolladım."

Mackenzie sorularına devam etti. "Kusmasaydı bir şey yapar mıydın? Onu öper miydin? Buraya getirir miydin?"

"Belki. Muhtemelen." Yanımdaki vücudunun gerildiğini hissettiğimde parmaklarımı uzun saçlarının arasından geçirdim. Yerimde başka bir erkek olsaydı böyle bir anda geri çekilirdi ama ben başka bir erkek değildim. Tüm sorularına cevap verebilirdim. "Kendin bilmek istedin."

"Evet. Onu senin kucağına atan da bendim, biliyorum. Kıskanmaya hakkım yok." Hafifçe inledi. "Ama çok fena kıskandım."

"Kulübümüze hoş geldin," dedim. "Sana benden başka birinin dokunduğunu düşünmek cinayet işlemek istememe neden oluyor."

Güldü. "Birazcık abartıyor olabilir misin acaba?"

Omuz silktim. "Bununla bir problemin mi var?"

"Yoo, hiç yok."

Saçının bir tutamını parmağıma doladım. "Biliyor musun," dedim düşünceli bir şekilde. "O akşam sana ne kadar kızsam da Evan'ın yerine geçmenin ne kadar eğlenceli olduğunu da hatırladım. Yer değiştirmeyeli yıllar olmuştu."

Kafasını merakla yana eğdi. "Sık sık yer değiştirir miydiniz?"

"Sürekli. Lisedeyken benim yerime coğrafya sınavlarına girerdi. Çocuk, eyalet başkentlerini tek tek ezbere biliyor. Bazen de birbirimizin yerine kız arkadaşlarımızdan ayrılırdık."

Mackenzie keskin bir nefes aldı. "Bu korkunç."

"En parlak yıllarımız değildi," dedim. "Bazı zamanlar da arkadaşlarımızla dalga geçmek için yer değişirdik; ama baştan aşağı tıpatıp aynı giyinsek de çoğu kişi kimin kim olduğunu bilirdi. Ama evet, arada bir kendim olmaya ara verip Evan olmak, hayatı hiçbir şeyin sonucunu düşünmeden yaşamak, istediğimi yapmak, istediğim kızı yatağa atmak, hiçbir şeyden pişman olmamak güzeldi."

"Bilemedim... Bence olduğun gibi iyisin." Avcunu yavaşça çıplak göğsümde kaydırdı. "Hatta iyinin de ötesisin."

"Dur. Sana kahvaltı hazırlamak istiyorum," dedim, *boxer* şortuma doğru kayan elini durdurarak.

"Önce bunu yapsak?" Bana bakıp dudaklarını yaladı.

Kahretsin. Evet, prenses. Ağzında aletimle nasıl görüneceğini görmeyi çok isterdim ama izin verirsen biraz beyefendi gibi davranmak istiyorum.

Dediğim gibi, kafam karman çormandı.

"Bunu başlatırsan..." dedim uyarıcı bir tonla. "Bu yataktan asla ayrılmayız."

"Benim için sorun değil."

Homurdanarak onu üstümden itip yataktan çıktım. "Kışkırtıcı. Ve inan bana, bunu yapmayı çok isterim ama Evan'la ev yenileme işlerine devam ediyoruz ve bugün de yeni bir teslimat alıp erkenden işe başlayacağız."

Mac dudaklarını büzdü. Otururken tişörtüm omzundan kayıp bronz tenini ortaya çıkardı. Çıplak bacakları yatağa dönmem için yalvarıyordu. Bu kız benim ölümüm olacaktı, orası kesindi.

"İyi. Gidip kahvaltı edelim madem. Hamur işi var mı?"

"Siktir git." Gülerek banyoya gittim.

Dolaptan yedek bir diş fırçası alıp Mac'e verdim ve yan yana dişlerimizi fırçaladık. Ama sınırı burada çizdik. Tuvaletini yapmak için beni kovaladığında gidip bugünkü kereste teslimatı hakkında mesaj atan Billy West'e cevap verdim. Mac odamdan çıkıp mutfağa gittiğinde hâlâ mesajlaşıyordum.

Billy'le konuşmam bittiğinde taze demlenmiş kahve kokusu evi sarmıştı.

Sonra Evan'ın, "Tabii tatlım, keyfine bak, hiç çekinme," diyen sesini duydum.

Köşeyi döndüğümde elinde bir kupa olan Mac'in kahve makinesinin yanında durduğunu gördüm.

"Herkes için biraz kahve demleyeyim diye düşünmüştüm," dedi. Evan'ın sesindeki alaycılığı o da fark etmişti. "Sorun olmaz herhalde."

"Olmaz tabii ki," dedim ikizime imalı bir bakış atarak. Niye birden böyle tavır takındığını anlamamıştım. "Otur hadi. Yumurta yapmayı düşünüyorum. Pastırma da ister misin?"

"Hizmetçimize söyleyeyim, Çin porselenlerimizi de çıkarsın mı? Yoksa majestelerini elimizle mi besleyelim?" dedi Evan, mısır gevreği kutusuna uzanırken.

"Hey." Buzdolabını açmamı engellemeye çalıştığında onu ittirdim. Sik kafalı çocuk. "Kes şunu."

Mac'in rahatsız olduğu belliydi. "Benim zaten yurda dönmem gerek. Çıkayım."

"Kahvaltıya kalsana. Sonrasında seni yurda bırakırım."

Ama çok geçti. Bu sabah kardeşim niye böyle gıcık hareketler yapıyordu bilmiyordum ama Mac'i çoktan etkilemişti. Kız apar topar odama gidip dün geceki elbisesini giydi ve taksi çağırmak için telefonunu çıkardı.

"Kardeşimin kusuruna bakma," dedim, ön kapıdan çıkmadan hemen önce belinden yakalayarak. "Sabahları huysuz olur."

"Sorun değil. Gerçekten."

Yüzünü inceledim. Makyajı silinmişti ve saçları kafasının tepesinde dağınık topuz halindeydi ama gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti. Şimdi tüm gün yatakta kalma planına uymadığım için pişman olmuştum.

"Benim kardeşim olsaydı eminim o da böyle baş belası olurdu." Mac parmak uçlarında yükselip beni öptü. Eh, demek aramız bozulmayacaktı.

O gidince Evan'ı garajda buldum.

"Bu neydi şimdi?" diye sordum sertçe.

"O soruyu sen kendine sor bence," dedi, alet kemerini omzuna atıp bana çarparak yanımdan geçerken. "Ne zamandan beri uşak rolü üstleniyorsun? Plan onu Kincaid'den ayırmaktı, evcilik oynamak değil."

"Evet, öyleydi ve işe de yaradı." Peşinden bahçeye, oradan da eve giderken sesindeki kinin sinirlerimi bozmasına izin vermedim. "Dün akşam ondan ayrılmış."

"Harika," dedi, ön verandadaki soğutucudan bir bira alıp açarak. Saat daha sabahın yedisiydi. "O zaman kızı postalamanın vakti gelmiş demektir. İkisini aynı mekânda denk getirip Kincaid'in sizi bir arada görmesini sağlamalı ve klonları hayatımızdan defetmeliyiz. Hikâyenin sonu."

Birayı elinden kapıp yere döktüm. "Şu saçmalığı keser misin artık? Kafayı bulup çivi tabancasını suratıma doğrultmanı istemiyorum."

"Peki babacığım," dedi hareket çekerek.

"Hey." Parmağımı gergince ona doğrulttum çünkü göt herif ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Eğer bir daha bu şekilde konuşursan kötü olur."

Elime vurdu. "Tabii tabii."

Bugün sol tarafından kalktığı belliydi ama ben de bu tavırları daha fazla kaldıracak değildim. Şu anda ona kafamı yoramayacaktım çünkü önce Mackenzie olayını nasıl çözeceğimi düşünmem gerekiyordu. Kardeşimin ve arkadaşlarımın bu plandan vazgeçmemi kabullenmeyeceklerini biliyordum. Dördü de kan bekleyen köpekbalıkları gibi suda daire çiziyorlardı.

Fakat ne yazık ki tüm gün düşünsem de çözüm bulamadım. Steph'in vardiya saatlerinde Joe'nun yerinde buluştuğumuzda plandan bahsetmemelerini ummaktan başka çarem yoktu.

Joe'yla arayı düzeltmiştim. Beni kovmayı o kadar çabuk kabul etmesi konusunda hâlâ ona kırgındım ama neden yaptığını da anlıyordum. Ödemesi gereken borçları ve üniversiteye göndermesi gereken çocukları olan bir adama kin tutmak zordu. Korunacak bir ailesi varken benim tarafımı tutmasını beklemek adaletsizlik olurdu.

Barın yakınlarında bir kabin masayı seçtik. Evan'la ben yan yana otururken Heidi ile Alana da karşımıza geçti. Steph içki menülerini getirdi ama hiçbirimiz bakmaya gerek duymadık. Kızlar kendilerine şat söylerken Evan ve ben biradan şaşmadık. Bugün ön verandayı yenilemek için işten izin aldığımızdan dolayı yarın Levi'ın şantiyesinde çifte vardiya yapacaktık. Sabah şafakla beraber kalkmamız gerekiyordu ve akşamdan kalma olmak istemiyordum. Tabii Evan'ın öyle bir derdi olmadığından emindim.

İçki siparişlerinden sonra kardeşim hiç vakit kaybetmeden Mackenzie konusundaki son gelişmeleri kızlara aktarmaya girişti.

"Off, çok fena tahrik oldum," dedi Alana, aşırı rahatsız edici pis bir gülümsemeyle. Bazen çok korkutucu olabiliyordu. "Bakın." Kollarını uzattı. "Tüylerim diken diken oldu."

Heidi telefonunu çıkarıp Kincaid'in Instagram hesabında gezinmeye başladı. "Bir akşam nerede olacağını öğrensek yeter.

Kalabalık bir yer olmalı tabii. Sonra sen eski sevgilisiyle beraber içeri girer, onu utançtan yerin dibine sokarsın. Önceden bilet satsak yeridir."

"Çok uzamasın," diye inledi Steph. "Çünkü buraya gelmeyi kesmezse içkisine müshil katmayı düşünmeye başlayacağım. İnsan içine çıkamayacak hale gelmesini istiyorum."

Evan, "Bu hafta sonu olsun o zaman," diye önerdi, beni dirseğiyle dürterek. İçkime konsantre olmuştum ve onlara kulak vermemeye çalışıyordum. "Yarın hatta. Sen prensesi randevuya çıkar. Steph, sen de Maddy ya da başka birinin Kincaid'e teklif etmesini sağla. Onu köşeye sıkıştıralım."

Sonunda konuştum. "Hayır."

Evan kaşlarını çattı. "Ne?"

Mac hakkında kötü kötü konuşması yine sinirlerimi bozmuştu. Bu aptal plandan ve hâlâ onlarla aynı fikirdeymişim gibi davranmaktan bıkmıştım. Mac'in aslında ne kadar hoş, seksi, akıllı ve ilgi çekici biri olduğunu anladığım anda planı falan unutmuştum zaten. O, daha önce birlikte olduğum kızların hiçbirine benzemiyordu.

"Bitti," dedim arkadaşlarıma şişemin üstünden bakarak. "Planı unutun."

"Ne demek unutun?" Evan biramı elimden aldı.

Omuzlarım gerildi. Bundan sonra söyleyeceklerine dikkat etse iyi ederdi.

"Bir anlaşma yapmıştık," dedi sertçe.

"Hayır, kan davası güdüyorduk. Ama ben artık bir parçası olmak istemiyorum. İşten atılan benim, sen değilsin. Bu meselede son söz bana ait ve ben artık bu iş bitti diyorum."

Duyduklarına inanamıyormuş gibi kafasını salladı. "Biliyordum. Seni etkiledi, değil mi? Siktiğimin klonu seni kibirli küçük parmağında oynatıyor."

"Yeter." Elimi masaya vurup içkilerin sarsılmasına neden oldum. "Söylediklerim hepiniz için geçerli," dedim kızlara. "Mac'e bulaşmak yok. Ona herhangi bir şey yapmayacaksınız."

"Ne zaman oldu bu?" Steph bana kafası karışmış gibi bakıyordu. Onu suçlayamazdım. Şu ana dek kimseye bir şey belli etmemiştim.

"Bu yüzden hayatımızda hiç güzel şeyler olmuyor," dedi Alana.

"Ciddiyim. Mac'ten hoşlanıyorum." Derin bir nefes verdim. "Böyle olacağını tahmin etmemiştim ama zamanla gelişti."

Karşımdaki Heidi suratını buruşturup alçak sesle, "Erkekler," diye mırıldandı.

İğnelemesini duymazdan geldim. "Aramızdaki şey nereye gidiyor bilmiyorum ama sizden ona karşı nazik olmanızı rica ediyorum. Bu aptal komployu kurduğumuzu unutun. Hiçbir şey yapmayacağız. Kimseden onun hakkında kaba yorumlar duymayacağım," dedim kardeşime bakarak. Sonra tekrar kızlara döndüm. "Arkasından dolap çevirmek de yok. Siz uyuzlar benim ailemsiniz, ricamı yerine getirirsiniz, değil mi?"

Masaya sessizlik çökerken hepsi kafalarını kısaca sallayarak karşılık verdiler.

Sonra Evan hışımla masadan kalktı. Ondan da bu beklenirdi zaten. Steph omuz silkip masalarını kontrol etmeye gitti. Heidi ile Alana ise bana dünyadaki en büyük ahmakmışım gibi bakıyorlardı. Verdiğim haberi heyecanla kabul etmelerini ummuyordum ama bu kadar da sakin geçeceğini düşünmemiştim. Yine de bu sürecin acısız olacağı yanılgısına kapılmıyordum.

Heidi elini kısa saçlarının arasından geçirirken bana bakmaya devam ediyordu. Gözlerinde biraz öfke, biraz acıma, biraz da kin vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse bu sonuncusu biraz telaşlandırıcıydı.

"Kimse bu konudan Mac'e bahsetmeyecek," diye uyardım onu. "Asla."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mackenzie

Önümüzdeki haftayı Preston'dan öyle bir beceriyle kaçarak geçirdim ki birilerinden kaçıp kendini sakınmanın Olimpiyat sporu olmaması yazıktı. Eğer böyle bir spor olsaydı Bonnie'yle kıran kırana yarışırdık. O da bir akşam yurtta beni koruma amacıyla Pres'i korkutmak için kapıyı üstsüz açmıştı. Eski sevgilim boş zamanlarında ne kadar ahlaksızlık yaparsa yapsın insan içindeyken küçük düşmekten kaçınırdı. Bu yüzden Bonnie avazı çıktığı kadar bağırıp koridordaki komşularımızı ayağa kaldırdığında Preston'ın geri çekilmekten başka şansı kalmamıştı.

Mesajlarını ve aramalarını görmezden gelmek kolay olsa da kampüste ondan saklanmak güçtü. Beni dışarıda bekleme ihtimaline karşı derslere ya birkaç dakika erken ya da birkaç dakika geç giriyor, her seferinde arka kapıyı kullanıyordum. Sınıftan arkadaş olduğum birkaç kişiden, onu etrafta görürlerse bana haber vermelerini istemiştim. Tüm bunlar çok zahmetli oluyordu ama köşeye sıkıştırılmaktan daha iyiydi.

Hayatım artık saklanmaktan ibaretti. Pres'ten kaçıyor, otel konusunda ailemin arkasından iş çeviriyor, Cooper'la buluşmak için şehirde gizlice dolaşıyordum. Ben birilerinin beni tanıyıp Preston'a ispiyonlamasından kaçınırken Cooper da muhtemelen

beni Evan'dan saklıyordu. Bu nedenle gün geçtikçe daha da özgün randevu fikirleri bulmamız gerekiyordu.

Flört durumumuzla ilgili henüz ciddi bir konuşma yapmamış olsak da ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Adeta bir keş gibiydim, Cooper'a bağımlı olmuştum. Bonnie bana çük delisi diyordu. Tanıştığımız andan beri her konuda haklı olmasaydı ona karşı gelirdim.

Cumartesi gecesi Cooper'la evinin önündeki kumsalda, her zaman buluştuğumuz yerde buluştum. Körfezin bu kısmı son iki kasırgadan en ağır darbeyi almıştı ve terk edilmiş durumdaydı. Burada boş evlerden ve çürüyen restoranlardan başka hiçbir şey yoktu. Eski, kırık balıkçı iskelesinin büyük kısmı sular altında kalmıştı. Koşması için Daisy'nin tasma kayışını çıkardığımızda hiç zaman kaybetmeden minik kum yengeçlerinin ve kuşların peşine düştü.

Dalgaların sürüklediği bir kütüğün üzerine oturmak için durduğumuzda Cooper kucağına oturmam için beni çekti. Onu sertleştirdiğini bilerek parmaklarımı ensesine kaydırıp hafifçe tırnaklarımı sürttüğümde iki elini kalçama kaydırıp sıktı.

Uyarıcı bir sesle, "Bunu yapmaya devam edersen seni hemen şu an, martıların karşısında becereceğim," dedi.

"Hayvan," dedim dudağını ısırarak.

"Fettan." Beni öpmek için eğilirken göğüslerimi hafifçe sıktı, sonra ellerini belime kaydırdı. Dudaklarını benimkilerden ayırdığında gözlerime baktı. "Bu akşam bir parti var. Benimle gelsene."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bilemiyorum. Partiler kalabalık olur. Buna hazır mısın?"

"Neden olmayayım?"

Gözlerden uzak durmaya çalışmamızdan hiç bahsetmemiştik, daha çok aramızdaki dillendirilmemiş bir anlaşma gibiydi.

Anlaşmanın bir gün değişmesi kaçınılmazdı ama yepyeni bir sonuç ağını da beraberinde getireceği kesindi. Aramızdaki şeyi resmi hale getirmekten mutsuz olduğumu söyleyemezdim ama şaşkındım.

"Yani..." Avuçlarımı göğsünde, sert kaslarının üzerinde gezdirip pantolonunun beline kaydırdım. "Randevu gibi mi olacak?"

"Elbette randevu *gibi* olacak." Cooper, çekici olduğunu düşündüğü şekilde dudağını yaladı. Sinir bozucuydu ama gerçekten de aşırı seksiydi.

"O zaman çıkıyormuşuz *gibi* olur."

"Şöyle diyelim," Cooper saçımı omzumdan arkaya atıp eline doladı ve hafifçe çekti. *Giysilerini yırtmak istiyorum*, anlamına gelen, kendi aramızdaki gizli bir mesajdı bu. Ben de aynı mesajı onun dudağını ısırarak ya da pantolonunun ön kısmını çekiştirerek veriyordum. Ya da ona bakarak ve sadece nefes alarak. "Ben başka biriyle yatmayacağım. Sen başkasıyla yatmayacaksın. Eğer biri sana yan gözle bakarsa da boynunu kıracağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Tam olarak şiirsel sayılmazdı ama hayatım boyunca bir erkeğin bana söylediği en romantik şey olabilirdi. Cooper biraz kaba saba olabilirdi ama nedense bu halini seviyordum.

"Bana uyar."

Sırıtırken kucağından inmem için beni hafifçe itti. "Hadi küçük canavarı eve götürelim. Hem dışarı çıkmadan önce duş almak istiyorum. Yemin ederim üzerimde sürekli bir talaş tabakası oluyor."

"Ben seviyorum. Çok erkeksi."

Gözlerini devirdi.

Evine geri dönüp arka kapıdan içeri girdik ve ben Daisy'nin su kabını doldururken Cooper duş almak için odasına gitti. Başka gün olsa ben de ona katılırdım ama buraya gelmeden önce saçıma fön çekmiştim ve bu akşam partiye gideceğimizi öğrendiğim için bozmak istemiyordum.

"Selam." Evan uzun, geniş gövdesiyle mutfak girişini kaplamıştı. Ayakları çıplaktı ve eski püskü bir kotla kırmızı tişört giymişti. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Tezgâhtaki bir tabureye oturup Daisy'nin suyunu şapur şupur içmesini izledim. "Yeni geldim. Cooper duşta."

Evan dolapların birinden bir paket patates cipsi alıp yırtarak açtı ve birkaç tanesini ağzına tıktı. Çiğnerken beni şüpheyle izliyordu. "Bu akşam ne yapacaksınız?"

"Cooper bir partiden söz etti. Sanırım oraya gideceğiz."

"Seni Chase'in partisine mi getirecek?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Evet." Duraksadım. "Bir sorun mu var?"

"Yoo, hiçbir şey yok prenses."

"Peki."

Evan omuz silkerek, "Bizimle gezme zamanın gelmişti," diye ekledi. "Kardeşimle birlikteysen er ya da geç bizim tayfayla tanışman gerekecek. Kalplerini kazanmaya bak."

Kahretsin. İşte şimdi gerilmiştim. Neden bu şekilde ifade etmek zorundaydı ki?

Cooper'ın arkadaşları benden nefret ederse ne yapardım?

Fakat Daisy'nin telaşlı havlamalarıyla sıkıntımı anlık olarak unutup ona doğru döndüm ve öylece duvara bakarak bağırdığını gördüm.

"Daisy," dedim azarlar gibi sert bir sesle.

"Endişelenme," dedi Evan. "Muhtemelen hayalettir."

Ona bakıp gözlerimi devirdim.

"Coop sana hayaletimizden bahsetmedi mi?" Kafasını yana eğdi. "Cidden mi? Ben genelde misafirlere ilk bundan bahsederim. Hayaletli bir evde yaşamak onur nişanına sahip olmak gibi bir şey."

"Hayaletli ev, ha?" dedim şüpheyle. Böyle bir şey mümkün müydü ki? Hemen inanacak kadar saf değildim.

"Sayılır. Kızcağız bizi o kadar rahatsız etmiyor," diye açıkladı Evan. "Eve musallat olmuş falan değil ama buralarda dolanıyor."

"Kız mı?"

"Adı Patricia. Yüz yıl önce denizde boğulmuş bir kız çocuğu. Altı ya da yedi yaşındaymış sanırım, tam hatırlayamıyorum. Fırtına koptuğunda çığlıkları duyuluyor. Ya da bazen canı oyun oynamak istediğinde evin ışıkları yanıp sönüyor..."

Tam o anda mutfak masasının üstündeki aydınlatma armatürünün ışığı onu doğrular gibi kırpıştı.

Yok artık.

Evan tedirginliğimi fark edip sırıttı. "Gördün mü? Bizimle dalga geçiyor sadece. Merak etme prenses, Patricia sevimli bir hayalettir. Casper gibi. Daha fazla detay istersen kasaba kütüphanesinde birkaç eski gazete haberi bulabilirsin." Artık havlaması kesilmiş olan Daisy'yi okşamak için eğildi. "Cici köpek. Küçük hayalet kızın geldiğini haber veriyorsun, ha?"

Avalon Körfezi kütüphanesini ziyaret etmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Hayaletlere inandığımdan değildi ama tarihi seviyordum ve artık burada bir otelim de olduğuna göre kasabanın tarihi hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum.

Evan sonra bana döndü. "Partiye sizinle gelsem sorun olmaz herhalde, değil mi?" diye sordu ama cevabımı beklemeden mutfaktan çıkıp gitti.

İçimi çekerek boş kapı eşiğine baktım. Sanırım şu anda "kalbini kazanmam" gereken tek bir kişi vardı, o da Cooper'ın ikiz kardeşiydi.

Cooper'ın arkadaşı Chase'in kademeli katları olan evi kasabanın merkezindeydi ve ormana bakan devasa bir bahçesi vardı. Partiye varıp da ne kadar kalabalık olduğunu gördüğümde bi-

razcık gerildiğimi inkâr edemezdim. İçeride içki bardaklarıyla oyun oynayan, dışarıdaysa şenlik ateşinin etrafında oturan onlarca insan vardı. Bangır bangır çalan müziğin sesine insanların kahkahaları karışıyordu. Kalabalığa karıştığımızda Cooper beni çevresiyle tanıştırmaya başladı. Herkesin gözlerinin bana dikilmiş olduğunu fark etmesem belki eğlenebilirdim. Cooper ise her şeyden habersiz halde kolunu belime sarmış, arkadaşlarıyla muhabbet ediyordu. Nereye dönsem ya yandan ya da omuzlarının üstünden bana bakıp fısıldaşanlarla karşılaşıyordum. Normalde böyle etkinliklerde özgüvensiz olmazdım ama herkes bakışlarıyla buraya ait olmadığımı hissettirirken özgüvenli kalmam biraz zordu. Can sıkıcı ve boğucu bir deneyimdi.

Bu akşamı sağ atlatmak istiyorsam biraz daha içkiye ihtiyacım olacaktı.

Kız arkadaşının onu affetmemesinden yakınan Wyatt adlı dövmeli bir çocukla sohbet eden Cooper'a döndüm, "Ben gidip biraz daha içecek alacağım," dedim. Yakınımızda küçük bir kalabalık, bikini ve deniz şortlarıyla Twister oynayan bir grubu izliyordu.

"Ben senin için alırım," dedi. "Ne istersin?"

"Gerek yok. Sen kalıp arkadaşınla sohbetine devam et. Hemen dönerim."

Bunu söyledikten sonra karşı gelmesine fırsat vermeden yanından ayrıldım ve kalabalığı yararak eve girip mutfağı buldum. Tezgâhta açılmamış bir şişe kırmızı şarap duruyordu. Sabah içki sersemliği hissetmeme neden olma ihtimali düşük olduğu için bundan biraz içmeye karar verdim.

"Sen Mackenzie değil misin?" diye sordu tezgâhta içki karışımı hazırlayan, uzun saçları ve koyu renk teni olan göz alıcı bir kız. Halter yaka bikini üstü ve yüksek belli şort giymişti. "Cooper'ın Mackenzie'si."

"Aynen, Cooper'ın Mackenzie'si benim." Sanki bir 70'li yıllar polisiyesindeydik.

"Kusura bakma," dedi dostça gülümseyerek. İçki karıştırıcının kapağını kapatıp omzunun üstünde sertçe salladı. "Coop'tan senin hakkında çok şey duydum da ondan öyle dedim. Ben Steph."

"Aa? Keçi kız sen misin?"

Dudakları seğirdi. "Anlamadım. Ne?"

Mahcubiyetle güldüm. "Pardon, biraz kaba oldu. Cooper ve Evan, ergenliklerinde arkadaşları Steph için bir keçi kurtardıklarından bahsetmişlerdi de. O Steph sen misin?"

Kız bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım, evet. Meşhur Keçi Gaspı. Kesinlikle benim fikrimdi." Birden kafasını iki yana salladı. "Sana keçiyi ormana bıraktıkları kısmı da anlattılar mı? Mal herifler!"

"Of, aynen!" diye bağırdım. "Ben de öyle düşündüm! Zavallı şey dağ aslanlarına falan yem olmuştur herhalde."

Sırıttı. "Deniz kıyısında yaşadığımız için dağ aslanları olmayabilir ama yırtıcı bir hayvana av olduğu neredeyse kesin."

Şarap şişesini tezgâha bırakıp çekmecelerde tirbuşon aramaya başladım.

Steph hazırladığı karışımı iki kırmızı plastik bardağa doldurup birini bana uzattı. "Şarabı boş ver. Tadı çok çirkin zaten. Bunu dene." İçkiyi tezgâhta itti. "İnan bana. Çok lezizdir ve asla çarpmaz."

Buraya geldiğimden beri benimle konuşan tek kişiyi gücendirmek istemezdim. Bardağa uzanıp karışımdan bir yudum içtiğimde portakal ve bitkilerin hoş karışımının tadını aldım.

"Çok iyiymiş cidden. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Nereden bulduğunu kimseye söyleme," dedi burnunun yan tarafına hafifçe vurarak. *Yaşın tutmadığı halde*

içki içerken polise yakalanırken benim adımı verme, der gibiydi. "Cooper'ın seni bizimle yakın zamanda tanıştırmasını umuyordum. Hepimiz seninle tanışmak için sabırsızlanıyorduk."

"Hepiniz mi?"

"Bizim tayfa."

"Doğru."

Evan da aynı kelimeyi kullanmıştı. Bu "tayfa" kimlerden oluşuyordu merak ediyordum. Bu hafta Cooper'la birbirimizi tanımaya fazla vakit ayıramamıştık. Anatomik yapılarımız haricinde tabii.

Anatomiden bahsetmişken... mutfağa aşırı derecede çekici ve mükemmel anatomik yapıdaki bir çocuk girerek Steph'e bir tebessüm attı. "Kim bu arkadaşın?" diye sordu meraklı mavi gözlerini bana dikerek.

"Mackenzie," dedim elimi uzatarak.

"Tate." Elimi sıkmak için tuttuğunda bir süre bırakmadı.

Steph alaycı bir şekilde güldü. "Hevesini başka birine sakla, bebek. Mackenzie, Coop'la birlikte."

"Öyle mi?" Tate etkilenmiş gibiydi. Bakışlarını yavaşça üzerimde dolaştırdı. "Şanslı çocuk." Buzdolabından birkaç şişe bira aldı. "Ateşin başında oturuyoruz. Gelecek misiniz?"

"Birazdan," dedi Steph.

"Tamam." Tate başını sallayıp mutfaktan çıktı.

O gidince Steph bana hemen hakkındaki detayları verdi. Görünüşe göre masum yakışıklılığının altında önüne geleni yatağa atan bir çapkın vardı. "Çok sempatik, değil mi?" İçini çekti. "Böyle insanlardan nefret ediyorum."

"Aynen. Sempatik dallamalar," dedim ciddiyetle.

Kokteyllerimizi içerken sohbet etmeye devam ettik ve konuştukça onu daha çok sevdim. İkimiz de lunaparklara ve 2000'li yılların başında çıkan hit pop şarkılara bayılıyorduk.

"Geçen sene o şarkıcılardan birkaçını Myrtle Plajı'nda görmüştüm. Asıl konserden önce sahneye çıkacaklardı..." Bir süre düşünüp kendi kendine güldü. "Bugünlerde ellili yaşlarındalar."

"Tanrım, hâlâ sahneye çıktıklarına inanamıyorum."

Steph, "Çok tuhaf hakikaten," derken ikimize de birer bardak kokteyl daha doldurdu.

"Tuhaf olan ne?" Kolları ve göğüsten aşağısı kesik siyah bir tişört giymiş olan platin saçlı bir kız mutfağa girip Steph'in yanına geçti.

"Önemsiz bir şey," dedi Steph. Sarışının yüzüne bakarken gülümsemesi kaybolmuştu. "Heidi, bu Mackenzie."

Adımı söylerken fazla vurgu yaptığı dikkatimden kaçmadı. Acaba Cooper onlara ne anlatmıştı? Hiçbir şey bilmemek beni dezavantajlı konuma sokuyordu.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedim gerginliği yok etmek için. Heidi de şu *tayfanın* bir üyesi olmalıydı.

"Harika," dedi kız bana bakar bakmaz sıkılmış gibi. "Konuşabilir miyiz Steph?"

O sırada arkasında beliren kızıl saçlı bir kızın yüzündeki yarım sırıtış, benim dahil olmadığım bir şey konuşacaklarını gösteriyordu.

Artık burada hoş karşılanmadığımı hissederek, "Benim gidip Cooper'ı bulmam gerek," dedim Steph'e. "Hepinizle tanışmak güzeldi."

Cooper hâlâ arka bahçedeydi ama şimdi şenlik ateşinin başındaydı. Yanında oturan sevimli esmerse kıçını onun gözüne sokmak için insanüstü bir çaba gösteriyordu. Elini Cooper'ın göğsüne koyduğunda kıza boğa gibi saldırmak istedim. Ama bunun yerine sakinliğimi koruyup Cooper'ın yanına gittim ve parmaklarımı kemer halkalarına geçirdim. Beni fark edince dudaklarının köşesi bir sırıtışla büküldü.

"Gelsene," dedim, esmer kızın rahatsızlığını görmezden gelerek. "Karanlıkta seni okşamak istiyorum."

Cooper ikiletmeden birasını şenlik ateşinin çevresindeki beton bloklarının üstüne koydu ve kalktı. "Hemen geldim."

Birlikte evin köşesinden kıvrılıp Cooper'ın kamyonetini park ettiği ön tarafa geçtik. Beni kaldırıp kaputa oturttu ve pis bir sırıtışla bacaklarımın arasına geçti.

"Bacağıma işeyip bölgeni işaretlemeye mi geldin?" Nasırlı parmaklarını çıplak bacaklarıma sürttü. Sarı renkli mini elbisem kalçama kadar sıyrılmıştı ama Cooper'ın dev vücudu başkaları tarafından görülmemi önlüyordu.

"Öyle diyebiliriz sanırım."

"Hoşuma gitti," dedi sırıtarak. "Bir süredir yoktun. Her şey yolunda mı?"

"Yolunda. İnsanlarla kaynaşıyordum. Arkadaşın Tate'le tanıştım." Göz kırptım. "Çok tatlı çocuk."

Kara gözleri kısıldı. "Sana asıldı mı?"

"Bir saniyeliğine. Buraya seninle geldiğimi öğrendiğinde geri çekildi."

"İyi bari, onu öldürmek zorunda kalmayacağım. Başka birileriyle tanıştın mı?"

"Birkaç kişiyle, evet," dedim kısaca. Bu konuda konuşmak istemiyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu akşam büyük hayal kırıklığıydı ve Cooper'la birbirimizin hayatına nasıl uyum sağlayacağımızı sorgulamama yol açmıştı. Bu konuya ne kadar kafa yorarsam içimdeki şüphe tohumları daha çok kök salıyordu. Düşünmek istemiyordum. Cooper'ın tüm şüphelerimi gidermesini istiyordum. Bu yüzden ellerimi saçlarına götürüp onu kendime çektim ve hevesle öpmeye başladım. Göğsünden hafif bir inleme yükselirken kollarını bana sarıp öpücüğü derinleştirdi.

"Siz burada ne arıyorsunuz?" Evan arkamızdan sessizce yaklaşıp telefonunun flaşını üzerimize doğrulttuğunda korkuyla sıçradım. "Partide ağzınıza layık pahalı şarap mı kalmamıştı?"

"Siktir git," diye homurdandı Cooper, telefona vurarak suratımızdan uzaklaştırırken. "Seni eğlendirecek birini bulamadın mı?"

"Siz çılgınları bir kontrol edeyim demiştim."

Evan sırıtıp elindeki bira şişesini bana doğru salladı. Plajda tanıştığımız ilk gece onun kafa dengi olduğunu düşünmüştüm. Ama sonradan kaba ve soğuk davranmaya başlamıştı. Bana kötü davranmakla kalmıyor, kötü davrandığını iyice fark etmem için *uğraşıyordu*. Sinirimi bozan da buydu zaten.

"Kontrol ettiğine göre..." Cooper dik bakışlarını kardeşine yöneltti. Aralarında anlayamadığım sessiz bir konuşma geçti. "... gidebilirsin."

"Sana bir şey sormak istiyorum, Mac."

"Biraz huzur ver, Evan." Cooper beni bırakıp sarhoş olduğu belli olan kardeşini eve yönlendirmeye çalıştı.

Evan birasının üstünden bana baktı ve ikizini iterken şişeden bir yudum daha aldı. "Uzun zamandır merak ediyordum. Zengin piliçler anal seks yapar mı?"

"Yeter artık, yavşak. Kızı rahat bırak."

"Yoksa senin için yapacak birilerine para falan mı ödüyorsun?"

Her şey bir saniyede oldu.

Evan bir an kendi komik olmayan şakasına gülerken bir an sonra ağzından kanlar akıtarak yerde yatıyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Cooper

Evan'ı tek yumrukla yere serdim. Bu kadar sarhoş olmasaydı darbemden fazla etkilenmezdi aslında. Yüzünden akan kanları gördüğümde küçük bir pişmanlık sızısı hissettim ama ayağa kalkıp bana saldırdığında tüm vicdan azabı kayboldu.

Omzunu karnıma geçirip kollarını belime sararak beni kamyonetime çarptı. Bir yerlerden Mac'in bağırdığını duydum ama böyle tepesi atmışken Evan'ı durdurmak zor olurdu. Kaburgalarıma sert birkaç darbe indirdiğinde kim olduğunu umursamadan ben de ona daldım. İçimde bir şeyler koptu ve etrafımdaki dünya tamamen silindi. Aklımdaki tek şey kardeşimi bir güzel benzetmekti. Bir süre yumruklaştıktan sonra sokağın ortasına doğru yuvarlanıp yerdeki pislikleri toplamaya başladık. Sonra birden kollarım kilitlendi ve birileri Evan'la beni ayırdı.

"Siktir git, geri zekâlı," diye bağırdı Evan.

Hırladım. "Kendin kaşındın."

İkizim tekrar hamle yaptı.

Ben de yumruklarımı hazırladım.

Yine zorla birbirimizden uzaklaştırıldık ve aramıza birileri girdi.

"Sizin sorununuz ne?" diye bağırdı Heidi. O ve Jay West güç bela Evan'ı tutarken ben en az üç kişinin kolunu ittirdim.

"Tamam artık," diye homurdandı Evan. "Bırakın beni." Kendini arkadaşlarımızın ellerinden kurtarıp sokağa doğru koştu.

"Ben peşinden gideyim," dedi Steph, usulca iç geçirerek.

Kavganın sona erdiğini görünce en yakın arkadaşlarım dışındaki herkes eve geri döndü.

Alana, "Gitme. Bırak biraz sakinleşsin," diye önerdi.

Heidi, peşinde kara sevdalı bir köpek yavrusu gibi dolanan Jay'le uzaklaşmadan önce bana ters bir bakış attı. Acaba çıkmaya mı başlamışlardı? Öyle olmasını umuyordum. Belki o zaman benden nefret etmeyi keserdi.

Steph ile Alana beni incelerken kaşlarını çatmışlardı ama şu anda ne düşündükleri umurumda değildi. Evan tüm o yumrukları hak etmişti.

Mac yüzümü kavrayarak hasarı kontrol etti. "İyi misin?"

Parmakları sol gözümün altında hızla şişen noktaya değdiğinde irkildim. "İyiyim." Yüzünü dikkatle inceledim. "Biz iyi miyiz?" Evan'ın sözlerini kulak ardı edemediğim için pişman değildim –kimse Mac'le o şekilde konuşamazdı– ama Mac bunu görmek zorunda kaldığı için üzgündüm.

Kahretsin. Eğer bu benden uzaklaşmasına yol açarsa...

Yanağımı öptü. "Yanına gitmelisin."

Tereddüt ettim.

Aklımı okumuş gibi, "Geri döndüğünde burada olacağım," diye söz verdi.

Ona inanmaktan başka şansım yoktu. Ayrıca Evan'ın alkol ve öfke yüklü halde, gecenin köründe sokaklarda tek başına dolaşması felakete davetiye çıkarmak olurdu. Bu yüzden onu bulmak için sokağa indim. Omzumun üstünden iki kez kontrol ettiğimde Mackenzie'nin hâlâ kamyonetimin yanında durduğunu gördüm.

Sonunda kardeşimi loş birkaç sokak lambasının aydınlattığı küçük bir çocuk parkındaki bankta otururken buldum.

"Bütün dişlerin yerinde mi?" diye sordum yanına otururken.

"Evet." Çenesini ovuşturdu. "On yaşındaki bir çocuk gibi vuruyorsun."

"Yine de kıçına tekmeyi bastım."

"Onu asıl ben yaptım."

"Bok yaptın," dedim ona sırıtarak.

Bir süre sessizce oturup rüzgârda sallanan salıncakları izledik. Evan'la bu kadar kötü ve ciddi bir kavga etmeyeli yıllar olmuştu. Ama bunun olacağını hissetmedim desem yalan olurdu. Bir süredir içinde biriktirdikleri vardı. Belki de kardeşimle daha önce konuşmadığım için suç bendeydi ama onun da kendi sorunlarının acısını Mac'ten çıkarması haksızlıktı. Bunu sürdürmesine izin vermeyecektim.

"Çizgiyi gerçekten aştın."

"Hadi ama. Gayet de komikti." Kamburunu çıkarıp bacaklarını genişçe açtı.

"Ciddiyim ben. Kız sana hiçbir şey yapmadı. Benimle bir sorunun varsa biraz büyü ve konuşmayı öğren. Küçümseyici yorumlar ve pasif-agresif tavırlar bu akşam son bulacak."

"Bana bir ültimatom veriyormuşsun gibi geliyor." Evan kafasını bana doğru eğdi. "Şimdi böyle mi olduk?"

"Ne saçmalıyorsun ya? Sen benim kardeşimsin, biz aynı kanı taşıyoruz. Bunu hiçbir şey değiştiremez." Sinirle başımı salladım. "Neden kafayı Mac'e bu kadar taktın ki?"

"Prensip meselesi. O bir klon, Coop. O insanlar çocukluğumuzdan beri ensemizdeler. Pisliklerin golf arabalarıyla yanımızdan geçerken bize içki fırlattığını, bisikletlerimizi yoldan çıkardığını unuttun mu yoksa?"

Evan o pislikler yüzünden bir keresinde neredeyse kolunu kırıyordu. Biri tekerleğine çarptığında gidonun üzerinden bir

kanala yuvarlanmıştı. Biz de bir hafta, adamın aracının dört lastiğini de kesmiştik. Yıllarca böyle şeylere katlanmış, kavgalara karışmış, dişe diş mücadele vermiştik.

"Mac onlar gibi değil," dedim. "Başkalarının yanlışları yüzünden Mac'i cezalandıramazsın. Eğer plana bağlı kalsaydım ben de aynısını yapmış olacaktım. Ama bu büyük şerefsizlik." Sessizce homurdandım. "Neden onunla olmama izin veremiyorsun?"

Omuzları gerildi.

Kahretsin, zamanında hepimiz Evan ve Genevieve'in pembe dizi tadındaki ilişkisini izlemek zorunda bırakılmıştık. Herkesin önünde sürekli çekişir, katılmak istemediğimiz tartışmalarda taraf tutmamızı isterlerdi. Bir ayrılıp bir barışır, büyük kavgalar edip sonra hiçbir şey olmamış gibi bir araya gelirlerdi. Ben bu konuda asla sinir krizi geçirmemiş, Genevieve'in gitmesi için ona bok gibi davranmamıştım. Eğer Evan ona âşıksa bu kendi lanet olası sorunuydu sonuçta, beni ilgilendirmezdi.

Buna rağmen, şimdi ben önemsediğim birini bulduğumda ikizim neden pislik gibi davranıyordu?

Evan içini çekip ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Elimde değil, dostum. Canımı sıkıyor. Neden onlardan biri olmak zorunda? Elini sallasan ellisi. Nereye gitsen kucağına atlayacak en az on piliç bulursun."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Mac farklı biri. Eğer ona birazcık şans verseydin sen de görürdün."

Mac'le aramızdakinin yürümesi için tek bir iyi bir sebep bile söyleyemiyordum maalesef. Kahretsin, belki de yürümeyecekti. O inatçı, sabit fikirli baş belasının tekiydi. Ama aynı zamanda muhteşem, eğlenceli, spontane ve hırslıydı. Ve görünüşe bakılırsa tam benim tipimdi. Onun için deliriyordum. Tanıştıktan sonra günlerce, haftalarca aklımdan çıkmayan bir kızla hiç karşılaşmamıştım. Mac içime işlemişti resmen. Ayrıca tamamen

farklı olmamıza rağmen beni çoğu kişinin anlayamadığı kadar iyi anlıyordu.

Eğer kendimi kandırıyorsam ve bu yakınlık elimde patlayacaksa da buna razıydım. En azından denedim derdim.

Kararlılığı yavaş yavaş kırılırken, "Seni vazgeçirmek mümkün değil mi yani?" dedi.

"Kardeşim olarak bunu kabullenmeni istiyorum sadece."

Bir süre düşündü. Bu kadar düşünmek zorunda olması hoşuma gitmiyordu aslında. Hayatımızda ilk defa zıt taraflardaydık. Kardeşinin tarafına geçmesini engelleyen bu klon nefreti ve garezinin aşırı abartı olup olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Sonra tekrar içini çekip banktan kalktı. "İyi, tamam. Sanırım seni kendinden kurtarmanın bir yolu yok. Artık karışmayacağım."

Eh, Evan'dan bu kadarını duymak da yeterdi. Partiye döndüğümüzde onu Alana'nın arabasıyla eve gönderdim. Ben de Mac'i yurduna bırakacaktım.

Yolda bir süre konuşmayınca, "Olanlar için üzgünüm," dedim. Derin düşüncelere dalmış halde camdan dışarı bakması endişelenmeme yol açıyordu. "Seninle alakası yoktu. Evan çok fazla yersiz öfke biriktirmişti."

"Kardeşler böyle kavga etmemeli."

Gerisini getirecek mi diye bekledim ama konuşmaya devam etmeyince endişem daha da arttı.

"Konuş benimle, Mackenzie." Sesim boğuktu.

"Ya bu kötü bir fikirse?"

"Değil."

"Ciddiyim." Gözucuyla baktığımda beni izlediğini gördüm. "Evan'la aranızın bozulmasına neden olmak istemiyorum. Bizim ilişkimiz kimse için iyi değil. O üzgünken sen mutlu olamazsın. Sen üzgün olursan da ben mutlu olamam. Hepimiz kaybederiz."

İşte tam da bu yüzden kardeşimin kafasındaki saçmalıkları silip bizi rahat bırakması gerekiyordu. Mac sandığı gibi biri değildi ve eğer onu tanırsa ne kadar haksızlık ettiğini de anlayacaktı.

"Evan üstesinden gelecektir."

"Ama ya yapamazsa? Böyle fikirler zamanla iltihap toplayan yaralar gibidir."

"Sen bunu dert etme, Mac. Gerçekten." Kardeşim, Mac'in yanındayken en iyi davranışlarını sergilediği ve kötü yorumlarını kendine sakladığı sürece istediği kadar huysuzluk etmekte özgürdü. Ben hayatım boyunca ikimiz için yaşamıştım. Hep Evan'ı da düşünmüştüm. Artık yalnızca bana ait bir şeye sahip olamaz mıydım?

Muhtemelen Mac'in yüreğine su serpmeyi başaramamıştım çünkü üzüntüyle inledi. "İkizinle arana girmek istemiyorum, Cooper."

Ona kararlı bir şekilde baktım. "Ben seçimimi yaptım. Seninle birlikte olmak istiyorum. Evan da başa çıkmayı öğrenecek."

Hâlâ sıkıntılı olduğu gözlerinden okunuyordu. "Birlikte olmak ne anlama geliyor? Çıkıyoruz diye konuştuk, biliyorum. Bu konuda bir problemim olmadığını sanıyordum ama..."

"*Sanıyor* muydun?" diye hırladım.

"Ama sonra partiye gittik. Orada herkesin bize... hayır, *bana* nasıl baktığını gördün mü? Oraya hiç ait değilmişim gibi. Bir de şu kız vardı, Heidi. Beni bakışlarıyla dondurdu resmen. Ayrıca bana zengin züppe diyen ve elbisemin gülünç olduğunu söyleyen iki kızın konuşmasına kulak misafiri oldum."

"Elbisenin nesi gülünçmüş?" Bana kalırsa elbisesi aşırı derecede seksiydi.

"Çünkü markası Givenchy. Sanırım buralarda kimse ev partilerinde bin dolarlık elbiseler giymiyor." Mac'in yanakları utançtan kızardı. "Giysilerimin çoğunu annemin asistanı alıyor. Belki

fark etmemişsindir, benim modaya pek ilgim yoktur. Kot pantolon ve tişört bana yetiyor." Sesi giderek daha üzgün çıkıyordu. "Bu aptal elbiseyi sadece yazlık ve şirin olduğu için giydim. Bir de seni çıldırtacak kadar kısa olduğu için..."

Gülmemeye çalıştım. Bir yandan da nefis vücudunu zar zor örten sarı kumaş parçasının *bin* dolara mal olduğu gerçeği hakkında yorum yapmamak için kendimi tutuyordum.

"Belki de onlara hava atıyormuşum gibi gelmiştir, bilmiyorum. Ama niyetim bu değildi. Tek bildiğim bu akşam orada istenmediğimdi."

"Ben seni orada istedim."

"Sen sayılmazsın," diye homurdandı.

Orta konsolun üzerinden uzanıp elini tuttum ve parmaklarımı zorla onunkilere geçirdim. "Sayılması gereken tek kişi benim," diye düzelttim.

"Onlar da sayılır," diye karşı geldi. "Senin bir arkadaş grubun var, birbirinizi senelerdir tanıyorsunuz. Benimse sadece iki arkadaşım var ve bunlardan biri oda arkadaşım olduğu için bir nevi beni sevmeye mecbur."

Gülüşümü daha fazla tutamadım.

"Keşke seninki gibi büyük bir arkadaş grubum olsaydı. Seni kıskanıyorum," dedi dürüstçe. "Ve gerçekten bu akşam herkesin beni sevmesini istedim."

Elini bırakıp kamyoneti yol kenarına çektim ve kararlı bakışlarımı tekrar ona diktim. "Bebeğim. *Ben*, senden hoşlanıyorum. Tamam mı? Arkadaşlarım da yola gelip seni sevmeye başlayacaklar. Sana bunun sözünü veriyorum."

Kaşlarını çattı. "Tutamayacağın sözler verme."

"İçtenlikle söylüyorum. Biraz sabret yeter," dedim alçak sesle. "Lütfen bu akşamki partide sıcak karşılanmadın ya da birkaç kız

elbiseni yargıladı diye beni terk etme. Bu arada bil diye söylüyorum, elbisen bana göre dünyadaki en seksi şey ve ben o bin dolarlık kumaşı dişlerimle yırtmak istiyorum."

Mac az da olsa güldü.

"Lütfen." Sesimdeki yakarış tonu karşısında neredeyse yüzümü buruşturacaktım. "Beni bırakma, prenses."

Kamyonetteki gölgeler yüzünde dans ederken bir süre sessizlik içinde oturduk. O cevap verene dek sonsuzluk kadar zaman geçti sanki.

Sonra yanımızdan geçen bir aracın far ışıklarında parlayan yeşil gözlerini bana çevirdi ve uzanıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dilini de ağzıma kaydırdı ve beni bir süre sertçe öptükten sonra nefes nefese geri çekilerek fısıldadı: "Seni bırakmayacağım."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Mackenzie

Biraz sabret, demişti.

Yola gelecekler, demişti.

Bence hepsi palavraydı. Çünkü o partideki felaketten beri Cooper'ın *tayfasının* sevgisini kazanmak için ne kadar uğraşsam da sonuç alamamıştım. Cooper bunu asla itiraf etmese de arkadaşlarıyla benim aramdaki çatlaklardan rahatsız olduğunu görüyordum ve değer verdiği insanlardan uzaklaşmasının sebebi olmak istemiyordum. Onlar benden çok daha uzun süredir Cooper'ın hayatındaydılar sonuçta. Ayrıca anlaşmamamız için hiçbir sebep yoktu.

Bu yüzden çabalamaya devam ediyordum. Gerçekten deniyordum. Son birkaç haftadır spor barında dart oynarken ya da plajda şenlik ateşinin başında otururken ilerleme kaydetmek için elimden geleni yapmıştım. Erkeklerin çoğu –Tate, Chase, Wyatt– bana tamamen ısınmış görünüyordu. Hatta bir akşam Chase ve erkek arkadaşı Alec'le yemeğe bile çıkmıştık. Alec de Garnet'ta okuyordu ve çok hoş çocuktu. Ama ne yazık ki kalplerini kazanmam gereken onlar değil, Cooper'ın en yakın çevresiydi.

Steph hâlâ müttefikim olmaya devam ediyordu ancak Alana ve Heidi'nin demirden ablukasını kırıp geçemiyordum. Evan da

önceki kadar kindar görünmese de konu ben olunca sessiz kalmayı tercih ediyor gibiydi. Belki de iyi bir şey söylemeyeceksen hiç konuşma daha iyi, deyişini dikkate alıyordu.

İşte bu nedenle bu gecenin daha samimi bir buluşma için harika fırsat olacağını düşünüyordum. Sadece tayfa üyeleri olacaktı. Ateşte *marshmallow* ısıtıp yer, korku filmleri izler, belki biraz Doğruluk mu Cesaret mi falan oynardık. Bunlar insanları birbirine bağlayan şeylerdi.

Fakat öğleden sonra, bu akşam için tahmin edilen aralıklı sağanak yağışlar Carolina eyaletleri genelinde şiddetli gök gürültülü fırtına ve kasırga uyarılarına dönüştü.

Mükemmel. Hava bile bana karşıydı.

Bir saat önce Cooper ile Evan, Levi'ın şantiyelerinden birindeki bent kapaklarını kapatmaya yardıma gitmişlerdi. Ben de sürgülü cam kapıların ötesinde gökyüzü gri ve kasvetli bir hal alırken on kiloluk soğuk tavuk kanatları ve peynirli sarımsaklı ekmeklerle tek başıma kalakalmıştım. Yapacak pek bir şeyim olmadığı ve fırtınaları sevdiğim –elektrik yüklü kaosta çekici bir şeyler vardı– için serin hava içeri girsin diye arka kapıyı açtım, sonra kanepeye kıvrılıp ödevlerime göz attım. Yerel haberlerin açık olduğu televizyon arka planda kısık sesle çalıyordu. Hava durumu sunucuları kırmızı ve turuncu renklere boyanmış bir radar görüntüsünün önünde durmuş, *sığınma* gibi kelimeler kullanarak bir şeyler anlatıyorlardı.

Antropoloji okumamı bitirmiş, medya kültürü dersi için dizüstü bilgisayarımda video izliyordum ki dışarıda devasa bir şimşek çaktı ve peşi sıra gelen gök gürültüsü evi salladı. Artık ürkmeye başlıyordum. Ayaklarımın dibinde bir battaniyenin altına kıvrılmış olan Daisy de kalkıp en sevdiği saklanma yeri olan Cooper'ın yatağının altına koştu. Sonra ani bir tufan koptu ve ufuk, gümüşi bir perde tarafından yutuldu. Kanepeden fırlayıp

sürgülü kapıyı çabucak kapattım, ardından içeri giren suyu bir bulaşık beziyle silmeye koyuldum.

O sırada uzaktan hafif bir inilti duydum.

"Daisy?" diye bağırarak etrafa bakındım. Ben görmeden dışarı mı kaçmıştı?

Hayır. Cooper'ın odasına hızlı bir bakış attığımda hâlâ yatağın altında yatıyordu. Ön patilerini ahşap döşemenin üzerinde uzatmış, minik suratını aralarına gömmüştü.

"Ağlayan sen miydin miniğim?" diye sordum ama aynı sesi tekrar duyarak sıçradım. Ağlama sesinden çok çığlığa benziyordu ve kesinlikle dışarıdan geliyordu.

Fırtına koptuğunda çığlıkları duyuluyor...

Evan'ın sözleri zihnimde yankılanırken nabzım hızlandı. Evin perili olması konusunda ciddi miydi? Kahretsin. Kızın adının ne olduğunu söylemişti?

"Patricia?" dedim zayıf bir sesle, temkinli bakışlarımı odada gezdirerek. "Sen misin?"

Başımın üstündeki ışık kırpıştı.

Boğazımdan korku dolu bir çığlık koptu ve Daisy'nin geriye doğru sürünerek yatağın altında kaybolmasına neden oldu.

Cooper'ın odasından kalbim çarparak çıktım. Mum. Elektrikler kesilirse diye birkaç mum bulsam iyi olurdu. Yüz yaşındaki ölü bir çocuğun feryatlarını dinlerken bir de karanlıkta bir başıma oturmayı hiç istemiyordum.

Onu düşündüğümü anlamış gibi tiz sesler tekrar yükseldi ve eski kumsal evinin dışındaki kasırganın gürültüsüne karıştı.

"Patricia," diye seslendim. Sesim artık titremiyordu. Ama ellerim için aynı şeyi söyleyemeyecektim. "Bak, sakin olalım, tamam mı? Ölü olmak muhtemelen eğlenceli değildir, anlıyorum ama bu, avaz avaz bağırman gerektiği anlamına gelmez. Normal

bir ses tonuyla konuşursan anlatmak istediklerini memnuniyetle dinlerim."

Başka bir çığlık havayı deldi.

"Pekâlâ," dedim. "Tamam. Sen kazandın, Patricia. Beni korkutmaya devam et o zaman."

Mutfağa gidip alt çekmecelerde mum ya da el feneri arayışına başladım. Bir paket küçük, dekoratif mum bulduğumda rahat bir nefes aldım. Güzel. Şimdi orta sehpanın üzerindeki milyon tane çakmaktan birini de elime alıp hazır bekleyebilirdim.

Oturma odasına geri dönerken bir titreşim sesi dikkatimi çekti. Önce kendi telefonumun çaldığını düşündüm ama benimki hâlâ cebimdeydi. Sesi takip ederek mutfağa gittiğimde tezgâhın üstünde Cooper'ın telefonunu gördüm. Kahretsin. Burada unutmuştu. Titreşim durmuştu ama ekran hâlâ yandığı için birkaç cevapsız araması ve kısa mesajı olduğunu görebildim. Mahremiyetini ihlal etmek istemediğimden her şeyi okuyacak kadar uzun süre bakmadım ama Steph ve Alana'nın isimlerini fark ettim.

Aramalarla mesajların sayısı göz önüne alınırsa acil bir durum olabilirdi. Cooper'a haber vermek için Evan'ı aramayı düşündüm ama numarası bende yoktu ve almak için Cooper'ın telefonunun kilidini de açmam mümkün değildi. Önemli bir mesele varsa kızlar da eninde sonunda Evan'ı aramayı akıl ederlerdi muhtemelen. Bu yüzden kendi işime bakmaya karar verip ödevimin başına döndüm.

Ama titreşim yine başladı. Yarım saat boyunca, her beş dakikada bir Cooper'ın telefonu tezgâhta tıkırdayıp durdu. Eh, bir daha çalarsa artık açacaktım, başka çare yoktu.

"Merhaba Steph," dedim kız tekrar aradığında.

"Kimsiniz?"

"Ben Mackenzie. Cooper, Levi'a yardım etmek için Evan'la birlikte çıktı. Telefonunu evde unutmuş."

"Of ya," dedi kız, sinirli bir hırıltıyla. "Evan'ı aradım ama o da cevap vermedi."

"Ne oldu?"

"Banyo tavanından içeri su akıyor. Çatıya düşen ağaç sesine benzer bir gürültü duyduk, sonra aniden duvardan sular sızmaya başladı."

"Siz iyi misiniz peki?"

"İyiyiz de tüm evi su basmadan önce bunu düzeltmemiz gerekiyor. Havlularla biraz engellemeye çalıştık ama çok fazla su var ve başka ne yapacağımızı, nasıl durduracağımızı bilmiyoruz."

Kahretsin. Evan'a da ulaşamadıklarına göre ikizler hâlâ amcalarına yardım ediyor olmalıydılar. Fırtına gerçekten kötü bastırmıştı ve birkaç dakikada bir şimşek çakıp gök gürüldüyordu. Televizyondaki radar görüntülerine göre çabuk geçecek gibi de değildi. Bu gidişle Steph ile Alana yakında evden salla falan çıkmak zorunda kalırlardı.

Bir an durup düşününce Cooper'ın kamyonetinin hâlâ dışarıda olduğunu, anahtarların da orta sehpada durduğunu hatırladım. Muhtemelen garajda portatif merdiven ve muşamba gibi malzemeleri de vardı.

Kafamda bir plan şekillendi.

"Pekâlâ. Numaramı yaz ve bana adresini at," dedim Steph'e. "Oraya geliyorum."

"Şey..." Arka planda kısık sesli konuşmalar duyuldu. Alana'ya soruyor olmalıydı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin de..."

"Cooper'ın garajından birkaç malzeme alacağım. İnan bana, halledeceğiz."

"Peki." Sonunda pes etti. Hatta sesinde hafif bir rahatlama bile vardı.

Telefonu kapattıktan sonra Cooper'ın dolabından bir yağmurluk giydim ve kamyonetinin anahtarını alıp çamurun içinde garaja koştum. İçerideki duvarın önüne Evan'la birlikte ev tadilatlarında kullandıkları her türden malzeme ve aleti dizmişlerdi. Aralarında bir halat ve vinilden yapılmışa benzeyen bir örtü de vardı. Neyse ki Cooper eşyalarını düzenli tutuyordu. Bir çekiç, birkaç çivi ve ağır hizmet tipi zımba tabancasını hiç zahmet çekmeden buldum. Bunlar işimi görürdü.

Steph'le konuştuktan on dakika sonra, Cooper'ın kamyonetini garaj kapısına kadar getirip her şeyi kasasına yerleştirdim, dört metrelik merdivenle güreştim ve ardından Steph ile Alana'nın evine yollandım.

Küçük mavi evin önünde durduğumda her şey normal görünüyordu. Ön cephede belirgin bir hasar yoktu. Zile basar basmaz Steph kapıyı açtı ve peşimden gelen yağmurla birlikte beni içeri çekti. Yerde küçük bir göl olduğunu o zaman fark ettim.

"Bu taraftan," dedi kısa bir selamlaşmadan sonra. Beni perde takılmış arka verandaya götürdü. Buradan, evin arka tarafına doğru sarkan ağaç dalları görülebiliyordu. "Son kasırgayı dalların sadece sarkmasıyla atlattığımız için şanslıydık. Çatıya düşmeleri an meselesiydi."

"Evan gelip onları keseceğini söyleyip duruyordu." Alana bir kucak dolusu ıslak havluyla verandaya geldi. "Ama tabii ki de unuttu."

Steph ona baktı. "Onları kurutucuya atsak iyi olur. Diğerleri ıslandığında yerlerine koyarız."

Alana iç geçirdi. "Umarım bu gece kimse duş almak istemez."

"Hadi bana yardım edin de başlayalım," dedim kızlara. "Öncelikle çatıya çıkıp şu dalları çekmeliyiz. Rüzgâr ve yağış altında bu şekilde kalmaları her şeyi daha da berbat hale getirebilir."

"Ne?" Steph bana dehşetle baktı. "Yukarı çıkmak istiyor olamazsın."

"Ne bekliyordun ki?" Alaycı bir kahkaha attım. "Cooper'ı bu gölete havlu bassın diye aramadın herhalde."

"Ama çok tehlikeli. Şimşek çakıyor."

Steph haklıydı tabii ama bir şeyler yapılmazsa çatıda kocaman bir delik açılacak ve tüm evi su basacaktı. Neyse ki lisede üç yıl boyunca drama kulübünün sahne zanaatı ekibindeydim. Elim böyle şeylere oldukça yatkındı.

"Çatıya çıkıp dalların etrafına bir halat saracağım ve size doğru sarkıtacağım. Ardından da getirdiğim malzemelerle deliği kapatacağım. Hızlı olacak." Son söylediğim yalandı. Pek de hızlı olmayacaktı. Ama yapılması gerekiyordu ve Steph endişesi nedeniyle işi ertelemeye devam ederse daha da kötü olacaktı.

Alana kafa sallayarak, "Tamam, bize ne yapmamız gerektiğini söyle," dedi. Benimle konuşurken ilk defa alaycı bir gülümseme takınmamıştı. Bu bir ilerleme sayılabilirdi sanırım.

Üçümüz birlikte sağanağa çıkıp arka bahçedeki malzemeleri aldık ve evin yan tarafına merdiveni diktik. Oturma odasının halısı bizlere çoktan elveda demişti. Fırtınanın ortasında metal bir merdiven kullanmanın hayatımı tehlikeye atmak anlamına geldiğini biliyordum ama son şimşeğin üzerinden birkaç dakika geçmişti. Bu yüzden riski göze alıp halatı omzuma atarak tırmanmaya başladım.

Steph'ten ödünç altığım yürüyüş botlarıyla eğimli çatıda ilerledim. Her adım buz patenleriyle ilk kez kaymaya çalışmak gibiydi ama burada tutunabilecek korkuluk yoktu. Ani hareketler yapmamaya dikkat ederek halatı kocaman, çatallı bir dalın etrafına sardım, ardından gevşek ucunu top haline getirip tüm gayretimle sarkmış bir dalın üzerine fırlattım. Amacım dalı makara gibi kullanmaktı ve ilk denememde başarılı oldum. *İşte bu!*

Aşağıdaki Steph ile Alana ağırlığın büyük kısmını üstlenmek için ellerinden geleni yaparken ben de dalı evin yan tarafına doğru

itmeye çalıştım. Dal çekilince birkaç kiremitin eksik olduğunu ve çatıda ayak genişliğinde bir delik açıldığını hemen fark ettim.

Çok dikkatli bir şekilde, halatı çözmekte olan kızların yanına indim.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Steph, yüzünden akan suları boş yere silerek. Yaklaşık on santimlik çamurun içinde dikiliyorduk. Bahçe zemini artık tamamen sıvıdan oluşuyordu ve Steph'in botlarının içindeki ayaklarım vıcık vıcıktı.

"Çok büyük değil ama kesinlikle bir delik var," diye bildirdim.

Sağır edici rüzgâr ve verandanın metal sundurma çatısıyla ağaçlara vuran yağmurun sesini bastırmak için bağırarak konuşuyorduk.

Islak saçlarımı alnımdan çektim. "Yapabileceğimiz en iyi şey deliği kapatmak ve yağmurun yakın zamanda dinmesini ümit etmek."

"Neye ihtiyacın var?" Alana beyzbol şapkasının altından bana endişeyle bakıyordu. Parlak kızıl saçları ensesine yapışmıştı.

"Ben zımba tabancasını, çekici ve çivileri yanıma alacağım. Sen ve Steph halatı muşambanın etrafına sarın ki yukarı çıkınca çekebileyim."

"Dikkatli ol," diye hatırlattı Steph bana beşinci kez.

Endişesini takdir ediyordum ama bir an önce bu işi halledip kurumak istiyordum. Parmaklarım şimdiden buruşmaya başlamıştı, iç çamaşırım ıslanıp kıçıma yapışmıştı ve soğuk iliklerime kadar işlemişti. Muşambayı yukarı çekip Alana'nın çakısıyla yeteri kadar büyük bir parça kestikten sonra zımba tabancasıyla çatıya sabitledim, ardından da çivilerle sağlamlaştırmaya giriştim. O kadar şiddetli titriyordum ki dişlerim takırdıyordu. Çivileri çakmam sonsuza kadar sürdü.

"İyi misin?" diye bağırdı Steph aşağıdan.

Bir çiviyi yarıya kadar çaktım ama sonra çekiç kaydı ve lanet şeyi ıskalayıp bükülmesine neden oldum. Böyle olunca daha fazla uğraşmamaya karar verdim. Yeterince iyi olmuştu.

"Aşağı geliyorum," diye seslendim.

Hızlıca merdivenden indim ve tam devasa bir şimşek çakarken halatı ve muşambayı bahçede bırakıp hep birlikte koştura koştura eve girdik.

Çamaşır odasında iç çamaşırlarımıza kadar soyunup ıslak ve çamurlu kıyafetlerimizi makineye attık.

"Neredeyse çarpılacaktın." Alana bana kocaman, canlı bir gülümsemeyle bakınca ben de ona tüm kalbimle karşılık verdim. İkimiz de kıl payı kurtulduğumuzu biliyorduk.

"Kesinlikle," dedi Steph, bitkin bir bakışla. "Orada elektrik akımına kapılsan Cooper'a ne cevap verirdim?"

"Aynen." Alana ısınmamız için nevresim dolabından üç battaniye çıkardı. "Cesedi saklayıp Cooper'a onun şehirden ayrıldığını söylememiz gerekirdi." Ona tek kaşımı kaldırarak baktığımda neşeyle sırıtarak omuz silkti. "Ne? Cooper'ın öfkesine şahit olmadın sen. Kendimizi korumamız lazım, değil mi?"

Steph kahve demlemeye giderken Alana ve ben oturma odasına geçtik. Battaniyeme sarınıp koltukta titreyerek otururken Alana'nın telefonu çaldı.

"Selam," diye yanıtladı. "Evet, anladık zaten. O da burada şu anda. Tabii. Görüşürüz." Telefonu bırakıp yanıma oturdu. "Buraya geliyorlar."

"Eve giderken giymek için sizden kıyafet ödünç alabilir miyim?" diye sordum. Üstümde iç çamaşırlarım ve Cooper'ın yağmurluğundan başka bir şeyler daha olmasını tercih ederdim.

"Elbette."

Steph kahvelerle geri geldi. Normalde ben krema ve bir miktar şekerle içmeyi tercih ederdim ama şimdi seçici olma vakti değildi. Ayrıca donmuş kanımı ısıtacak en iyi seçenek sıcak, sade kahveydi.

Steph koltukta Alana ile benim arama sıkışırken, "Orada çok cesurdun," diye itiraf etti. "Seni ağır iş yapacak biri olarak düşünmemiştim." Bunu hakaret olarak algılayabileceğimi fark edince yüzünde pişmanlık dolu bir gülümseme belirdi.

"Lise ikideyken, aşırı zor testlerle öğrencilerinin genel not ortalamasını aşağı çekmeye bayılan bir kimya öğretmenim vardı. Fazladan kredi almanın tek yolu gönüllü işlerdi, bu nedenle okulda sergilenen tiyatro gösterileri için setlerin inşa edilmesine yardım ederdim. Aslında oldukça eğlenceliydi. Robbie Fenlowe'un parmağımı matkapla deldiği zaman dışında tabii." Steph'e işaretparmağımdaki yara izini gösterdim. "Etim kemiğim parçalanmıştı resmen."

"Iyy, iğrenç."

"Cidden," dedi Alana, yanakları saçlarından çok farklı olmayan bir kızıl tonuna dönerken. "Geldiğin için teşekkürler. Gelmeseydin ne yapardık bilmiyorum."

"Evet," diye güldü Steph. "Alana tam bir ödlek tavuktur. Yüksekten korkar."

Alana arkadaşına dik dik bakarak ortaparmağını gösterdi. "Sağ ol, kaltak."

"Ne?" Steph omuz silkti. "Yalan mı yani?"

"Burada nazik olmaya çalışıyorum, tamam mı? Beni rahat bırak."

Alana'yı iyi tanımıyordum ama buna kesinlikle olumlu gelişme derdim. Onunla aramızdaki buzların erimesi için ölüme meydan okuyan bir kahramanlık eylemi yetmişti. Şimdi Heidi'ye nasıl ulaşabileceğimi de bulabilirsem mükemmel olacaktı.

Sonraki on beş dakika boyunca kızlarla sohbet etmeye devam ettik. Onlara satın aldığım otelden bahsettiğimde Steph orada üç yaz boyunca çalıştığı için pek çok ayrıntıyı hatırladığını söyledi.

Bilgisi ve otcle aşina oluşu paha biçilemezdi. Evrak işleri tamamlandığında onu şantiyeye davet etmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

"Hanımlar, yardım geldi!" Evan çok geçmeden kapıdan içeri daldı. Çıplak gövdesinden sular akıyordu. "Yangın nerede?"

Bir yerlerde birileri tam olarak bu an için hayaller kuruyor olmalıydı. Bu çok tuhaftı çünkü onun tek yumurta ikiziyle yatmama rağmen Evan'a karşı hiçbir şey hissetmiyordum.

Alana da onun görkemli girişinden hiç etkilenmemişti. "İki saat kadar geç kaldınız."

"Kusura bakmayın." Evan sokak köpekleri gibi saçlarını sallayıp Alana'ya alaycı bir bakış attı. "Bu ay kapınızda köle gibi yatmak için yeterli maaş alamadım."

Cooper fırtınadan kaçıp içeri sığınmak için kardeşini itmek zorunda kaldı ve beni arkadaşlarının koltuğunda havluya sarınmış halde görünce olduğu yerde durdu.

"Dışarıda kamyonetimi gördüm sanki..." dedi kaşlarını kaldırarak. "Kafana göre atlayıp geldin, ha?"

Onun çarpık gülümsemesine bakarken omuz silktim. "Garajından başka şeyler de çaldım. Sanırım üzerimde kötü bir etki bırakıyorsun."

Bir kahkaha patlattı. "Hadi ya?"

Gözlerinde cilveleşme parıltıları belirdi. Zaten ikimiz bir aradayken bunun olması kaçınılmaz gibi bir şeydi. Bir an ortada hiçbir şey yokken bir an sonra beni kollarının arasına çekip becermeye başlayabiliyordu. Diğerlerinin de bu bakışları fark ettiğini hissediyordum ama umurumda değildi. Cooper Hartley, bulunduğum mekâna adım attığında lanet aklımı kaybediyordum. Bundan nefret ediyordum. Buna bayılıyordum.

"Geldiği için şanslıyız," dedi Steph, ikizler kendilerine kahve doldurmak için mutfağa geçerken.

"Bu çılgın kaltak çatıya çıkıp deliği tek başına kapattı." Alana kahve fincanını doldurması için Evan'a uzattı, o da kozalarımıza sarınmış halimize bakarak gözlerini devirdi. "Bu arada," diye ekledi Alana. "Kimse misafir banyosunu kullanmasın. Orası artık bir akvaryum."

Steph, "Zaten oradaki duvar kâğıdından hep nefret etmiştim," diyerek Alana'yla benim kıkırdamamıza neden oldu.

"Bir dakika." Cooper oturma odasının ortasında kalakaldı. Güvensiz bakışları üzerimdeydi. "Çatıya mı çıktın?"

Kahvemi yudumlarken, "Yeni bir ilgi alanı bulmuş olabilirim," dedim. "Belki de otel tadilatını televizyondakiler gibi kendim yapmalıyım."

"Ayy," Steph koluma vurdu. "Televizyon programının sunuculuğuna talibim."

"Beacon'ı satın aldığına hâlâ inanamıyorum," dedi Alana. "Böyle bir şey aklımın ucundan geçmezdi."

Cooper kahve fincanını televizyon konsoluna çarparak koyunca içindekiler etrafa sıçradı. "Siz de onu durdurmaya çalışmadınız mı yani?"

"Coop, hiçbir şey olmadı." Steph onun çıkışını dikkate almamıştı. "Sadece biraz yağmur yağıyordu."

"Tepedeki kendin değildin tabii."

Sesindeki zehrin yoğunluğu dikkat çekiciydi. Bu ani öfke nereden geliyordu? Çatıya çıkmak akıllıca olmayabilirdi ama kimse etkilenmemişti. Cooper'ın sinirleri dışında tabii.

Ona bakarken hafifçe kaşlarımı çattım. "Herhangi bir sorun yok. Ben iyiyim. Yardıma ihtiyaçları olduğu için buraya gelmeyi ben teklif ettim. Kendi kararımdı."

"Kimin aptalca kararı olduğu önemli değil. Böyle bir şey yapmamalıydın," dedi azarlayıcı bir tonla. Tavrı, oteli gösterdiğimde Preston'ın takındığı tavırdan pek de farklı değildi.

Artık kızmaya başlıyordum. Neden çıktığım erkekler bana babammış gibi davranmaları gerektiğini düşünüyorlardı? Preston'dan, başka bir erkeğin bana çocukmuşum gibi davranmasına izin vermek için ayrılmamıştım.

"Ve siz ikiniz," dedi Cooper kızlara ters ters bakarak. "Onu durdurmanız gerekirdi."

"Dostum, sakinleş." Alana kafasını geriye atarak bıkkınlıkla iç geçirdi. "O çocuk değil. Ayrıca burada olduğu için mutluyuz." Bunun, Alana'nın samimi özrü olduğunu hissettim. Bu akşam birlikte çalışmamız aramızdaki gerginliği yok etmişti ve artık iyiydik.

"Kapa çeneni, Alana. Bunu sadece sen ve Heidi ona soğuk davranmaya son verin diye yaptı."

"Senden benim adıma konuşmanı istediğimi hatırlamıyorum," diye tersledim onu. Saçmalıyordu. Onun yüzünden, kaydettiğim ilerleme de mahvolacaktı şimdi.

Cooper koltuğa yaklaşıp tepemizde heyula gibi dikildi. "Ölebilirdin," dedi sertçe. "Fark etmediysen söyleyeyim, şu anda bir kasırganın ortasındayız."

Ağzım açık kaldı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? *Fark etmediysem* mi? Birden benim güvenliğim için endişelenmeye mi başladın? Beni kasırganın ortasında evde tek başıma bırakan sen değildin sanki. Yapayalnızdım orada! Sadece ben ve ölüm perisi gibi bağıran Patricia vardık!"

Bana deliymişim gibi baktı. "Onun adı Daisy."

Battaniyeyi üzerime sıkıca sararak ayağa fırladım. "Köpekten bahsetmiyorum! Patricia'dan bahsediyorum!"

"Patricia'nın kim olduğunu bilmiyorum, seni kaçık!"

"Yüz yıl önce evinizin önünde boğulan küçük kızdan bah..."

Birden sustum ve öfkeli bakışlarımı, dudakları titremeye başlamış olan Evan'a çevirdim.

"Seni geri zekâlı!" diye hırladım. "Cidden mi?"

Evan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Mackenzie, canım. Senin saflığın için ben özür dileyecek değilim. Kanmış olman kendi hatan."

Koltuktaki Alana ve Steph histerik kahkahalara boğulmuşlardı. Gülüşü arasında *küçük ölü kız* sesleri çıkarırken Steph'in gözlerinden yaşlar akıyordu.

Karşımdaki Cooper'ın da gülmemeye çalıştığı belliydi.

"Sakın," dedim parmağımı kaldırarak.

Cooper kahkahalarıyla savaşırken titriyordu. "Yani," dedi. "Evan haklı. Kanmış olman senin hatan."

Ona dik dik baktım. "O bir sadist! Sen de pisliksin."

"Pislik miyim? Kim çatıya çıkıp çarpılma tehlikesine atıldı acaba?"

"Tanrım! Çarpılma tehlikesine mi atıldım? Saçmalıyorsun şu anda!" Omzuma sardığım battaniyeyi tamamen unutarak öfkeyle ellerimi belime koydum.

Battaniye ıslak halıya düştü ve üstümde siyah sporcu sutyeni ve neon pembe külotla öylece kaldım.

Evan alt dudağını yaladı. "Vayy, işte bu."

Gözlerinde beliren kıvılcımlara rağmen Cooper soğukkanlılığını korudu. "Giysilerini al, Mac. Gidiyoruz."

"Hayır," dedim inatla.

Gözleri kısıldı. "Gidiyoruz."

"Hayır. Artık burada yaşıyorum."

Alana kıkırdadı.

"Mackenzie." Cooper ileriye doğru tehditkâr bir adım attı. "Gidiyoruz dedim."

"Hayır." Boğazım aniden kurumuştu. Gerilim tüm odayı kapladı. Cooper öfkeli miydi yoksa tahrik mi olmuştu tam anlaşılmıyordu ama gözlerindeki ateş içerideki tüm oksijeni emiyordu.

Dönüp kardeşine baktı. "Evan, anahtarını ver. Sen eve benim kamyonetimle dönersin."

Evan bilmiş bir gülümsemeyle elini cebine atıp anahtarlarını ikizine attı.

Çenemi diktim. "Şu anda ne yaptığını düşünüyorsun bilmiyorum ama ben *hiçbir yere* gitmi..."

Gözlerimi bile kırpamadan kendimi Cooper'ın omzunda, ıslak çizmelerine bakarken buldum.

"İndir beni!" diye bağırdım ama evden çıktığımız anda üzerimize yağan sağanak, hiddetli sesimi bastırdı.

Cooper beni Evan'ın Jeep'inin yolcu koltuğuna oturtup kendi de direksiyonun başına geçti. Motoru çalıştırıp bana bakmak için döndüğünde az önceki sorumun cevabını aldım.

Bakışlarındaki alevler şimdi erimiş altın gibi görünüyordu. "Eve vardığımız an içinde olacağım." Tehdit gibi dillendirilmiş bir vaatti bu.

Tahrik olmuştu.

Kesinlikle tahrik olmuştu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

"Duşa. Hemen."

Cooper'ın hırlayarak verdiği bu emir içime ürpertiler gönderdi. Jeep'ten inip eve koşarak girsek de sırılsıklam olmuştuk. Üstümde hâlâ iç çamaşırlarımdan başka bir şey yoktu ve dişlerim yine takırdamaya başlamıştı. Neyse ki üşümem fazla sürmedi. Banyoya girer girmez Cooper sıcak suyu açtı ve fayans döşeli banyo kısa süre içinde buharla doldu.

Sporcu sutyenimle külotumu çıkarıp duş kabinine girdim ve vücudumu saran sıcaklık sayesinde mutlulukla inledim. Bir saniye sonra sıcaklık bir yüz derece kadar yükseldi çünkü Cooper soyunarak arkama gelmişti.

Güçlü kollarıyla beni sarıp sırtımı geniş göğsüne bastırdı. Ereksiyonu kalçama değiyordu.

"Beni deli ediyorsun." Çatallı sesi duşun altında boğuk çıkıyordu.

"Öyle mi? Benim için *tam tersi* geçerli." İri avuçları göğüslerimi kavramak için kaburgalarımdan kayarken meme uçlarım sertleşti.

"O çatıda başına bir şey gelebilirdi."

"Ama gelmedi."

"Evde yalnız kalınca gerçekten korktun mu?" Suçluluk hissediyormuş gibiydi.

"Biraz. Dışarıdan gelen çığlıkları duyuyordum ve ışıklar da yanıp sönmeye başlamıştı."

Kıkırdadı. "Rüzgârın sesi burada çok gürültülüdür. Ayrıca evin kablolarının yenilenmesi gerek. Elektriğimiz berbat."

"Aptal Evan," diye mırıldandım. Hayaletlerin var olmadığı inancımdan şüphe etmeme neden olduğu için ona çok kızgındım.

"İkimiz de çıplakken ikizimden söz etmesek?" dedi Cooper.

"Mantıklı." Dönüp elimi aramıza kaydırarak aletini avuçladım.

Ürperdi. "Çok güzel. Devam et."

"Neye? Buna mı?" Parmaklarımı kalın ete sarıp kışkırtıcı bir şekilde okşadım.

"Mmmm."

"Yoksa..." Aletini bir kez sıkıp elimi üzerinde yavaşça kaydırdım, sonra önünde dizlerimin üstüne çöktüm. "*Bunu* mu yapayım?"

O cevap veremeden dudaklarımı üzerine sarıp nazikçe emmeye başladım.

Cooper inleyip kalçasını öne itti.

Damarlarım saf bir güçle dolmuş gibi hissettim o anda. Bu duyguya kolaylıkla alışabilirdim. Yüzündeki bu arzu ve ihtiyaç dolu ifadeye benim sebep olduğumu, şu anda onu avcumun içinde –daha doğrusu dilimin ucunda– tuttuğumu bilmek fazlasıyla tatmin ediciydi. Aletini hafifçe yaladığımda beni gülümseten boğuk bir ses çıkardı.

"Benimle oynuyorsun," diye mırıldandı.

"Hı hı." Bu sefer dilimi uzunluğunda kaydırdım. "Çok eğlenceli."

Elini ıslak saçlarımın arasına soktu. Sular üzerimizden akıyor, gövdesine düşen damlacıklar mükemmel kaslarının üstünden kayıyordu.

Bir elimle sıkı uyluğunu kavradım, diğer elimi de aletine sarıp onu ağzımın derinliklerine aldım. Tek kelime etmeden beni yönlendiriyor, kafamın arkasını tutarak cesaretlendiriyordu. Tüm bedenim arzuyla kavruluyordu sanki. Gözlerimi yukarı kaldırıp Cooper'ın dövmeli kollarını, çenesindeki kirli sakalı incelerken ve penisinin dilimin üzerinde zonklamasını hissederken beni bu noktaya getiren hiçbir şeyden zerre pişmanlık duymadığımı fark ettim.

Senin içinde bir ateş yanıyor, Mac. Festivale gittiğimiz akşam Cooper bana böyle demişti. *Hayatı* ve heyecanı sevdiğimi söylerken yanılmıyordu. Preston'dan ayrılıp Cooper'la çıkmaya başladığımdan bu yana, hiç olmadığım kadar hayat dolu hissediyordum.

"Bu şekilde boşalmak istemiyorum," diye mırıldanıp beni ayağa kaldırdı ve nefesimi kesecek kadar sert bir öpücükle dudaklarıma yapıştı.

Dili benimkiyle oynarken elleri açlıkla vücudumda dolanıyordu. Her yerim yanıyor, sızlıyordu. Ama her ne kadar maceraperest olsam da heyecanlı etkinlikler listemde korunmadan seks yapmak yoktu ve Cooper'la daha yeni birlikte olmaya başlamıştık.

"Kondom," diye fısıldadım hevesli dudaklarına doğru.

Tartışmadan duşu kapattı ve her yere sular saçıp acelemize gülerek odasına koştuk.

"Yatağa," diye emretti, gözleriyle vücudumu yerken.

Islak saçlarım yatar yatmaz yastığı ıslattı ama öyle fena tahrik olmuştum ki buna üzülecek vaktim yoktu. Cooper da önemsiyormuş gibi görünmüyordu zaten. Daha gözlerimi kırpamadan kondomu takıp üstüme çıkmıştı bile. Dudakları yeniden dudaklarıma kenetlendi ve sıcak dili tüm açlığıyla ağzıma dalarken aleti de bacaklarımın arasındaki yerini buldu.

Keskin bir nefes aldım. Omurgamı bir elektrik dalgası gibi saran zevkle titremeye başladım. Tırnaklarımı ıslak sırtına bastırıp bacaklarımı beline sararak onu daha da derine çekmeye çalıştım.

"Çok iyi hissettiriyorsun," dedi çatallanmış sesiyle, dudaklarıma doğru.

"Sen de öyle." Hızlı itişlerine karşılık vermek için kalçamı ona doğru kaldırdım. İhtiyaçtan aklımı kaybetmiştim. "Daha hızlı," diye yalvardım.

Daha hızlı hareket etmeye başladığında gözlerimin önünde yıldızlar belirdi ve sarsılarak doruğa ulaştım. Onun da orgazm olması fazla uzun sürmedi. Tüm gücüyle kendini bana bastırdı ve boşalırken dudağımı hafifçe ısırdı.

Sonrasında sırtüstü yatıp nefeslendik. Göğsümün içi saf bir hoşnutlukla dolmuştu. En son ne zaman seksten sonra -ya da genel olarak- böyle doymuş, tatmin olmuş hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Çatıya çıktığın için hâlâ kızgınım."

Ona bakmak için kafamı çevirdim. "Gerçekten mi?"

"Büyük budalalık."

"Budalalığımın arkasındayım," dedim mağrurca.

"Hiç şaşırmadım." Gülmemeye uğraşıyormuş gibiydi. Belki de beni boğmamaya çalışıyordu.

İkimiz de tartışmalarda geri adım atmakta berbattık. Bu doğamızda vardı sanırım. Ama benim için sorun değildi. Başka türlü davransa ona saygı duymaz, ezik bir tiple birlikte olmak istemezdim.

Öte yandan, bu kadar çok didişmek de iyi olamazdı, değil mi?

İçimi çektim. "Çok fazla tartışıyoruz. Bu bize ikinci darbe olacakmış gibi geliyor."

"İlk darbe ne ki?" diye sordu merakla.

"Birbirimizin taban tabana zıddıyız. Evet, zıt kutuplar birbirini çeker derler. Böyle ilişkiler tutku dolu da olabilir ama sen ve ben çok farklı çevrelerden geliyoruz." Bir anlık tereddütten sonra

itiraf ettim: "Bazen birbirimizin hayatına uyum sağlayamayacağımızı düşünüyorum. Bunun üstüne bir de senin tartışmacı bir gıcık olup sürekli benden dayak istemen eklenince..." Yeniden içimi çektim. "Dediğim gibi, iki darbe."

"Mac." Doğrulduğunda yatak hareket etti. Yüzüme dikilen kara gözlerde yoğun ve biraz da muzip bakışlar vardı. "Öncelikle, *derler* ne demek? *Kim bunlar* ve ne dedikleri kimin umurunda? Her ilişki farklıdır. Bazı insanlar tartışır, bazıları tartışmaz. Bazıları sükûnet ister, bazıları tutku. Kendi ilişkimizi kendimiz tanımlarız. Ayrıca şunu bildirmeden edemeyeceğim, ben tartışmacı bir gıcıksam *sen de* öylesin."

Ona sırıttım.

"Bizim tek zıt yönümüz banka hesaplarımız. Benimle ortak noktaların, sıkıntılı eski sevgilinle olduğundan çok daha fazla."

"Öyle mi diyorsun?"

"Kesinlikle öyle. Ayrıca ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Bilmiyorum, sen söyle."

"Bence o şerefsizle birlikte olmanın nedeni güvenli seçenek olmasıydı. Kendin söyledin; ayaklarının yere basmasını sağlıyormuş. Buna ihtiyacın vardı çünkü senin dünyanda istediğin gibi davranamaz, kendin olamaz ya da ailenin adına leke sürecek bir şey yapamazsın, değil mi? Ama benim yanımdayken öyle olmak zorunda değilsin. Bahsettiğin o iki darbe, diğer dünyanda geçerli olabilir ama burada ikimiz beraberken tam olarak olmamız gereken kişileriz."

Kalbim sıkıştı. Kahretsin. Böyle şeyler söylediğinde ona karşı bir şeyler hissetmemek çok zor oluyordu.

***

Bonnie: *Bu akşam yurtta olmayacağım! Beni fazla özleme, tmm mı? Zor olacak biliyorum ama başarabilirsin, sana inancım tam!*

Ekrana bakarak sırıttım. Bonnie bir harikaydı. Yatakta doğrulup hızlı bir cevap yazdım.

Ben: *Vaaay, yarın okul var ama sen dışarıda kalıyorsun ha? Gerçek bir kötü kızsın. Dur kimde kaldığını tahmin edeyim... Edward mı?*
Bonnie: *Adı Jason. Edward değil, sadece ona benziyor. Ama hayır, onda kalmıyorum.*
Ben: *Todd?*
Bonnie: *O çoktan rotasyondan çıktı.*

Son birkaç haftada kimlerle görüştüğünü hatırlamaya çalışsam da Cooper'la çılgın seks hayatım dikkatimi fazlasıyla dağıttığı için ona fazla kulak veremediğimi fark ettim.

Bonnie: *Bak ne diyeceğim. Sen bana senin şu kasabalının adını ver, ben de yeni hayranım hakkındaki tüm bilgileri dökületeyim.*

Bu kız bir şeye kafayı taktı mı asla peşini bırakmıyordu. Sabah akşam kiminle çıktığımı sorup duruyordu. Cooper'ı ondan sakladığım için kötü hissediyordum, sonuçta her şey başlarken o da yanımdaydı ama yanlış ellere geçen bilginin silah olarak kullanılabileceğini de iyi biliyordum. İnsanlara bu silahı vermeye hazır olup olmadığımdan henüz emin değildim.

Ben: *Kasabalı çocuk hâlâ benim küçük sırrım.*

Bonnie: *İYİ! O zaman benimki de sır olarak kalacak.*

İki saniye sonra bir mesaj daha attı.

Bonnie: *Kimi kandırıyorum? İkimiz de senden bir şey saklayamayacağımı biliyoruz. Adı Ben ve tam bir erkek güzeli!*

Ardından bir Viking tanrısının suratına sahip, uzun boylu bir çocuğun Instagram fotoğrafının ekran görüntüsünü attı.

Ben: *Fenaaaa. İyi eğlenceler.*

Bonnie: *Eğleneceğim kesin. Yarın görüşürüz!*

Telefonu komodine bırakıp antropoloji ders kitabımı aldım. Pazartesi gecesiydi ve şu anda Cooper'ın yatağında çıplak olmayı yeğlesem de zaten tüm hafta sonunu birlikte geçirdiğimiz için bu akşam kendimi yurtta kalmaya zorlamıştım. Hem ödevlerimi yetiştirmem gerekiyordu hem de çok fazla bir arada olursak Cooper'ın benden bıkmasından korkuyordum. Tanrı biliyordu ki ben *ondan* bıkacak gibi değildim. Günün en az üç saatini onunla ilgili hayaller kurarak geçiriyordum.

Bu yüzden uslu bir öğrenci gibi bütün antropoloji ve biyoloji okumalarımı bitirdim, İngiliz Edebiyatı ödevimin taslağını hazırladım ve on bire çeyrek kala gibi gayet makul bir saatte yatağa girdim.

Fakat ne yazık ki umduğum gibi güzel bir uyku çekemedim.

Sabaha karşı iki civarında Evan'dan gelen arka arkaya üç aramayla uyandım.

Bir de kısa mesaj vardı: *Boş ver. Acil durum yok.*

Gecenin bir yarısında beni arka arkaya arayıp sonra da acil bir şey olmadığını iddia eden kişi başkası olsaydı siktirip gitmesini söylerdim. Ama Evan olduğu için tereddütte kaldım. Fırtına gecesindeki gibi önemli bir şey olduğunda ona ulaşabileyim diye birbirimize numaralarımızı daha yeni vermiştik. Bu yüzden gerçekten acil veya vahim bir durum olmadıkça beni aramayacağını biliyordum.

Saçlarımı gözlerimden çekip onu geri aradım. "İyi misin?" diye sordum telefonu açar açmaz.

"Pek iyi değilim." Zorla konuşuyor gibiydi.

"Neredesin?"

"Sharkey'nin önündeyim. Gelip beni alabilir misin?" diye mırıldandı. "Saatin geç olduğunu biliyorum. Seni aramak istemezdim ama..."

"Evan," diye araya girdim. "Sorun değil. Bekle orada. Hemen geliyorum."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

On beş dakika sonra Uber'dan inip barın ön kısmını gözlerimle taradım. Evan'ı tespit etmem uzun sürmedi. Kaldırımda, yağmurun altında bırakılmış bir çöp kutusunun dibinde tortulaşmış çamur yığını gibi öylece oturuyordu.

Yüzünün yan tarafındaki kanı, tişörtünün yırtık omzunu ve yaralanıp şişmiş ellerini görünce, "Ne oldu sana böyle?" diye sordum. Üzerindeki alkol kokusunu iki metre öteden alıyordum zaten.

Kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine dayamış halde otururken fazlasıyla bitkin... ve yenik düşmüş görünüyordu. Geldiğimi görünce kafasını hafifçe kaldırmaktan başka bir şey yapmamıştı. "Beni buradan götürebilir misin?" diye sordu sonra, gergin ve zayıf bir sesle.

O anda onun için son çare olduğumu anladım. Yardım için bana ulaşmak, bu akşam başına gelenlerden çok daha acı verici olmalıydı ve şu anda en çok ihtiyacı olan şey incelikti.

"Tabii." Kalkmasına yardımcı olmak için eğilip kolunu omzuma attım. "Tuttum seni."

Biz kalkarken binanın köşesinden üç erkek çıktı. Tişörtlerinde, bağlı oldukları Yunan birliklerinin harfleri vardı ve bize yaklaşırken dolanan dilleriyle anlaşılmaz bir şeyler bağırıyorlardı.

"Ah, selam bebek," dedi biri, bulanık gözleri beni bulunca. Yüzünde çirkin bir sırıtış belirmişti. "Ne taşıyorsun öyle? Kendine bir sokak serserisi mi buldun?"

"Bas git, puşt," diye homurdandı Evan halsizce. Ayakta zar zor duruyor, dengesini sağlamak için bana tutunuyordu ama görünüşe bakılırsa bu, kavgadan geri kalmasına yetmiyordu. Dayanıklılığına hayran olmamak elde değildi.

"Yine mi bu lavuk?" Birlik çocuklarından en uzunu sendeleyerek bize yaklaşıp Evan'ı inceledi, sonra arkadaşlarına döndü. "Bakın kim geri dönmüş, çocuklar."

Dik bakışlarımı onlara çevirdim. "Bizi rahat bırakın."

"Yediğin dayak yetmedi mi dostum?" Üçüncü çocuk öne çıktı ve kafasını kaldırmaya çalışan Evan'ın gözlerine bakmak için eğildi. "Bizi dolandırmaya çalışırken çok mu eğlendin? Şimdi gülmüyorsun ama değil mi? Kasabalı çöp parçası..."

Onlara gözlerimden oklar fırlattım. Yorgundum, sinirlerim bozuktu ve Evan'ın ağırlığını taşımaya çalışıyordum. Bu embesiller için yeterince sabrım yoktu.

"Hey, seni tanıyorum," dedi uzun boylu olan aniden. Bana bakarken gözlerini kısmıştı.

"Sanmıyorum," dedim sertçe.

"Hayır, hayır, seni tanıyorum. Sen Preston Kincaid'in kız arkadaşısın." Neşeyle güldü. "Evet, kesinlikle Kincaid'in sevgilisisin. Ben onunla aynı birliğe üyeyim. Sizi bir süre önce bir kız birliğinin partisinde görmüştüm."

Boğazım sıkıştı. Mükemmel. İhtiyacım olan son şey, bu olayın Preston'ın kulağına gitmesiydi. Evan'ı daha sıkı tuttum. "Kim olduğunuzu hiç bilmiyorum gerçekten. Şimdi lütfen yolumuzdan çekilin."

"Kincaid onu aldattığını biliyor mu?" Manyak gibi gülüştüler. "Hem de bu bok parçasıyla. Yüce İsa! Kadınlar zevksiz birer süprüntüden başka bir şey değiller."

"Süprüntüler," diye tekrar etti diğer çocuklardan biri sarhoşça.

İkisi bize daha da yakınlaşmaya çalışınca sabrımın son damlasını da tüketmiş oldular.

"Geri basın, orospu çocukları!" Sesim barın tuğla duvarına kamçı gibi çarptı.

"Yoksa n'olur?" dedi uzun boylu olan alaycı bir şekilde.

Öfkeli, sabırsız bir hırıltıyla elimi çantama sokup bir şişe biber gazı çıkardım ve suratlarına doğrultarak geri çekilmelerini sağladım. "Göründüğümden daha deliyimdir, emin olabilirsiniz. İsterseniz beni deneyin."

Uzaklardan bir siren sesi gelince daha da ürktüler. "Dostum, boş ver şu sürtükle uğraşmayı. Gidelim hadi."

Aceleyle caddenin karşısındaki bir araca bindiler ve lastikleri bağırtarak U dönüşü yapıp gözden kayboldular.

"O nereden çıktı?" diye kıkırdadı Evan hafifçe. Bir kolu hâlâ omzumdaydı.

"Bütün kadınların içinde biraz Wolverine saklıdır."

"Görebiliyorum."

"Ayrıca tek başıma çok seyahate çıktım. Gölgelerde gizlenen şeylere karşı hazırlıklı olmayı öğrendim." Bunu söylerken onu Jeep'ine sürükleyip anahtarlarını cebinden aldım. Ben direksiyona geçerken o da yolcu koltuğuna yerleşti.

"Eve gidemem," dedi. Gözleri kapalıydı ve başı pencereye doğru düşüp duruyordu. Boynunun taşıyamayacağı kadar ağırlaşmış olmalıydı.

Sürücü koltuğunu onunkinden daha kısa olan bacaklarıma göre ayarladım. "Peki... Steph ve Alana'nın evi olur mu?"

"Olmaz. Lütfen." Konuşurken zor nefes alıyordu. "Coop bilmemeli."

İkizinin neyi bilmemesi gerektiğinden emin değildim ama çaresizliğini anlıyordum. Bu da bana Tally Binası'na geri dönmekten başka seçenek bırakmıyordu.

Onu dördüncü kattaki odama çıkarmak ölüm gibiydi ama tek parça halinde çıktık. İçeri girdiğimizde küvetin kenarına oturmasına yardım ettim ve yaralarını temizlemeye başlarken *déjà vu* hissine kapıldım. Hartley erkeklerinin yaralanma sevdası da neydi böyle?

Islak bir bezle yüzündeki kanı silerken her hareketimi takip eden bakışlarının farkındaydım. Birkaç beresi ve küçük kesikleri vardı ama ciddi şekilde yaralanmamıştı. Biraz merhem sürüp bandaj sarmak yeterli olacaktı.

"Ezik herifler," dedi.

"Efendim?"

"O çocuklar. Onları bilardoda yenmemi kaldıramadılar. Kaybetmeye hazır değillerse ortaya para koymamalılar."

"Hep sayıca senden daha fazla olan insanları mı dolandırırsın?"

Bir kahkaha attı, sonra elini böğrüne götürüp yüzünü buruşturdu. "Kendi sahamda olduğum için avantajlı olduğumu düşünmüştüm. Ama sandığımdan daha çok kişinin bana garezi olduğunu anladım."

Ona bakarken bir kaşımı kaldırdım. "Siz kasabalılar 'yediği kaba sıçmamak' deyimini bilmez misiniz?"

"Bir yerlerden duymuştum sanırım."

"Değişik alanlara yönelmelisin."

"Ya batarsın ya çıkarsın mı diyorsun?"

"Sayılır." Yaralarıyla işim bittiğinde ona bir bardak su, aspirin ve buz torbası verdim. "Bonnie'nin odasında uyuyabilirsin," dedim. "Bu gece gelmeyecek. Odasında kalmanı sorun etmez zaten."

"Etmesin bir zahmet. O gece üç kere boşalmasını sağladım."

Boğulur gibi güldüm. "Ne kadar da naziksin." Vay be, Evan ve Bonnie'nin kumsalda işi pişirdikleri o gece asırlar öncesinde kalmış gibiydi. Bonnie ertesi gün yeni bir avın peşine düşmüştü bile. İkisinin arasında hiçbir sorun çıkmamıştı.

Onu Bonnie'nin yatağının kenarına oturttum ve profesyonel bir tavırla giysilerini çıkarmaya giriştim. Vücuduna bakmamaya, Cooper'la karşılaştırmamaya çalışıyordum ama çok zordu. Göğsü hemen karşımdaydı ve evet, ikizininki kadar geniş ve kaslıydı. Gerçi dövmesi yoktu. Ama uzanıp dönmesine yardım ederken sırtındaki dev dövmeyi fark ettim. Ne olduğu anlaşılmıyordu çünkü oda karanlıktı.

"Teşekkür ederim," dedi yatağa yerleştiğinde.

Bundan daha fazlasını söylemese de samimi olduğunu biliyordum. Cooper'la aralarında her ne geçiyorsa yardım için bana ulaşmayı son çare olarak görmesine neden olan bir şeydi. Bunu, Evan'ın bana güvenme yolunda attığı ilk adım olarak görmeye karar verdim. Bebek adımlarıyla ilerleyecekti ama olsun.

Ateşi olan bir çocukmuş gibi nazikçe kafasına vurdum. "Bir şey değil."

Ertesi sabah ben okula hazırlanırken Evan kulağında telefonla Bonnie'nin odasından fırladı.

"Evet, biliyorum, biliyorum. Yoldayım. Duydum dedim, geri zekâlı." Pantolonunu çekmeye çalışırken bir yandan da Bonnie'nin odasına bir şeyler aramaya döndü. "On dakikaya oradayım."

Ona sorgulayıcı bir bakış attığımda anahtar sallarmış gibi elini salladı. Ah! Jeep'in anahtarı odamdaydı. Koşup getirdim ve ona attım. Havada kolayca kaptı.

"Hayır," dedi telefona. "Geliyorum diyorum, rahat olsana."

Ses çıkarmadan dudaklarımı oynatarak *Cooper mı?* dediğimde başını salladı. Telefonu vermesi için elimi uzattığımda önce bir tereddüt etti, sonra verdi.

"Prenses seninle konuşacakmış." Bunu söylerken yüzünde her zamanki alaycı sırıtış yerine minik bir tebessüm vardı.

"Selam," dedim Cooper'a konuşma fırsatı vermeden. "Evan'ı kahvaltı için davet etmiştim ama mekân çok kalabalıktı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bir de ben sufle yemek isteyince onun gelmesini bekledik."

"Kahvaltı, ha?" Olması gerektiği gibi kuşkucuydu.

Ama hikâyeme sadık kaldım. "Evet. Biraz sohbet ederiz diye düşündüm. Aileyle vakit geçirmek falan filan işte..."

Cooper'ın gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

"Her neyse. Ona derhal kıçını kaldırıp işe gelmesini söyle."

"Tamam, öptüm, hoşça kal," diye şakıdım tatlı bir sesle. Dengesinin şaşmasına neden olursam bu akıl almaz bahaneyi kabul etme olasılığının artacağını biliyordum. Telefonu kapatıp Evan'a verdim. "Sanırım yuttu."

Evan bana hem şaşırmış hem de eğlenmiş gibi bakıyordu. "Hayatımı kurtardın."

"Biliyorum. Şimdi neden kardeşine yalan söylediğini sorabilir miyim?"

Parmaklarını saçlarından geçirip içini çekti. Kendini açıklamaktan nefret eden tiplerdendi, onu anlayabiliyordum. Ama şu anda bir açıklama yapmaya mecburdu.

"Coop zaten benimle yeterince uğraşıyor," dedi isteksizce. "Dün olanları öğrenirse müdahale edecek ya da başka aptalca bir şey yapacaktır."

"Müdahaleye ihtiyacın var mı?" Cooper'ın Evan için giderek daha fazla endişe duyduğunu biliyordum ama bana fazla detay vermemişti. Dün geceki haline bakılırsa sorun fazla alkol tüketimi ve bazı muhtemel suçlardı.

"Kesinlikle hayır," diye teminat verdi Evan.

Kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildim ama ikimizin de ikna olmadığı kesindi.

Derin bir nefes alıp verdim. "Bana bir söz ver."

Gözlerini devirdi. Böyle anlarda Cooper'la onun tamamen farklı bireyler olduklarını unutuyordum.

"Bana karşı dürüst olduğun sürece sırrını saklayacağım. Cooper'la konuşmayacaksan bile en azından sana göz kulak olmama izin verirsen daha iyi hissedeceğim."

"Dadıya ihtiyacım yok." Bu cümlesini kaşlarını çatarak vurgulamıştı.

Eh, neden o kadar çok kavga ettiklerini anlayabiliyordum. Cooper baskıcı, Evan ise dik başlıydı. İkisi bir araya gelince mükemmel bir fırtına oluşturuyorlardı.

"Ben de dadılık yapmak istemiyorum zaten," dedim. "Arkadaş olmaya ne dersin? Anlaştık mı?"

Sırıtmasını gizlemek için dudaklarını yaladı. Neredeyse çekici görünüyordu. "Tamam, prenses. Anlaştık."

El sıkıştık. Pazarlığın kendine ait olan kısmına uyması ihtimalinin yüzde elli falan olduğunu düşünüyordum. Yine de başladığımız noktadan binlerce kilometre ötedeydik ve ben, buna da razı olacak kadar akıllıydım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cooper

Bugün Mac'in otelinde yeni bir denetim olacaktı; bu yüzden öğleden sonra birlikte oraya gittik. Onun için tercümanlık yapmamı istediğini söylemişti ama bence başına aldığı iş konusunda gergindi. Onu suçlayamazdım gerçi. Ailemin gemi yüküyle parası olsa bile otel yenilemek –ve işletmek– gibi karmaşık bir şeye balıklama dalsam ben de kaygılı olurdum. Bu yüzden denetçi işini yaparken rıhtıma indik ve kararını beklerken orada takıldık.

"Durup dururken harap haldeki bir oteli satın almanın saçma olduğunu düşünmeye başladım," diye somurttu.

Gülümsemeden edemedim. "Hadi canım?"

"Evet." Ayaklarının dibinde oturan Daisy'yi okşamak için eğildi. Bu köpek, evdeyken bir saniyeliğine bile dibimden ayrılmıyordu ama ne zaman Mac'i görse beni tanımazlıktan geliyordu.

"İstersen bırakabilirsin." Anladığım kadarıyla mülkün kesin satış işlemleri, bu son denetimden sonra yapılacaktı. Yani hâlâ vakit vardı.

"Hayır. Bu konuda kararlıyım. Sadece yapılması gereken şeyleri düşünmek biraz boğucu geliyor. Bilmediğim çok şey var."

"Zamanla öğrenirsin."

Dudağını ısırdı. "Doğru." Sonra hızlı ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Haklısın. Öğreneceğim."

Onun hakkında sevdiğim şey de *buydu* işte. Güveni. Cesareti. Kafasında oluşan fikirlerin ve kalbinde beliren hislerin peşinden sağduyuyla gitmesi. Çoğu insan –asla ulaşamayacağım düşüncesiyle– tüm hayatını, kendilerini hayallerinden uzaklaşmaya ikna ederek geçirirdi. Ama Mac öyle değildi.

"Buraya baktığında hâlâ teklifi ilk verdiğin zamanki gibi mi hissediyorsun?" diye sordum.

Yıkık dökük binaya bakarken gözlerinde beliren hırs pırıltısı hâlâ taptazeydi. Gülümsedi. "Evet."

"Tereddüt etme o halde. Oynamazsan kazanamazsın."

"O piyango için söylenmiyor muydu?" dedi omzumu dürterek.

"Aynı şey."

Dürüst olmak gerekirse, sadece moral desteği için bile olsa beni de çağırdığından dolayı mutluydum. Zaten Mackenzie Cabot gibi her şeye sahip olan veya istediği her şeyi elde edebilen bir kıza verebileceğim fazla bir şey yoktu. Ama herkes kendini yararlı hissetmek isterdi. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama bir noktadan sonra onun bana ihtiyaç duymasına *ihtiyaç duymaya* başlamıştım.

İki saat sonra denetimci elinde dosyasıyla binadan çıktı ve listeyi Mac'e gösterdi. Çoğunu bekliyorduk ama beklemediğimiz bazı sorunlar da çıkmıştı. Tabii hepsi maliyetli şeylerdi.

"Nihai karar nedir peki?" diye sordu Mac, denetimci tüm maddelerin üstünden tek tek geçtikten sonra.

"Size biraz pahalıya mal olacak," dedi adam, aşırı uzamış bıyığının arasından. "Bununla birlikte, otelin tekrar faaliyete geçmemesi için bir neden yok. Size iyi şanslar." Tokalaştıktan sonra ona evrakları verip aracına gitti.

"Eee?" dedim Daisy'nin tasmasını Mac'ten alırken.

Tereddüt etti. Ama sadece bir saniyeliğine. Sonra bana çarpık bir tebessüm attı. "Sanırım bankayı arasam iyi olacak."

İtiraf etmeliydim ki birkaç milyon doları bir futbol maçına bahis oynuyormuş gibi idare edebiliyor olması çok seksiydi. Bu ona yakışıyordu.

Mac telefon konuşmalarını yaptıktan sonra plaja gidip Daisy'nin biraz etrafta koşmasına izin verdik.

"Dinle." Ayak parmaklarıyla kumu karıştırıp gözüne çarpan deniz kabuklarını topluyor, eline alıp hayranlıkla bir süre inceledikten sonra tekrar kuma atıyordu. "Boyumu aşan bir işe kalkıştığımın farkındayım. Ben bina yenilemektense çek yazmak konusunda iyiyim."

"Hiç sorun değil. Buralarda bu tür işler yapan herkesi tanıyorum."

"Ben de bundan bahsedecektim. Sen bu bölgeyi de insanlarını da iyi biliyorsun."

Bir şey isteyeceği belliydi ama böyle dolambaçlı yoldan nereye varmaya çalışıyordu emin değildim.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Cabot."

Bana dönüp bir kaşını kaldırdı. "Bu iş için amcan Levi'a teklif götürmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Hangi kısmı için?"

"Tüm kısımları için. Yapabileceği kadarı için en azından. Yapamayacağı şeyler için de güvendiği insanlarla taşeron sözleşmesi yapmasını istiyorum. Kendi annesinin evini yeniliyormuş gibi hareket etmesini rica edeceğim."

"Vay canına. Peki..." Doğrusu Levi'dan fikir ve tavsiye alacağını tahmin etmiş, belki bir iki projeyi ona verir diye düşünmüştüm.

Ama bu... Tahminimden çok fazlaydı.

"Emin değilmiş gibi görünüyorsun," dedi beni gözlemleyerek.

"Hayır hayır, öyle değil. Yani..."

"Tam bağlılık gerektirdiği için mi?" Gülümsedi. Daha doğrusu sırıttı. Hatun resmen benimle eğleniyordu.

"Demek istediğin buysa bağlılıktan korkmuyorum."

"Hı hı, tabii."

"Öyle bir bağlanırım ki aklın şaşar."

"Güzel." Çoktan kazandığını düşünerek topukları üzerinde döndü ve yürümeye başladı. "Anlaştık o zaman. Amcanla bir toplantı ayarla da işin çapını konuşup adil bir fiyat belirleyelim."

"Bekle prenses. Amcamın sırada bekleyen bir sürü işi var zaten. Buna nasıl ve ne zaman vakit ayırabilir bilemiyorum. Aceleci davranma."

"Bunların hepsi detay." Elini salladı. "Konuşup orta yol bulabiliriz. İstenirse her şey mümkündür."

"Tamam tamam. Bu bayat hayat felsefelerini kendine saklarsan teklifini ona götürürüm."

Mac yerden bir dal alıp Daisy için fırlattı. "Söz veremem."

Arkasından gözlerini devirdim. Çekilmez bir kızdı ama bu halini seviyordum. Nasıl yaptıysa başarmış, huylarını sevdirmişti. Dik kafalı olduğu zamanlarda bile itici gelmiyordu.

"Bana dürüstçe cevap ver," dedim kendimi daha fazla tutamadan. "Tüm bunlar güven fonunda küçük bir gedik bile açmadı, değil mi?"

Onun için ayrılmış ne kadar para olduğunu tahmin etmeye bile çekiniyordum; çünkü belirli bir noktadan sonra sıfırlar birbirine karışıyordu. Bir milyonla beş yüz milyon arasındaki fark, boğulmakta olan bir adam için Çin'e yüzmekle Yeni Zelanda'ya yüzmek arasındaki fark gibiydi.

Mac sessizleşti. Bir saniye geçti. Sonra iki saniye. Gözle görülür bir rahatsızlık, yüzündeki gülümsemenin silinmesine yol açmıştı. "Aslında yirmi beş yaşına basana dek güven fonuma dokunamam."

Bu beni duraksattı. O zaman nasıl koca bir otel satın almıştı? Ailesinin ona para vermediğini biliyordum. Hayallerini onaylamadıklarından bahsetmişti.

"Bunca zamandır bir uyuşturucu baronu değilsen –ki öyleysen bile anlayışla karşılarım– yirmi yaşındaki bir genç olarak o kadar parayı nereden bulmuş olabilirsin ki?"

"Aptalca olduğunu düşüneceksin," dedi durup yere bakarak.

Biraz gerildim. Kamera striptizcisi olduğunu söylerse ya da daha kötüsü, esansiyel yağ piramit şemasına katılmamı falan isterse ne yaparım diye düşünmeye başlamıştım.

Neyse ki hayal gücüm daha fazla çalışıp beni ürkütmeye devam edemeden Mac konuşmak için cesaretini topladı.

"Hani bana geçenlerde komik bir hikâyenin ekran görüntüsünü göstermiştin, hatırlıyor musun? Kızın biri gece birlikte kaldığı adamın annesinin banyosunda tampon ararken yakalanmıştı..."

Kaşlarımı kaldırdım. Bunun konumuzla ne alakası vardı?

"Evet."

"O internet sitesini ben kurdum. *BoyfriendFails*. Sonra da kardeş sitesi olan *GirlfriendFails*'ı kurdum."

"Bir dakika. Sen ciddi misin?"

Omuz silkti. "Evet."

Yok artık. "Tüm bu parayı o sitelerden mi kazandın?"

Bir kez daha utangaç bir şekilde omuz silkti. Bu kafamı karıştırdı. Utanacak ne vardı ki?

"Mackenzie, bu çok havalı," dedim.

"Aptalca olduğunu düşünmüyor musun?" Kocaman, umut dolu yeşil gözlerini bana çevirdi. Bu konuda onu yargılayacağımı düşünmesine neden olduğum için kendimi kötü hissettim.

"Kesinlikle hayır. Aksine çok etkilendim. Ben yirmi yaşındayken peynirli makarna bile pişiremiyor, hep yakıyordum." Esasında *hâlâ* yakıyordum.

"Ailem işimden nefret ediyor." Sesinde, onlardan bahsettiğinde her zaman olduğu gibi acı bir ton vardı. Hatta son zamanlarda daha da artmıştı. "Gören de gidip alnıma dövme falan yaptırdım zannedecek. Zamanla büyüyüp 'unutacağımı' düşünüyorlar." Parmaklarıyla tırnak işareti yaparken kumlara bir tekme attı. "Anlamıyorlar."

"Anlamayacak ne var? Kızları henüz araba kiralayacak yaşa gelmemesine rağmen kendi çabalarıyla milyoner olmuş."

"Utanıyorlar. Aptalca ve görgüsüzce bir lise saçmalığı olduğunu düşünüyorlar. Belki de öyledir. Ama insanları güldüren bir şeyin nesi o kadar kötü olabilir ki? Anlayacağın, ailem bu işi sadece bir dikkat dağıtıcı olarak görüyor. Tek istedikleri, kayda değer bir diploma alıp duvara asmam ve zengin biriyle evlenip annem gibi hayır kurumlarının yönetim kurullarına katılmam. Her şeyi gösteriş için yapıyorlar."

"Bu aşırı saçma." Başımı iki yana salladım çünkü gerçekten anlamıyordum. Zengin insanlar, sırf birbirlerini etkilemek için statü sembollerini satın alıyorlardı. Kibir ve israftan oluşan korkunç bir döngüydü bu. "Sırf gösteriş için üniversiteye binlerce dolar vermek ahmaklıktan başka bir şey değil."

"Ben Garnet'a gelmek bile istemiyordum ama liseden sonra bir yıl ara vererek uygulamalarımı kurup işimi genişletmemi desteklemelerini sağlamanın tek yolu buydu. Ama buraya geldiğimden beri tek düşünebildiğim kendime yeni bir zorlu müca-

dele bulmak ve internet sitelerimin lansmanlarında hissettiğim heyecanı tekrar hissetmek."

"Ne düşünüyorum biliyor musun? İstediğini yapmalı ve başkalarının ne dediğini kıçına takmamalısın."

"Söylemesi kolay," dedi tanıdık endişe tonuyla.

Daisy bize kabuğunda saklanan bir keşiş yengeci getirince Mac onu alıp kuma geri koydu ve köpek için yeni bir dal buldu.

"Yapması da kolay." Ailesi doğduğundan beri gözünü korkutmuş, hayattan istediklerini fark etmesini engellemişti. Her türlü avantaja sahip olan biri için bu çok üzücüydü. Mac daha fazlasını yapabilecek güce sahipti. "Eğer gerçekten istiyorsan, yara almaktan endişelenmeden savaşmalısın. En kötü ne yapabilirler ki? İletişimi mi keserler? Bu işin senin için ne kadar önemli olduğu konusunda onlara karşı dürüst davrandıysan ve hâlâ hayallerini desteklemiyorlarsa o zaman onları gerçekten özleyeceğini söyleyebilir misin?"

Hafifçe iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse bazen beni sevip sevmediklerini merak ediyorum. Çoğu zaman beni bir sahne dekoru ya da strateji oyunlarındaki bir piyon olarak gördüklerini düşünüyorum. Onlar için plastikten başka bir şey değilmişim gibi..."

"Boktan aile hikâyeleri bende de bolca var," dedim. "Yani seni anlıyorum. Aynı şeyleri yaşamamış olabiliriz ama inan bana, sevilmemek ve yalnız olmak, o boşluğu başka şeylerle doldurmaya çalışmak nasıl hissettiriyor biliyorum. Tam bir şerefsiz olsa da babamı bazen affedesim geliyor, biliyor musun? Bir bağımlılığı vardı ve bu, dokunduğu her şeyi mahvetmesine, sonra da ölümüne yol açtı. Ölmesine pek üzülmedim bile. Annemizle kaldık ama sonra o da gitti. İkisi de bizi bırakmaya çok meraklıydı." Boğazım düğümlendi. "Onlara dönüşeceğim diye öyle çok korktum ki anlatamam. Ne yaparsam yapayım akıntıya karşı yüzüyormuşum, sonunda ölecekmişim ya da ölmekten beter olacakmışım gibi geliyordu."

Siktir.

Bunları daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim.

Gizlediğim şeyler, Mac'in yanındayken kendiliğinden ortaya çıkıyordu sanki. Ve bu çok korkutucuydu. Beni tanımasını bu kadar çok istemek, ona yetişmek için yarış halindeymiş gibi atan kalbimi kontrol edememek, her an kendine gelip beni terk edebileceğinden endişelenip durmak beni dehşete düşürüyordu.

"Hey." Ama sonra böyle elimi tutuyordu ve tek düşünebildiğim, bu kız için trafiğin ortasına bile atlayabileceğim oluyordu. "Bir anlaşma yapalım: Birbirimize, ebeveynlerimize dönüşme izni vermeyeceğiz. Kanka sistemi asla başarısız olmaz."

"Anlaştık." Bu klişe anlaşma yüzümü güldürmüştü. "Cidden ama... bu anları boşa harcama. Eğer kalbin bir yolu izlemeni söylüyorsa tereddüt etmeden onu dinle. Kimsenin seni engellemesine izin verme. Çünkü hayat çok kısa. İmparatorluğunu kur. Ejderhaları öldür."

"Bunu bir tişörtün üstüne bastırmalısın."

Daisy geri gelip Mac'in ayaklarının dibine kıvrıldı. Herhalde artık koşamayacak kadar yorulmuştu. Tasmasını taktım ve hep birlikte kumların üzerinde oturmaya devam ettik. Sessizdik ama rahatlatıcı bir sessizlikti bu. Kalbimde aynı anda hem devasa bir karmaşaya hem de büyük bir dinginliğe nasıl sebep oluyordu aklım hiç almıyordu. Kavga ederken bazen onu boğmak istiyordum. Beni delirtiyordu. Kasırga esnasında metal merdivene tırmanmak gibi ahmakça şeyler yapıyordu. Fakat bir de şu anki gibi, yan yana oturup kendi düşüncelerimizde kaybolmamıza rağmen hâlâ aynı frekansta olduğumuz zamanlar vardı. Bunun ne anlama geldiğini, bir an birbirimize bağırırken bir sonraki an neden tamamen huzur içinde hissettiğimizi bilmiyordum. Belki ikimiz de deliydik.

Ya da... Belki de ona âşık oluyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Mackenzie

Otel incelemesinden birkaç gün sonra kasabadaki sandviç dükkânında Steph ve Alana'yla buluştum. Daha birkaç hafta önce zar zor konuşuyorduk ama şimdi neredeyse her gün muhabbet eder düzeye gelmiştik. Her şey Steph'in üçümüz için bir sohbet grubu oluşturması ve çatıdaki deliği onaran Evan'ın fotoğraflarını çekip yollamasıyla başlamıştı. Fotoğraflarda Evan'ın kot pantolonu aşağı kayıp kıçının yarısını ortaya çıkarmıştı ve Steph bunları, *birileri götüyle iş yapıyor,* diye paylaşmıştı. Daha sonrasında Alana, *BoyfriendFails*'dan komik bir hikâyenin ekran görüntüsünü atmıştı. Konu açılınca, böbürlenmiş ya da paramı gözlerine sokmuş gibi olmaktan endişelenmeme rağmen kızlara o sitelerin kurucusu olduğumu söylemiştim. Neyse ki bu, beni daha çok sevmelerini sağlamıştı.

"Kafamızı kurcalayan bir şey var," dedi Alana turşu kürdanını bana doğrultarak. "Cooper'ın aletinde dövme var mı yok mu?"

Ağzıma attığım patates kızartmasıyla neredeyse boğulacaktım. "Ne?"

Yanımdaki Steph, "Birkaç yıl önce, 4 Temmuz akşamında karakolun çatısında biriyle seks yapan kızla ilgili hikâye kulaktan kulağa yayıldı," dedi. "Aletinde dövme olan bir adamın fotoğrafı ortalıkta dolaşıyor. Kim olduğunu asla öğrenemedik."

"Bu soruyu Heidi'ye sormadınız mı?"

Kızlar bana endişeyle baktılar.

"Ne? Bunu bilmemem mi gerekiyordu?" dedim rahat bir tonla. O ikisinin yakın bir geçmişte birlikte olduğunun apaçık ortada olduğunu düşünüyordum.

Steph ve Alana bakışıp ne cevap vereceklerini sessizce tartıştılar.

Omuz silktim. "Sorun yok. Anlıyorum, o sizin en iyi arkadaşınız."

"Çıkmadılar ama..." dedi Steph teselli eder gibi. "Sadece birkaç kez takıldılar; duygusal bir şey yoktu."

Cooper için yoktu belki. Ancak bu tür ilişkiler söz konusu olduğunda bir kişinin kalbinin, diğerinden daha çok dahil olması kaçınılmazdı.

"Heidi hâlâ ona karşı boş değil," dedi sözünü asla sakınmayan Alana düz bir sesle.

Heidi'nin bana karşı hissettiği mantıksız nefretin kaynağının karşılıksız duygular ya da bir ayrılık olmasından zaten şüpheleniyordum. İçgüdülerim bu tür konularda nadiren yanılırdı. Alana'nın sözleri de haklı olduğumu ortaya çıkarmıştı.

"Anlamıştım zaten," dedim onlara. "Belki zamanla atlatır. Cooper onunla ilgilenen bir çocuk olduğundan bahsetmişti. Adı Jay'di sanırım."

İkisi de bezmiş bir şekilde inlediler.

Alana, "Ay hiç sorma," diye sızlandı. "Yani evet, hayatımız normale dönebilsin diye Heidi'nin Coop'u unutmasını istiyorum ama bunu Genevieve'in ağabeyiyle yapması... Bilemedim."

"Genevieve kim?"

"Evan'ın eski sevgilisi," diye yanıtladı Steph. "Şimdi Charleston'da yaşıyor."

"Onu özlüyorum," dedi Alana somurtarak.

Steph burnundan alaycı bir nefes verdi "Evan da öyle. Aksi halde onu sisteminden atmak için önüne gelenle yatmazdı." Atkuyruğunu omzunun arkasına atıp bana dönerek sırıttı. "Körfezde aşırı derecede yakın arkadaşlıklar kurulur. Evan ve Genevieve mesela. Ya da Heidi ile Cooper. Ama çok şükür ki bitti. Yakın arkadaşlar seks yapmamalı; bu belaya davetiye çıkarmaktan başka bir şey olmuyor." İmalı bakışlarını Alana'ya çevirdi. "Buradaki kaltak da Tate'le ikinci kez yattı. Yoksa üç mü oldu? Ya da dört?"

"Tate ha?" dedim sırıtarak. "Ama çocuk gerçekten yakışıklı."

Alana elini salladı. "Yok ya o çoktan bitti. Artık ben de yakın arkadaşların seks yapmasını doğru bulmuyorum."

"Ben hiç yapmadım." Omuz silktim. "İlişki geçmişim Cooper'dan ve sonradan ortaya çıktığına göre hareket eden her şeyi beceren bir çocukla dört yıllık beraberlikten ibaret."

Steph yüzünü ekşitti. "Dürüst olmak gerekirse o sürüngenle çıktığına inanamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Preston'ı tanıyor musun?" İfadesinde rahatsız edici bir aşinalık duygusu vardı.

"Ne? Yok, hayır, tanımıyorum. *Duydum* sadece. Cooper, seni aldattığından bahsetmişti. Bence sevgilisini aldatan herkes sürüngendir." Steph kahvesine uzandı, bir yudum aldı ve güven verici bir tebessümle bana bakmadan önce bir saniyeliğine yüzünü benden çevirdi. "Bu arada, Heidi konusunda endişelenme. Cooper senin için deli oluyor."

"Ayrıca Heidi uslu durması için tehdit edildi," diye ekledi Alana. Steph ona masanın altından bir tekmeyle eşdeğer sert bir bakış attığında kaşlarını çatarak karşılık verdi. Ne kadar belli etmemeye çalışsalar da beceremiyorlardı.

İkisi arasındaki benzer bir alışverişi daha önce de yakalamıştım; sanki benim parçası olmadığım, dillendirilmemiş bir ko-

nuşma yapıyorlardı. Steph ve Alana'yla aram artık çok daha iyiydi –ve ikimiz söz konusu olduğunda Cooper'ın samimiyetinden şüphem yoktu– ama birbirine sıkı sıkıya bağlı bu grup hakkında bilmediğim çok daha fazla şey varmış gibi hissediyordum. Tabii tüm tayfanın beni güven çemberine bu kadar çabuk kabul etmesini bekleyemezdim.

Ama sakladıkları bu sır neden benimle ilgiliymiş gibi geliyordu?

O sırada cebimdeki telefonum titreyince aklımdaki bu soruyu daha fazla düşünme fırsatı bulamadım. Arayan annemdi. Yine. Bu sabah uyandığımda mesaj kutumu doldurmuştu. Dün gece okumadığım mesajlarının devamını da bu sabah getirmişti. Birazcık huzur bulabilmek için belirli aralıklarla numarasını engellemiştim çünkü Preston'dan ayrılmam konusunda atıp tutmaktan başka bir şey yaptığı yoktu.

Artık bu konu hakkında söylenecek bir şey kalmamıştı. En azından benim açımdan. Fakat annem beni zorla konuşturmaya kararlı gibiydi. Tam aramayı sesli mesaja yöneltmiştim ki Bonnie'den gelen bir acil durum mesajı, yargı gününün geldiğini haber verdi.

"Sorun ne?" Steph omzuma doğru eğildi; rengimin attığını görünce endişelenmişti.

"Annemler buradaymış."

Yani, tam olarak burada değil ama yurt odamdaydılar. Zavallı Bonnie de kilit altında kalmış, benden talimat bekliyordu.

Bonnie: *Onlarla ne yapacağım?*

Ben: *Kafeye gitmelerini söyle. Onlarla orada buluşacağım.*

Böyle olacağını biliyordum. Bir süredir aramalarından ve mesajlarından kaçıyordum. Onların gelip beni bulmaları an meselesiydi.

Kimse babamı terk edip gidemezdi.

Kızlardan izin isteyerek kalktım ve tansiyonum yükselirken kıçımı kampüse geri sürükledim. Kısa bir telefon görüşmesinden sonra yapabileceğim en iyi şey onları halka açık bir mekâna çekmekti. Ebeveynlerim olay çıkarmaya cesaret edemezdi. Burada stratejik açıdan avantajlıydım ve kaçabileceğim yerler vardı.

Yine de kafeye girip onları pencere kenarında oturmuş, kaçak kızlarını beklerken gördüğümde bir ayağımı diğerinin önüne koymakta zorlandım. Kaç yaşına gelirsem geleyim kendimi hâlâ oturma odamızda babamdan azar işittiğim altı yaşındaki halimde hissediyordum. Noel öncesi aile fotoğrafı çektireceğimiz o gün, sadece su içebileceğimi söylediği halde elbiseme meyve suyu döktüğümü görünce babam çok kızmıştı. Annemse bar arabasının yanında endişeyle dikilmekten başka hiçbir şey yapmamıştı.

Çantamın askısını sandalyeye asarak onları selamladım. "Selam. Sizi beklettiysem özür dilerim. Kasabada arkadaşlarımla öğle yemeği yiyordum ve..."

Babamın yüzündeki sabırsızlık ifadesini görünce cümlem yarıda kesildi. Üstünde takım elbisesi vardı ve kollarından biri saatini ortaya çıkarmak için yukarı çekilmişti. Mesajı açık ve netti. Vefasız çocuğuyla ilgilenmek için buraya gelerek toplantılarını ve kim bilir dünyayı değiştirecek başka hangi etkinlikleri kaçırmıştı. Onu ebeveynlik yapmak için zorlamaya nasıl cüret ederdim?

Diğer tarafta da –onu burada zorla tutuyormuşum gibi– manikürlü tırnaklarını deri Chanel çantasına vuran sevgili anneciğim vardı. Dürüst olmak gerekirse tüm gün sabahtan akşama kadar neler yaptığını hiç bilmiyordum bile. Şimdi de bir yemek firmasıyla falan görüşmesi vardı kesin. Zamanı tavuk ve balık arasında seçim yapmakla geçiyordu.

İkisi bana sıkıntı ve küçümsemeyle bakarken bir an için yaşam tarzlarının benim geleceğime yansıdığını gördüm. Kalbim sıkıştı ve boğazım düğümlendi. Sinir sistemim bir panik dalgasıyla kaplandı. Boğulmak böyle hissettiriyor olmalıydı.

Artık bu şekilde yaşamam mümkün değildi.

"Geldiğinize sevindim," diye başladım ama babam, *lütfen çeneni kapa*, der gibi elini kaldırdı. Pekâlâ.

"Bize bir özür borçlu olduğunu düşünüyorum, genç hanımefendi." Bazı zamanlar babamın bu terimi kullanma sebebinin ismimi unutması olduğunu düşünmeden edemiyordum.

"Gerçekten. Bu sefer çok ileri gittin," diye onayladı annem. "Bize nasıl bir utanç yaşattığın hakkında herhangi bir fikrin var mı acaba?"

"Yapman gerekenler şunlar..." Babam bana bakmak yerine telefonunda e-postalarını kontrol ediyordu. Bu konuşmayı önceden hazırlamıştı ve benim herhangi bir katkı yapmamı beklemiyordu. "Senin yaptıklarına rağmen ilişkinizi sürdürmenizi onaylayan Preston'dan ve ailesinden, bu kriz için özür dileyeceksin. Ardından hafta sonu için eve geleceksin ve bundan sonra olacakları konuşacağız. Korkarım ki son zamanlarda sana çok fazla tolerans gösterdik."

Ona öylece baktım.

Ciddi olduğunu anladığımdaysa inanamayarak kahkaha attım. "Ne yazık ki bunu yapamam."

"Pardon?" Annem şalını düzeltti. Bu kadar çok tanığın önünde bana çıkışamayacağının farkında olup gerildiğinde hep böyle yapardı. "Baban başka bir seçeneğin olduğunu söylemedi, Mackenzie."

Eh, neyse ki biri adımı biliyordu. İkisinin bebek ismi seçtikleri anı hayal etmeye çalıştım. En azından çocuklarını dört gözle beklemiş olmalıydılar, değil mi?

"Preston'la bir araya gelmeyeceğim." Ses tonum bu meselenin tartışmaya açık olmadığını gösteriyordu.

Tabii ki de tartışma çıktı.

"Neden?" diye sızlandı annem bıkkınlıkla. "Aptallık etme tatlım. O çocuktan gayet sadık ve dürüst bir eş olur."

"Sadık mı?" Komşu masalardakilerin dikkatini çekecek kadar yüksek ve alaycı bir tonla güldüm.

Babam kaşlarını çattı. "Sesini alçalt. Dikkat çekiyorsun."

"İnanın bana, Preston kendinden başka kimseye sadık ve dürüst olamaz. Detayları düşünmeyi size bırakıyorum." Çıkmaya başladığımızdan beri muhtemelen başkalarıyla da birlikte olan bir şerefsiz olduğu detayını mesela. Ya da yaptıklarının ortaya çıkmasıyla ikimizi de kurtarmış olduğunu. Sonuçta ben de azize değildim. "Artık bir bağlantımız olmadığını söylemekle yetineceğim." Tereddüt ettim. Sonra, *siktir et*, diye düşünüp, "Ayrıca başka biriyle görüşüyorum," diye ekledim.

"Kim?" diye sordu annem boş bir ifadeyle. Sanki Preston dünya üzerinde kalmış son adamdı.

"Bir kasabalı," diye yanıtladım. Çünkü bunun onu delirteceğini biliyordum.

"Yeter."

Babam telefonunu masaya vurarak sıçramama neden oldu. Hah! Şimdi kim dikkat çekiyordu acaba?

Bir an sonra ne yaptığını anlayınca sesini alçalttı ve sıkılı dişlerinin arasından konuştu. "Bu itaatsizlik şu andan itibaren sona erecek. Provokasyonlarına daha fazla müsamaha göstermeyeceğim. Özür dileyeceksin. Preston'la birleşeceksin. Ve hizaya geleceksin. Aksi takdirde harçlığına ve kredi kartlarına elveda diyebilirsin." Artık tüm dikkati bendeydi ve omuzları kontrollü bir öfkeyle sarsılıyordu. "İster inan ister inanma, seni her şeyden

öyle bir mahrum bırakırım ki bu yolun ne kadar soğuk ve karanlık olabileceğini görürsün."

Dediklerine inanıyordum. Onun bana karşı acımasız olduğunu hep biliyordum zaten. Asla üzerime titrememiş, ilgi göstermemişti. Bu eskiden beni çok korkuturdu.

"Bakın size ne diyeceğim," dedim sandalyemin arkasından çantamı alırken. "Karşı teklifim şu: Hayır."

Benimkilerle aynı koyu yeşil tondaki gözler kınamayla üzerime dikildi. "Mackenzie," dedi babam uyarıcı bir sesle.

Çantama elimi soktum. "Ne istersen yapabilirsin. İkinizi de hayal kırıklığına uğratma korkusuyla yaşamaktan yoruldum artık. İdeallerinize asla ulaşamamaktan, sizi mutlu etmek için kendimden ödün vermeme rağmen devamlı başarısız olmaktan bıktım. Asla istediğiniz evlat olamayacağım. Bu yüzden artık denemeyi bırakıyorum."

Sonunda çantamda aradığımı buldum. Çıkardığım çeki doldurmamı izlerken hayatımda ilk kez ebeveynlerimin nutku tutulmuştu.

Kâğıdı masanın üzerinden babama doğru kaydırdım. "Al. İlk dönem için harcadığın parayı karşılamaya yetecektir. Ben üniversiteden farklı ilgi alanlarım olduğuna karar verdim."

Söylenecek başka bir şey kalmayınca masadan kalktım. Bu çılgınlık ve cesaret patlamasının uzun sürmeyeceğini biliyordum. Nefesimi tutup kapıya ilerledim ve arkama bakmadan dışarı çıktım.

Birkaç dakika içinde, kendimi üniversite terk konumunda bulmuştum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

Cooper o akşam işten eve geldiğinde beni kapısının önünde beklerken buldu.

Annemlerin yanından ayrıldıktan sonra içimde biriken enerjiyi boşaltmak için aklıma rıhtımdan başka bir yer gelmeyince bir süre orada dolaşmış, sonra kumsala inip kendimi burada bulmuştum. Cooper'ın kamyoneti garaj yoluna girdiğinde ve ikizler beni selamladıklarında uzun süredir verandada oturuyordum.

"N'aber prenses?" Evan verandaya çıkıp eve girmeden önce bana göz kırptı. Artık Kötü İkiz'le kanka olmuştuk.

"Ne zamandır buradasın?" Cooper basamakları çıkarken beni burada gördüğüne şaşırmış gibiydi.

Bir an ne sorduğunu unuttum çünkü ona aval aval bakmakla meşguldüm. Her karşılaştığımızda resmen dibim düşüyordu. Kapkara gözleri, rüzgârda dağılmış saçları, tişörtünün altındaki sıkı gövdesi ve solmuş kot pantolonunun altında beni bekleyen şey ağzımı sulandırıyordu. Fazlasıyla erkeksi bir havası vardı. Tüm günü şantiyede geçirdiği için üstü toz toprak ve talaş kokusu kaplıydı. Ona bakarken gözüm başka hiçbir şey görmüyordu. Tüm varlığım *arzu, arzu, arzuyla* kaplanıyordu.

"Mac?" dedi bilmiş bir gülümseme dudaklarını bükerken.

"Ah, pardon. Bir saat olmuştur belki."

"Ters giden bir şey mi var?"

"Yoo." Uzattığı elini tuttum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. İçeri girip ayakkabılarımızı çıkarır çıkarmaz onu doğrudan odasına götürdüm.

"Haberlerim var," diye duyurdum.

"Öyle mi?"

Kapısını kapatıp kilitledim. Çünkü son zamanlarda Evan, yakınlaştığımızı anlayınca sırf beni korkutmak için kapı koluyla oynamaya başlamıştı. Boşluktan kime saracağını bilemiyordu.

"Okulu bıraktım." Heyecanımı güçlükle bastırıyordum. Biraz da korku vardı sanki. Duygular içimde birbirine karışıyor, fokur fokur kaynıyordu.

"Ne? Nasıl oldu?"

"Annemle babam tarafından kampüste pusuya düşürüldüm. Bir nevi beni bunu yapmaya mecbur bıraktılar diyebilirim."

Cooper tişörtünü çıkarıp sepete attı. Kemerini çözmeye başladığında yanına gidip ellerini iterek kontrolü ele aldım. Fermuarını açarken başımın üstünü izlediğini hissedebiliyordum. Karın kasları gerilmişti.

"Nasıl gitti?" diye sorarken dikkati biraz dağılmış gibiydi.

Kotunu indirmeden *boxer* şortuna elimi daldırıp onu okşamaya başladım. Zaten yarı yarıya sertleşmiş olan aleti şimdi tamamen erekte olmuştu ve nefes alıp verişleri sıklaşmıştı.

"Basıp gitmelerini söyledim." Başparmağımı aletinin ucundaki nem damlasının üzerinde gezdirdiğimde keskin bir nefesle tısladı. "Tabii bu kelimelerle değil."

"Kendinle gurur duyuyorsundur, değil mi?" Parmaklarıyla saçlarımı tarayıp başımı kavradı.

Yaklaşıp çenesinin altına bir öpücük kondurdum. "Birazcık."

Sonra üstüne yürüyerek bacakları yatağın kenarına çarpana kadar onu gerilettim. Yatağın kenarına otururken bakışları açlıkla kararmıştı. "Bunu yapmana ne sebep oldu peki?"

"Çoğunlukla kendim." Komodininden bir prezervatif alıp ona attım. Sonra elbisemi başımdan çekip çıkardım. "Biraz da sen."

Sutyenim ve külotum yere düştü.

"Bağımsızlık sana çok yakışıyor," dedi boğuk sesle. Hareketlerimi izlerken avcunu aletinin üzerinde kaydırıyordu.

Yavaşça kucağına oturdum. Bir küfür fısıldayıp iki eliyle kalçamı kavradı, ben de avuçlarımı göğsüne bastırıp üzerinde aheste aheste hareket etmeye başladım. Tüylerim diken dikendi. Cooper'la yakınlaşmak, sistemimi her defasında şoka uğratıyordu. Onunla birlikte olmak çok doğru geliyordu ama bu hisse hâlâ alışamamıştım. Dudakları tenime ne zaman değse sarsılıyordum.

Daha fazla dayanamayıp utanmazca öne arkaya sallanmaya başladım. Onu ne kadar derine alsam da yetmiyordu. Kafam öne düştü ve ona sürtünürken ses çıkarmamak için omzunu ısırdım.

"Off, fazla dayanamayacağım," diye mırıldandı.

"Güzel," dedim nefes nefese.

İnleyerek kollarını belime sıkıca sardı ve kalçasını yukarı itti.

Yüzünden açıkça belli olan keyfini izleyip doyuma ulaşmak üzereyken çıkardığı boğuk sesleri dinlerken gülümsedim. Prezervatifi çıkarıp attıktan sonra beni yatağa yatırıp göğüslerime, göbeğime öpücükler kondurdu. Ardından daha da aşağı kayıp bacaklarımın arasına yerleşti ve dilini içime daldırdı. Saçlarını çekiştirip zevkle inlememe neden olana dek beni yaladı. Ağzını kullanmayı çok iyi biliyordu. Bağımlılık yapıyordu.

Birkaç orgazm ve bir duşun ardından fırına dondurulmuş pizza verip Daisy'le birlikte verandaya çıktık.

Kucağında uyuyan köpeğimizle yanımda oturan Cooper'a, "Seninle tanışmasaydım bunu yapar mıydım hiç bilmiyorum," dedim. "Okulu bırakmaktan bahsediyorum."

"Eninde sonunda bırakırdın. Ben sadece seni dürten bahane oldum."

"Olabilir," dedim. "Bana ilham verdin."

Gözlerini devirdi.

"Ben ciddiyim." Cooper'ın iltifat kabul etmeyi bilmediğini de zamanla öğrenmiştim. Bu, onu sevimli kılan özelliklerinden biriydi. "Hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmuyorsun. Kendi kurallarını kendin koyuyor, kimseyi kıçına takmıyorsun."

"Eh, insanın elinde bir şey olmayınca korkacak bir sebebi de olmuyor."

"Ayrıca bana inandın," dedim. "Hayatım boyunca bana inanan tek kişisin ve benim için bunun ne kadar değerli bilemezsin. Asla unutmayacağım."

Fakat ebeveynlerimin, yeni kavuştuğum bağımsızlığın tadını uzun uzun çıkarmama izin vereceklerini düşünecek kadar saf değildim. Canımı yakacak bir yol bulacaklarını biliyordum. Kimse babama karşı çıkıp da yakasını kolayca kurtaramazdı. Bu itaatsizliğin bir sonucu olması kaçınılmazdı. Tek soru, *ne kadar kötü* olacağıydı.

Eylemlerimin sonuçlarını görmem uzun sürmedi. Okuldan ayrılmamdan tam altı gün sonra öğrenci dekanından bir e-posta aldım. Kısa ve özdü. Nazikçe, *kıçını kaldırıp ofisime gel*, diyordu.

Görüşmeye birkaç dakika geç kalınca, kiraz ağacından mobilyalarla dekore edilmiş ofise sekreter tarafından apar topar alındım. Dekan başka bir işle meşgul olduğu için bana birazdan katılacaktı. Biraz su ister miydim?

Muhtemelen ebeveynlerim, tarafsız bir üçüncü şahsın beni okuldan ayrılmamam için ikna etmesini umarak birkaç telefon görüşmesi yapmıştı. Ama ben çoktan işlemlere başlayıp ilerleme kaydetmiştim ve bildiğim kadarıyla Garnet'la ilişiğimin kesilmesi için sadece birkaç imza kalmıştı. Zamanımın çoğunu internet sitelerim ile otele ayırıyor, kalan vakti de boş boş geçirmekten keyif alıyordum.

"Lütfen kusura bakma." Kayışa benzeyen derisi kemiklerine yapışmış mini minnacık bir kadın olan Dekan Freitag odaya girdi ve nefes nefese masasına yerleşirken omuz hizasındaki sarı saçlarını havalandırdı. Turna yemişi rengindeki tayyörünü düzeltip boynundaki ipek eşarbı çıkarırken, "Dışarısı şeytanın banyosundan daha sıcak," dedi.

Masasındaki minik vantilatörü açıp bir süre yüzüne tutarak esintinin tadını çıkardıktan sonra dikkatini yeniden bana verdi. "Pekâlâ, Bayan Cabot." Tutumu birdenbire değişmişti. "Anladığım kadarıyla geçtiğimiz hafta tek bir derse bile katılmamışsın."

"Doğru. Döneme devam etmeme kararı aldım."

"Öyle mi? Yanlış anımsamıyorsam ilk seneni zaten on iki ay ertelemişsin." Kalem inceliğindeki kaşlarından biri kalktı. "Eğitimini beklemeye almanı gerektirecek kadar öncelikli olan konu nedir?"

Hiçbir şey bilmiyormuş gibi böyle dostane bir tavır takınması sinir bozucuydu. Kendimi tuzağa çekiliyormuş gibi hissediyordum.

"Aslında Garnet'ı tamamen bırakıyorum. Önümüzdeki dönem de dönmeyeceğim."

Birkaç saniye sakince beni izledi. O kadar uzun sürdü ki neredeyse açıklama yapmaya girişecektim. Sonunda konuştuğunda sesinde kin hissettim.

"Eminim uzun uzadıya düşünerek karar vermişsindir."

"Elbette hanımefendi."

Dudaklarından kısa bir *sen bilirsin* gülüşü geçti, ardından bilgisayarının ekranını açmak için faresini oynattı. Konuşmaya devam ederken dikkati ekrandaydı.

"Eh, o halde biz de sana yardımcı olalım. Sekreterimden gerekli evrakları hazırlamasını isteyeyim." Bana hiç de güven verici olmayan bir tebessüm attı. "Endişe etme. Bir iki imza yeterli olacak." Faresine tıkladı. "Tabii öğrenci konutları yönetimine ileti göndermemizin ardından yirmi dört saat içinde Tally Binası'ndaki odanı da boşaltman gerekecek." Bana Karpuz Güzeli gülümsemesiyle baktı. "Ve şimdi... İletiyi de senin için gönderiverdim!"

İşte. Her şeyin başından beri kurgulandığını biliyordum zaten.

Sevgili babacığım bana, *cehenneme kadar yolun var*, demiş kadar olmuştu.

Ama dekan haklıydı. Burada öğrenci olmayan birinin yurtta ne işi vardı? Bu minik detay ne yazık ki aklımdan çıkmıştı. Ailem geçen hafta kalacak bir yer bulamayarak kuyruğumu kıstırıp eve dönmemi dört gözle beklemiş olmalıydı.

"Başka bir şey var mı?" Dekan ona bir şey yapmışım gibi sırıtıyordu. Meseleyi kişiselleştirmişti herhalde.

Buna kafa yormayacaktım tabii ki. Onunla bir daha görüşecek değildim.

"Hayır hanımefendi." Ona tatlı bir gülümseme atıp ayağa kalktım. "Ben artık gideyim."

Bir saat sonra yurda dönmüş, eşyalarımı kutulara yerleştirmeye başlamıştım. Üniversite kariyerim sadece üç ay sürmüştü. Yine de... Bitmesine üzülmüyordum.

Giysilerimi askılarından almaya başlamıştım ki telefonumun gelen bir mesajla titremesini duydum. Haftalardır görüşmediğim

Kate yazmıştı. Ona birkaç defa buluşma teklif etmiştim –biriyle çıkmaya başlar başlamaz arkadaşlarını bırakan kızlardan olmak istememiştim– ama geçen ay katıldığı müzik grubuyla provaları tüm zamanını alıyordu. Bana söylediği kadarıyla grupta basgitar çalıyordu.

Kate: *Selam tatlım! Sana bir şey söylemem lazım. Bugün telefonda ablamla konuşurken seni ilgilendirecek bir şey öğrendim. Mel'in dediğine göre eski sevgilin şu anda kiminle çıktığını soruşturuyormuş. Birileri seni kasabada bir yerliyle görmüş sanırım.*

Yüksek sesle küfrettim. Kahrolası Evan. O gecenin bir gün başıma bela olacağını biliyordum.

Ben: *Off. Kahretsin.*
Kate: *Aynen. Preston iş başında. Seni uyarayım dedim.*
Ben: *Haber verdiğin için teşekkürler.*
Kate: *Sorun değil. Bu arada, ilk konserim önümüzdeki cuma, kasabadaki Rip Tide'da. Mutlaka gel.*
Ben: *Detayları mesaj at!*

Eşyalarımı toplamaya geri dönemeden önce elimdeki telefon tekrar titredi. İti an çomağı hazırla. Bu seferki mesaj, hiç de mutlu görünmeyen Preston'dandı.

Preston: *Garnet'tan ayrılmışsın. Senin sorunun ne Mackenzie? Niye hayatını çöpe atıyorsun?*

Dişlerimi sıktım. Onun bu kendini herkesten üstün gören hallerinden bıkıp usanmıştım. Bana karşı böyle yargılayıcı olma-

sından, patronluk taslamasından, kendi hayatımı kontrol edemeyecekmişim gibi davranmasından nefret ediyordum.

Ben: *Sırf meraktan soruyorum, beni kendin mi gözetliyorsun yoksa peşimde dolanmaları için birilerine para mı ödüyorsun?*

Preston: *Baban arayıp haber verdi. Senin raydan çıktığını düşünüyor.*

Ben: *Ne düşündüğü götümde değil.*

Ben: *Senin ne düşündüğün de götümde değil.*

Ben: *Bana mesaj atmayı kes.*

Tekrar yazmaya başladığını gördüğümde Rahatsız Etme modunu açtım. Henüz numarasını engellemeye elim varmıyordu. Ne de olsa bir geçmişimiz vardı. Fakat yakın bir zamanda bunun da olacağını hissediyordum.

Bonnie öğleden sonraki dersinden yurda döndüğünde toplanmayı tamamen bitirmiştim. Minik sarışın, ortak alanımıza adım atar atmaz durdu ve duvara dayalı yarım düzine kutuya baktı.

"Nereye böyle?" Sırt çantasını yere atıp mini buzdolabından su aldı ve bacaklarını serinletmek için dolabın açık kapağının önünde durdu.

"Yurttan atıldım," dedim omuz silkerek. "Elbet bir gün gerçekleşecekti."

"Tüh be." Ayağıyla buzdolabının kapağını itti. "Artık koca oda bana mı kaldı yani?"

Ona gülümsedim. Bonnie duygusal bir kız değildi ama beni önemsediğini biliyordum. "Ben de seni özleyeceğim."

"Eşyalarını ne yapacaksın?" diye sordu kafasıyla kutuları işaret ederek. Sonra pis pis sırıttı. "Şerefsiz eski sevgilimizden Porsche'yi ödünç isteyebiliriz belki, ha?"

Güldüm. "Tabii canım." Eski yatak odama doğru yürürken cebimden telefonumu çıkardım. "Ama sorun değil, kamyoneti olan birini tanıyorum. Arayıp gelebilir mi diye sorayım."

"Vaaay, kasabalı sihirli penis mi?"

"Olabilir," dedim gülerek. Sonra arama yapmak için odaya girdim.

"Selam bebeğim. N'aber?" Cooper'ın kalın sesi kulağımı gıdıklayıp omurgama bir ürperti gönderdi. Sesi bile seksiydi.

"Selam. Senden büyük bir ricam olacak."

"Dinliyorum." Konuşurken arka plandaki çekiç ve testere sesleri azaldı. Şantiyeden uzaklaşmış olmalıydı.

"Yurttan ayrılmam gerekiyor. Kovuldum da... Garnet'ta öğrenci değilken yurdunda kalamazmışım."

"Okul açısından bakınca bunun makul bir karar olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Bana sadece yirmi dört saat verdiler," diye karşı çıktım. "Bunun neresi mantıklı?"

Güldü. "Toplanma konusunda yardıma mı ihtiyacın var?"

"Hayır ama işten çıktıktan sonra beni ve kutularımı almaya gelebilir misin diye soracaktım. Bir daire bulana kadar çoğunu kasabadaki bir depoya koymayı düşünüyorum." Tereddüt ettim. "Ve... şey, ev bulana kadar kalacak bir yere de ihtiyacım olacak. Sorun olmazsa sende kalabilir miyim?"

Bu kadarının çok fazla olduğunu biliyordum. Daha yeni çıkmaya başlamıştık. Geçici bile olsa aynı evde yaşamak küçük bir iyilikten fazlasıydı. Evet, artık Evan'la aramız iyiydi ama üçüncü bir ev arkadaşı istemiyor olabilirlerdi.

"Neyse neyse, bunu sormadım say," dedim hemen, o cevap veremeden. "Bir otel bulurum. Bu çok daha mantıklı olur."

Ne diye sormuştum ki zaten? Bu aptalca bir fikirdi. Cooper'la tanışalı daha birkaç ay olmuşken ilk seçeneğimin kendimi onun

evine zorla kabul ettirmek olduğunu nasıl düşünmüştüm? Delilikti bu.

"Plajın kuzey tarafında bir motel olduğunu görmüştüm. Eminim orada haftalık oda veriyorlardır."

"Mac?"

"Efendim?"

"Kapa çeneni."

Kahkaha atmamak için kendimi tuttum. "Çok kabasın."

"Kuzey yakasındaki bok çukuru bir otelde kalmayacaksın. Benimle kalacaksın. Tartışma bitmiştir."

"Emin misin? Seni aramadan önce bunu hiç düşünmemiştim. Ben..."

"İşim altıda bitecek. Sonrasında gelip seni kampüsten alırım."

Boğazımın sıkıştığını hissettim. "Teşekkürler. Ben, şey... kahretsin. Cooper, cidden çok minnettarım."

"Hiç sorun değil, prenses." Aceleyle veda edip telefonu kapattığında öylece ekrana bakarak gülümsedim. Beni reddedeceğini falan düşünmüyordum ama bu meseleyi böyle rahat idare etmesi şaşırtıcıydı.

Son derece heyecanlı bir ses, "Pardon, kulaklarım beni yanıltıyor mu acaba?" dedi kapımın eşiğinden. "Şu esrarengiz telefon görüşmesindeki kişinin adının *Cooper* olduğunu mu duydum?"

Oda arkadaşımın kocaman açılmış gözlerine mahcubiyetle baktım.

"Cooper Hartley mi yoksa?"

Başımla onayladım.

Bonnie tam karşımda olmasına rağmen beni bile sıçratacak kadar keskin bir nefes aldı. "Küçük, tatlı bebek İsa aşkına! Benden sakladığın kişi *o* muydu?" Sarı buklelerini savurarak paldır küldür odaya daldı. "Bana her ayrıntıyı verene kadar bu yurttan ayrılmıyorsun. *Her şeyi* öğrenmem gerek."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Cooper

Bu kız aklını kaçırmış olmalıydı.

"Fıstık ezmesinin buzdolabında ne işi var?" diye bağırdım mutfaktan.

Tanrı'ya yemin olsun ki üç kişi bir araya gelince ev resmen sirke dönmüştü. Evan'ın nerede olduğunu, çıkardığı gıcırtılardan ve iniltilerden bilirdim. Ama şimdi ses çıkaranlar iki olmuştu ve her yönden sürekli sesler geliyordu. Hayaletli evde yaşıyorduk sanki. Kahretsin, neredeyse Patricia'nın varlığına bile inanacaktım.

"Hey!" diye bağırdım boşluğa. "Hangi cehennemdesin?"

"Hemen dibindeyim, salak." Evan yanımda belirdi ve beni omzuyla itip buzdolabından altılı iki bira paketi alarak soğutucuya attı.

"Sen değil. Diğeri."

Cevap olarak omuz silkip soğutucuyla beraber mutfaktan çıktı.

O sırada minicik bir bikiniyle kim bilir nereden çıkıp gelen Mac, "Ne oldu?" diye sordu. Memeleri üstten taşmıştı ve bacaklarının arasındaki küçücük kumaş şeridi onu dişlerimle yırtmam için yalvarıyordu. Lanet olsun.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum, markasını hiç duymadığım fıstık ezmesini suratının önünde sallayarak. Mutfaktaki tüm dolapları boşaltıp bir kavanoz Jif* aradığım tüm o zaman boyunca adını sanını bilmediğim bu şey buzdolabının kapağında duruyordu.

Bana bakarken yüzünü buruşturdu. "Ne yapmışım?"

"Kim fıstık ezmesini buzdolabına koyar ki?"

"Eee..." Yaklaşıp kavanozu benden aldı ve elinde çevirdi. "Etiketinde öyle yazıyor."

"Ama fıstık ezmesi buzdolabında katılaşıp iğrenç olur." Kavanozu açtığımda katı ezmenin üzerinde birikmiş üç santimlik yağla karşılaştım. "Al işte. Ne bu şimdi?"

"Organik fıstık ezmesi," dedi Mac, sorduğum için aptalmışım gibi. "Bu yüzden ayrışıyor. Yemeden önce karıştırmalısın."

"Ne diye fıstık ezmemizi *karıştırmak* isteyelim ki? Sen bunu cidden yiyor musun?"

"Evet. Çok lezzetlidir. Aslında sen de şeker ilaveli olanlar yerine bunu tercih etsen iyi olur bence. Gerginliğini alır."

Aklımı kaçırmak üzereydim. "Ne alakası var şimdi?"

Mac gözlerini devirip yanağımı öptü. "Kilerde normal fıstık ezmesi var." Sonra kıçını sallayarak Evan'ın arkasından verandaya gitti.

"Hangi kiler?" diye bağırdım arkasından.

O beni duymazdan gelince etrafıma bakındım ve bakışlarım süpürge dolabını bulduğunda içimde kötü bir his belirdi.

Dolabın kapağını açtım. Özenle organize ettiğim tamir aletleri, kasırga acil durum malzemeleri ve diğer şeyler gitmişti. Raflar, Mac bize taşınıp da evi GDO içermeyen, adil ticaret sertifikalı keten tohumu krakerleri ve diğer saçmalıklarla doldurduktan

* Bir fıstık ezmesi markası. (e.n.)

sonra gizemli bir şekilde ortadan kaybolan gerçek yiyeceklerle doluydu.

"Hadi gidelim artık." Evan kafasını içeri uzattı.

"Sen bunu görmüş müydün?" diye sordum, *kileri* işaret ederek.

"Evet. Daha iyi olmuş, değil mi?" Tekrar verandaya çıkıp omzunun üstünden seslendi. "Ön tarafta buluşalım."

Hain.

Mac bize taşınalı daha bir hafta olmuştu ama evin dinamiğini şimdiden altüst etmişti. Evan'ın duygu değişimlerine gram güvenmesem de ruh hali son zamanlarda tuhaf bir şekilde iyiydi. Banyomdaki tezgâh tamamen işgal edilmişti. Yiyecekler garipti. Tuvalet kâğıdı değişikti. Ve ne zaman arkamı dönsem Mac evde bir şeylerin yerini değiştiriyordu.

Ama güzel şeyler de oluyordu. Kapıyı kilitleyip verandaya çıktığımda Evan ile Mac'in beni beklerken katıla katıla güldüklerini görmem gibi mesela. Mutlu görünüyorlardı. Kırk yıllık dost gibiydiler.

Aralarının ne zaman ve nasıl düzeldiğini bilmiyordum ama Evan, artık Mac odaya girdiğinde bıyık altından homurdanarak çıkıp gitmeyi bırakmıştı. Onu kardeşliğe kabul etmişti. Mac artık bizden biriydi. Hemen hemen aile sayılırdık hatta. Bu ürkütücü bir düşünceydi gerçi; henüz o kadarını ümit etmeye cesaretim yoktu. Şimdiye dek, hepimiz birbirimizden bıkana kadar bu kan davasını güdeceğimizi düşünmüştüm. Klonlarla yerlilerin savaşı hiç bitmeyecek sanmıştım. Yanıldığımı gördüğüme seviniyordum ama bir yanım hâlâ kuşku taşıyordu; çünkü güzel olan hiçbir şey bu kadar kolay elde edilemezdi.

İkimiz birlikte soğutucuyu kaldırıp kamyonetin kasasına yerleştirdikten sonra Evan kasaya atlayıp sırt çantasını yastık gibi kafasının altına koyarak tembelce uzandı. Sabah Wyatt herkesi arayıp voleybol turnuvası organize etmişti. Çoğumuz güzel ha-

ların tadını sonuna dek çıkarmak istediğimiz için bu fırsatı memnuniyetle karşılamıştık.

"Selam," dedi Mac, ben sürücü koltuğuna geçerken. "Maç aralarında bir şey okumak istersen diye rafından bir kitap aldım."

Ayağının dibine koyduğu dev plaj çantasını karıştırmak için eğildi. Aşırı derecede seksi bikinisinin üstüne askılı bir tişörtle şort geçirdiği için ne yazık ki artık gözlerim bayram edemiyordu.

"Sağ ol. Hangisini aldın?"

Kapağında *Sıfırdan Zirveye: Varlıksız Doğup Hakkıyla Kazanan 10 Milyarder* yazan kitabı gösterdi. Adı fazlasıyla bayağı olsa da içeriği muhteşem bir kitaptı.

"Güzel." Başımı salladım. "O kitabı seviyorum."

"Kitaplığın büyüleyici," dedi ciddiyetle. "Bu kadar çok biyografi okuyan biriyle hiç tanışmamıştım."

Omuz silktim. "Biyografi okumak hoşuma gidiyor."

Kamyoneti kumla kaplı, tozlu garaj yolundan çıkarıp sokağın sonundaki dur işaretine doğru ilerledim. Sol sinyali yakıp yolun boş olduğundan emin olmak için döndüğümde birden Mac'in parmak uçlarının ensemde gezindiğini hissettim.

Isı anında vücudumun güneyine doğru yayıldı. Bana ne zaman dokunsa aynı şey oluyordu.

"Aa, bunu yeni görüyorum," dedi şaşkınlıkla. Son yaptırdığım dövmeye dokundu. "Bu çapa hep burada mıydı?"

"Hayır. İki ay önce yaptırdım."

Elini çektiğinde bir kayıp duygusu hissettim. Bana kalsa bu kızın ellerini yedi yirmi dört üzerimde isterdim.

"Hoşuma gitti. Sade ve net olmuş." Bana gülümsedi. "Denizcilikle alakalı şeyleri seviyorsun, ha?"

Sırıttım. "Eh, yani. Sahil kentinde yaşıyorum. Gerçi açık olmak gerekirse dövmelerimin çoğunun denizle ilgili olması tama-

men tesadüf. Bu çapa da kötü bir ruh halindeyken verdiğim ani bir kararın sonucu." Ona yandan bir bakış attım. "Benim yerime eski sevgilini seçtiğin zaman yaptırdım."

"Hayatımın en aptalca hatasıydı."

"Kesinlikle öyle."

"Neyse ki hatamdan döndüm." Sırıtıp avcunu bacağıma koydu. "Peki, çapa neyi temsil ediyor? Bana olan öfkeni mi?"

"Göğsümdeki ağırlık hissini. Tanıdığım en havalı, en akıllı, en eğlenceli kız tarafından reddedilmiştim. Beni istememişti." Omuz silktim. "Hayatım boyunca hep aşağı çekiliyormuş gibi hissettim. Bu kasaba tarafından. Ebeveynlerimin hatırası tarafından. Babam ezikti. Annem de ezik." Bir kez daha omuz silktim. Bu seferkine kuru bir gülümseme eşlik etti. "Mecazi olmayan, basit dövmeler yaptırmak gibi kötü bir alışkanlığım var. Bu bedende hiç gizli mesaj bulamazsın."

Bununla onu güldürmüştüm. "Ben bu bedeni çok seviyorum," dedi uyluğumu sıkarak. "Ve sen bir ezik değilsin."

"Olmamaya çalışıyorum." Kucağında duran kitabı işaret ettim. "Yoksulluktan veya kötü yaşam koşullarından çıkıp başarılı olmuş kadınlarla erkeklerin biyografilerini ve anılarını okuyorum çünkü bana ilham veriyorlar. Mesela o kitaptaki adamlardan birinin annesi, bakamayacağı beş çocukla dul kaldığı için hepsini yetimhaneye göndermiş. Yapayalnız ve fakir olan bu adam, daha çok küçükken bir fabrikada çalışmaya başlamış. Otomobil parçası kalıpları, gözlük çerçeveleri yapmış. Yirmi üç yaşına geldiğindeyse kendi kalıp atölyesini kurmuş." Başımı Mac'e doğru eğdim. "Ve bu atölye Ray-Ban markasının doğduğu yer olmuş."

Mackenzie elini dizime kaydırıp sıktı, sonra vitesteki elimi tutup parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Bana ilham veriyorsun," dedi. "Bir gün senin adının da böyle bir kitapta geçeceğinden şüphem yok."

"Belki."

Plajda, Wyatt ve diğer arkadaşlarımız voleybol filelerinden birini çoktan kapmışlardı. Kızlar da sahanın yakınlarında kumun üstüne yerleşmişlerdi. Plaj şemsiyesinin altında Steph kitap okuyor, Heidi karınüstü yatmış güneşleniyor, Alana ise su şişesine sakladığı kokteyli yudumlarken her zamanki gibi sıkılmış görünüyordu.

Evan ve ben tam da erkekleri yumruk çakarak selamlamayı bitirmiştik ki Wyatt herkese takımlara ayrılmaları için bağırmaya başladı.

"Terk edilmek onu gerçek bir diktatöre dönüştürdü," diye mırıldandı Tate, arkadaşımızın bize bir eğitim çavuşu gibi emir vermesini izlerken.

Güldüm. "Hâlâ birleşmediler mi?"

"Yok. Sanırım bu sefer gerçekten bit..." Tate gözlerini kısarak konuşmayı kesti.

Kafamı çevirdiğimde Wyatt'ın, Alana'yı şezlongdan kaldırmak için çektiğini gördüm. Kız iç geçirip onun elini tuttu. Görünüşe göre Wyatt'ın takımında olacaktı. Ama... Neden Wyatt onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu?

"Ne oluyor orada?" diye sordum Tate'e.

"Hiçbir fikrim yok." Çenesi gerilmişti.

Pekâlâ.

Voleybol turnuvası başladı. Ve körfezde hepimiz hırslı olduğumuz için kısa süre içinde rekabet yoğunlaştı. Mac benim takımımdaydı ve muhteşem servis attığını görmek beni çok şaşırtmıştı. Onun sayesinde erken bir liderlik alıp ilk maçı kazandık. İkinci maçı Wyatt'ın takımı aldı. Uzatmalara başlamadan hemen önce Mac yerini Steph'e verip denize doğru yürümeye başladı.

"Birazdan dönerim," diye seslendi bana. "Azıcık serinlemek istiyorum."

Başımı sallayıp Wyatt ve Evan'ın takımını kuma gömme görevime geri döndüm. Steph'in hâlâ Mac'in yerinde olduğunu ancak bir saat sonra fark ettim.

"Kanka!" diye yakındı Tate, bir smacı kaçırdığımda.

Ama şu anda maça odaklanmam mümkün değildi; çünkü Mac'i bulmaya çalışıyordum. Bakışlarımı sahil boyunca gezdirdim ve sonunda yerini tespit ettim. Deniz kenarında biriyle konuşuyordu.

Kiminle konuştuğunu fark ettiğimde, başıma ve çıplak göğsüme vuran yakıcı güneş ışınlarına rağmen buz kestim.

Yanındaki Kincaid'di.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cooper

"Coop, servis sende," dedi Steph beklentiyle.

"Ben çıkıyorum," dedim takıma, ellerimi kaldırarak. Sonra filenin karşı tarafındaki kardeşime baktım.

"Evan," diye seslenmem, anında yanımda bitmesine yetti. Kafamla Mac'in durduğu yönü işaret ettiğimde gözleri karardı.

"Siktir," diye küfretti.

"Aynen."

Takımlarımızın itirazlarına rağmen sahadan ayrılıp acelemiz yokmuş gibi görünmeye çalışarak deniz kıyısına doğru ilerledik. Oyun falan umurumda değildi. Başımın belaya girmesi an meselesiydi.

"Ne yapacağız?" diye mırıldandı Evan.

"Emin değilim. Bana ayak uydur." Denize yaklaşırken Kincaid'i fark etmemiş gibi yapıp voleybol oynayan grupların arasına saklansam daha akıllıca olabilirdi diye düşündüm. Ama Mac'i o şerefsiz pislikle baş başa bırakamazdım.

"Bir sorun mu var?" Kolumu Mac'in omzuna attım ve tek başına dikilen Kincaid'e meydan okudum.

Beni tanıdığında yüzünden bir anlık şaşkınlık geçti. Olanları unutmuş olmasını ummak çok fazlaydı sanırım.

Kafasında hesap yaparken gözleri kısıldı.

"Bir dakika, bahsettiğin adam bu mu?" diye sordu Mackenzie'ye dönerek.

Usanmış görünen Mac bana yandan bir bakış attı. Evan'ın da yakınlarda olduğunu fark edince içini çekti. "Evet, bu. Ve şimdi onunla gidiyorum. Sana iyi günler, Pres."

"Bekle biraz," diye arkamızdan seslenirken sesi hiddetliydi. "Hiç şaşırmadım, biliyor musun? Bu eziği *tanıyorum*."

Mac'in hafifçe kasıldığını hissettim. Durup eski sevgilisine döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Kincaid kendini beğenmiş bir sırıtışla gözlerime baktı. "Hiçbir fikri yok, değil mi?"

Karar vermek için bir saniyem vardı ve Kincaid buradayken fazla şansım olmadığını biliyordum.

Bu yüzden, "Seni tanıyor muyum?" diye sordum.

Hiç kimse, her matematik sınavında ikiziyle yer değiştirip hocaları kandırmayı başaran birinden daha iyi aptalı oynayamazdı.

"Tabii tabii. İyi denemeydi birader." Mac'e döndü. "Dur tahmin edeyim, bu adamla kasabada tanıştın, değil mi? Kızlarla eğlenmeye gittiğin bir gece karşına çıkıverdi. Öyle mi?"

Mac'in dudakları büküldü. "Cooper, Pres hangi konudan bahsediyor?"

O endişeli yeşil gözler bana döndüğünde ağzım kupkuru oldu. Midemdeki asit boğazıma yükseldi.

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim.

Ona bu kadar kolay yalan söylemek ve kelimelerin dudaklarımdan bu kadar kolay dökülmesi beni korkuttu. Hiçbir yerim seğirmemişti bile.

"Mackenzie, bebeğim, beni dinle." Kincaid ona dokunmak için uzanınca elini kırmamak için kendimi güç bela tutarak aralarına girdim. Dudaklarını birbirine bastırıp elini indirdi. "Okul başlamadan önceki hafta sonu bu adam barda benimle kavgaya tutuştu, ben de onu işten attırdım. Seni yurda yerleştirdiğim gün gözüm morarmış haldeydi, hatırlıyor musun?"

"Bana basketbol oynarken olduğunu söylemiştin," dedi Mac, sesinden zehir akıtarak.

"Evet, tamam, yalan söyledim." Bunu isteksiz de olsa kabullendi ama Mac'in kollarını göğsünde kavuşturup göz teması kurmaktan kaçındığını fark edince ilgisini tekrar çekmek için hızla devam etti. "Ama şimdi yalan söylemiyorum."

"Farkı nasıl anlayacağım?" Ortada bir çekişme varsa kimse Mac'le boy ölçüşemezdi. Sırf haklı çıkmak için gökteki bulutların sayısı hakkında bile tüm gün tartışabilirdi.

"Açık değil mi?" Kincaid sabrını kaybedip ellerini hışımla havaya kaldırdı. "Benden intikam almak için seni sikiyor."

"Bu kadar yeter." Yüzünü kuma gömüp her şeyi burada sonlandıramasam da öylece durup hayatımı mahvetmesine izin verecek değildim. "Git artık dostum. Kızı rahat bırak."

"Mackenzie, hadi ama!" diye yalvardı züppe. "Bu adamın sıktığı palavralara cidden inanmıyorsun, değil mi? Genç olduğunu biliyorum ama bu kadar da aptal olamazsın."

Duyduğu küçümseme ifadesi Mac için bardağı taşıran son damla oldu ve yüzünde fırtınalar koptu.

"Hayatım boyunca yaptığım en büyük aptallık seninle o kadar uzun süre çıkmaktı," dedi sertçe. "Neyse ki bu kararla yaşamak zorunda değilim."

Mac, Evan'ın yanından hızla geçerek bizim gruba doğru ilerledi. İkizimle onun peşinden giderken, öğretmenlerimiz ta-

rafından müdürün odasına götürüldüğümüz zamanların canlı hatıraları gözümün önünde belirdi. Kardeşim bir sorun var mı diye sormasa da aklındaki soruyu hissettim. Ama kum yamacına ulaşıp Mac bana dönene kadar verecek bir cevabım yoktu.

"Öt bakalım."

"Ne hakkında?"

Ona ifadesizce bakarken bile acaba her şeyi itiraf etmem gereken an bu mu diye düşünmeden edemedim. Belki de ilk başta niyetimin pek de onurlu olmadığını ama onu tanıdıktan sonra her şeyin değiştiğini söylemeliydim.

Beni anlardı. Belki bunu komik bile bulurdu. Birlikte gülerdik ve partilerde anlatacağımız bir hikâyemiz olurdu.

Ya da benimle bir daha asla konuşmazdı. Bir gün işten döndüğümde evimi alevler içinde bulabilirdim. Çimlerde de "artık görüşmeyelim" yazan bir tabela olurdu.

"Benimle oyun oynama." Mac parmağını göğsüme bastırdı. "Preston ne saçmalıyordu? Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Bir kez daha etrafımız seyirci doluydu ve bir kez daha arkadaşlarımızın gözlerini üzerimde hissetmek cesaretimi kaybetmeme neden oldu. Gerçeği baş başayken söylersem onu kaybetme ihtimalim vardı. Ama bir düzine insanın önünde söylersem kaybetmem garantiydi. Herkesin önünde rezil olursa beni asla affetmezdi.

"Onu sadece kasabada duyduklarımdan ve senin anlattıklarından tanıyorum. Sokakta görsem tanımazdım." Bu defa yalanlar dilimi yakmıştı.

Mac ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. Bana bakarken nefes bile almıyordu.

Göğsüm panikle doldu ama yüzümü ifadesiz tutmayı başardım. Hikâyemi değiştirmedim. Herhangi bir gaf yaparsan yaka-

lanmanın daha kolay olacağını yıllar önce öğrenmiştim. Başarılı yalanın sırrı, söylediğine kendin de inanmak ve sonuna dek inkâr etmekti.

"Kavga falan diyordu." Mac beni tuzağa düşürmüş gibi kafasını yana eğdi.

"Mac, sarhoş olup saçma sapan hareket eden insanları toplasan sayısız futbol stadyumunu doldurursun. Eski sevgilin bunlardan biriyse bile hatırlamam mümkün değil maalesef."

Hiddeti açıkça belli olan Mac, ikizime döndü. "Cooper gerçekten de kovuldu mu?"

Bir an için ikisinin arasındaki platonik romantizmin benim sonum olmasından korktum.

"Steph'in çalıştığı bara yaz dönemi için girmişti sadece." Evan omuz silkerken beni bile ikna edecek kadar kayıtsızdı. Demek hâlâ aynı taraftaydık. "Geçici bir işti."

Mac'in bakışları Evan'dan ayrıldı ve şezlonguna yerleşip kitabını eline almış olan Steph'e döndü. "Steph? Doğru mu bu?"

Steph kalın, siyah güneş gözlüğünün ardındaki gözlerini kitabından ayırmadan başını salladı. "Yazlık işti, evet."

İçim kısa süreliğine rahatlasa da Heidi'nin bize yaklaştığını fark ettiğimde tekrar gerildim. Yüzünde kararsızlık vardı.

Siktir.

Bu fesat bakışı biliyordum. Heidi, sırf çığlıkları duymak için yangın çıkaracak bir kızdı. Buna son zamanlarda bana kızgın olması ve Mac'ten hoşlanmaması da eklenince durum daha da kötüleşiyordu. Anlık olarak gözlerimiz buluştuğunda ona sessizce yalvardım.

"Off, açlıktan ölüyorum," dedi canı sıkılmış gibi inleyerek. "Artık gidebilir miyiz?"

Kıl payı kurtulmuştum.

Ondan sonraki her günü nefesimi tutup bir sonraki kötü şeyin olmasını bekleyerek geçirmeye başladım. Her an arkamı kolluyor, Kincaid'in gizlice dibimizde bitmesinden korkuyordum. Mac meseleyi unutmuş gibiydi, Evan'la ben de asla açmıyorduk. Ama paçayı zor sıyırmıştım. Çok zor. Mac'le ilişkimin ne kadar kırılgan olduğunu ve onu nasıl kolayca kaybedebileceğimi görmüştüm. Bunu fark etmek bana düşündüğümden daha da ağır gelmişti. Mac günden güne daha da içime işliyordu.

Kincaid'le karşılaşmamızın gecesinde, Mac uyuduktan sonra kendimi atölyemde, bir sigara yakıp dumanı içime aç gibi çekerken bulmuştum. İçimdeki suçluluk duygusunu, stresi ve korkuyu nikotinin azaltmasını umuyordum. Normalde sadece alkol tüketirken sigara içerdim ama çok fazla da aramazdım. Fakat Mac'e yalan söylemek beni yıkmıştı.

Evan sabaha karşı birde yanıma geldiğinde tezgâhımdaki küllük neredeyse yarım paket sigaranın izmaritiyle doluydu.

"Ona gerçeği söylemem lazım," demiştim çaresizce.

Kardeşim olduğu yerde kalakalmıştı. "Kafayı mı yedin? Bununla nereye varacaksın ki? Planı iptal ettik işte. Ondan gerçekten hoşlandığın için Mac'le berabersin."

Sonunda beni sessiz kalmaya ikna eden Evan olmuştu ama kimi kandırıyordum ki? İkna edilmeye yer arıyordum zaten. Mackenzie'yi kaybetme düşüncesiyle kalbim parçalanacakmış gibi oluyordu. Onu kaybedemezdim. Ayrıca kardeşim yanılıyordu. Mac'ten hoşlanmıyordum.

Ona âşıktım.

Bu yüzden vicdan azabını zihnimin en karanlık köşesine ittim ve Mac'in ihtiyaç duyduğu, hak ettiği adam olmak için çabalamaya başladım. Ve sonra, bir sabah yatakta uzanırken belki bir aydır ilk defa derin bir nefes aldım. Mac dönüp bacağını üzerime attığında henüz tam uyanmamıştı. O göğsüme sokulduğu sırada, hayatımda hiç tatmadığım yoğun bir sükûnet duygusu hissettim.

"Günaydın," diye fısıldadı. "Saat kaç?"

"Bilmem. On olabilir."

"On mu?" Birden doğruldu. "Kahretsin. Amcan birazdan burada olur. Etrafı temizlemeliyiz."

Levi'ın temizliği umursayacağını düşünmesi çok tatlıydı.

Beni yatakta yalnız bırakıp duşa gitti ve on dakika sonra saçları ıslak, yanakları kızarmış halde geri döndü.

"Uf, mavi elbisemi bulamıyorum," diye homurdandı, artık yarısı onun eşyalarıyla dolu olan dolabın önünde.

Bizimle kalmaya başlamasının üzerinden haftalar geçmişti ama henüz kimse başka yere taşınması konusunu açmamıştı. Ben bu konuyu görmezden gelmekten memnundum. Evet, evde yeni bir insanın yaşaması bazı değişiklikler getirmişti ve hâlâ birbirimizin alışkanlıklarına saygı duymayı öğreniyorduk. Ama Mac'in varlığıyla burası yalnızca ev olmaktan çıkmış, tekrar sıcak bir yuva olmuştu. Kötü anılarla dolu yılların ardından, boş odalarla dolu binaya can gelmişti.

Mac buraya kolayca uymuştu.

"O zaman başka bir şey giy. Ya da giyme ve yatağa gel."

"O benim *beni ciddiye alın* elbisem," diye bağırdı, dolapta küçük bir dağ gibi görünen askıların arasında bir yerlerden.

Levi ile görüşme konusunda gergin olması için bir neden yoktu. Amcam ürkütücü görünebilirdi ama dünyadaki en arkadaş canlısı adamdı. Ve evet, işle özel hayatı karıştırmamak mantıklı olabilirdi ama ikisinin otel projelerinde birlikte çalışma ihtimalinin hoşuma gittiğini inkâr edemezdim.

"Bu nasıl sence?" Gözleriyle uyumlu yeşil bir bluz ve zaten zor durumda olan aletimi daha da sıkıntıya sokan, kıçını saran lacivert bir pantolonla karşıma çıktı.

"Harika görünüyorsun."

Cevap olarak gülümsemesi, başını yana eğmesi ve parlayan gözleriyle bana özel o bakışları atması yüreğime saplanan oklar gibiydi.

Bu hatun yüzünden aklımı kaybetmiştim.

"Ne?" dedi karyolanın ayakucunda durup saçlarını kafasının tepesinde topuz yaparken.

"Hiç." Tek yapabildiğim ona gülümsemek ve bir şeyleri berbat etmemeyi ummaktı. "Sanırım mutluyum."

Yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ben de."

"Gerçekten mi? Ailenin seni neredeyse evlatlıktan reddetmesine rağmen mi?"

Omuz silkerek banyoya girdiğinde kalkıp giyindim ve makyajını yaparken aynadan onu izledim.

"Onlarla küs olmayı sevdiğimi söyleyemem," diye itiraf etti. "Ama inatçılık eden onlar. Kendi hayatımı yaşamayı seçmek, aforoz edilmemi gerektirmemeliydi."

Anne babasıyla anlaşmazlığı uzarsa okulu bırakma, oteli satın alma ve benimle birlikte olma kararlarından pişmanlık duymaya başlayacağından endişeleniyordum. Fakat şimdiye dek herhangi bir pişmanlık belirtisi göstermemişti.

"Eninde sonunda üstesinden gelmek zorunda kalacaklar," dedi bana bakmak için dönerek. "Bu konuda stres yapmıyorum. Onlara bu tatmini yaşatmayacağım."

Yüzünde dürüst olmadığına dair bir işaret arasam da bulamadım. *Gerçekten* mutlu görünüyordu. Kendimi paranoyaya kaptırmamaya çalıştım. Felaket beklentisi her zaman hayatıma dahil olmuştu. Her şey çok güzel görünmeye başladığında birden bir facia yaşanırdı çünkü.

Ama bu sefer Mac'in bu laneti kırmış olmasını umuyordum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mackenzie

Carolina eyaletleri, hafta sonu boyunca yirmi derece ve civarında seyreden havasıyla sonbaharda mahsur kalmış gibiydi. Jackson Hole ya da Aspen gibi kış yaşayacağa benzemiyorduk ama yine de Cooper ve Evan'la Noel ağacı alışverişine çıkmak güzel bir maceraydı. Daha şimdiden üç ağaç çiftliğinden kovulmuştuk; çünkü insan içinde doğru düzgün durmayı bilmeyen serseriler gibi davranıyorduk. Birbirimize en büyük ağacı kimin kaldırabileceğine dair meydan okuyacağız ya da bir marketin otoparkının orta yerinde mızrak dövüşü düzenleyeceğiz derken eyalet sınırları içinde ağaç alacak yerimiz kalmayacak gibiydi.

"Buna ne dersiniz?" diye seslendi Evan, yapay ormanın içinde bir yerlerden.

Doğrusunu söylemek gerekirse çiftliklerin birinden Cooper yüzünden atılmıştık çünkü ikimizi Douglas köknarlarının arkasında öpüşürken yakalamışlardı. Şimdi de ben kardeşinin sesine doğru ilerlemeye çalışırken dersini almadığını kanıtlar gibi gizlice arkamdan yaklaşıp kıçıma bir şaplak attı.

"Sekizinci sınıftaki kız arkadaşına benziyor," dedi Evan'ı bulup gösterdiği ağaca baktığımızda. Ağacın üst ve alt kısmı dolgun, orta kısmı çıplaktı.

Evan sırıttı. "Kıskanç."

"Şu güzelmiş," dedim başka bir ağacı işaret ederek. Dolu ve kabarıktı; süsleri asmak için gövdeye düzenli dağılmış yeteri kadar dalı vardı. Sağını solunu incelediğimde herhangi bir delik ya da kahverengi leke de görmedim.

Cooper ağacın boyutlarını ölçtü. "Kapıdan geçirebilir miyiz?"

Evan, "Arka kapıdan olabilir," diye yanıtladı. "Ama bayağı uzun. Tavanda bir delik açmamız gerekebilir."

Sırıttım. "Buna değer."

Ben her zaman büyük ağaçları sevmiştim ama kendi istediğimi seçmeme hiç izin verilmemişti. Ailemin bunun için çalışanları vardı. Her aralık ayında bir kamyonet ortaya çıkar ve koca bir alışveriş merkezini süsleyecek kadar çok malzemeyi eve doldurdu. Çelekler, ışıklar, mumlar ve diğer her şeyin dışında oturma odasına yerleştirilecek devasa, mükemmel bir ağaç ve evdeki diğer yaşam alanları için daha küçük ağaçlar olurdu. Sonra bir iç mimar ve küçük bir ordu oluşturacak yardımcıları evi dekore ederdi. Ağaçları süslemek için asla ailecek bir araya gelmez –diğer ailelerin yaptığı gibi– hatıra barındıran her süs eşyası için mükemmel dalı aramazdık. Sahip olduğumuz tek şey annemin o yıl seçtiği tema için kiralanan bir sürü pahalı saçmalık olurdu. Nüfuzlu kişiler ve kampanya bağışçılarını eğlendirecek partilerle dolu yaşamları için yeni bir set böylece hazırlanırdı. Steril bir bayram geçirirdik.

Buna rağmen, ailemi bayramda göremeyecek olmak hüzünlenmeme neden oluyordu. Hâlâ konuşmuyorduk ama babam kuryeyle bir yığın Noel kartı göndermiş ve annemle kendinin isimlerinin altına ismimi yazıp imzalamamı emretmişti. Bu kartlar, seçim bölgesindeki hastanelere ve hayır kurumlarına gönderilecek, Cabot ailesinin insanlığa ne kadar değer verdiğini gösterecekti.

O akşam yemekten sonra Cooper, Evan ve ben çatı katına çıkıp yılların tozu altına gömülmüş süsleme malzemeleriyle ışıkları bulduk.

"Noel için evi ne zamandır süslemiyoruz?" diye sordu Cooper kardeşine, kutuları oturma odasına taşırken. "Üç yıl oldu mu? Yoksa dört mü?"

"Ciddi misin?" Elimdeki kutuyu parke zemine koyup ağacın karşısına oturdum.

Evan'ın açtığı kutudan karmakarışık hale gelmiş ışıklar çıktı. "O kadar olmuştur sanırım, evet. En azından liseden beri süslemiyoruz."

"Bu çok üzücü." Plastik bir Noel bile hiç kutlama olmamasından iyiydi.

"Biz ailecek bayramları pek abartmayız." Cooper omuz silkti. "Bazen Levi'ın evinde bir şeyler yaparız. Genellikle Şükran Günü'nde bir araya geliriz çünkü her yıl Noel'de Tim'in Maine'deki ailesini ziyarete giderler."

"Tim kim?" diye sordum.

"Levi'ın kocası," dedi Evan.

Cooper, "Partneri," diye düzeltti. "Nikâh kıydıklarını sanmıyorum."

"Levi eşcinsel mi? Nasıl oluyor da bunu ilk kez duyuyorum?"

İkizler aynı anda omuz silkince zamanında öğretmenlerinin neden onları ayırt etmekte zorlandığını anladım. "Kendisi pek bahsetmez," dedi Cooper. "Yirmi senedir falan beraberler ama ilişkilerini insanların gözüne sokmuyorlar. İkisi de gizlilikten hoşlanıyor."

"Kasabadaki çoğu kişi biliyor ama..." diye ekledi Evan. "Ya da şüpheleniyorlar. Geri kalanlar da sadece ev arkadaşı olduklarını sanıyor."

"Bir akşam yemeği düzenleyip onları davet etmeliydik." Kaçan fırsata üzülmüştüm şimdi. Avalon Körfezi'nde yaşayacak ve ikizlerle kalacaksam insanlarla daha derin bağlar kurmam hoş olurdu.

Ne garipti. Ayrı dünyalarda büyümüş olsak da Cooper ile ben çok da farklı değildik. Birçok yönden paralel deneyimler yaşamıştık. Onu anlamaya başladıkça ortak dilimizin, ihmal edilmemizden etkilendiğini fark ediyordum.

"Yuh, bu süs malzemelerinin bazıları dedemle babaannemden kalmış," Evan bir kutuyu ağaca doğru çekti ve ikizler, içlerinde fotoğraflar olan el yapımı süslemeleri çıkardılar. Tarihlerine bakılırsa 1953 ve 1961 yıllarından kalmışlardı. Bazıları da ülke çapındaki gezilerden alınmıştı. Evan bir zamanlar bir sete aitmiş gibi görünen küçük bir beşik çıkardı. "Bu sikik şey de ne?"

Bize, gözlerinin yerinde iki siyah noktacık, ağzının yerinde pembe bir çizgi olan ve daha çok fırınlanmış patatesi andıran kundaklı bebek İsa'yı gösterdi.

İrkildim. "Bu çok rahatsız edici."

"Bunların burada olduğunu bile bilmiyordum." Cooper, tahminime göre babasının gençliğinden kalma bir fotoğrafa hayranlıkla bakıyordu. Sonra onu kutunun en dibine geri koydu.

Bir kez daha boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Keşke bizim evde de eski fotoğraf ve süslemelerle dolu kutular olsaydı; annemle babam arkalarındaki hatıraları bana anlatsaydı..."

Cooper büyük kutulardan birini hole götürmek için kalktı. "Bilemiyorum... Böyle ağır şeyleri kaldıracak bir sürü hizmetçiye sahip olmak o kadar da kötü değildir."

"Noel'e bir ton hediyeyle uyanmak da cabası," dedi Evan.

"Tabii," dedim, hâlâ iyi durumda olan ve duygusal açıdan en az hasar verebilecek süslemeleri incelerken. "*Kulağa* harika geli-

yor, evet. Noel Baba'nın atölyesinde uyanmak gibi oluyor. Tabii hediyelerinizdeki kartların anne babanızın el yazısıyla yazılmadığını ve bu hediyeleri elfler yerine, duygusal şeylerle aralarına olabildiğince mesafe koymak isteyen ebeveynlerinin para ödediği insanların getirdiğini anlayacak yaşa gelene dek."

"Eminim müthiş hediyelerdir," dedi Evan göz kırparak. *Doğum günlerinde kaç midilli alıyordun*, şakalarını geride bırakmıştık ama hâlâ laf sokmaktan geri durmuyordu.

Hüzünle omuz silktim. "Ailemle birlikte bir kez olsun vakit geçirebileceğim ve bir iş girişimi yerine gerçek bir aile olabileceğimiz anlamına gelse tüm o hediyeleri geri verirdim. Babam her zaman çalışıyordu ve annem de hayır etkinliklerinden başka bir şey düşünmüyordu. Yani tamam, köpek yavrularını kazana falan koyup kaynatmıyordu. Çocuk hastanesi için para toplamaktan çok daha kötü şeyler yapan anneler var. Ama ben de çocuktum. Bayramda mutlu olmak benim de hakkım değil miydi?"

"Ah, buraya gel seni küçük pislik." Evan kolunu boynuma dolayıp başımın üstünü öptü. "Sana takılıyorum sadece. Ebeveynlerin hepsi bok gibidir. Zengin olanlar bile. Hepimiz öyle ya da böyle hasar almışız işte."

Gözlerimin yanmaya başlamasına şaşırarak, "Demek istediğim, sizinle bunu yapmak benim için çok şey ifade ediyor," dedim. Fakat ikizlerin önünde ağlarsam bunu sonsuza dek unutturmazlardı. "Bu, yaşadığım ilk gerçek Noel."

Cooper beni kucağına çekip kollarını belime doladı. "Biz de burada olduğun için mutluyuz."

Evan bir süreliğine ortadan kaybolup elinde küçük bir kutuyla geri döndü. "Pekâlâ. Bunu daha sonra çorabına koyacaktım ama şimdi alsan daha iyi olur sanırım."

Kutuya bakakaldım. Evan paketlemesini yaparken berbat iş çıkarmıştı; köşeleri dengesizdi ve avcum kadar şey için bir ton bant kullanmıştı.

"Merak etme," dedi. "Çalıntı değil."

Gülümseyip huysuz bir kreş çocuğunun zarafetiyle paketi yırtarak açtım ve içinde, pembe elbiseli plastik bir kız figürü buldum. Saçları kalıcı kalemle siyaha boyanmıştı ve kafasında sarı kâğıttan yapılmış bir taç vardı.

"Prenses biblosu bulmak için altı farklı mağaza dolaştım yemin ederim," dedi sırıtarak. "Bulamayınca da kendim yaptım."

Gözlerim yaşardı. Boğazıma bir yumru daha oturdu.

"Sana bir şey almak istedim. Kutlamak için."

Ellerim titremeye başladı.

"Yani komik olsun diye. Hakaret falan değil, cidden."

İki büklüm olup isterik kahkahalara boğuldum. O kadar çok gülüyordum ki kaburgalarım ağrımaya başlamıştı. Cooper beni tutamayınca yere devrildim.

Evan, "Gülüyor mu ağlıyor mu?" diye sordu ikizine.

Bu, birinin benim için yaptığı en tatlı şeydi. Evan'ın mükemmel hediye için bu kadar çaba sarf etmesi de anlamına anlam katıyordu. Kardeşi ona yetişmek istiyorsa daha üst seviye bir şey yapmalıydı.

Kendimi topladıktan sonra ayağa kalktım ve kıçını tekmelemediğim için rahatlamış görünen Evan'a sarıldım. Hediyenin geri tepme ihtimali vardı ama onunla birbirimizi iyi anlayacak noktaya gelmiştik sanırım.

"İkinizin işi bittiyse şu lanet ağacı tamamlayabilir miyiz?" Cooper kendini dışlanmış hissediyor olmalıydı ki arkamızda suratını asmıştı.

"Bu tavrını sürdürürsen gece hediyeni alamayacaksın," diye uyardım onu.

"Şşş, lütfen." Evan parmağını ağzına götürerek bizi susturdu. "Bebek Patates İsa duyabilir."

Birkaç gün sonra –hayatımda geçirdiğim en sade ama en iyi bayramın ardından– Cooper'la atölyesine gidip toz almasına, ürünleri cilalamasına ve bazı mobilyaları sarmasına yardım ettim. Benim otel restorasyonu için çalışmamı izlemek, ona kendi işiyle ilgili harekete geçmesi gerektiğini hatırlatmış olmalıydı ki sokakları arşınlayıp pazar araştırması yapmaya başlamıştı ve bu hafta, butik mağazalarında birkaç ürününü satmak isteyen kişilerden telefon almıştı. Bu sabah internet siteleri için yeni fotoğraflar göndermiştik ve şimdi de eşyaları nakliyat için hazırlıyorduk.

"Benim setimi satmıyorsun, değil mi?" diye sordum endişeyle.

"Parasını ödemediğin set mi?" Göz kırpıp buradaki her şeye yapışan talaşla kaplı halde yanıma geldi.

"İşler biraz karıştı. Ama haklısın, sana bir çek borçluyum."

"Unut gitsin. Senden para alamam." Sevimli bir şekilde omuz silkti. "Parasını versen de vermesen de onlar hep senindi zaten. Beğendiğin bir şeyi başkasına satmam doğru olmazdı."

Kalbim göğsümde parende attı. "Birincisi, bu bana söylediğin en tatlı şeylerden biriydi. İkincisi, tabii ki benden para alabilirsin. Para böyle bir şeydir, her yerde işe yarar."

"Gerçek bir klon gibi konuştun."

Ona cila bezimle bir şaplak attım.

"Ellerine hâkim ol, Cabot."

"Sana eli göstereceğim, Hartley."

"Bak sen." Sırıtarak beni kendine çekti ve sahiplenici bir öpücükle dudaklarıma yapıştı.

Dili tam benimkinin üzerinde kayarken açık garaj kapısından tanıdık olmayan bir kadın cıvıltısı duyuldu.

"Tak tak!"

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Cooper

Arkamdan gelen sesle donakaldım. Kanım buz kesti. Gönülsüzce arkamı dönerken sesin gerçekçi bir halüsinasyon olmasını umdum.

Ne yazık ki o kadar şanslı değildim.

Shelley Hartley garajın girişinden bana el sallıyordu.

Lanet olsun.

Kasabaya uğramayalı ne kadar olmuştu hiç bilmiyordum. Aylar geçtiği kesindi. Belki bir yıl bile olmuş olabilirdi. Yüzü zihnimde sürekli değişip duruyordu ama sanırım hâlâ aynı görünüyordu. Kötü boyanmış sarı saçlar. Aşırı makyaj. Jimmy Buffet konserine gidip asla çıkamamış, yarı yaşındaki bir kadının giyim tarzı. Ama sinirlerimi asıl ayağa kaldıran, utanıp sıkılmadan atölyeme girerken takındığı o gülümseme oldu. Böyle gülmeye hakkı yoktu.

Beynimde bir kaos baş gösterdi. Pimi çekilmiş bir bomba kucağıma atılmış da yüzümde patlamaması için ne yapacağımı bilemiyormuş gibi hissediyordum.

"Merhaba bebeğim," dedi kollarını bana sararak. Tonik, sigara ve leylak esanslı parfüm karışımından oluşan iğrenç kokusu midemi bulandırdı. Beni çocukluğumun korkunç günlerine döndüren birkaç kokudan biriydi bu. "Anneciğin seni çok özledi."

Tabii, kesin özlemişti.

Mac'i ve büyük-büyükannesine ait elmas bilekliğini görmesi altı saniyesini falan aldı. Beni itip geçerek tokalaşmak istermiş gibi kızın bileğini yakaladı.

"Bu güzel kız da kimmiş?" diye sordu bana, yüzü ışıldarken.

"Mackenzie. Kız arkadaşım," dedim düz sesle. Mac kafa karışıklığıyla bana baktı. "Mac, bu Shelley. Annem."

"Ah." Mac gözlerini kırpıştırarak hızlıca toparlandı. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Hadi gelin de eşyaları taşımama yardımcı olun bakalım," dedi Shelley, Mac'in elini bırakmadan. "Akşam yemeği için malzeme aldım. Umarım herkes açtır."

Garaj yolunda araç yoktu ama ön veranda basamaklarında birkaç kâğıt torba duruyordu. Buraya nasıl geldiğini ya da onu kasabaya hangi rüzgârın attığını bilemiyordum. Muhtemelen cüzdanını boşalttığı bir başka ezik tarafından kovulmuştu. Ya da adamcağız soyulduğunun bile farkına varmadan Shelley tarafından terk edilmişti. Ama bir şeyden emindim: Buraya gelişi iyi sonlanmayacaktı. Shelley yürüyen felaketti ve nereye gitse arkasında yıkım bırakırdı. Yaptıklarının çoğu da sonunda oğullarının başında patlardı. Onun asla göründüğü gibi olmadığını çok uzun zaman önce öğrenmiştim. Nefes alıyorsa yalan söylüyor demekti. Eğer size gülüyorsa cüzdanınızı kaptırmamak için tetikte olmanız gerekirdi.

"Evan, bebeğim, anneciğin eve döndü," diye seslendi içeri girdiğimizde.

Kardeşim mutfaktan çıktı ve Shelley'nin sesinin hayal ürünü olmadığını fark ettiğinde rengi attı. Onun her an buharlaşmasını bekliyormuşçasına tamamen hareketsiz duruyordu. Gözlerinde kararsızlık vardı; *yaklaşmam güvenli mi yoksa ısırılır mıyım*, diye düşünüyormuş gibiydi.

Hayatımızın hikâyesi buydu işte.

"Gel buraya," diye çağırdı Shelley onu, kollarını açarak. "Sarıl bana."

İkizim bana, yapamayacağım bir açıklamayı bekliyormuş gibi bakış attıktan sonra temkinli şekilde ona yaklaşıp sarıldı. Benim aksime istekli görünüyordu.

Hoşnutsuzluk içimi yaktı. Söz konusu bu kadın olunca Evan'ın affetmekten nasıl asla bıkmadığını anlamıyordum. Gerçeği görmeyi asla istemiyordu. Annemiz ne zaman kapıdan içeri girse burada kalacağını ve yılların hayal kırıklığıyla acısına rağmen bu sefer bir aile olacağımızı sanıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Akşam yemeği yapacağım." Shelley, elindeki iki market torbasını ona uzattı. "Lazanya. En sevdiğin."

Fazlasıyla yüce gönüllü olan Mac de hemen yardım teklif etti. Ona zahmet etmemesini, kimseyi etkilemek zorunda olmadığını söylemek istedim. Bunun yerine dilimi ısırdım ve dibinden ayrılmadım çünkü onu, bu kadınla yalnız bırakmamın imkânı yoktu. Shelley karaborsadaki bir perukçuya satmak için Mac'in kafasını bile tıraş edebilecek kapasitedeydi.

Daha sonra, Shelley ile Evan mutfaktayken masayı kuralım diyerek Mac'i bir kenara çektim.

"Bana bir iyilik yap," dedim. "Sana bir şey sorarsa ailenden bahsetme."

Mac'in kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Neden ki?"

"Lütfen." Sesim kısık, telaşlıydı. "Paradan veya babanın işinden, ailenin ya da senin varlıklı olduğunu belli edecek herhangi bir şeyden söz etme."

"Annenin rahatsız olmasına neden olacak bir şey yapmam; eğer demek istediğin buysa."

Mac'in servetiyle böbürlenecek biri olmadığını biliyordum. Zaten demek istediğim de o değildi.

"Mesele o değil bebeğim. Ne diyeceğin önemli değil, yalan söyle yeter. Bana bu konuda güven." Sonra bilekliğini hatırladım ve uzanıp bileğinden çıkararak kot pantolonunun cebine koydum.

"Ne yapıyorsun?" Telaş yapmış gibiydi.

"Lütfen. O gidene kadar takma bunu."

Shelley'nin ne kadar veya nerede kalmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Odası aynen bıraktığı gibi duruyordu, oraya hiç girmiyorduk. Bununla beraber, eğer geçmiş tecrübelere bakarsam gece yarısından önce yeni bir erkek avlamaya çıkacağını söyleyebilirdim.

Akşam yemeği sırasında hepimiz acı verici derecede edepli uslu oturduk. Zavallı Evan, Shelley'nin eve gelmesinden mutlu bile görünüyor, ona neler yaptığını soruyordu. Anlattıklarına bakılırsa kumarhanede tanıştığı bir adamla bir süredir Atlanta'da yaşıyordu.

"Bir kumar makinesi için kavga ettik," diye kıkırdadı coşkuyla. "Sonra da âşık oluverdik!"

Hı hı, tabii. Sonsuza dek mutlu yaşama masalı... Burada olduğuna göre çoktan ayrılmış olmalıydılar.

Aşk hikâyesini, "Burada ne kadar kalacaksın?" diye sorarak böldüm. Sert sesimi duyunca Mac masanın altından elime uzandı ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Shelley, ona bu soruyu sormaya cesaret ettiğim için gücenmiş görünüyordu. Evan bana karanlık bir bakış fırlattı. "Dostum, rahat olsana ya. Kadın daha yeni geldi."

Evet, ben de ne zaman gideceğini öğrenmek istiyorum, diye bağırmak istedim. Çenemi kapalı tutmak için insanüstü bir çaba göstermem gerekti.

"Eee, Mackenzie," dedi Shelley, gergin ve uzun bir sessizlikten sonra. "Oğlumla çıkmaya nasıl başladın? Nasıl tanıştınız? Bana her şeyi anlat."

Sonraki on beş dakika boyunca Mac düzinelerce meraklı sorudan kaçıp düzinelercesine de yalanla cevap verdi.

Evan bana arada bir *ne oluyor* der gibi bakışlar atsa da lanet olasıca çenesini kapalı tutmayı başardı. Shelley söz konusu olunca tam bir enayi gibi davranıyordu ama neyse ki aptal değildi. Bense mümkün olduğunca az konuşuyordum. Çünkü her an ağız filtremin arızalanacağından ve bunu kaçınılmaz olarak takip edecek olan tiradımı durduramayacağımdan korkuyorum. Çok az insan beni Shelley Hartley kadar sinirlendirirdi.

Akşam yemeğinin ardından beni tek başıma yakalayıp köşeye sıkıştırdığında mutfakta bulaşıkları duruluyordum.

"Masada çok sessizdin," dedi bulaşık makinesine koymak için benden bir tabak alırken.

"Yorgunum," diye mırıldandım.

"Ah benim tatlı oğlum. Çok çalışıyorsun. Daha fazla dinlenmelisin."

Konuşmadım, sadece homurdandım. Ona uymayan annelik rolünü oynamaya çalıştığı her seferinde tenime dikenler batıyor gibi hissediyordum.

"Mackenzie de pek hoş kızmış." Bu ifadede pek çok ima vardı ve hiçbiri iyi değildi.

Bulaşıklara devam ederken onu duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım. "Aynen, iyi kızdır," dedim kafamı kaldırmadan.

"Bilekliği gözümden kaçmadı. Ve oturma odasındaki o çanta."

Omuzlarım gerildi.

"Bayağı pahalı şeyler. Aferin sana bebeğim."

Bana bilmiş bir gülümseme attığında yanağımın içini ısırarak kanattım. Kendime para kapısı bulduğumu düşündüğü barizdi. O, bu türden dolapları öyle uzun zamandır çeviriyordu ki başka türlü yaşamayı bile unutmuş olmalıydı.

"Bu arada, anlatmam gereken şeyler var bebeğim..."

İşte geliyordu. Hiç şaşırmamıştım. Gelişlerinin ardında hep bir talep olurdu zaten.

"Buraya neredeyse tek parça halinde gelemeyecektim, biliyor musun?" diye devam etti, içimde köpüren öfkeden habersizce. "Benim külüstür, otoyolun ortasında duman tükürmeye başladı. Bir kamyon durağına çektirmem gerekti. Görünüşe göre motordaki küçük bir kutu patlamış." Aptalca güldü. "Adamla pazarlık ettim ama yine de tamir masrafının hepsini karşılayamayacağım maalesef."

"Ne oldu?" Evan tam da Shelley'nin attığı yalanların sonuna denk gelmişti. Mükemmel. "Aracın mı bozuldu?"

"O külüstür hep bir sorun çıkarıyor zaten, bilmez misin?" Evan'ın kahraman olma şansına asla karşı koyamayacağını bildiği için çaresiz kadını oynuyordu şimdi. "Aslında bir işim vardı ama bayramdan önce kovuldum. Yeni iş bulmak da kolay olmuyor. Şimdi biriktirdiğim tüm para da tamirciye gidecek."

"Bizde de hiç yok," dedim, Evan'a bir bakış atarak. "Elimizdeki her şeyi evi yenilemeye yatırdık."

"Ev harika görünüyor cidden." Shelley gözlerime bakmıyordu. Karşısında Evan gibi kolay hedef varken niye bana bakacaktı ki? "Arabamı geri almak için iki binliğe ihtiyacım var. Sonra buralarda yeni bir iş bakınır, borcumu geri öderim."

"Kalacak mısın?" diye sordu Evan.

Zavallı budala. Sesindeki umut acınasıydı. Ensesine bir şaplak atıp kendine gelmesini sağlamak istiyordum.

Shelley çabucak yanına gidip kolunu beline doladı ve kafasını çenesinin altına sokuşturdu. "Siz izin verirseniz evet. Oğullarımı çok özledim."

Evan da hemen cebine uzanıp birkaç yirmilik çıkardı. Son maaşından geriye kalanın hepsi buydu muhtemelen. "Burada yüz elli var." Omuz silkti. "Gerisini de yarın ATM'den çekerim." Yani birikim hesabından çekecekti.

"Sağ ol bebeğim benim." Shelley onun yanağına bir öpücük kondurup hızla kolunun altından kurtuldu. "Kim *milkshake* ister? Eskiden birlikte rıhtıma gidip içerdik, değil mi? Ben bir koşu gidip sigara alayım. Dönerken de hepimiz için *milkshake* getireyim."

Gündoğumundan önce dönerse çok şaşıracaktım.

O gece yatağa yattığımda gözüme uyku girmedi. Shelley yüzünden hâlâ aşırı gergin ve kaygılıydım. Alacağını söylediği *milkshakelerle* dönmesi için boşuna beklememiştim. O gider gitmez Mac'le odama saklanmıştık. Daha doğrusu ben saklanmıştım, o da bana eşlik etmek için sonradan gelmişti. Şimdi de yatakta dönüp komodindeki gece lambasını açtı.

"Düşündüğünü hissedebiliyorum," diye mırıldandı, tavandaki pervaneye baktığımı gördüğünde.

"Evet. Bu akşam senden rica ettiklerim için üzgünüm. Annem sana, bilekliğine ve çantana tek bir bakış atıp varlıklı olduğunu anladı." Sesimde güceniklik vardı. "Shelley tanıştığı herkesi bir şekilde kullanmaya meyillidir. Ailenin zengin olduğunu öğrenmesini istemedim çünkü bundan kendine bir çıkar sağlamaya çalışacağından emindim."

"Anladım. Ama bunun bizimle bir ilgisi yok." Mac avcunu göğsümde gezdirip kafasını koluma yasladı. "Ben de senin, beni aileme bakarak yargılamanı istemezdim."

"Seninle zengin olduğun için çıktığımı düşünüyor."

"Öyle mi? Eh, yanılıyor o zaman. Ben bunun doğru olmadığını biliyorum. Ayırttığım mobilya setinin parasını ödemeyi unutup duruyorum ama sen hatırlatmıyorsun bile."

"Faizini faturana yansıtırım." Kafasının tepesini öpüp onu kendime çektim. Kollarımın arasında olması gerginliğimi biraz alıyordu. "Cidden, ben seni asla o şekilde kullanmam. O kadın gibi değilim."

"Cooper." Sesi nazikti. Güvence vericiydi. "Beni ikna etmek zorunda değilsin."

Onu ikna etmek zorunda olmasam da kendimi ikna etmek zorundaymış gibi hissetmekten vazgeçemiyordum.

Mac bana daha da sokuldu. "Sence bu sefer ne kadar kalacak?"

"Yirmi dört saat veriyorum. Hadi en fazla kırk sekiz olsun."

"Ne kadar üzücü bir şey."

Hafifçe kıkırdadım. "Yok ya. Bir zamanlar üzücüydü belki ama şimdilerde sonsuza dek bizden uzak kalmasını yeğlerim. Ne zaman geri dönse Evan'ın duygularıyla oynuyor. Benim de strese girmeme neden oluyor. Etrafımdaki herkese patlıyorum. Onun gitmesini beklerken nefesimi tutuyor, bir daha gelmemesi için dua ediyorum."

"Ama yine geliyor. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?" Yufka yürekli Mac, Shelley'nin dönüşlerinin ardında bir çeşit anne sevgisi ve özlemi olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Anlamı şu: Ya son ilişkisi elinde patlamıştır ya parası bitmiştir. Ya da ikisi birden olmuştur," dedim. "İnan bana prenses, on dört yıldır bozuk plak gibi başa sarıyoruz. Shelley bizim için gelmiyor, kendi için geliyor."

Mac'in sıcak nefesini köprücük kemiğimde hissettim. Sonra dirseğine dayanıp doğrularak çenemi öptü. "Üzgünüm Cooper. Bunu hiç hak etmiyorsun."

"Yapacak bir şey yok."

"Öyle deme," dedi azarlar gibi. "Şimdi izin ver de biraz olsun unutmanı sağlayayım." Gövdeme öpücükler kondurup elini *boxer* şortumun içine daldırdı.

Gözlerimi yumup sessizce inleyerek her şeyi unuttum.

Kırk sekiz saat.

Ortada bir bahis olsaydı paramı yirmi dörde yatırırdım ama olsun, yine de tahminlerimden biri tuttu. Ani gelişinden tam iki gün sonra Shelley'yi silindir çantasını omzuna atmış, arka kapıdan çıkmaya yeltenirken yakaladım.

Saat sabah yediye gelirken evde uyanık olan tek kişi bendim. Shelley parmak uçlarında mutfağa girdiğinde çoktan Daisy'yi dışarı çıkarmış, kahve demlemeye gelmiştim.

"Ooo, sıvışma vakti geldi ha?" dedim tezgâhtan.

İrkildi ama bunu bir kahkahayla saklamaya çalıştı. "Bebeğim, beni korkuttun. Kimseyi uyandırmamaya çalışıyordum."

"Hoşça kalın bile demeyecek miydin?" Veda etmesi benim umurumda değildi şahsen. Ama böyle habersizce çekip gitmesi Evan'ın kalbini yine kıracaktı ve kardeşim bunu hak etmiyordu.

"Biraz pankek yapayım mı size?" Çantasını kapının yanına bırakıp tipik yanıltıcı tebessümlerinden birini attı. "Birlikte güzel bir kahvaltı keyfi yapalım."

İpe un sermeye devam edecektik demek. Eh, bu oyun onun gidişiyle sonuçlanacaksa ben vardım.

Mac ve Evan da kısa bir süre sonra uyanıp tam Shelley kahvaltı hazırlamayı bitirmişken mutfağa girdiler. Masada ağzıma biraz pankek tıkıp yavaşça çiğnedim, sonra sandalyemde geriye yaslanarak saçmalıklarını kusmaya başlamasını bekledim. Fakat Shelley benim beklenti dolu bakışlarımdan özenle kaçınıp Mackenzie'yi çocukluğumuzdan bir hikâyeyle eğlendirmeye çalışıyordu. Biraz dürtmeden konuyu açmayacağını anladığımda kahvaltıyı neredeyse bitirmiştik.

"Eee, şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordum ifadesizce, Evan'la benim küçüklüğümüzden bir anıyı bölerek. Bu hikâyenin de aslında pek de kötü bir anne olmadığını göstermek için uydurulmuş olduğundan emindim.

Shelley cümlesini yarıda keserken dik bakışlarını saklamadı. Sonra ağzını silip portakal suyunun kalanını içti. "Sizi görmek çok güzeldi çocuklar," dedi Evan'a, üzgün bir sesle. "Daha uzun kalmayı isterdim ama maalesef ki birazdan gitmek zorundayım."

Evan kaşlarını çattı. "Niye?"

"Mesele şu ki bu civarlarda kendime uygun iş bulamadım. Baton Rouge'da tanıştığım bir arkadaş var; bana iş verebileceğinden söz etmişti. Hatta geri dönüp mekânını işletmem için yalvarmıştı." Alt dudağını dışarı çıkardı. "Oğullarımı bırakmayı hiç istemem, biliyorsunuz. Ama biraz para kazanmam lazım. Evi onarmanıza yardımcı olmak istiyorum."

Bir süre daha böyle uydurmaya devam etti. Bu sürekli terk edişlerin ve tutulmayan vaatlerin asil bir nedeni olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu. Palavraların biri bitiyor biri başlıyordu. Dün körfezde en az beş yerde YARDIMCI ARANIYOR tabelası görmüştüm. Ve bu *arkadaşın*, eski sevgilisi olduğundan da neredeyse emindim. Muhtemelen yağcılık yaparak adamı ikinci bir şans vermesi için ikna etmişti. Belki de adamı ikinci bir kez kandırabilmesi için yeterince uzun zaman geçmişti. Ama bu hiç önemli değildi, bir bahane olmasa başka bir bahane cebinde hazırdı zaten. Buradan, bizden uzakta olacağı sürece onun için sıkıntı yoktu.

On beş dakika sonra Evan'a veda etmek için sarılırken, "Ben yerleştikten sonra ziyarete gelmelisin," dedi. "Yeni bir telefon alacağım. Eskisi kapandı. Alır almaz sizi ararım."

Aramayacaktı. Mesaj da atmayacaktı. Ziyarete falan çağırması da boş laftı. Rutin, samimiyetsiz saçmalıklarını sıralıyordu işte.

Ben artık etkilenmiyordum ama Evan'a yeniden aynı şeyleri yaşattığı için ondan ölesiye nefret ediyordum.

"Evet, yeni numarayı aldığında bize haber vermeyi unutma," dedi Evan ciddiyetle kafa sallayarak. "Seninle iletişim kurabilmeliyiz."

Ne gerek var? diye soracaktım neredeyse ama dilimi tuttum. Evan, annesinin onu sevdiği hayal dünyasında yaşamaya devam etmek istiyorsa ben kimdim ki onu yargılayacaktım?

"Hoşça kal bebeğim." Shelley, gözle görülür isteksizliğime rağmen beni kucaklamak için kendine çekti. Hatta yanağıma bir öpücük kondurdu. Biri derhal ona *Yılın Annesi* ödülünü vermeliydi. "Yakında görüşeceğiz, söz."

Ve sonra, geldiği gibi gitti. Neyse ki verdiği zarar çok değildi.

Ya da ben öyle düşünüyordum.

Yaklaşık bir hafta sonra bir akşam işten eve döndüğümde annemin ziyaretinin neden olduğu gerçek hasarı gördüm. Mac'in doğum günü yaklaşıyordu –ne tesadüftü ki benimkinden bir gün önceydi– ve hediye istememiş olmasına rağmen ona göz alıcı bir şey almaya kararlıydım. Onu şımartmam için o kadar az şans veriyordu ki sonunda çareyi dediklerini duymazdan gelip kafama eseni yapmakta bulmuştum.

Odama gidip şifonyerimin altındaki gevşek bir döşeme tahtasının altından, on bir yaşımdan beri nakit paramın ve kaçak mallarımın zulası olan eski şekerleme kutusunu çıkardım ve ek işler sayesinde el altından kazanıp bankadan ve vergi dairesinin pis ellerinden sakladığım parayı bulma umuduyla kapağı kaldırdım.

İki paket lastiğiyle bir arada tuttuğum bu on iki bin dolar benim *kötü gün birikimimdi.*

Ama şimdi yerinde değildi.

Tek bir dolar bile yoktu.

Kutu bomboştu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Mackenzie

Oturma odasında otururken Cooper'ın odasından birtakım gürültüler geldiğini duydum. Duvara bir şey çarptı ve tangırtılar eşliğinde ahşap zemine düştü. Sonra aniden Cooper holde belirdi.

Her beslenme vaktinden bir saat önce delirmeye başlayan Daisy de avazı çıktığı kadar havlayarak onun peşinden paldır küldür oturma odasına girdi.

"Hey, iyi misin?" diye sordum kanepeden fırlayarak.

"İyiyim," diye hırladı sıkılı dişlerinin arasından. Bana bakmak için durmamıştı bile.

"Sorun ne?"

Cevap vermek yerine sürgülü cam kapıyı açıp dışarı çıktı. Kapıyı sertçe çarptığında neredeyse Daisy'nin kafasını ezecekti ama zavallıcık, sadece onsuz dışarı çıktığı için üzülmüş görünüyordu.

Onu yatıştırmak için mamasını koydum, sonra ayakkabılarımı giyip Cooper'ı aramaya çıktım. Kumsalın yüz metre aşağısında, bir sopadan kopardığı parçaları denize fırlatıyordu. Yanına vardığımda şort ve tişörtle dışarı koşmak yerine yanıma bir kazak almış ya da en azından uzun bir pantolon giymiş olmayı diledim. Karanlık basmak üzereydi ve sabit esinti dakikalar içinde tüylerimi diken diken etti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Eve git." Ürkütücü derecede ifadesiz sesi, asabi hareketleriyle çelişiyordu.

"Gitmiyorum. Fazla uzatmadan ne olduğunu anlattığın kısma geçelim istersen."

"Lanet olsun Mac. Şimdi olmaz, tamam mı? Beni kendi halime bırak." Kumu tekmeledi, fırlatacak bir şey daha aradı ve bulamayınca daha da sinirlendi.

"Bırakmak isterdim. İşe yarayacağını bilsem bırakırdım ama yarayacağını sanmıyorum. Bu yüzden..."

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Yapabilse kendi kafasını koparıp denize atacakmış gibi görünüyordu. "Neden hep böyle olmak zorundasın, kahretsin..." Gürültüyle homurdandı.

"Bu şekilde doğmuşum sanırım." Sinirini umursamadan yere oturup yanıma gelmesi için işaret ettim.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından sonunda pes edip kendini kumlara bıraktı.

"N'oldu?" diye sordum sessizce.

"Çalmış."

"Ne?"

Cooper bana bakmayı reddediyordu. Gözlerini suya dikmişti. "Acil durum paramın tamamını çalmış."

"Bir dakika, annen mi?" İçim dehşetle doldu. "Emin misin?"

Neşesiz bir kahkaha attı. "Evet. Evan bile zulamın yerini bilmiyor."

Kahretsin. Bu çok acımasızcaydı.

"O ortaya çıktığı anda saklamalıydım," diye inledi. "Ben on üç yaşındayken zulamdaki esrarı bulmuş, okula gittiğimde hepsini içmişti. Bu akşama kadar gizli yerimi bildiğini unutmuştum. Belki de kendi çocuklarından çalmayacak kadar onurlu olduğunu sanmışımdır."

Bu şartlar altında yetersiz olsa da, "Üzgünüm," dedim. Bir ömür boyu acı çekmiş birine ne kadar üzgün olduğunu söylesen de az gelirdi. "Ne kadar almış?"

"On iki bin," diye mırıldandı.

Tanrım. Peki. Beynim derhal çözüm moduna girdi çünkü işleyişi böyleydi. Ne zaman internet sitelerimden birinde bir sorun olsa ya da otel restorasyonlarında istenmeyen bir engele takılsak hemen analitik moda girip sorunu değerlendiririr ve düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışırdım.

"Bu korkunç bir şey. Kızgın olduğunu ve ihanete uğramış hissettiğini anlıyorum; böyle hissetmeye hakkın var." Kolumu onunkine geçirip başımı omzuna yasladım. Hem destek olmak hem de kendimi ısıtmak için. Cooper her zaman sıcak olurdu; devamlı bir ısı kaynağıydı. "Ama en azından sadece para, değil mi? Sana yardım edebilir, kaybettiğinin yerini doldurabilirim."

"Hadi ya?" Kolunu bir hışım benden kurtardı. "Neden..." Cümlesini tamamlamadan ayağa fırladı. "Ne yapmaya çalışıyorsun Mac? Neden kafan hep oraya gidiyor? Bir sorun oldu mu paranın hemen çözeceğini düşünüyorsun."

"Sorun para değil miydi zaten?" diye itiraz ettim.

Yüzündeki fırtınalı ifade sinirlerimi bozuyordu. Neden ona iyi bir şey yapmayı teklif ettiğimde hep şiddetle geri çevriliyordum?

"Bunu daha kaç farklı şekilde söylemem gerekiyor?" diye bağırdı. "Senin kahrolası paranı istemiyorum. Kız arkadaşının, peşinde açık cüzdanla dolaşması ne kadar küçük düşürücü, haberin var mı?"

"Yaptığım şey bu değil," diye yanıtladım çenemi sıkarak. Bu adam sabrımın sınırlarını zorluyordu. Annesine kızmak istiyordu, tamam. Soluklanıp kafasını boşaltmak istiyordu, ona da tamam. Ama bu hikâyedeki kötü karakter ben değildim. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Paraya ihtiyaç duyuyorsun, bende de fazlasıyla para var. Bu neden yanlış olsun ki? Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Biliyoruz." Sözcük ağzından uzun, kasvetli bir iç çekiş olarak çıkmıştı. "Lanet olsun, bütün mesele de bu ya. Siz klonlar, parayı parti ikramı gibi saçıp geri kalanımızın buna minnettar olmasını bekliyorsunuz. Bahşiş için ayaklarına kapanan bir hizmetçi değilim ben, kahretsin."

Demek yine "klon" olmaya geri dönmüştüm. Peki.

"Ne var biliyor musun Coop? Tüm güvensizliklerini üzerime yıkacağına kendi takıntılarından kurtulmaya çalış bence. Milletin mikro saldırganlıklarına katlanmaktan bıktım usandım artık. Aş bunu, tamam mı? Çünkü tecrübeme dayanarak söylüyorum, zengin ya da fakir fark etmez, kötü ebeveyn her yerde kötü ebeveyndir. Annen korkunç biri. Eh, kulübe hoş geldin. Paraya sahip olmak burada kalmasını sağlamazdı."

Sözcükler ağzımdan çıktığı gibi pişman oldum.

İkimiz de tanık olduğumuz bu ana, birbirimize bu kadar çabuk nefret kusabilmemize hayret ederek öylece oturduk. Ailemin beni dışlamasından beri yaşadığım tüm bastırılmış duygular yüzeye çıkmıştı ve onun suçuymuş gibi sinirimi Cooper'dan çıkarmıştım. Saniyeler önce onu yapmakla suçladığım şeyi kendim yapmıştım.

Pişmanlıkla boğularak özür dilemek için ağzımı açtım ama o çoktan kalkmıştı bile. Kasırga gibi uzaklaşırken *eğer bunun yaptığımız son konuşma* olmasını istemiyorsam peşinden gitmemem için bağırdı. Bu sefer onu dinledim.

Saatler sonra hâlâ dönmemişti. Telefonunun neden direkt olarak sesli mesaja yönlendirdiğini Evan'a sorarken kaygılanmaya başlamıştım. Sadece bana kızgın olsaydı anlardım. Ama yanımdan hiddetle uzaklaşması... ve gözlerinde gördüğüm öfke... Cooper gibi bir adamın başını belaya sokması için binlerce farklı yol vardı.

Sadece bir yanlış harekete bakardı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Cooper

Avalon Körfezi'nin yaklaşık bir saat batısında, çevresinde boş bataklıklardan ve küçük çiftliklerden başka şey bulunmayan iki şeritli bir ilçe yolunun kenarında ucuz, kalitesiz, kulübe gibi bir bar vardı. Toprak otoparkta, rölantide çalışan motosikletlerin gürültüsü genelde yarım kilometre öteden bile duyulabilirdi. Kamyonetimi buraya çekip motoru durdurdum, sonra ölü mekâna girdim. İçeride, bilardo masasının başındaki kötü görünüşlü iki üç motorcu ve bara yayılmış yaşlı adamlar dışında kimse yoktu. Bir tabureye oturup birkaç şat Jack sipariş ettim. İkinci şatıma geçtiğimde birkaç tabure ileride oturan bir adam öylece ortaya konuşmaya başladı. Futbol hakkında bir şeyler söylüyor, tepemizdeki televizyonda açık olan ESPN kanalının muhabirlerinin her dediğine cevap veriyordu. Bana doğru eğilip avcunu bar bankosuna vurana dek onu görmezden gelmeye çalıştım. Barmenlik günlerim gözümün önünde belirince kendimi ona çıkışmaktan alıkoymam oldukça zor oldu.

"Kimi tutuyorsun?" diye sordu dili dolanarak. Onu duymazdan geldiğimde daha yüksek sesle ve daha yavaş tekrarladı: "Super Bowl'da kimi tutuyorsun evlat?"

Ona bir bakış attım. "Kaybolman için sana bir içki ısmarlarım."

"Oooo." Alaycı bir şekilde güldü. "Bak sen şu işe. Şşşşt..." Parmağını dudaklarına götürüp bardaki diğer insanlara döndü. "Sessiz olun. Çocuk biraz huzur ve sessizlik istiyor, anlaşıldı mı?"

Buraya kaybolmaya, yalnız kalmaya gelmiştim. Mac'in beni burada bulma ihtimali yoktu, Evan'ın da bilmediği tek yerdi. İkizim, babamın ölümünden sonra Shelley'nin kuyruğunda dolanırken amcam beni buraya sakinleşmem ve biraz dart oynamam için getirirdi. Şu anda da yalnız kalıp kafamı toplamak istiyor olsam da biraz daha ileri giderse bu pisliği utandırmayı iyi bilirdim. Belki de içimdeki Evan'ı çağırıp bir bar kavgası başlatarak stresimi atabilirdim. Yani, neden olmasındı ki?

Tam bu fikre ikna olmuşken arkadan bir el omzuma değdi.

Tanıdık bir ses barmene, "Bize iki bira," dedi.

Dönüp baktığımda amcamı yanımdaki tabureye otururken buldum. Lanet olsun.

"Gary," dedi amcam, suratıma suratıma giren sarhoşa. "Neden eve, hanımının yanına gitmiyorsun?"

"Super Bowl izliyorum," dedi Gary kavgacı bir tavırla elini televizyona doğru sallayarak. "Super Bowl sırasında ayrılmamı bekleyemezsin."

Levi bir azizin sabrıyla, "Bu, geçen yılki maçın tekrarı," diye yanıtladı. "Yeni Super Bowl maçları gelecek ay başlayacak, Gary. Şimdi eve, Mimi'ye dönsen iyi olur bence. Köpekleri peşinden yollamak üzeredir."

"Of, o lanet kadın." Gary homurdanarak cüzdanını açıp bankoya birkaç kâğıt para attı. *Adamın içki içmesine de izin vermiyorlar*, gibi bir şeyler mırıldanıp tökezleyerek kapıya yöneldi.

Birkaç saniye önce içimden dişlerini kırmak gelmiş olsa da sallanan bedenine bakarken endişelenmeden edemedim.

"Merak etme. Yarım kilometre kadar yürüyecek, sonra karısı onu yabani otların arasında baygın halde bulacak," dedi Levi. "Ama sorun yok."

Amcama şüpheyle baktım. "Seni Mac mi gönderdi?"

"Evan mesaj attı. Aceleyle ayrılmışsın."

Tabii. Mac koşa koşa yeni en iyi arkadaşına gitmişti ve oturup beni çekiştirmişlerdi kesin. O ikisinin birlik olmasından gerçekten gına gelmişti.

Tartışmaya yer bırakmadan, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım.

"İyi," dedi omuz silkerek. "Ben de içki içmeye geldim zaten."

Levi birasını kafasına dikerken televizyona döndü. Bana bir kere bile bakmadığını görünce içim rahatladı. Ama sadece ilk başta. Sonra bir saat geçti. Bir saat daha. Ve çok geçmeden Gary kadar kafayı bulmuş haldeydim. Zihnim bu gece olanlarla bana işkence ediyordu. Birikimimin çalınması, Mac'le kumsalda kavga etmem... Konuşmamızın bazı kısımları kafamda kopup kopuk canlanıyordu. Ona ne söylediğimi tam olarak hatırlamıyordum ama iyi şeyler olmadığından emindim.

"Shelley geri geldi," dedim sonunda. Alkolle dilim gevşemişti. "İki günlüğüne. Sonra tüm birikimimi alıp topukladı."

Amcam vücudunu bana döndürüp yüzüme baktı.

"On iki bin." Karton bardak altlığımda oluşmuş daire şeklindeki ıslaklığın üstünden parmağımla geçtim. "Puf. Yok oldu. Burnumun dibinden gitti."

"Yüce İsa. Nereye kaçtığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Baton Rouge falan sayıklıyordu. Muhtemelen o da yalandır. Ama bu sefer geri gelmeyecek. Kesinlikle."

"Üzgünüm Coop ama o kadın iyi biri değil." Levi birasını bitirip bankoya vurarak koydu. "Kardeşim adına özür dilemekten uzun zaman önce bıktım. Onun için hiçbir bahane üretemiyorum. Sizi tüm o borçların yükü altında bırakıp gitti. Ama o kahrolasıca Shelley bunca yıldır yardım etmek için parmağını bile oynatmadı," dedi acı acı. "Sen ve Evan belinizi doğrultmak için o kadar çabaladınız. Şimdi de o kadın gelmiş, her şeyi elinizden

alıp defolup gidiyor, ha? Asla olmaz. Buna izin vermem." Elini yer yer parçalanmış ahşap bankonun üzerine sertçe indirdiğinde viski şatlarım zıpladı.

Amcamı hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Hep sessiz sakin bir adam olmuştu. Yıllardır Shelley'nin kafasına estiği zaman gelip gitmesine ses çıkarmamıştı. Sonunda vasimiz olduğunda da asla ona yük olduğumuzu düşündürecek bir şey yapmamıştı. Onu ilk defa böyle delirmeye yakın görüyordum. Ama ne yazık ki öfkesi işimize yaramazdı.

"Elden ne gelir ki?" dedim ben de acı bir sesle. "Ona yetişmemiz imkânsız. Bulunmak istemiyorsa bulunmayacaktır."

Midem hâlâ öfkeyle düğüm düğümdü. Param için olduğu kadar aşağılandığım için de hiddetliydim. İhanete uğradığım için. Bu kadının yıllardır bizi aptal yerine koyup çektirdikleri için. Buna katlandığımız için. Evan hâlâ onun düzelebileceğine ihtimal verdiği için. Shelley'ye her türlü laneti yağdırmak istiyordum.

"Henüz her şey bitmedi," dedi Levi. "Artık o kadına çanak tutmak, kötü huylarını tolere etmek yok, beni duyuyor musun?"

Ben cevap veremeden barın diğer ucundaki birine eliyle işaret yaptı. "Steve, baksana! Sana bir şey soracağım," diye seslendi.

Amcamın bakışlarını takip ettiğimde görevde olmayan bir polisle karşılaştım. Üniforma gömleğinin önünü açmıştı ve içindeki ter lekeli beyaz tişört görünüyordu.

"Neye ihtiyacın var, Levi?" diye bağırarak karşılık verdi Steve. Bu barda herkes birbirini tanırdı.

"Kasabadan kaçmış biri hakkında nasıl suç duyurusu yaparız?"

Ne? Şaşkın bakışlarımı amcama çevirdim ama o polise odaklanmıştı.

Oturduğu yerde sırtını dikleştiren Steve'in gözlerindeki bulanıklık kaybolmuştu. "Konumuz ne?"

Levi'ın sesi sertti. Hatta ölümcül. "Büyük soygun."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

Daisy bile benden vazgeçmişti. İlk başta, ben evin içinde volta atarken ve Cooper'a mesaj yazıp yazıp silerken ayaklarıma dolanıp durmuştu. Daha sonra da bir dürtüyle mutfağı temizlemeye giriştiğimde buzdolabının dibinde oturup çiğneme ipiyle oynamaya başladı. Berbat bir halde olduğum, stresin etkisiyle temizliğe kalkışmamdan belliydi. Böyle bir alışkanlığım hiç olmamıştı. Nasıl olacaktı ki zaten? Hizmetçilerle dolu bir evde büyümüştüm. Elektrikli süpürgeyi çıkardığımda Daisy odadan kaçtı. Ama onu suçlayamazdım. Şu anda benden ona fayda yoktu. Temizlik bitip yerler bal dök yala olduktan sonra bile kaygım yok olmayınca kendimi, video oyunu oynayan Evan'ın odasında buldum. Daisy ayaklarının dibinde kıvrılmıştı.

"Hey," dedim açık kapısını tıklatarak.

Oyunu duraklattı. "N'oldu?"

"Hiçbir şey."

Evan havada kalmış sorumu cevapladı. "Bana da yazmadı."

"Tahmin etmiştim." Kapı çerçevesine sarılıp dikildim. Buraya neden geldiğimi bilmiyordum ama tek başıma endişelenmekten sıkılmıştım. Beklemek hiç bana göre değildi. Hareketsiz kalmak-

tan nefret ediyordum. Eğer Cooper kavgamız için beni cezalandırmak istediyse en doğru yöntemi seçmişti.

"Gel buraya." Evan kafasıyla yanına oturmamı işaret edip oyun konsolunun ikinci kumandasını bana uzattı. Konsol birkaç sene önceki modeldi ve birilerinin bahçesinde fırlatıldığı yerden alınmış gibi görünen bir düz ekran televizyona bağlıydı. Ekranda birkaç ölü nokta vardı ve kırık çerçevesi de bantla sağlamlaştırılmıştı.

İlk içgüdüm, Evan'ın yeni bir televizyona ihtiyacı olduğuydu. O da bu düşünceyi hissetmiş gibi, bana zahmet etmememi söyleyen bir bakış attı.

Doğru. Sınırlar. Bunun üzerinde çalışmalıydım. Herkes yardımımı istemeyebilirdi.

Yatağının kenarına oturduğumda, "Sen şu adam olacaksın," diye bilgilendirdi. Sonra oyunu hızlıca tarif etti. "Anladın mı?"

"Evet." Oyunun özünü kavramıştım sanırım. Yani amacımı ve nasıl hareket edeceğimi anlamıştım. Bir nevi.

"Beni takip et," diye talimat verdi öne eğilerek.

Oyun iyi gitmedi. Pusuya düşürüldük ve ben kötü adamlara ateş edeceğime bir bomba patlatıp ikimizi de öldürdüm.

Evan alaycı bir şekilde güldü.

"Ben yarış oyunlarını daha çok seviyorum," diyerek özür dilercesine omuz silktim. "Onlarda daha iyiyim."

"Tabii, öyledir prenses. Seni araba kullanırken gördüm."

"Saçmalık. Ben çok iyi sürücüyümdür. Biraz aciliyet duygusuyla hareket etmeyi tercih ediyorum, o kadar."

"Öyle adlandırmak istiyorsan sen bilirsin."

Onu dirseğimle dürterken seviye yeni bir deneme için sıfırlanmıştı bile. Bu sefer odaklanmaya çalıştım ama tekrar havaya uçmadan önce ancak biraz ilerleyebildik.

"İşe yaramıyor, değil mi?"

Dudağımı ısırdım. "Maalesef."

Neden Cooper'ın ikizinin yanında oturmanın, düşüncelerimi ondan uzaklaştıracağını düşünmüştüm bilmiyordum. Gerçi garipti ama Evan ve Cooper'ı hiçbir zaman tamamen aynı görmemiştim. Kişilikleri pek çok yönden farklıydı bir kere. Ama bazı zamanlar, Bonnie'nin ayrım gözetmez libidosu ve tuhaf hevesleri olmasaydı her şey nasıl farklı olabilirdi diye düşünmeden edemiyordum.

Evan yüzümde ne okumuştu bilmiyordum ama oyundan çıkıp kumandalarımızı kenara koydu. "Konuşalım madem, hadi. Aklından ne geçiyor?"

Aramızdaki ilişki son iki ay içinde gelişmiş olsa da Evan içimi dökmek için tercih edeceğim ilk kişi olmazdı. Çoğu zaman Daisy'nin su kabının duygusal derinliğine sahipti. Ancak ikizi ortadan kaybolunca şimdilik elimde bir tek o kalmıştı.

"Ya dönmezse?" diye sordum kısık sesle.

"Dönmek zorunda. Burada yaşıyor sonuçta."

Derin bir nefes alıp verdim. "*Bana* dönmezse diyorum." Bu korkunç düşünceyle nabzım hızlandı. "Bu sefer... bu sefer gerçekten bittiği hissini içimden atamıyorum. O kadar tartışmanın ardından artık canına tak ettiyse diye düşünüp duruyorum."

"Peki." Evan bir süre düşünür gibi oldu. Hareket ve ifade tarzının Cooper'ınkiyle bu kadar benzemesi, ancak sesin videoyla tam olarak senkronize olmadığı bir kayıt gibi görünmeleri hâlâ biraz ürkütücüydü. "Yani... pislik gibi görünmek istemem ama bu biraz aptalca."

"Hangi kısmı?"

"Hepsi. Bir keresinde sana kötü laf ettim diye kardeşim nasıl dişlerimi kırmıştı, unuttun mu?"

"Bir keresinde mi?" diye tekrarladım kaşlarımı kaldırarak.

Evan sırıttı. "Siktir ya tamam. Her neyse, mesele şu ki onun senden uzaklaşması için birkaç tartışmadan çok daha fazlası gerek. Bir yaz Coop ve ben, bir sebepten düşman kesilmiştik ve her gün yumruk yumruğa kavgaya girişiyorduk." Omuz silkti. "Böyle şeyler olabiliyor yani. Biz de o zaman aramızdaki şeyi kavga ederek çözmüştük."

"Siz kardeşsiniz," diye hatırlattım. "Arada büyük fark var."

"Ben de diyorum ki Cooper sana çok değer veriyor. Burada kira parası ya da pişirdiğin yemekler için kalmıyorsun."

Bu konuda haklıydı. Ben hiç yemek yapmazdım. Hayatımda bir kere bile yapmamıştım. Kiraya gelince, burada kaldığım her ay için adil olduğunu düşündüğüm miktarda bir çeki Cooper'ın şifonyerine bırakmıştım ama onları bozdurmayı reddediyordu. Ben de Evan'ın odasına yedek bir çek bırakıyordum.

"Ama..." Dişlerimi yine alt dudağıma batırdım. "Yanımdan giderken yüzünün aldığı ifadeyi görmedin."

"Şey. Ben onun yüzündeki her ifadeyi ezbere bilirim." Birkaç mimik yaparak beni güldürmeye çalıştı.

Eh, biraz komikti gerçekten de.

"Bak," dedi, "Cooper eninde sonunda zil zurna sarhoş halde eve dönecek ve aklı başına gelince de onu affetmen için dizlerine kapanacak. Adamın işleyişi bu. Onu kendi haline bırakıp yola gelmesini beklemelisin."

Ona inanmak istiyordum. Hiçbir ortak yanımız olmamasına rağmen Cooper ve benim, bizi ayıran şeyden ve geceleri onu ayakta tutan yaralardan daha derin bir bağ kurmuş olmamızı umuyordum. Aksini düşünmek çok acı vericiydi çünkü. İkimiz de geldiğimiz çevreleri değiştiremezdik. Ama ilişkimiz bu mesafeyi kat edemeyecekse bile, onsuz yeni hayatımın nasıl olacağını düşünmeye henüz hazır değildim.

"Coop'u herkesten daha iyi tanırım," dedi Evan kolunu omzuma atarak. "Senin için deliriyor, inan bana. Sana yalan borcum yok, değil mi?"

Evan'ın moral konuşması ruh halimi az da olsa düzeltip bataklıktan kafamı çıkarmama yardım etmişti. Bir esneme bastırdığında yatağa gitmek için kalkabilecek kadar rahatlamıştım en azından.

"Seni ararsa beni uyandıracağına söz ver."

"Söz veriyorum." Evan'ın sesi şaşırtıcı derecede nazikti. "Fazla stres yapma, Mac. Birazdan evde olur, merak etme."

Hafifçe başımı salladım. "Tamam."

Evan "birazdan" demişti ama yatağın hareket etmesiyle huzursuz uykumdan uyandığımda gece yarısını çeyrek geçiyordu. Cooper'ın battaniyenin altına girdiğini hissettim. Duş almış olmalıydı çünkü hâlâ sıcaktı ve diş macunuyla şampuan kokuyordu.

"Uyanık mısın?" diye sordu fısıltıyla.

Sırtüstü dönüp gözlerimi ovuşturdum. Yatak odası, evin yan tarafındaki lambanın perdelerden içeri dolan solgun ışığı dışında kapkaranlıktı.

"Evet."

Cooper burnundan uzun bir nefes verdi. "Levi'yla konuştum."

Konuya böyle mi giriyordu? Bunun şu anki durumumuzla ya da kavgamızla ne ilgisi olduğunu bilmiyordum. Bir yanım oyalanmayı bırakıp aramızın iyi olduğunu söylemesini istiyordu. Ama sabırsızlığımı dizginledim. Evan, ikizinin işleyişinin böyle olduğunu söylemişti. Belki bu da onun bir parçasıydı.

Bu yüzden sadece, "Öyle mi?" dedim.

"Evet." Uzun bir sessizlik. "Shelley hakkında suç duyurusu yapacağım. Paramı çaldığı için."

"Hadi canım?" Bunun bir seçenek olacağı aklıma bile gelmemişti doğrusu. Ama mantıklıydı. Annesi ya da başka birisi olsa da ondan on bin dolardan daha fazla para çalmıştı sonuçta. "Bu konuda nasıl hissediyorsun peki?"

"Açık olmak gerekirse berbat hissediyorum. O benim annem." Sesinin çatladığını duyduğumda irkildim. "Hapse atıldığını düşünmek istemiyorum. Ama ne tür bir insan kendi çocuğundan para çalar ki? Paraya ihtiyacım olmasaydı boş verir, canı cehenneme der geçerdim. Ama o, yıllardır dişimden tırnağımdan artırarak biriktirdiğim paraydı."

Benimle konuşuyordu. Bu iyiye işaretti.

Sonra sustu ve ikimiz de ortamı bozmaktan endişe ediyormuş gibi, birbirimize dokunmadan öylece yattık. Birkaç saniye sonra, ilk adımı atmam için beni engelleyen bir şey olmadığını fark ettim.

"Üzgünüm," dedim. "Bu akşam çizgiyi aştım. Savunmaya geçip ani çıkış yaptım. Böyle davranmamı hak etmemiştin."

"Şey..." dediğinde sesinden gülümsediğini sezdim. "Ben de biraz hak etmiştim aslında. Shelley beni cidden çok geriyor. O etraftayken nereye saldıracağımı şaşıyorum. Bu sefer bir de paramı çalınca..." İçinde yükselen gerilimi, sakin kalmak için harcadığı çabayı hissedebiliyordum. Sonra derin bir nefes alıp tekrar gevşedi. "Sana söylediklerimin çoğu ona olan sinirimdendi. Esasında haklıydın; sen gelmeden çok önce de hayatım boklukla doluydu."

"Anlıyorum." Yana dönüp karanlıkta siluetini izledim. "Sana para vermeyi teklif ederek yardımcı olmayı ummuştum ama o anda yarana tuz bastığımı fark etmemiştim. Niyetim para saçarak problemi unutturmak ya da seni küçük düşürmek değildi, yemin ederim. Benim de beynim böyle çalışıyor işte. Direkt problem çözme moduna giriyorum. *Para mı çalındı? İşte para.* Durum

bu yani. Banka hesaplarımızın farkına bir gönderme yaptığım yoktu." Boğazıma yükselen vicdan azabı yumrusunu yuttum. "Gelecekte böyle şeyler yaşandığında –aile ya da para sorunları olduğunda– bana ihtiyaç duyarsan buradayım. İstemediğin takdirde uzak duracağım."

"Karışmanı istemediğimi söylemiyorum." O da bana bakmak için döndü. "Aramızda çizgiler, sınırlar, kurallar olsun istemiyorum." Karanlıkta elimi bulup göğsüne dayadı. Üstünde sadece *boxer* şortu vardı. Cildi sıcacıktı. "Para meselesi her zaman devam edecek, biliyorum. Bu konuda küplere binmemeyi öğrenmem gerek sadece. Niyetinin bana kötü hissettirmek olmadığının da farkındayım."

"Geri gelmeyeceğinden korktum." Tekrar güçlükle yutkundum. "Ben burada olduğum sürece yani."

"Benden kurtulman için bundan daha fazlası gerek." Parmaklarını saçlarıma daldırıp başparmağını enseme sürttü. Bu tatlı, yatıştırıcı hareketi tekrar uykumun bastırmasına neden oldu. "Bu gece bir şeyi anladım."

"Neyi anladın?"

"Bu gece, karılarından saklanan ya da mutsuzluk dolu evlerinden kaçan yaşlı adamların olduğu küçük, pis bir bardaydım. Yaşları benimkinin iki katıydı ve dünyada görebilecekleri ne varsa görmüşlerdi. Onları izlerken ne kadar saçmaladığımı fark ettim. *Evimde beni bekleyen aşırı seksi bir kız var ve aramızdaki tek problem, onun bana bir şeyler almaya çalışması*, diye düşündüm."

Yastığıma karşı gülümsedim. Bu şekilde konuşurken bir çift budala gibiydik.

"Ve aniden elektrik çarpması gibi bir şey hissettim. Zihnim düşüncelerle doluydu. Ya döndüğümde orada olmazsa? Ya ben burada içki kadehimin dibini izleyip kendi halime üzülürken başıma gelen en güzel şeyi kaçırdıysam?"

"Çok tatlısın. Ama o kadar ileri gitmem."

"Ciddiyim." Sesi yumuşak ama ısrarcıydı. "Mac, bizim hayatımızda hiç iyi giden bir şey olmadı. Babam öldüğünde artık bir şeylerin düzelmeyeceği de doğrulanmış gibi oldu. Shelley gitti. Kardeşimle ben elimizdekiyle idare ettik. Hiç şikâyet etmedik. Sonra sen geldin ve bir şeyler için heveslenmemi sağladın. Belki de kötünün iyisiyle yetinmek zorunda değildim. Belki ben de mutlu olabilirdim."

Onun için kalbim kırıldı. Hiç sevinç hissetmeden, yarının olağanüstü olabileceğine dair beklentisi olmadan yaşamak insanın ruhunu emerdi. Çaresizlik tarafından yutulup soğuk, karanlık, boğucu bir sonsuzluğa mahkûm olmak dayanılmaz olmalıydı. Kendimizi uyuşukluğa, hissizliğe teslim ettiğimizde içimizde oluşan boşluklarda hiçbir şey yetişemezdi ki. Asla gerçekten yaşadığımızı hissedemezdik. Preston ve ailemin benim için hayal ettiği geleceğe baktıkça beni boğduğunu hissettiğim duygu da aynı böyle bir rehavet tüneline girmek gibiydi.

Cooper beni o tünelden kurtarmıştı. Beni çekip almamıştı tabii ama onunla tanışmak, kaçırdığım olasılıkları görmemi sağlamıştı. Belirsizliğin coşkusunu, tutkuyu ve merakı tatmıştım.

Onunla tanışana kadar yarı uykuda olduğumu fark etmiştim.

"Ben uzun zamandır mutlu olduğumu sanıyordum," dedim, parmaklarımı kaburgalarında aşağı yukarı kaydırırken. "Şikâyet edilecek ne vardı ki? İstediğim her şey önüme sunulmuştu. Ama... Hayatta bir amacım yoktu. Seçim hakkım yoktu. Başarısız olamaz, incinemezdim. Bir şeyi, onu kaybetme düşüncesinin içimi parçalamasına neden olacak kadar sevemezdim. Bu gece seninle aramızdakilerin gerçekten bitmiş olabileceğini düşündüğümde aklımdan türlü türlü düşünce geçti. Neredeyse kafayı yiyecektim."

Cooper çenemi tutup yüzümü yüzüne kaldırdı ve dudaklarını bir tüy hafifliğinde benimkilere dokundurdu. Ben de daha fazlasını isteyerek ona uzandım.

Nefesi dudaklarıma sıcak bir fısıltı olarak çarptı: "Galiba sana âşık oluyorum, Cabot."

Kalbim zıpladı. "Eyvah."

"Hem de ne eyvah."

Parmaklarını omurgamdan aşağı kaydırarak tüm sinir uçlarımı ateşledi. Alt dudağını ısırıp hafifçe çekiştirdim; kendi sözsüz dilimizde ona ihtiyacım olduğunu söylüyordum. Bu sızıyı yok etmesine ihtiyacım vardı. Ama o askılı tişörtümü çıkarırken ve bir mememi avuçlayıp diğerini yalarken sinir bozucu derecede sabırlı ve yavaştı. Sonra *boxer* şortunu indirdi. O prezervatif takarken ben kalçamı kıvırarak külotumu çıkardım. Uzun, sert ve sıcak aletini bacaklarımın arasına değdirdiğinde tüm vücudum beklentiyle ürperdi.

İçime girip hareket etmeye başlarken beni sımsıkı tuttu. İtişleri, hiç acelesi yokmuşçasına ağır ve durgundu. Ona sarılıp dudaklarımı omzuna bastırarak inledim.

Ve kollarının arasında titreyerek doruğa ulaşırken, "Ben de seni seviyorum," dedim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cooper

Shelley aleyhinde suçlamada bulunduktan birkaç gün sonra, karakola gitmem gerektiğini bildiren bir telefon aldım. Şerif, polislerin onu Louisiana'da yakaladığını bildirdi. "Arkadaşı" tarafından kıçına tekmeyi yedikten sonra oradan ayrılırken geride bir sürü ödenmemiş park cezası bırakmıştı. Güney Carolina'dan yakalama emri gelince de Baton Rouge'daki şerif onu körfeze sevk etmişti.

Mac ve kardeşimle birlikte karakola gittik ama ben Şerif Nixon'la konuşmak için içeri girerken Evan'a dışarıda beklemesini söyledim. Shelley'nin beni alenen soyduğunu öğrenince o da çok öfkelenmişti ama kardeşimi tanıyordum; o kadına karşı her zaman zaafı olacaktı. İçeride karar verirken kafamı temiz tutmam, hiçbir şeyin beni etkilemesine izin vermemem gerekiyordu.

"Cooper, otur." Şerif Nixon elimi sıktıktan sonra masasının arkasına yerleşip derhal konuya girdi. "Baton Rouge'daki meslektaşlarım onu getirdiğinde üstünde on bin dolar kadar nakit vardı."

İçime soğuk sular serpildi. On bin. Çalınandan iki bin eksik olsa da hiç yoktan iyiydi. Hatta beklediğimden de fazlaydı.

Shelley dört gündür kayıplardaydı; bu süre içinde çok daha fazlasını harcayabilirdi.

Nixon, "Ancak parayı geri alman biraz zaman alabilir," diye ekledi.

Kaşlarımı çattım. "Sebebi nedir?"

Şerif, kanıt prosedürleri ve bunun gibi bir şeyler anlatırken beynim tüm bu yeni bilgilere ayak uydurmaya çalışıyordu. Her şeyden önce Shelley bir yargıcın önüne çıkarılacaktı. Mac bütün soruları yerime sordu çünkü benim birden dilim tutulmuştu. Tek düşünebildiğim Shelley'nin turuncu tulumlu, bilekleri kelepçelenmiş haliydi. O kadın bize korkunç şeyler yaşatmış olabilirdi ama parmaklıklar ardında olması düşüncesi doğru gelmiyordu. Nasıl bir oğul kendi annesini hapse gönderirdi?

"O şimdi burada mı?" diye sordum Nixon'a.

"Evet, gözaltında." Gür bıyıklarını burarken her parçasıyla tam bir küçük kasaba şefi gibi görünüyordu. Buraya yeni tayin olmuştu, bu yüzden ben ve ailem hakkında pek bir şey bildiğini sanmıyordum. Ama selefi Şerif Stone bizden nefret ederdi. Yazları tüm öğleden sonralarını Evan ve beni sivil devriye aracıyla körfezde takip edip bize dik dik bakmak için bir neden bulmaya çalışarak geçirirdi.

"Fikrimi değiştirirsem ne olur?"

Yanımdaki Mac hafifçe irkildi.

"Suçlamaları geri çekmek mi istiyorsun?" dedi şerif, beni inceleyerek.

Tereddüt ettim. "Çekersem bugün paramı alır mıyım?"

"Öyle bir durumda parayı kanıt olarak tutmak için hiçbir sebep olmaz. Yani evet."

Zaten benim de tek istediğim buydu.

"Peki, bundan sonra ona ne olacak?"

"Buna kurban olarak sen karar vereceksin. Eğer dava açmak istemiyorsan serbest bırakılacak. Bayan Hartley, buradaki departmanın isteği üzerine Louisiana'da tutuklandı ama oradaki cezaları ayrı mesele. Şu anda hakkında başka bir arama emri olup olmadığını bilmiyoruz."

Benim adıma karar veremeyeceğini bilsem de Mac'e bir bakış attım. Doğru şeyi yaptığıma dair onay almak istiyordum. Elimde iki ucu boklu değnekle kalakalmıştım.

Yüzümü inceledi, sonra hafifçe başını salladı. "Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap," diye mırıldandı.

Bakışlarımı şerife çevirdim. "Evet, suçlamaları geri çekmek istiyorum. Bitsin gitsin şu iş."

Evrakları imzalamak ve bir memurun naylon bir torbaya konmuş nakit paramla gelmesini beklemek yaklaşık bir saat sürdü. Memur parayı tek tek saydı, sonra bana birkaç belge daha imzalattı. Parayı çantasına koyması için Mac'e uzatırken omuzlarımın daha da gevşediğini hissettim. En kısa zamanda vergiyi falan düşünmeden tüm birikimimi bankaya yatıracaktım.

Dışarıda, Evan kamyonetin yanında bizi bekliyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yolunda."

Tam araca binip ayrılmak üzereydik ki Shelley bileklerini ovuşturarak karakoldan çıktı.

Siktir.

Bir sigara yaktı. Derin bir nefes çekip dumanı üflerken gözleri bizi buldu. Kaçamamıştık.

Mac elimi sıkarak, "Ben ondan kurtulurum," diye önerdi.

"Sorun değil," dedim. "Sen kamyonette bekle."

Annem tipik Shelley tavrı ve tarzıyla gülümseyerek bize yanaştı. "Ne gündü ama! Birileri kesinlikle işi batırdı, değil mi?

Hatları karıştırmışlar. Onlara söyledim, çocuklarımı arayın dedim. Bana ait olmayan hiçbir şeyi almadığımı söyleyeceklerdir dedim."

"Tanrım, şuna bir son versen mi artık?" diye patladım.

Gözlerini kırpıştırdı. "Bebeğim..."

"*Bebeğim* falan deme bana." Bu saçmalıklarına, gülümseyerek kendini aklamaya çalışmalarına bir saniye daha katlanamayacaktım. Beş yaşından beri onu çekiyordum, artık yetmişti. "Zulamı bulup paramı çaldın ve kasabadan da *bu yüzden* kaçtın. Umarım buna değmiştir." Ona dik dik baktım. "*Anne.*"

"Bebeğim, hayır." Koluma uzandığında bir adım geri attım. "Bir yer bulup hayat kurmak için sadece biraz ödünç aldım. Toparlandıktan sonra hemen geri gönderecektim. Bunu biliyorsun. Umursayacağını sanmamıştım hiç."

Ağzımdan hayret dolu kahkahalar döküldü. "Tabii. Her neyse. Artık bunları duymak istemiyorum. Bu konuşmayı da son kez yapıyoruz. Seni bir daha görmek istemiyorum. Buraya tekrar gelmene de gerek yok. Senin oğulların yok, Shelley."

İrkildi. "Cooper, üzgün olmanı anlıyorum ama ben hâlâ senin annenim. Siz hâlâ benim çocuklarımsınız. Ailene sırtını dönemezsin." Sessiz kalan, arkamda oyalanan Evan'a baktı. "Değil mi, bebeğim?"

"Bu sefer olmaz," dedi ikizim, akan trafiği izleyerek. Yüzü ifadesizdi. "Bu sefer Coop'un yanındayım. Bence de artık buralara gelmesen iyi olur."

Kardeşime sarılma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. Burada, bu kadının önünde olmazdı. Ama ikizimin hissettiği acıyı, yalnızlığı çok iyi biliyordum. Evan bugün annesini kaybetmişti.

Ben zaten uzun zaman önce kaybetmiştim.

Shelley bizi ikna etmek için son bir hamle daha yapmaya yeltendi ama kararımızdan dönmeyeceğimizin farkına varınca rol kesmeyi bıraktı. Gülümsemesinin yerini kayıtsızlık aldı. Gözleri donuklaştı. Bakışlarından ve sesinden kötülük akıyordu. Veda ederken birkaç kelimeden fazlasını etmedi. Dumanını yüzümüze üflerken gözlerimize bile bakmadı. Yanımızdan ayrılıp, onu başka birinin problemi olmaya götürecek bir taksiye atladı. Onsuz çok daha iyi olacaktık.

Şu anda öyle gelmese bile.

Daha sonra Mac bize akşam yemeği için pizza ısmarlarken Evan ve ben Daisy'yi yürüyüşe çıkardık. Shelley hakkında hiç konuşmadık. Hatta neredeyse hiç konuşmadık. Karamsar bir ruh halindeydik. İkimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk ama kafalarımızdan tamamen aynı şeylerin geçtiğini biliyordum.

Eve döndüğümüzde Levi'ı arka güvertede bira yudumlarken bulduk. "Selam," diye seslendi yaklaştığımızı görünce. "Karakolda işlerin nasıl gittiğini sormaya geldim."

Evan bizim için de iki bira almak için içeri girerken ben korkuluğa yaslanıp amcama her şeyi anlattım. Shelley'nin veda bile etmeye zahmet etmeden taksiye binip uzaklaştığı kısma geldiğimde Levi acı bir tatminle kafa salladı.

"Sence bu sefer mesajı aldı mı?" diye sordu.

"Sanki. Yenilgiyi kabullenmiş görünüyordu."

"Onun için üzgün olduğumu söyleyemeyeceğim." Levi, Shelley ile hiç anlaşamamıştı zaten. Ama onu suçlayamazdım. Ebeveynlerimizden bize kalan tek güzel şey iyi huylu bir amcaydı.

"Artık yetim kaldık," dedi Evan dalgalara bakarak.

"Ah be çocuklar. Biliyorum, hiç kolay değil. Ama asla yalnız değilsiniz. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa..."

Cümlenin gerisini getirmedi. Getirmesine de gerek yoktu zaten. Levi, tüm eksik parçalara rağmen bir aile olduğumuzu hissettirmek için elinden gelenin en iyisini yapmış ve neyle çalışmak zorunda olduğu düşünülürse oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

"Bunu sana yeterince sık söylemediğimizi biliyorum," dedim amcama, "Ama şu anda buradaysak nedeni senin her zaman yanımızda olman. Sen olmasaydın çocuk koruma sistemine dahil edilir, koruyucu ailelere gönderilirdik. Muhtemelen ikimizi ayırırlardı."

"Seni seviyoruz," diye ekledi Evan, duygu yüklü bir sesle.

Levi bayağı etkilenmiş gibiydi ama öksürerek bunu örtmeye çalıştı. "Siz iyi çocuklarsınız," dedi boğuk sesle. Amcam duygusal biri değildi ve kelimeleri fazla kullanmazdı. Yine de bize karşı hislerini biliyorduk.

Hiçbir zaman hak ettiğimiz aileye sahip olamamış olabilirdik ama sonunda ihtiyacımız olan aileye kavuşmuştuk.

KIRKINCI BÖLÜM

Mackenzie

Bu çocuk neden bu kadar mantıksız davranıyordu?

"Eve gelirken buz alacağını söylemiştin," diye bağırdım arka bahçeden. Sıcak bira ve kola tenekeleriyle dolu altı soğutucunun başında dikiliyordum.

Şubat ayı, aniden şiddetli bir kışı getirmişti. Ben bahçede kıçım donarak dururken, Evan kasaları ateşe çok yakın bir yere koyduğu için içecekler sıcacıktı. Beyefendi şimdi de oturmuş keyif çatıyordu. Bense ne kadar uğraşsam da bacaklarını açamadığım bir katlanır masayla güreşiyordum. Bu masalar bir sadist tarafından tasarlanmış olmalıydı; açılması imkânsız görünüyordu.

Cooper verandadan, "İçki dükkânındaki dondurucu kırılmış," diye yanıt verdi. "Heidi gelirken Publix'e uğrayıp biraz alacağını söyledi."

"Ama o zaman millet gelmeden içeceklerin soğuması için vakit olmayacak. Seni erken göndermemin nedeni buydu!" Lanet saçlarımı yolmak üzereydim. Bunu ona üçüncü kez açıklıyordum ama hâlâ aksi bir kum yengecine laf anlatmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

"Durabilirdim ama yolumun üstünde değildi. Ayrıca hazırlıklara yardım etmek için eve hemen gelmek istiyordum. Ne yap-

saydım, buradaki bütün işleri sana mı bıraksaydım?" diye bağırdı ellerini havaya kaldırarak.

"Ben buradayım ya, ona yardım ederdim," dedi, tek yaptığı kıçının üstüne oturup son soğuk birayı içmek olan Evan. "Kız haklı, Coop," diye ekledi, *senin tarafındayım, bak*, dermiş gibi kafa sallayarak.

"Sen karışma," dedi Cooper.

İkisine de dik dik baktım.

Eğitilmemiş bir çift ikizle bir gün arayla doğum gününe sahip olmaktan daha kötü ne vardı bilmiyordum. Dün akşam, benim planladığım akşam yemeğindense son dakikada büyük bir parti vermek gibi aşırı zekice bir fikir bulmuşlardı. Şimdi de bir şeyler hazırlayabilmek için koşuşturuyorduk. Daha doğrusu ben koşturuyordum. Evan tembel tembel yayılıyordu, Cooper ise bir ringa balığının mantığına sahipti.

"Boş ver." Ben bu aptal partiyi istememiştim bile. Ama ikisi, yirmi birinci doğum günüm olduğu için büyük bir şey yapmakta ısrar etmişlerdi. Tabii tüm iş bana kalmıştı. "Ben gidip kasabanın bir ucundan yiyecekleri, öbür ucundan pastayı alıp gelirim. Sonra tekrar çıkıp buz almaya giderim. Umarım karanlık çökmeden eve dönebilirim. Bana şans dileyin."

Cooper bıkkınlıkla homurdandı. "Heidi'yi arayıp daha erken gelmesini söylerim. Oldu mu? Mutlu musun?"

Katlanır masayla daha fazla uğraşmaktansa bir tekmeyle yere devirdim ve basamaklardan kayar kapıya doğru ilerledim. Ama Cooper girişi kapatmıştı. "Hiç arama. En azından doğum günümde iğneleyici lafların ve nefret dolu bakışların hedefi olmayayım. Bunu istemem çok mu fazla?"

"Onunla konuştum, tamam mı? Davranışlarını da kontrol edemem ya. Biraz zaman ver. Atlatacaktır."

"Aslında ben Heidi'ye kızgın değilim, biliyor musun? Biri koca yaz boyunca yanlış fikirlere kapılmama izin verseydi ben de asabi bir halde olurdum."

"Olan bu değildi," diye hırladı.

"Ama o böyle düşünüyor. Belki de onunla asıl konuşman gereken konu budur."

"Of Mac offf. Beni eleştirmekten ne zaman vazgeçeceksin acaba?"

"Salak herif," diye bağırdı Evan bahçeden. "Kız haklı."

Ben çantamı alıp kamyonetin anahtarlarını bulmak için acele ederken Cooper kardeşine hareket çekip peşimden eve girdi. Anahtarı mutfakta ya da oturma odasında göremeyince yatak odasına gittim. Cooper da benim kadar bitkin görünerek arkamdan geldi.

"Biliyor musun?" Ona bakmak için döndüm. "Bunun artık böyle yürüyeceğini sanmıyorum."

Didişmelerimiz bunaltıcı ve sinir bozucuydu; çünkü genellikle aptalca şeyler hakkında oluyordu. Tüm enerjimizi tüketip tartışmayı neyin başlattığını unutana kadar derine iniyor ve ikimiz de pes etmeyi reddediyorduk.

"Ne demek oluyor şimdi bu?" Ben uzanamadan kamyonetin anahtarını şifonyerden kaptı.

Dişlerimi gıcırdatıp sıkıntılı bir nefes verdim. "Buraya en başında geçici bir süreliğine kalmaya gelmiştim. Şimdi devamlı bir çekişme halinde olduğumuza göre, beni ilk başta ne kadar hoş karşılamış olsanız da artık gitme vaktimin geldiğini düşünüyorum."

Cooper birden sönüverdi. Sonra anahtarı havadaki elime koydu. Konuştuğunda sesi yumuşaktı. "İstediğim bu değil. Kendi evine çıkmaya hazırsan anlarım ama benim yüzümden taşınmak zorunda olduğunu düşünme. Burada olmanı seviyorum."

"Emin misin?" Buraya sığındığımdan beri onun alanını işgal etmemle ilgili şikâyetlerinin katlanarak arttığı gözümden kaçmamıştı. "Bana doğruyu söylemeni istiyorum, duymak istediğimi düşündüğün şeyi değil."

"Yemin ederim."

Bakışları benimkine kilitlendi. Yüzünü inceledim, o da benimkini inceledi ve aramızda bir şeyler geçti. Hep aynı şey oluyordu zaten. Tüm öfkemiz ve hüsranımız geçtiğinde, fırtına dindiğinde onu yeni baştan fark ediyor gibi oluyordum. Dövmelerinin kol kaslarını nasıl sardığını. Geniş göğsünü. Her zamanki şampuan ve talaş kokusunu.

Cooper ellerini kalçama koydu. Gözleri hafifçe kapanırken beni geriye doğru yürüttü ve yatak odasının kapısını kapatarak sırtımı ahşaba yasladı.

"Yakınımda olmanı seviyorum," dedi boğuk sesle. "Seninle yatmayı. Sana uyanmayı. Seninle sevişmeyi."

Elleri elbisemin eteğini kavrayıp yukarı çekti ve belimden aşağısı tamamen açıkta bıraktı. Nabzım boynumda o kadar hızlı atıyordu ki çılgın küçük vuruşları hissedebiliyordum. Bu çocuğa şartlanmıştım sanki. Bana dokunduğu anda vücudum beklentiyle karıncalanmaya başlıyordu.

"Seni kısıtlamıyor muyum?" diye takıldım, avuçlarımı kapıya bastırıp tırnaklarımı oyuklara geçirirken.

Gözlerini kırpıştırarak soruyu geçiştirdi. Sonra aramızda sadece birkaç santim kalana dek bana yaklaştı ve dudaklarını yalayarak, "Seni öpmemi söyle," dedi.

Beynimin buna bir cevabı yoktu. Ama vücudumu sıkmış, ayak parmaklarımı zemine bastırmıştım.

Alnını alnıma bastırarak kaburgalarımı kavradı. "Eğer kavgamız bittiyse seni öpmemi söyle."

Onunla kavga etmekten nefret ediyordum. Yine de bu barışma anları çikolatalı süte eklenen seyreltilmemiş şurup gibiydi. En sevdiğim bölümdü.

"Öp beni," diye fısıldadım.

Dudakları tüy gibi hafif bir okşamayla benimkilere değdi. Sonra hafifçe geri çekildi. "Bu..." diye mırıldandığında nefesi burnumu gıdıkladı.

Cümlesini bitirmedi. Ama bitirmesine gerek yoktu. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Bu.

Sadece... *bu.*

Görünüşe göre içki oyunlarında ustaydım. Hatta içtikçe daha da iyi oynuyordum. Bu geceden önce hiç bardak çevirmece oynamamıştım ama birkaç turdan sonra resmen rakip tanımaz hale gelmiştim. Karşıma çıkan herkesi deviriyordum. Sonrasında plastik bardağa pinpon topu atma oyununa geçip üç kişiyi yendim. Dart tahtasında da boynunda dövmeler olan bir adamı yerin dibine geçirdim. Bir şişe şaraptan sonra bile hedefi on ikiden vuracak kadar iyiydim.

Şimdi de ateşin başında dikilmiş, Tate'in sarhoş beynime zarar veren bir düşünce deneyinden bahsetmesini dinliyordum.

"Bekle. Anlamadım. Adaya gelen tekneler varsa neden birine binip güvenli bir şekilde eve yelken açamıyorum?"

"Çünkü mesele bu değil!" Tate'in mavi gözlerinde saf bıkkınlık vardı.

"Ama tekne geldiyse kurtarılmış sayılırım," diye karşı çıktım. "Neden birine binemiyorum ki? Malzemelerle Cooper arasında bir seçim yapmaktansa teknelerden birine binmeyi tercih ederim."

"Asıl ikilem de bu işte! Adadan nasıl çıkacağınla ilgilenmiyoruz burada. Seçim yapmak zorundasın."

"Tekneleri seçiyorum!"

Tate beni öldürmek istiyor gibi görünüyordu. Ama bu kafa karıştırıcıydı çünkü bence bu ıssız ada meselesinin cevabı aşırı derecede basitti.

"Biliyor musun?" Bir nefes verip gamzelerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. "Tatlı olduğun için şanslısın, Mac. Çünkü düşünce deneylerinde berbatsın."

"Ayy sağ ol." Kolunu okşadım. "Sen de çok tatlısın, Tater-Tot."

İçini çekti. "Senden nefret ediyorum."

Nefret etmediğini biliyordum. Zaman almıştı ama sanırım sonunda Cooper'ın hayatında bir yer edinmiştim. Artık buraya ait değilmiş gibi hissetmiyordum. Bu artık sadece onun hayatı değil, bizim hayatımızdı.

"Çok fena üşüyorum," dedim.

"Yuh artık." Tate önümüzde harıl harıl yanan şenlik ateşini işaret etti.

"Önümüzde ateş yanıyor olması şubat ayında olduğumuzu değiştirmez," diye karşılık verdim inatla.

Onu ateşin başında bırakıp kazak almak için eve yöneldim. Tam arka basamaklara ulaştığımda ismimi duydum ve cevap vermek için dönecekken, Heidi'nin üst kattaki verandada biriyle konuştuğunu fark ettim. Başımı geriye yatırdığımda korkuluğun boşluklarından Heidi'nin sarı kafasıyla Alana'nın kırmızı kafasını gördüm. Onların dışında tanımadığım birkaç kız daha vardı. Heidi'nin sonraki sözleri beni durdurduğunda ilk basamağı tırmanmak üzereydim.

"Aptal olduğu için onu affedebilirim ama kız aşırı sıkıcı ya," diyordu gülerek. "Cooper da artık hiç eğlenceli değil. Tek istediği evliymiş gibi davranmak. Artık neredeyse hiç dışarı çıkmıyor."

İçimde küçük öfke dalgaları oluşmaya başladı. Hep bunu söyleyip duruyordu. Cooper'ın onunla takılmasını bir kez bile

engellemiş ya da ondan, Heidi'yi bir yere davet etmemesini istemiş değildim. En azından Cooper'ın iyiliği için ona tahammül edebilirdim. Heidi'nin bana aynı nezaketi göstermek konusunda neden bu kadar inatçı olduğunu hiç anlamıyordum. Hep bir pis bakış, hep bir pasif-agresif yorum peşindeydi. Görünüşe göre arkamdan saçma sapan konuşmalar da yapıyordu.

"Cooper'ın o çocukla hiç tanışmadığı yalanına nasıl kandığını hâlâ anlamıyorum." Heidi kendini beğenmiş bir şekilde tekrar güldü. "Uyan da komplonun kokusunu al bir zahmet."

Bir dakika. Ne?

Preston'dan mı bahsediyordu?

"Bu kadar saf olmasaydı onun için üzülürdüm."

Heidi'yi götüme takmamalıydım aslında. Ne konuştuğunu bilmiyordu. Yine de arkamdan ne zehirler kustuğunu bilmek istediğim için, merdivende muhabbet eden diğer insanların arasında beni görmesin diye gölgelere sığınarak sessizce basamakları tırmandım.

"Tamam ama çok zaman geçti," dedi bir başka kız. "Kızdan gerçekten hoşlanıyor olmalı. Sence de öyle değil mi?"

"Bunun ne önemi var?" Heidi o umursamaz omuz silkmelerinden birini yaptı. "Bir noktada Cooper'ın ona başından beri yalan söylediğini, onunla sadece intikam için birlikte olduğunu anlayacak."

Alana, "Onları rahat bırak," dedi. "Bu meselenin peşini bırakacağına söz vermiştin."

Olduğum yerde kalakaldım. Onu doğru mu duymuştum? Çünkü söyledikleri kulağa şüpheli bir şekilde onay gibi geliyordu.

Başka ne anlama gelebilirdi ki?

"Ne?" Heidi'nin sesinde bilmezden gelir gibi bir ton duyuluyordu.

Artık kızlarla aramızda ancak yarım metre vardı. O kadar yakındım ki titriyordum.

"Ona bir şey diyeceğimi söylemedim. En azından isteyerek."

Kalbim düzensizce kaburgalarıma çarpmaya başlamıştı. Alana, Heidi'nin dediklerini yalanlayacak bir şey söylemeden öylece duruyordu.

Bunun da tek bir anlamı olabilirdi: Cooper tanıştığımızdan beri bana yalan söylüyordu.

Daha da kötüsü, onunla doğrudan yüzleştiğimde söyledikleri de yalandı. Tüm arkadaşlarını –*arkadaşlarımızı*– da buna alet etmişti. Evan'ı, Steph'i, Alana'yı...

Kendimi küçücük hissediyordum. Veranda tahtaları arasındaki boşluklara düşüverecekmişim gibi. Çok kötü aşağılanmıştım. Acaba başka kimlerin haberi vardı? Bunca zamandır zavallı, ahmak klon diye arkamdan gülüyorlar mıydı?

"Devam et o zaman," dedim grupla yüzleşmek için öne çıkarak. "Ağzından bir şey kaçıracağın anı bekleme, doğrudan yüzüme söyle. Olmaz mı Heidi?"

Alana en azından pişman görünme nezaketine sahipti. Ancak Heidi, sırıtışını gizler gibi bile yapmıyordu.

Cidden, bu kız bende ona bir yumruk geçirme isteği uyandırıyordu. Çok denemiştim. Gerçekten elimden geleni yapmıştım. Sohbet etmeye, medeni davranmaya, ona zaman tanımaya çalışmıştım. Ama ne kadar verirsem vereyim beni hor görmekten kesinlikle vazgeçmiyordu. Şimdi nedenini anlıyordum; onunla huzursuz bir ateşkes içinde değil, benim farkında bile olmadığım bir soğuk savaştaydık. Ve bu benim hatamdı.

"Anlıyorum, benden nefret ediyorsun," dedim hırçın bir şekilde. "Ama bence yeni bir hobi bulmalısın."

Gözlerini kıstı.

Bakışlarımı ondan ayırıp Alana'ya döndüm. "Duyduklarım doğru mu? Her şey, eski sevgilime karşı bir tür intikam planı mıydı? Cooper bana yalan mı söyledi?"

Bunları yüksek sesle söylemek içimi bulandırmıştı. Son altı ayda olanları zihnimde tekrar oynatırken bu gece tükettiğim tüm alkol tehlikeli bir şekilde midemde fokurdamaya başladı. Cooper'la ilk tanıştığım zamanlarda yaptığımız konuşmaları hatırlamak için hafızamı zorlayarak, aldırmadığım kaç ipucu olduğunu bulmaya çalıştım. Cevap kaç kez açıkça önümdeydi acaba? Kaç kez o dipsiz gözlerine ve çarpık gülüşüne kapılıp her şeyi unutmuştum?

Her zaman esrarengiz olan Alana yine hiçbir duygusunu açığa vurmuyordu. Sadece tereddütteymiş gibi görünüyordu. Onunla zorlu dönemleri aşıp yakınlaşarak arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ama şu anda Heidi beni alay konusu yaparken o kenarda ifadesizce duruyordu.

"Alana," diye ısrar ederken kendi sesimde duyduğum çaresizlik yüzünden neredeyse yüzümü buruşturacaktım.

Sonsuzluk gibi gelen bir aradan sonra, soğuk ifadesi bir anlığına kaydı ve gözlerindeki pişmanlık pırıltısını görebildim.

"Evet," diye itiraf etti. "Doğru. Cooper yalan söyledi."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Cooper

Şenlik ateşinin alevleri arasında bir anlığına Mac'i görür gibi olmuştum ki yüzüme bir bira dalgası çarptı.

"Adi herif!"

Ne olduğumu şaşırarak geri geri ateşten uzaklaşıp kumlu ellerimle gözlerimi silmeye çalıştım. Birkaç kez göz kırpıştırdıktan sonra yüzümü bir kez de kolumla sildim. Tekrar göz kırptığımda Mac elinde boş, kırmızı bir plastik bardakla tam önümde dikiliyordu. Arkadaşlarımız etrafımızda durmuş bize bakarken neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum.

"Yalancı pislik!" Sesi kin ve hiddet doluydu.

Evan ona yaklaşmaya çalıştı. "Hey, bu ne içindi şimdi?"

"Sen de siktir git." İşaretparmağını ikizime doğrulttu. "İkiniz de bana yalan söylediniz."

Onun ince omuzlarının ötesinde Alana'nın kalabalığı yararak yaklaştığını gördüm. Heidi de hemen arkasındaydı. Alana suçlu görünüyordu. Heidi'nin yüzünde ise saf bir umursamazlık vardı.

Mac ise... İhanete uğradığını düşünüyormuş gibi bakıyordu.

Ne olduğunu şimdi anlıyordum. Yüzünü okuduğumda çok yüksek bir yerden düşüyormuş gibi hissettim. Beynimizin kafa-

taslarımızın içinde büzülür gibi olduğu ve çöküşten önce bir iki saniyeliğine donmuş gibi hissettiğimiz o dehşet anlarından birini yaşıyordum. Çünkü biliyordum: *Birazdan canım yanacaktı.* Şu anda tutunacak hiçbir şeyim yoktu. Suçum ortaya çıkmıştı.

"Mac, açıklamama izin ver," dedim boğuk sesle.

"Beni *kullandın*," diye bağırdı.

Kolunu kaldırıp boş bardağı göğsüme fırlattı. Sersemlemiş seyircilerimiz sessizce ateş çukurunun diğer tarafına çekildiler.

"Bunca zaman boyunca tek niyetin intikammış!" Başını tekrar sallarken yüzünden türlü türlü duygu geçti. Utanç, öfke, düş kırıklığı.

Ona yaklaştığım ilk geceyi, bıkkın bir klonla ilgileniyormuş gibi yapmak zorunda kaldığım için ne kadar sinirlendiğimi, sonrasında gülümsemesi ve zekâsıyla beni nasıl da etkilediğini düşündüm.

Bende ne görmüştü de bu ilişkiyi bu kadar ileri götürmek istemişti hiç bilmiyordum.

"O şekilde başladı, evet," diye itiraf ettim. Kaçıp benimle bir daha konuşmama ihtimali olduğundan dolayı her şeyi açıklamak için birkaç saniyem vardı. Bu yüzden saçmalamayı bırakıp dürüstçe konuştum: "Seni buldum çünkü ondan intikam almak istedim. Çok öfkeliydim ve aptallık ettim. Sonra seni tanıdım ve tüm hayatım değişti, Mac. Sana âşık oldum. Hayatımın en güzel altı ayıydı."

Çok zor aylar da geçirmiştim ve o, bütün olanlara benimle katlanmıştı. Hem de bana rağmen. Bana ve huysuzluklarıma katlanmak için hiçbir sebebi yokken o yine de beni sevmenin bir yolunu bulmuştu. Elbette bunu mahvedecektim. Aksini nasıl düşünebilmiştim ki?

Ama lanet olsun, Mackenzie'yi kaybetme düşüncesi, canımı hayal bile edemeyeceğim kadar acıtıyordu. Kalbim sanki bir mengenede eziliyordu.

"Evet, uzun zaman önce sana her şeyi anlatmalıydım. Ama kahretsin, çok korkuyordum." Boğazım sıkıştı. Zar zor bir nefes aldım. "Tam da bu andan korkuyordum işte. Yaptığım korkunç hatayı öğrenmezsen incinmeyeceğini düşündüm. Seni korumak istedim."

"Beni küçük düşürdün," dedi tükürür gibi, gözyaşları arasında. Kollarımı ona dolamak ve acısını dindirmek istiyordum ama bunu ona yapan bendim ve o her saniye, acılı bakışlarıyla içimi daha da paramparça ediyordu. "Beni aptal yerine koydun."

"Lütfen, Mac. Ne istersen yaparım." Ellerini tuttum ve uzaklaşmaya çalıştığında sıktım. Çünkü benden uzağa ilk adımı attığı anda sonsuza kadar yürümeye devam edeceğini biliyordum. "Seni seviyorum. İzin ver kanıtlayayım. Bana bir şans ver."

"Bir şansın vardı." Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Bana gerçeği aylar önce söyleyebilirdin. Eline milyon kere fırsat geçti; Preston'ı tanıyıp tanımadığını, onun işten kovulmana neden olup olmadığını sorduğum gün de dahil. Ama bana gerçeği söylemedin. Bunun yerine milletin arkamdan gülmesine izin verdin." Mac gözlerini silmek için ellerini benimkilerden çekti. "Yüzüme karşı yalan söylemeseydin diğer her şey için seni affedebilirdim. Ama hakkını vermeliyim Cooper. Çok başarılıydın. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm herkese de yalan söylettin. Kendini eğlendirmek için beni mükemmel bir camdan kafesin içinde sergiledin."

"Mackenzie." Parmaklarımın arasından kayan bir ipe tutunuyordum. Aldığım her nefeste Mac benden daha da uzaklaşıyordu. "Her şeyi düzeltmeme izin ver."

"Düzeltilecek bir şey yok artık." Yüzüne ürkütücü bir donukluk yerleşti. "Şimdi eve gidip eşyalarımı topluyor ve çıkıyorum. Çünkü yapacak başka hiçbir şey kalmadı. Beni durdurmaya çalışma."

Sonra arkasını döndü ve alevlerin parıltısının ötesinde kayboldu.

O gidince kumsala bir sessizlik çöktü.

"Onu dinleme," dedi Evan omzumu dürterek. "Peşinden git."

Hiçliğe doğru baktım. "Gitmemi istemiyor."

Mac'i kararlı olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum. Şu anda yapacağım herhangi bir hamle onun daha da uzaklaşmasına ve nefretinin artmasına neden olurdu ancak. Çünkü haklıydı. Onunla tanıştığımda adinin tekiydim.

O zamandan bu yana yaptığım şeyler de aksini kanıtlamamıştı ne yazık ki.

"O halde ben denerim," diye homurdandı Evan, onu durdurmak için uzattığım kolumu iterek.

Eh, denese de fikrini değiştirmesini sağlayamayacaktı. Mac gidiyordu.

Gerçekten gidiyordu.

Ben sahilde yalnız kalana kadar herkes yavaş yavaş uzaklaştı. Kumların üstüne çöktüm ve şenlik ateşi soğuk korlara dönüşene kadar kim bilir kaç saat tek başıma oturdum. Evan geri gelmedi. Bana zaten bildiğim şeyi söylemesine gerek yoktu. Terk edilmiş partinin kalıntıları arasından eve doğru yalpalayarak dönerken güneş dalgaların üzerinden göz kırpıyordu.

Eve girdiğimde Daisy dışarı çıkmak için koşarak gelmedi. Su kabı mutfakta değildi.

Odamdaki dolabın yarısı boşalmıştı.

Kendimi yatağa atıp gözlerimi tavana diktim. Uyuşmuş hissediyordum. Bomboştum.

Keşke... İlk tanıştığımız zamanlar, Mackenzie Cabot'ı özlemenin ne kadar zor olacağını bilseydim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Mackenzie

Tüm hayatımı Cooper Hartley'siz yaşamıştım. Sonra onunla altı ay geçirmiş ve onu tanımamanın ne demek olduğunu unutmuştum. Altı ay. Parçalayıp mahvetmesi yalnızca birkaç dakika sürmüş koskoca altı ay.

Kulak misafiri olduğum bir konuşma ve yıkıcı bir itirafın ardından, bir kibritin üflenerek sönmesi kadar kısa sürede uyuşan bir kalple kalakalmıştım.

Cooper'ın evinden bir umutsuzluk sisi içinde ayrıldıktan sonra Daisy'yle taksinin arka koltuğuna oturmuş ve şoföre, iki saat boyunca kasabada dolaşması için ödeme yapmıştım. En sonunda beni Tally Binası'na bırakmıştı. Bir elimde çantam, diğer elimde Daisy'nin tasmasıyla Bonnie'nin kapısını çaldığımda dudağını anlayışla büzerek bizi içeri kabul etti. Şansıma yeni oda arkadaşı çoğu gece yurda uğramıyordu. Ama ne yazık ki sabah insanlar kalkıp derse gitmek için koridorlarda yürümeye başladığında Daisy alışkın olmadığı sesler karşısında havlamaya başladı. Bina sorumlusu anında tepemize binip yurttan ayrılmamızı istedi.

Bonnie'nin başına dert açılmasın diye, sorumluya sadece merhaba demek için birkaç dakikalığına uğradığımızı söyledim. Gerçi adam muhtemelen bana inanmamıştı.

Öğleden sonra Daisy'yle birlikte başka bir taksinin arka koltuğunda B planı arıyorduk. Görünüşe göre körfezde evcil hayvan kabul eden bir otel yoktu; seneler önce ters giden bir köpek şovuyla alakalı bir şey olduğunu söylüyorlardı.

Böylece kendimi Steph ile Alana'nın evinde buldum. Küçük hain Daisy hemen kanepedeki Steph'in kucağına atladı. Onun aksine ben, Alana kendilerini savunmak için açıklamaya girişirken Steph'in yanına oturmakta isteksizdim. Dün gece partiden ayrılmamın ardından bana bir sürü mesaj atmışlardı. Ne yazdıkları önemli değildi ama gösterdikleri sebat, samimi olduklarına dair ikna olmamı sağlamıştı.

Alana kollarını kavuşturarak, "Ama bir konuda hakkımızı yedirmem," dedi. "Senin bu kadar hoş biri çıkacağını nereden bilecektik?"

Her zamanki gibi çekinmeden lafını pat pat söylüyordu. İntikam planını hazırlamadaki rolünün oldukça büyük olduğunu itiraf ederken bile kelimeleri ağzında gevelemiyordu.

"Gerçekten ama," diye devam etti. "Cooper aranızdakinin gerçek olduğunu söyledikten sonra sana planı anlatmak kötülük etmek olacakmış gibi geldi."

"Hayır," dedim kısaca. "Yalan söylemeniz daha kötüydü."

Çünkü gerçekler incitse de yalanlar insanı alçaltırdı. Preston'ın beni aldattığını fark ettiğimde arkasından iş çevrilen kişi olmanın ne demek olduğunu anlamıştım. Arkadaşlarımız, onun kurbanı olduğumu bile bile yıllarca yüzüme gülmüşlerdi. Ben ise onun "teferruat" sayılan eylemlerinden, hayatına girip çıkan kızlardan bihaber yaşamıştım. Cooper'ın da aynı şekilde yalan söyleyeceği ya da yine arkadaş dediğim insanların bu oyuna suç ortağı olacakları hiç aklıma gelmemişti. Demek bazı dersleri iki kez almamız gerekiyordu.

Yine de tamamen acımasız değildim. Sadakat, aldatıcı bir kavramdı ne de olsa. Onlar benden önce Cooper'ın arkadaşla-

nıydı. Bunu denkleme dahil etmeden yargıda bulunamazdım. Bu maskaralıktaki rolleri için ikisinden de nefret etmek benim hakkımdı, ama aynı zamanda ortada kaldıklarını da görebiliyordum. Bana doğruyu söylemeleri gerekirdi, evet. Fakat onlara gizlilik yemini ettiren Cooper'dı. Onun kıçını kurtarmak için yapmışlardı bunu.

Suçun en büyüğü Cooper'daydı.

Steph, "Bu konuda kendimizi çok kötü hissediyoruz," dedi. "Biri hakkında böyle bir plan yapmak alçaklık."

"Aynen öyle," dedim.

"Özür dileriz, Mac. Özür *dilerim*." Tedirgin bir şekilde, kolumu sıkmak için uzandı. "Ve eğer kalacak bir yere ihtiyacın varsa boş odamızda kalabilirsin, tamam mı? Sana borçlu olduğumuz için değil, gerçekten çok tatlı biri olduğun için. Ve ben... Biz..." Alana'ya bir bakış attı. "Seni iyi bir arkadaşımız olarak görüyoruz."

Bu biraz tuhaf kaçacak olsa da daha kalıcı bir çözüm bulana kadar burada kalmak en iyi seçenekti sanırım. Ayrıca Daisy çoktan evinde gibi görünüyordu.

Alana, "Sen istemedikçe Cooper hakkında konuşmayacağız," diye söz verdi. "Gerçi şunu söylemeden geçemeyeceğim, sen gittiğinden beri berbat haldeymiş. Evan bütün gece soğukta kumsalda oturduğunu ve körfezi izlediğini söyledi."

"Onun için üzülmem mi gerekiyor?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Steph garip bir şekilde güldü. "Yoo, hayır. Sinirlenmeyi hak etmediğini söyleyemeyiz. Kamyonetini yakmaya falan kalksan sana anlayış bile gösteririm."

"Bu intikam planı çocukça bir saçmalıktı," diye ekledi Alana. "Ama senden hoşlanıyor numarası yapmıyordu. Plana başlarken sana âşıkmış gibi davranmasını yasaklamıştık, bu yüzden o kısım tamamen gerçekti."

"Ayrıca çok üzgün," dedi Steph. "Her şeyi batırdığının farkında."

Birkaç saniye bekledim ama görünüşe göre konuşmalarını tamamlamışlardı. Güzel. Artık bazı sınırlar koyabilirdik.

"İkinizin bu sorunun ortasında kaldığınızı biliyorum," dedim. "Bu yüzden şimdi bir ev kuralı koyalım, olur mu? Ben, onun adı geçtiğinde tuhaflaşmayacağım ya da size onu şikâyet edip durmayacağım, siz de onu savunmayacaksınız. Anlaştık mı?"

Steph bana hüzünlü bir tebessüm attı. "Anlaştık."

O gece karanlıkta tek başıma kaldığımda gözyaşlarımı durdurmadım. Kendime, acıyı ve öfkeyi dibine kadar hissetme izni verdim. Sonra bu duyguları bir sandığa koyup kalbimin derinliklerine gömdüm. Sabah uyandığımda, hayatımda Cooper Hartley'den çok daha fazlası olduğunu kendime hatırlattım. Geçen yıl, işime konsantre olmamı engelleyen şeylerden yakınıp duruyordum. Bu yıl beni işten alıkoyan hiçbir şey yoktu. Tüm gün bana aitti ve internet sitelerimle otel projelerim için bolca vakte sahiptim. Şimdi yüzüme bulaşan rimel lekelerini silme ve dişi kurt olma zamanıydı.

Aşkı siktir edecek, imparatorluğumu kurup yükseltecektim.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cooper

"Hey, Coop, burada mısın?"

"Arka taraftayım."

Heidi beni son altı saattir kapalı kaldığım atölyemde buldu. Mac'in benim için hazırladığı internet sitesi sayesinde yeni mobilya siparişleri yağmaya devam ediyordu. Mac, kendi uygulamaları için çalışan birinden siteyi tasarlamasını rica etmişti. Ayrıca pazarlama çalışanlarından biri de Facebook işletme sayfam için bir reklam hesabı oluşturmuştu. Siparişler neredeyse yetiştiremeyeceğim kadar hızlı geliyordu ve bu yüzden, Levi'ın şantiyelerinden birinde çalışmadığım her saniye atölyemde yeni birkaç ürün çıkarmak için kıçımı yırtıyordum. Bu yoğunluk dikkatimin dağılmasını da sağladığı için iyiydi aslında. Çünkü kendimi bir şeylerle meşgul etmediğim zamanlarda sefillik havuzunda yüzüyordum.

Kafamı hızlıca sallayarak Heidi'ye selam verdim. Önümde, yontarak sandalye bacağına dönüştürmeye çalıştığım, meşe ağacından düşmüş bir parça vardı. Bu tekrarlayan yontma ve zımparalama hareketleri bugünlerde aklımı başımda tutan tek şeydi.

"Verandanız neden cenaze evine benziyor?" diye sordu Heidi, tezgâhıma otururken.

"Mac yüzünden. Hediyelerimi hâlâ geri gönderiyor."

İki haftadır ona çiçekler, sepetler, çeşit çeşit hediyeler gönderiyordum. Fakat hepsi de dönüp dolaşıp bizim verandaya geliyordu.

Başlangıçta Mackenzie'nin, Levi'ın ekiplerinden birinin başlattığı projeyi kontrol etmek için otele gittiğini bilerek hediyelerimi oraya göndermiştim. Sonra, ısrarlarıma dayanamayan Steph'ten, onun kendi evlerinde kaldığını öğrenmiştim. Üçünden birinin kuryeyi geri çevirmeyeceğinden emindim. Ne yazık ki düşündüğüm gibi olmamıştı.

Özür dilememe bu denli inatla izin vermemesi çok saçmaydı. Köpeğimizi bile alıp götürmüştü. Hâlâ gecenin bir yarısı Daisy'nin havlamasını duyduğumu düşünerek uyanıyordum. Dönüp Mac'e onu dışarı çıkarıp çıkarmadığını soracak oluyor, sonra ikisinin de yanımda olmadığını hatırlıyordum.

Kızlarımı o kadar çok özlüyordum ki aklımı yitirmek üzereydim.

"Aranızın nasıl olduğu sorusunun cevabı bu sanırım," Heidi, ince sarı tozun üstüne üzgün bir yüz çizdi. "Ben boşuna sana..."

"Yemin ederim Heidi, eğer o cümleyi bitirirsen yüzünü bir daha burada görmesem iyi olur."

"Ne oluyor be? Ne diyorsun sen?"

Keskiye fazla bastırıp ahşabı kırdım. Sandalye bacağının tam ortasında büyük bir yarık açıldı. Kahretsin. Keski elimden uçup garajın bir yerlerinde zemine çarptı.

"İstediğini aldın, değil mi Heidi? Mac benimle konuşmuyor. Buraya böbürlenmeye mi geldin? Siktir git başımdan lütfen."

"Bunu sana benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, biliyorum."

"Tanrım Cooper, tam bir pisliksin." Yanakları öfkeyle kırmızıya boyanmış olan Heidi suratıma bir avuç talaş fırlattı.

"Orospu çocuğu," diye küfrettim. Ağzım burnum talaş dolmuştu.

Homurdanarak başımdan aşağı su boşaltıp ağzımdaki kıymıkları beton zemine tükürdüm ve garajda öfkeyle volta atmaya başlamış olan Heidi'yi ihtiyatlı bakışlarla izlemeye başladım.

"Bunun kötü bir fikir olduğu konusunda seni uyarmıştım," diye kızdı. "Biriyle bu şekilde oynamanın zalimce olduğunu söylemiştim. Ama beni dinlemedin çünkü "*Ah şu Heidi, sadece kıskanıyor*," diye düşündün, değil mi?"

Göğsüm suçlulukla sızladı çünkü evet, Evan'ın intikam planına karşı geldiğinde tam da bunu düşünmüştüm.

"Eh, planınız tam olarak tahmin ettiğim gibi elinde patladığı için üzgünüm." İşaret parmağını bana doğrultup salladı. "Ama suçu bana yıkamazsın"

Ben de parmağımı ona doğrulttum. "Mac'le aynı ortamda olduğu her saniye ona yapmadığını bırakmayan kim acaba? Ne yaptın ne ettin sonunda onu gönderdin."

"Bizi konuşurken dinlemiş, ne yapayım? Aptalca oyunlar oynarsan aptalca ödüller kazanırsın."

Heidi'den de bu tavrından da çok fena sıkılmıştım. Altı ay boyunca kendimi ona katlanmaya zorlamıştım ama her şeyin de bir sınırı vardı.

"Onunla bir araya geldiğim ilk saniyeden beri Mac'ten nefret ettiğini belli ettin. Arkadaşım olarak bana bir iyilik yapmanı rica etmiştim. Ama sen gidip beni sırtımdan bıçakladın. Bu kadarını hiç beklemezdim doğrusu."

Heidi öne atılıp kafama bir zımpara takozu fırlattı. Neyse ki suratıma çarpmadan önce yakalamayı başardım. "Karşıma geçip sadakat saçmalığına başlama şimdi. Yazdan beri tek yaptığın, bana sikini aklından çıkaramayan kara sevdalı bir psikopatmışım gibi davranmaktı. Ama sarhoş ve azgın halde kapıma gelen sendin. Sonra da bana takipçi sapık muamelesi yaptın."

"Bu nereden çıktı şimdi?"

"Senden çıktı, geri zekâlı, senden." Heidi tezgâhın etrafında volta atıyordu. Keskilerime ve tokmaklarıma tehlikeli şekilde yakındı. "Evet, tamam, özür dilerim, sana karşı duygu beslemek gibi affedilmez bir hata yaptım. Çarmıha ger beni, olur mu? Ama şunu da unutma, bana aramızdaki şeyin bittiğini asla söylemedin. '*Hey, aramızdaki sadece seksten ibaret, biz arkadaşız, tamam mı?*' gibi bir konuşmayı hiç yapmadık. Kıçıma tekmeyi basıp gittin."

Duraksadım. Geçen yaz olanları hatırlamak için hafızamı zorladım. Detaylar biraz bulanıktı. İlk kez nasıl birlikte olduğumuzu bile hatırlamıyordum açıkçası. Aramızdaki şeyin ne olduğuyla ilgili konuştuğumuzu da hatırlamıyordum. Ne '*biz neyiz şimdi?*' gibi muhabbetler etmiş ne de kural belirlemiştik. Sanırım sadece... varsaymıştım.

Bunu fark ettiğim anda yüzümdeki rengin çekildiğini ve suçluluk duygusunun içimi burktuğunu hissettim. Gerçekten de koca bir adiydim.

"Böyle hissettiğini bilmiyordum," diye itiraf ettim mesafemi koruyarak. Her an bir şiddetli patlama daha yaşanabilirdi çünkü. "Aynı görüşte olduğumuzu sanıyordum. Sonrasında sanırım köşeye sıkışmış hissettim ve kolay çıkışı seçtim. İşleri tuhaflaştırmak istemedim."

Heidi durdu. İçini çekip bir tabureye çöktü. "Rastgele düzüştüğün biriymişim gibi hissettirdin. Arkadaş olarak bile senin için bir şey ifade etmiyormuşum gibi. Bu gerçekten acıttı, Coop. Sana çok kızdım."

Siktir. Heidi her zaman arkamda olmuştu. Bense kendi derdime öyle dalmıştım ki ona yanlış yaptığımın farkına bile varmamıştım.

Kollarımı uzatarak, "Gel buraya," diye homurdandım.

Bir anlık duraksamadan sonra yanıma gelip onu kucaklamama izin verdi ve kollarını belime sarmadan önce kaburgalarıma vurdu.

"Üzgünüm," dedim. "Kalbini kırmak istemezdim. Başka birinin sana öyle davrandığını görseydim canına okurdum. Şimdi fark ediyorum, yaptığım hiç hoş değildi."

Bana bakarken kirpiklerinde ıslaklık vardı. Aceleyle gözlerini sildi. "Ben de üzgünüm sanırım. Sinirimi kız arkadaşından çıkarmak yerine yetişkin gibi davranıp kamyonetinin fren hortumunu kesmeliydim."

Kahrolası kız. Söylediklerinde ciddi olabilirdi gerçekten de. Fren hortumu kesmek tam onun yapacağı işti.

Onu bırakmadan önce bir kez daha sıktım. "Barıştık mı?"

Omuz silkti. "Eh. Barışalım bari."

"Ayaklarına kapanmamı istersen onu da yaparım." Süklüm püklüm sırıttım. "Son birkaç haftadır bu konuda uzmanlaştım."

Dudakları seğirdi. "Verandanızdaki çiçekler aksini söylüyor. Ama evet, benim ayaklarıma kapanman şart. Erkek orospusu gibi davranıp kolayca paçayı sıyıramazsın."

İrkildim. "Tanrım. Hayır. Kesinlikle paçayı sıyırmama izin vermemelisin." Hafifçe inledim. "Şu an bir şeyi fark ettim, biliyor musun? Ben Evan olmuşum. Lanet olsun, sana Evan gibi davranmışım."

Heidi kontrolsüz bir şekilde, iki büklüm halde gülmeye başladı. "Aman Tanrım, gerçekten de öyle," diye uludu. Kendini yeniden topladığında yanakları kızarmıştı ve gözlerinde acı değil, kahkaha gözyaşları vardı. Bana sırıtıp, "Nedense bu ceza sana yeterliymiş gibi geliyor," dedi.

Heidi'yi aramızı düzelteceğimizden emin olacak kadar iyi tanıyordum; özellikle garajdaki konuşmamızdan sonra umudum artmıştı. Şu anda en zorlu görevim, beni görmezden gelme kararlılığı en kötümser tahminlerimi bile aşmış olan Mac'ti. Aradan üç hafta geçmişti ve inatçı kadın hâlâ ben yokmuşum gibi davranıyordu.

İşten her çıkışımda düzenli olarak ona mesaj atmaya başladım; bir düzine sesli mesaj bırakmadan bütün gün sabredebildiğim için kendime bir ödüldü bu. Tabii asla cevap vermiyordu ama bir gün vereceğini umuyordum.

Tam en son '*lütfen, lütfen beni ara*' mesajımı göndermiştim ki Levi, Evan'la bana işaret etti ve avukatının anacaddedeki ofisinde buluşmamızı söyledi. Geçenlerde vasiyetini değiştirmekten bahsetmişti, muhtemelen onunla ilgili bir şeydi. Ofise vardığımızda bombayı patlattı.

Küçük bir toplantı odasına götürülüp yerlerimize oturduktan sonra Levi bir belge yığınını masanın üzerinde kaydırdı.

"Sizin için, çocuklar," dedi.

"Bunlar ne?" diye sordum.

"Hızlıca okuyun bakalım."

Kafa karışıklığıyla belgeleri taradım. *Hartley&Oğulları* kelimesini görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Levi. Bu ne?" diye tekrarladım.

Evan da daha iyi bakmak için kâğıtları kendine çekti.

"Şirketi yeniden yapılandırıyorum," diye açıkladı amcam, bize doğru iki kalem iterek. "Eğer ilgilenirsen mobilya işini de H & S himayesi altına almayı düşünüyorum, Cooper."

"Bekle." Evan sözleşmeyi dikkatlice okuduktan sonra kafasını kaldırdı. "Bizi mal sahibi yapmak mı istiyorsun?"

Levi çekingen bir gülümsemeyle başını salladı. "Eş ortaklar olacağız."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Dilim tutulmuştu. Bunu hiç ama hiç tahmin etmezdim. "Anlamıyorum. Nereden aklına geldi ki bu?"

Levi boğazını temizledi ve avukatına, bize biraz mahremiyet tanıması için bir bakış attı. Yaşlı adam deri koltuğundan kalkıp gidince, "Shelley'nin kasabadan temelli ayrıldığı gün sizi kontrol etmek için eve geldiğimde..." diye söze başladı ama sonra susup

boğazını temizledi. "Yalnız kaldığınızı, yetim gibi hissettiğinizi söylemeniz beni gerçekten etkiledi. Dürüst olmak gerekirse ben ikinizi hep kendi oğullarım gibi gördüm."

Levi hiç evlenmemişti ve çocuğu yoktu. Evan ve ben, ev arkadaşı Tim'in aslında erkek arkadaşı olduğunu ancak lisedeyken öğrenmiştik. Aslında ikisi çok uzun zamandır birlikteydiler ama fazla belli etmemeye çalışıyorlardı. Amcamın doğup büyüdüğü Körfez şimdikinden çok daha farklıydı, bu yüzden onu anlıyordum. Özel hayatını gizli tutmayı tercih ediyordu ve biz de buna her zaman saygı duymuştuk.

"Eh, bari resmileştirelim dedim." Yutkunup sandalyesinde garip bir şekilde kıpırdandı. "Tabii siz de isterseniz." Tekrar yutkundu. "Bu kasabada gurur duyacağınız bir mirasa sahip olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

Tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Çünkü... vay canına. Daha önce kimse bize yatırım yapmamıştı. Büyürken çoğu insan tarafından ümitsiz vaka olarak görülmüştük. Sanki sonumuz ebeveynlerimiz gibi olmak zorundaydı. Okuldan terk, sarhoş avantacılar olacağımızı düşünmüşlerdi. Hepsi parmaklarını sallayıp, *bak, biliyordum*, diyecekleri günü bekliyorlardı. Ama Levi öyle değildi. Düzgün bir adamdı ve bizi korumaya değer görmüştü. Şans verilirse ve biraz da destek gösterilirse iyi olacağımızı biliyordu. Biraz yıpranmış olabilirdik belki ama yine de tek parça halindeydik.

"Eee, ne diyorsunuz?" diye sordu.

Kardeşim vakit kaybetmeden kalemlerden birini kaptı. "Tabii ki de evet diyoruz," derken sesinin çatlaması, bundan benim kadar etkilendiğini gösteriyordu.

Amcamızın bizi önemsediğini ve yüz üstü bırakmayacağını her zaman biliyordum ama bu beklediğimden daha fazlaydı. Bize gerçek bir gelecek, üzerine inşa edilecek bir şey veriyordu. Günün birinde başımızda patlamayacak bir şey.

Evan sayfanın altına hızlıca imzasını atıp ayağa fırladı ve Levi'yla önce tokalaştı, ardından da sıkı sıkı kucaklaştı. "Teşekkürler, Levi Amca," dedi ondan hiç beklenmeyecek kadar ciddi bir tonla. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız. Söz veriyorum."

Sayfaya kendi imzamı eklerken elim hafifçe titredi. Sonra kalktım ve yeni iş ortağımızı kucakladım. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu bizim için çok şey ifade ediyor."

"Henüz teşekkür etme," dedi sırıtarak. "Artık siz de şirket sahibisiniz. Sabahın köründen gecenin bir yarısına kadar çalışmak anlamına geliyor bu. Size öğretecek çok şeyim var."

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim," diye cevap verdim. Gerçekten de sabırsızdım.

"Güzel. Sanırım ilk işimiz, siz çocuklardan birini Mackenzie'nin otelinin yıkım ekibinin başına geçirmek olmalı. Bu sayede ben de Sanderson restoranına odaklanabilirim."

İrkildim. Mac'in adını duymak bile içimi sızlatmıştı. "Bunu Evan'ın yapması en uygunu olur sanırım. Mac'in her gün şantiyede olmamı isteyeceğini sanmıyorum."

Levi'ın kaşları çatıldı. "Aranız hâlâ bozuk mu?"

Mutsuzca başımı salladım. "Ne aramalarıma cevap veriyor ne de hediyelerimi kabul ediyor."

"Hediyeler derken?" dedi amcam bunu komik bulmuş gibi.

Kardeşim hemen araya girip, Mac'e gönderdiğim, kim bilir kaç serayı dolduracak çiçekleri, kalp şekilli sayısız kutuları ve içi dopdolu sepetleri anlattı. "O kadar çok sepet var ki," dedi sözcükleri vurgulayarak. "Mide bulandırıcı."

"Ve beyhude," dedi amcam küçük bir kahkahadan sonra. "Onun gibi bir kızı çiçekle böcekle kazanamazsın, evlat."

"Gerçekten mi?" Boğazım hayal kırıklığıyla düğümlendi. "O zaman ne yapmalıyım? Benimle konuşmasını nasıl sağlayacağım?"

Amcam bir elini omzuma attı. "Çok basit. Daha büyük düşünmen gerek."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mackenzie

Otelden Steph ve Alana'nın evine dönerken, en sevdikleri Çin restoranına yemek almaya uğradım. Levi'ın çalışanlarının, tüm eski halıları ve kartonpiyerleri sökmeye, hasarlı mobilyaları, aydınlatma armatürlerini ve kurtarılamayacak kadar kötü her şeyi atmaya başlamasından bu yana sadece birkaç hafta geçmişti ama iç mekân şimdiden neredeyse tanınmayacak haldeydi.

Boş bir tuvale dönüşmüştü.

Zaten tasarımın büyük kısmını yenilemeyi düşünüyordum. Orijinal görünümü mümkün olduğunca koruyacak ama yeni düzenlemeler de yapacaktım. Mekânı daha da genişletmek, dışarıyı içeriye getirmek istiyordum. Doğal ışık ve yeşilliklerle aydınlık bir görünüm sağlayacak, lüks ama rahatlatıcı bir yer oluşturacaktım. Tuttuğum mimar, planları sürekli değiştiren aramalarım ve e-postalarımdan artık bıkmıştı. Ama yeni inşaat başlayınca biraz yatışacağımdan emindim. Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyordum. Sonuçta bu kendi ellerimle inşa ettiğim mirasım olacak, şans yüzümüze gülerse bir elli yıl daha ayakta kalacaktı.

Geçen hafta bölge bayisinden satın aldığım ikinci el SUV ile garaj yoluna girdim. Kasabadaki hayatımın geri kalanını Uber ve taksilerin arka koltuklarında geçiremeyeceğimi fark edince, sonunda pes edip araç almaya karar vermiştim.

Tam motoru kapatırken annemden bir kısa mesaj geldi.

Annem: *Mackenzie, söz verdiğim gibi sana tasarımcımın ismini iletiyorum. Bu küçük projeye devam etmekte ısrar ediyorsan en azından en doğru şekilde yap.*

Aracın içinde kıs kıs güldüm. Bu, annemin işimi onaylama şekli sayılabilirdi. En azından şimdilik bekleyebileceğimin en iyisiydi. Ebeveynlerimle aylarca küs kaldıktan sonra Cooper'ın evinden ayrılmamın haftasına onları aramıştım. Suçlusu da o anki duygu durumumdu. Ama baskıcı, küçümseyici tavırlarına rağmen onlar benim öz annemle babamdı sonuçta. Sahip olduğum tek aileydiler. Bu nedenle dişimi sıkıp onlara zeytin dalı uzatmıştım ve ne şaşırtıcıydı ki kabul etmişlerdi.

Birkaç gün önce otele bile gelmişlerdi hatta. Yaklaşık on dakika kalmışlardı ama babamın her baktığı şeye yüzünü ekşitmesine ve annemin kumaş süslemeler hakkında eleştiri yapmasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Projeye tamamen hayran olduklarını söyleyemezdim ama yine de çaba sarf etmişlerdi. İlişkimizi normalleştirme yolunda küçük bir adımdı bu.

Anneme hızlıca cevap yazdım.

Ben: *Sağ ol anne. Onu yarın arayacağım.*

Anne: *İç tasarım aşamasına geçince ikinci bir göze ihtiyacın olursa Stacey ile iletişime geç, uygun bir zamanım olursa seni takvimime ekler.*

Ekrana bakarken gözlerimi devirdim. Klasik Annabeth Cabot. Maalesef bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Evin kapısından içeri henüz girmiştim ki ev arkadaşlarım koşturup paketleri elimden kaptılar. Masayı kurup oturduk ve Steph televizyonda her akşam izlediği paranormal araştırma maratonunu açarken hemen yemeğe gömüldük. Şimdi altı saat boyunca, gece görüş gözlüğü takmış yetişkin adamların terk edilmiş bir alışveriş merkezinde koşuşturup duran bir fare hakkında çığlık atmasını izleyecekti. Eh, bu da onun zevkiydi, ne diyebilirdik ki?

Alana, "Eee, bugün işyerinde bir şeyler olduğundan bahsediyordun," dedi Steph'e, kimse karton kabı ele geçiremeden önce *lo mein*'in içindeki bütün domuz etlerini toplarken.

"Ah, doğru." Steph yemek çubuklarıyla bir orkestra yönetiyormuş gibi konuşuyordu. "Caitlynn, Manny'ye eski sevgilisinin onu *BoyfriendFails*'da ifşa ettiğini söyledi. Şimdi bardaki herkes bu konuyu konuşuyor," dedi bana dönüp sırıtarak.

"Onunla ilgili olduğunu nereden biliyorlarmış ki?" diye sordu Alana.

"Çünkü anlatılan olay olduğunda hepimiz oradaydık. Özeti şu: Manny geçen ay bir barda kızın biriyle tanışmış ve onu evine götürmüş. Birkaç gün sonra tekrar görüştüklerinde ona çıkma teklif etmiş. Bir gün grupça bowling oynamaya gitmiştik ve o zaman ikisi birkaç haftadır çıkıyorlardı. Manny o gün kıza yanlış isimle hitap etmiş. O kadar süre çıkıp da kıza adıyla nasıl hiç seslenmediğini bilmiyorum ama sonradan ortaya çıktığına göre aslında o ilk gece yattığı kişi kızın ablasıymış. Sonradan kızla buluşunca ikisini karıştırmış."

"Tüh." Artık hikâyelerin eskidiğini düşünmeye başladığımda tamamen farklı, yeni şeyler yaşanıyor ve sitede paylaşılıyordu.

"Her neyse, bu akşam Caitlynn tam *BoyfriendFails*'daki yazıyı Manny'ye gösterirken gençten bir çocuk içeri girdi ve direkt bara yürüdü. Öğle yemeği karmaşasının ortasında olduğumuz için hepimiz yoğunduk. Çocuk, Manny'ye İspanyolca bir şeyler

bağırdı, sonra birinin içkisini kapıp bar bankosuna döktü ve bir kibrit yakıp üstüne fırlattı.

Keskin bir nefes aldım. "Aman Tanrım, bir şey oldu mu?"

Steph sorun yok der gibi elini salladı. "Yok, hiçbir şey olmadı. Banko yanmadı."

İşte bu yüzden, para kazanmaya başladıktan hemen sonra yaptığım ilk şeylerden biri internet sitelerim için bir sorumluluk reddi yazacak bir avukat tutmak olmuştu.

"Yangın çıkmayınca çocuk sinirlenip bankonun üstüne tırmandı," diye devam etti Steph. "Boyu bir buçuk metreden uzun değildi, yaşı da on beşten büyük olamazdı. Manny'nin ilk kovalanışı değil gibiydi çünkü hiç o kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim."

Alana kıkırdadı.

"O, barın arkasına eğilip kaçmaya çalışınca çocuk masaların arasına dalıp bir sandalyeyi kaptığı gibi savurdu. Daryl sonunda onu kaldırıp dışarı fırlattı ve pes etmesini sağlayana kadar kapılara barikat kurmak zorunda kaldı. Manny de gizlice arka kapıdan çıktı." Steph gülmeye başladı. "Sonradan öğrendik ki Manny'yi benzetmeye gelen çocuk, o kızların küçük kardeşiymiş. Ne tatlı, değil mi?"

"Vay be," dedim lokmamla boğulmamaya çalışarak, "Aferin çocuğa."

"Kesinlikle."

Limonlu tavuğumu yuttum ve teneke diyet kolalardan birine uzandım. "Sinir bozucu eski sevgililerden söz açılmışken, bugün kampüste Bonnie'yle öğle yemeği yerken Preston'a rastladım."

Steph tek kaşını kaldırdı. "Nasıl gitti?"

"Korkunç değildi," diye itiraf ettim. "Yeni sevgilisiyle birlikteydi. Babası risk fonlarıyla ilgilenen, annesi de bir vantilatör imparatorluğunun varisi olan tipik, sevimli bir Garnet kızı. İki aydır birliktelermiş."

Alana suratını buruşturdu. "Acıdım kıza."

Omuz silktim. "Bilemiyorum. Gördüğüm kadarıyla Preston'a tapıyor. Onun da tek istediği bu zaten. Sürekli gülümseyecek ve tüm kararları verdiği için ona minnettar olacak biri." Ağzıma bir parça tavuk daha atıp çiğnerken konuştum. "Bu şekilde yaşamak ikisini de mutlu ediyorsa ben kimim ki onları yargılayacağım?"

"Aa, şunu gördünüz mü?" Alana, Çin böreğinin son lokmasını ağzına tıkıp parmaklarındaki ördek sosunu sildi ve telefonu bana uzattı. "Bugün paylaşılmış."

Ekrana baktığımda karşımda *BoyfriendFails*'dan yeni bir gönderi vardı. Fakat bu yazı, uyarı notuna benzeyen bir cümleyle başlıyordu. Eski sevgilisini isimsiz olarak ifşa eden bir kız tarafından değil, hatalarını dünyaya duyurmak isteyen bir erkek tarafından yazılmıştı.

Ben #BoyfriendFail'im

Evet, başlığı doğru okudunuz. Ben tam bir fiyaskoyum. Başarısız oldum. Hata yaptım. Sevdiğim kadını hayal kırıklığına uğrattım, ilişkimizi ve kendimi yüzüstü bıraktım.

Kafamı kaldırıp Alana'ya şüpheli bir bakış attığımda yemeğine aşırı derecede odaklanmış gibi davrandığını gördüm.

Başıma gelen en güzel şeyi mahvettim. Mükemmel sevgilimin, parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim çünkü bencil bir pisliktim. Onunla tanıştığım gece aklımdaki tek şey intikamdı. Erkek arkadaşıyla kavga ettiğim için işten atılmıştım. Ezik bir kasabalı olmak ve daha iyi bir yaşam umudum olmadan buraya tıkılıp kalmakla alakalı güvensizliklerimi uyandırdığı için o çocuğu cezalandırmak istemiştim.

Ama sonra kız arkadaşımı tanıdım ve bir şeyler değişti. O, bana ilham verdi. Bana bu hayatta, boynuma sarılıp beni

aşağı çeken çapadan çok daha fazlası olduğunu gösterdi. Beni mükemmel olabileceğime ikna etti.

Haklıydı. Ama aynı zamanda yanılıyordu. Çünkü eğer o, yanımda olup benimle tadını çıkarmayacaksa mükemmelliğe ya da pırıl pırıl bir geleceğe ulaşmak istemiyorum.

Okurken midemde bir çukur oluştu sanki. Yazı çok tatlı ve samimiydi. Parmaklarım hissizleşmiş, gözlerim yanmaya başlamıştı.

Bana ikinci bir şans borçlu değil, bunu biliyorum. Bana hiçbir şey borçlu değil. Ama yine de rica edeceğim.

Bana ikinci bir şans ver, prenses. Eğer bunu yaparsan söz veriyorum sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Seni asla hafife almayacağım. Benim için nasıl kıymetli bir hazine olduğunu ömrümün geri kalanı boyunca asla aklımdan çıkarmayacağım.

Okumayı bitirdiğimde önümü göremez haldeydim; görüşüm gözyaşlarıyla tamamen bulanıklaşmıştı. Gönderi, bu cumartesi saat altıda, köpeğimizi kurtardığımız yerde onunla buluşmam için bir yakarışla sonlanıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım telefonu masaya bırakırken. "Hani anlaşmıştık?"

Alana yüzümü silmem için bana bir peçete uzattı. "Anlaştık. Ama Cooper berbat halde. Sen de sefil durumdasın. İkiniz de bu durumla başa çıkamıyorsunuz. Sinsice bir saldırıya başvurduğum için üzgünüm ama onu bir kez dinlesen ne olur?"

"Sefil durumda falan değilim," diye savundum kendimi. "Hayatıma devam ediyorum."

Steph bana hiç de öyle olmadığını düşündüğünü söyleyen bir bakış attı.

"İnkâr evresindesin," diye düzeltti Alana. "Günün on saatini otelde, beş saatini de odanda internet sitelerinin başında geçirmen hayatına devam ettiğinin işareti olmuyor, kusura bakma."

Evet, zor olmuştu. Bunu kabul ediyordum. Her şey kontrolden çıktığında iş sayesinde rahatlayabiliyordum. Dikkatimi işe vermenin, zihnimi Cooper'dan uzak tutmak için en iyi yol olduğunu keşfetmiştim.

Gerçek şuydu ki Cooper unutulması zor biriydi. Neredeyse her günüm, sabah uyandığımda kolunu bana sarılmış olarak bulma beklentisiyle başlıyordu. Günde on kez ona mesajla komik bir şey ya da otelle alakalı heyecan verici bir güncelleme gönderecek gibi oluyor, sonra artık benim olmadığını hatırlıyordum. Daisy de hâlâ onu arıyor, orada burada kokusunu yakalıyordu. Yatakta onun tarafının ayakucunda uzanıyor ve asla gelmeyecek olan birini kapıda bekliyordu.

Bu kasabada Cooper'sız olmak hiç doğru gelmiyordu.

Ama bunların hiçbiri bana tekrar tekrar yalan söylediği gerçeğini değiştirmiyordu. Kendi kararımı verme gücümü elimden almıştı. Beni kandırmasını kolay kolay görmezden gelemezdim. Ben kendime saygı duymazsam kimse duymazdı.

"Buluş onunla," diye ısrar etti Alana. "Söyleyeceklerine kulak ver. Ve kalbinin sesini dinle. Bundan ne zarar gelebilir ki?"

Geri dönüşü olmayan hasar. Üstesinden gelinemeyecek bir ıstıraba yol açan küçük bir çatlak. Cooper'dan ayrıldığımda koruma duvarlarımı olabilecek en sağlam şekilde inşa etmiştim. Kapılarını istediğim zaman açmak için tasarlamamıştım. Fakat her şeyden çok, kendime onu görme izni verirsem bu korkunç acıdan asla kurtulamayacağımdan korkuyordum. Onu affedip tekrar hayal kırıklığına uğratılmak için zemin oluşturmak da bir başka korkumdu. Çünkü Cooper Hartley'den ikinci kez nasıl uzaklaşacağımı bilmiyordum.

Bunu bir daha atlatamayabilirdim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Cooper

Saat yediydi.

Kendimi moron gibi hissediyordum. Daha iyi giyinmeli, onun için çiçek falan almalıydım. Bugün bütün öğleden sonrayı evde vakit öldürerek, aklımı kaçırmamaya çalışarak geçirmiştim. Sonra da evden kargo şortum ve tişörtümle çıkmıştım. Harika bir kadından, onunla tanıştığı günden beri tam bir şerefsiz gibi davrandığı için özür dilemeye giden lanet olası, başıboş bir serseri gibi görünüyordum.

Siktir. Burada ne işim vardı?

Gözüm, iki gündür olduğu gibi yine seğirdi. Alana, yazdığım yazıyı Mac'e gösterdiğini söylemiş ama telefonu sokağa fırlatmaması dışında ne tepki verdiği hakkında fazla ayrıntı vermemişti. Şimdi de buluşmayı teklif ettiğim vaktin üzerinden bir saat geçmişti ve her geçen saniye umudumun bir kısmını daha alıp götürüyordu. Bu planın kusursuz olduğunu düşünmüştüm oysa. Mac samimiyetimi ve ne kadar düşünceli olduğumu görecek ve elbette ki beni affedecekti.

Ama aptalca bir plandı. Neden benim gibi ahmakları çekmek için kurduğu bir sitede içimi dökmenin romantik olacağı-

nı düşünmüştüm ki? Saçmalamıştım resmen. Belki de partiden kaçtığı gece peşinden gitseydim burada, bir saldırı için seferber oluyormuş gibi tepemde dönen martılarla baş başa dikiliyor olmazdım. Besin zincirindeki yerlerini onlara hatırlatmak için bir kum yığınını havaya doğru tekmeledim.

Yediyi çeyrek geçti.

Mac gelmedi.

Belki de onu böyle bir jestle kazanacağımı beklemek hataydı ama beni tamamen görmezden geleceğini hiç düşünmemiştim. Güneş kasabanın ardında batarken tahta rıhtımın ışıkları titreşerek açıldı.

Gerçekten gelmiyordu.

Kaderimi kabullenerek yavaşça geldiğim yöne döndüm ve o sırada bana doğru yürüyen yalnız bir figür gördüm.

Yaklaşanın Mac olduğunu görünce tam bir paniğe kapıldım. Sadece on metre uzaktaydı. Sonra mesafe beş metreye düştü. Düşük V yakalı, bilek hizasındaki mavi bir elbiseyle sarılmış uzun, ince vücudu çok çarpıcı görünüyordu. Ne yüzündeki tek bir çili, ne gözlerinin yeşil derinliklerindeki minik mavi benekleri ne de adımı söylerken dudaklarının kıvrılmasını unutmuştum. Fakat onu tekrar görmek, camdaki tozu silmek gibiydi.

"Gelmeyeceksin sanmıştım," dedim soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. Sonunda karşımdaydı ve her parçam onu bir kez daha sarmak istese de yapmak istediğim son şey onu korkutmaktı.

"Neredeyse gelmeyecektim."

Aramızda birkaç metre mesafe bırakarak durdu. Aşılmaz gibi gelen birkaç metre. Şu anda onu ilk tanıştığımız zamandan daha az okuyabiliyor olmam garipti. Düşünceleri de hisleri de hiç belli değildi.

Saçlarını parmaklarımın arasında hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayıp kendimi hayallere kaptırdığımda uzun, sessiz birkaç dakika geçti. Sonunda Mac sabırsızlandı.

"Eee... Ne konuşacaktın?" dedi.

Günlerdir bu konuşmanın provasını yapıyordum. Ama şimdi buradaydım ve ona söylemeyi planladığım her şey saçmalıktan ibaret geliyordu. Ölüyormuş gibi hissediyordum.

"Gerçek şu ki nasıl dillendirirsem dillendireyim bu konuda kötü olacağım, bu yüzden sadece söyleyeceğim." Derin bir nefes aldım. *Ya şimdi ya hiç, dingil.* "Sana gerçekleri söyleyemeyecek kadar ödlek olduğum için her gün pişmanlık hissediyorum. Bencil ve aptaldım. Benden nefret etmek için her türlü sebebin var. Seni çok üzgün olduğuma nasıl ikna edebileceğimi, beni tekrar kabul etmeni nasıl sağlayacağımı düşünüp durdum. Ve dürüst olmam gerekirse hiç iyi bir sebep bulamadım."

Mac gözlerini kaçırdı. Onu kaybettiğimi biliyordum. Dudaklarımdan dökülen her şey yanlıştı ama nedense sözcükleri durduramıyordum.

"Anlatmaya çalıştığım şey şu: Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. Bana olan güvenini yok ettiğimi, sana ihanet ettiğimi biliyorum. Çok kıymetli bir şeye çok dikkatsiz davrandım. Ama kahretsin Mac, sana çok âşığım ve izin verirsen seni tekrar mutlu edebileceğimi bilirken böyle ulaşılmaz olman beni öldürüyor. Tam bir şerefsiz gibi davrandım ama yine de beni sevmeni istiyorum. Bu adil değil, farkındayım. Seni öyle incittiğim için acı çekmeliyim. Lanet olsun, çekiyorum da. Ama beni ıstırabımdan kurtarman için sana yalvarıyorum. Artık sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Sonunda sustuğumda nefesim kesik kesikti. '*Kapa çeneni, salak*' mesajı beynime gecikmeli olarak ulaşmıştı. Mac'in gözlerini silmesini izlerken ona uzanmamak için kendimi zor tuttum. Cevap vermesini beklerken saniyeler geçti. Cevap vermediğindeyse etrafımıza buz gibi bir ölüm sessizliği çöktü.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedim tekrar kaçmak üzere olduğunu hissettiğimde. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

Yerinden kıpırdamadı. "Ne göstereceksin?"

"Uzakta değil. Lütfen. Sadece bir dakika sürecek."

Teklifimi, kaldırabileceğimden çok daha uzun süre düşündü. Sonra başıyla onayladı.

Tutması için elimi uzattım. Ama bunun yerine önüme geçip yürümeye başladı.

Kumsalda ilerledik ve onu otelinin önüne doğru götürdüm. Yapı döküntüleri toplanıp atılmış olsa da bina hâlâ içi boşaltılmış bir kabuk gibi görünüyordu. Ama yıkık dökük verandada denize bakan iki tane sallanan sandalye vardı. Korkuluklarda da ışıkları titreşen mumlar sıralıydı.

Nefesi kesilen Mac, ciddi bakışlarımla buluşmak için yavaşça döndü. "Ne bu?" diye fısıldadı.

"Beni ilk kez buraya getirdiğinde, verandanın sallanan sandalyelerinde oturup şaraplarını yudumlayan ve gelgitleri izleyen konukları hayal edebildiğini söylemiştin."

Rıhtımın binlerce minik ışığıyla parlayan gözleriyle bana baktı. "Hatırladığına inanamıyorum."

"Bana söylediğin her kelimeyi hatırlıyorum."

Bakışlarını verandaya çevirdi. Yumuşadığını, vücudunun gerginliğinin eridiğini hissedebiliyordum.

"Mac, geleceğimi gözümde canlandırdığımda kendimi saçları ağarmış bir dede olarak bir verandadaki sallanan sandalyede, yanımda seninle görüyorum. Hayalim bu."

Mac'ten önce beş yıl ileriye bakma zahmetine bile girmezdim. Çünkü göreceklerim hiçbir zaman güzel olmazdı. Ucu ucuna geçineceğimi, fazla beklenti içine girmeme gerek olmayacağını düşünürdüm. Birinin beni sevecek kadar aklını kaçırmış olabileceği ihtimalini hiç göz önünde bulundurmamıştım. Ama Mac beni *sevmişti*. Bense onu kaçırmıştım.

"Bir daha işleri batırmayacağımı söyleyemem," dedim boğazımı kaplayan çakılların arasından. "Sağlıklı ilişki için doğ-

ru düzgün bir referansım yok çünkü. Bencil ve haddini bilmez olduğum ya da karamsar düşüncelerimde boğulduğum günler oluyor, evet. Ama bundan böyle hak ettiğin, gurur duyacağın bir adam olmaya çalışacağıma ve bir daha asla yalan söylemeyeceğime söz verebilirim." Sesim konuştukça daha da boğuklaşıyordu. "Lütfen Mac. Eve dön. Seni sevemeyeceksem ben neyim ki?"

Ayaklarına bakıyor, ellerini ovuşturuyordu. O konuşmadıkça ben kendimi en kötüsüne hazırladım ama sonunda derin bir nefes aldı.

"Kalbimi kırdın," derken sesi o kadar kısıktı ki hafif bir esinti bile sözcükleri dudaklarından çalıp götürebilirdi. "Hayatımda hiç kimse tarafından bu kadar incitilmemiştim. Bunu unutmak hiç kolay değil, Cooper."

"Anlıyorum." Kalbim hızla çarpıyordu ve eğer olumlu cevap vermezse dizlerimin üzerine çökeceğimi düşünüyordum.

"Bana başka bir şey için söz vermelisin."

"Söyle yeter." İstese onun için böbreğimi bile feda ederdim.

Dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kira çeklerimi bozdurmaya başlayacaksın."

Beynim tekledi. Sonra gülümsemesi genişleyen Mac, tişörtümün önünü kavrayarak beni çekip dudaklarıma yapıştı. Omuzlarım rahatlıkla gevşerken onu kaldırıp bacaklarını belime sardım ve ikimiz de soluksuz kalana dek onu öptüm. Daha önce hiç kimseyi böyle inançla ve dikkatle öpmemiştim. Onu tekrar kollarımda hissetmeye ihtiyaç duyduğum kadar hiçbir şeye ihtiyaç duymamıştım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım dudaklarına doğru. Bunu söylemek yeterli görünmüyordu ama söyleyecek başka bir şey bulamıyordum. "Hem de çok." Onu kaybetmeme ramak kalmıştı. Aramızdaki bu şey neredeyse elimden kayıp gidecekti.

Bana sıkıca sarılıp dudaklarımı hevesle öptü. Ve göğsüm, bulabileceğimi ya da hissedebileceğimi asla düşünmediğim türden yalın, dürüst bir aşkla dolup taştı. Son birkaç ayda kendim hakkında çok şey keşfetmiştim. Ama en çok da sevdiğim insanlara özen göstermeyi öğrenmiştim.

Mac hafifçe geri çekildi ve muhteşem gözlerini benimkilere dikti. "Ben de seni seviyorum," dedi nefes nefese.

Ve o anda, gerçekleştirmesi ömrümün geri kalanını alsa da bu kıza kalbini benim için harcamadığını göstermeye yemin ettim.

TEŞEKKÜRLER

Beni tanıyan herkesin tasdikleyeceği gibi yıllardır şirin sahil kasabalarına takıntılıyımdır. Avalon Körfezi kurgusal bir kasaba olabilir; ancak yıllar içinde ziyaret ettiğim çeşitli kıyı kasabalarının en sevdiğim kısımlarının füzyonu olduğu için kendimi bu dünyada kaybetmek büyük bir zevkti. Elbette bunu, aşağıda isimlerini vereceğim kişilerin desteği ve mükemmelliği olmasa asla gerçekleştiremezdim.

Bu hikâyeye yönelik bulaşıcı hevesleri için menajerim Kimberly Brower ve editörüm Eileen Rothschild'a teşekkürü borç bilirim. Lisa Bonvissuto, Christa Desir ve SMP'deki muhteşem ekibe ve inanılmaz kapak için Jonathan Bush'a minnettarım.

Geri bildirim ve harika tanıtımlar için ilk okuyuculara ve yazar arkadaşlarıma; gezegendeki en verimli insanlar oldukları için Natasha ve Nicole'e; bu kitabı paylaşan, destekleyen ve seven kitap eleştirmenlerine, blog yazarlarına, Instagram yorumcularına ve Booktok kullanıcılarına teşekkür ederim.

Ve her zamanki gibi son teslim tarihi moduna girdiğimde bana katlanan ailem ile arkadaşlarıma teşekkürler. Hepinizi seviyorum.